„O poveste
de dragoste perfectă
în toate sensurile.“

Booklist

TOTUL PENTRU AVENTURĂ

MARY BALOGH

CĂRȚI ROMANTICE

La doi ani după moartea contelui de Riverdale, membrii familiei acestuia au reușit să treacă peste rușinea de a rămâne fără titlu și fără avere – toți, în afară de cea care a fost cândva contesa lui, Viola. Copiii au crescut, înalta societate i-a înghițit spațiile, iar ea își caută debusolată fericirea, neștiind unde să o găsească – până când drumul i se încrucișează din nou cu cel al marchizului de Dorchester, Marcel Lamarr.

Timp de aproape douăzeci de ani, de la moartea tragică a tinerei lui soții, Marcel Lamarr a fost un afemeiat notoriu. În tinerețe, Viola Riverdale, pe atunci tânără mamă, îi stârnise interesul, dar reușise să scape din mrejele lui. Pentru că nu a cedat seducției lui, este cu atât mai irezistibilă pentru el acum, și este foarte surprins să vadă că este la fel de dornică de o aventură ca ei – căci, măcar o dată în viață, Viola vrea să lase deoparte prudența.

Când cei doi sfidează convențiile și fug împreună, descoperă nu doar că plăcerea te poate prinde în capcană când te aștepți mai puțin, dar și că legile respectabilității nu sunt chiar atât de ușor de învins...

◆

„O poveste mișcătoare în profunzimea ei, mângâietoare ca o îmbrățișare... și o completare minunată a seriei."

Library Journal

◆

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3376-7

9 786063 333767

Lira

eBook

Someone to Care
Mary Balogh
Copyright © 2018 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd
Traducere din limba engleză
Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Berkley,
un imprint al Penguin Random House LLC

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru aventură
Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Totul pentru aventură / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3376-7

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Totul pentru aventură

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA®
2018

capitolul 1

Marcel Lamarr, marchiz de Dorchester, nu fu deloc încântat când văzu că trăsura intra brusc în curtea unui han de țară lipsit de orice rafinament, la marginea unui sat lipsit de orice rafinament, și se oprea. Când vizitiul deschise portiera și își vârî capul înăuntru, scuzându-se, marchizul își făcu simțită neplăcerea, dar nu prin vorbe, ci printr-o privire rece și fixă, ridicându-și monoclul până aproape de ochi.

– Unul dintre caii din față are o potcoavă slăbită, milord, explică omul.

– Nu i-ai verificat acum o oră, când am oprit să schimbăm caii, și ai spus că totul era în ordine? întrebă marchizul. Însă nu mai așteptă răspunsul. Cât durează?

Vizitiul aruncă o privire plină de îndoială spre han și spre grajdurile laterale, din care nu ieșise încă nici un rândaș sau grăjdar care să le sară în ajutor.

– Nu mult, milord, își asigură el stăpânul.

– Vreau un răspuns ferm și precis, zise tăios Excelența Sa, coborând monoclul. Să zicem o oră? Și nici un moment în plus! Hai să intrăm câtă vreme așteptăm, André, și să probăm calitatea berii servite aici.

Tonul lui sugera că nu se aștepta la ceva prea impresionant.

– Un pahar sau două n-ar strica, răspunse vesel fratele lui, André. A trecut al naibii de mult timp de la micul dejun. Nu am înțeles niciodată de ce trebuie să pornești întotdeauna atât de dimineață, și apoi să rămâi cu încăpățânare în trăsură cât timp se schimbă caii.

Calitatea berii nu impresiona prin nimic, într-adevăr, dar era răscumpărată de cantitate. Era servită în niște căni uriașe cu capac, iar spuma era atât de îmbelșugată,

încât lăsa urme ude pe masă. Poate că mândria hanului se baza pe cantitate. Fără să i se ceară, proprietarul aduse plăcinte proaspete cu carne, care umpleau cu vârf cele două farfurii și dădeau peste margini. Fuseseră pregătite de buna lui soție, îi informă el strălucind de mândrie, deși lordul nu îl încurajase, privindu-l rece și mulțumindu-i cu un gest indiferent. Se părea că această excelentă femeie făcea cele mai bune plăcinte cu carne și de fapt cele mai bune plăcinte de orice fel, atât de bune încât nimic nu se putea compara cu gustul lor delicios, pe o rază de treizeci de kilometri, probabil și mai mult, deși mândrul soț nu voia să lase impresia că își lăuda propria soție. Excelențele Lor trebuiau să judece singuri, deși nu se îndoia că aveau să fie de acord cu el și să sugereze chiar că erau cele mai bune din toată Anglia – poate chiar și din Țara Galilor, Scoția și Irlanda. Nu ar fi fost deloc surprins să fie așa. Excelențele Lor ajunseseră vreodată în regiunile acelea îndepărtate? El auzise că...

Însă nu mai apucară să afle ce auzise, pentru că ușa din față se deschise și trei bărbați intrară în bar, urmați imediat de un șuvoi de alte persoane. După câte se părea, erau săteni, îmbrăcați cu toții în cele mai bune haine de duminică, deși nu era duminică, veseli și gălăgioși, salutându-l cu mare zarvă pe hangiu și strigând unul la celălalt. Toți aveau gâtul uscat ca iasca și gol ca blidul unui cerșetor pe timp de foamete – conform celui mai gălăgios dintre ei – și aveau nevoie de binefacerile berii și ale plăcintelor cu carne, pentru că amiaza nu era departe, dar mai era încă o oră bună până la începerea festivităților. Odată cu începerea lor, aveau să primească mâncare pentru toată ziua, bineînțeles, dar între timp...

Însă în punctul acela, unul dintre ei – întărit în grabă de corul tuturor – își aminti să-l asigure pe hangiu că nimic nu se putea compara cu mâncărurile soției lui. De asta se și aflau acolo.

Nou-sosiții observară rapid că în mijlocul lor se aflau doi străini. Câțiva își întoarseră privirea, încurcați, și se îndreptară sfioși spre cele mai îndepărtate mese. Alții, oarecum mai îndrăzneți, salutară respectuos în timp ce își ocupau scaunele. Un singur curajos vorbi, exprimându-și speranța că Excelențele Lor veniseră să se bucure de distracțiile pe care le oferea umilul lor sat în acea zi. Întreaga încăpere se cufundă în tăcere, pentru că atenția tuturor se îndreptă spre gentlemeni, în așteptarea unui răspuns.

Marchizul de Dorchester, care nu cunoștea numele satului și nici nu-i păsa, privi cârciuma întunecoasă și ponosită și îi ignoră pe toți. Poate că nu auzise întrebarea și nici nu observase brusca tăcere. Fratele lui, care avea o fire mai sociabilă și era mai predispus să se lase încântat de orice noutate, mulțumi amabil întregii adunări și puse întrebarea inevitabilă:

– Și ce evenimente ar fi acestea?

Fu singura încurajare de care aveau nevoie cei adunați. Erau pe cale de a sărbători strângerea recoltei cu tot felul de întreceri, cântece vocale, cântece la vioară, dansuri, lupte corp la corp, tras cu arcul, întreceri la despicat bușteni, ca să numească doar unele dintre ele. Urmau să fie competiții pentru copii și întreceri pe ponei și concursuri de cusături și bucătărie pentru femei. Și prezentări de produse din grădină, bineînțeles, și premii pentru cele mai frumoase. Avea să existe câte ceva pentru fiecare. Și tot felul de tarabe cu tot ce ți-ai putea dori, dacă voiai să-ți cheltuiești banii. Majoritatea produselor de grădină și mărfurile femeilor urmau să fie vândute la licitație după concurs. La sfârșitul după-amiezii avea să fie oferită o masă mare în holul bisericii, iar pentru seară fusese organizat un dans. Toate câștigurile zilei urmau să meargă la fondul pentru repararea acoperișului bisericii.

Se părea că acoperișul bisericii curgea ca o strecurătoare oricând venea o ploaie bună, și numai cinci sau

șase strane erau destul de sigure. Așa că zilele ploioase aduceau cu ele o mare înghesuială.

– Nu că unii dintre tineri s-ar plânge de asta, interveni cineva.

– Unii dintre ei se roagă toată săptămâna pentru o duminică ploioasă, adăugă altcineva.

André Lamarr se alătură valului general de râsete care salutară aceste vorbe de duh.

– Poate că vom rămâne o oră sau două ca să vedem câteva întreceri, zise el. Despicat de bușteni, ați zis? Și lupte corp la corp? S-ar putea chiar să încerc și eu.

Toți ochii se întoarseră spre tovarășul lui, care nici nu vorbise, nici nu arătase vreo urmă de interes față de toate deliciile irezistibile pe care le oferea ziua.

Contrastul dintre cei doi frați era vizibil pentru orice privitor. Între ei exista o diferență de aproape treisprezece ani, dar nu era doar un contrast de vârstă. Marcel Lamarr, marchiz de Dorchester, era înalt, bine legat, de o eleganță impecabilă și o frumusețe austeră. Părul lui negru era argintiu la tâmple. Fața îi era îngustă, cu pomeți înalți, nas acvilin și buze subțiri. Ochii îi erau întunecați și cufundați în orbite. Privea lumea cu dispreț cinic, și lumea îi întorcea privirea – când îndrăznea – cu un respect vecin cu teama. Avea o reputație de om aspru, care nu avea prea multă îngăduință față de cei săraci cu duhul. Mai avea și reputația de petrecăreț nesăbuit și jucător împătimit, printre alte vicii. Era faimos prin șirul de inimi zdrobite pe care îl lăsase în urmă în cei aproape patruzeci de ani ai săi, amante, curtezane și văduve pline de speranță. Pentru că doamnele necăsătorite, împreună cu ambițioasele lor mămici și ambițioșii lor tătici, renunțaseră de mult la speranța de a-l prinde în laț. Era de ajuns o privire severă a ochilor lui întunecați ca să înghețe pe cel mai hotărât dintre acești urmăritori. Se consolau vânturând zvonul că era lipsit de inimă și de conștiință, iar el nu făcea nimic ca să-l infirme.

André Lamarr, dimpotrivă, era un tânăr arătos, mai scund, puțin mai lat în umeri, cu părul mai blond și tenul mai alb, și o fire mult mai deschisă și mai prietenoasă decât a fratelui său. Îi plăceau oamenii, și oamenii îl plăceau și ei la rândul lor, în general. Era întotdeauna dispus să se amuze, și nu alegea doar anumite tipuri de amuzament. În prezent era fermecat de acești țărani veseli și de plăcerile simple pe care le așteptau cu o încântare atât de fățișă. Ar fi fost foarte fericit să amâne călătoria cu o oră sau cu trei – la urma urmei, porniseră la drum al naibii de devreme. Își privi întrebător fratele și deschise gura să vorbească. Însă fu împiedicat.

– Nu, spuse încet marchizul.

Atenția celor de la mese fusese atrasă deja de un cuplu de nou-sosiți, care fu salutat cu o avalanșă de amabilități și comentarii asupra vremii binevoitoare și câteva glume slăbuțe, care produseră hohote disproporționate de râs vesel. Marcel nu-și putea imagina nimic mai groaznic de plictisitor decât o după-amiază petrecută în atmosfera insipidă al unui târg de țară, admirând verzele uriașe și păpușile croșetate și privind trupele de dansatori cu încălțări grele care țopăiau pe pășunea satului.

– La naiba cu toate, Marc, zise André, încruntându-se. Nu mi-aș fi imaginat că ești atât de nerăbdător să ajungi acasă.

– Nici nu sunt, îl asigură Marcel. Redcliffe Court e prea plin de persoane față de care simt prea puțină dragoste.

– Cu excepția lui Bertrand și a lui Estelle, sper, zise André, încruntându-se și mai tare.

– Cu excepția gemenilor, încuviință Marcel ridicând ușor din umeri, în timp ce hangiul le umplea din nou halbele.

Spuma dădu iar pe dinafară și formă mici bălțoace pe masă. Omul nu se opri să le șteargă.

Gemenii. Cei de care va trebui să se ocupe când va ajunge acasă. În curând aveau să împlinească optsprezece

ani. Dacă lucrurile ar fi fost normale, Estelle și-ar fi făcut debutul la sezonul din anul următor, la Londra, și s-ar fi căsătorit cu cineva eligibil după un an, în timp ce Bertrand ar fi mers la Oxford, ar fi lipsit acolo trei sau patru ani, absorbind cât mai puține informații, și apoi s-ar fi consacrat carierei de tânăr filfizon de oraș. „Dacă lucrurile ar fi fost normale..." De fapt, copiii lui nu aveau nimic normal. Amândoi erau aproape morbid de serioși, poate chiar pioși, Doamne ferește. Uneori nu-i venea să creadă că puteau fi ai lui. Însă nu se implicase aproape deloc în creșterea lor, și fără îndoială că de aici veneau toate problemele.

– O să trebuiască să mă străduiesc mai mult cu ei, adăugă el.

– Nu cred că îți vor face necazuri, îl asigură André. Jane și Charles se mândresc cu ei.

Marcel nu răspunse. Pentru că exact *acesta* era necazul. Jane Morrow era sora mai mare a răposatei lui soții – puritană, lipsită de umor și econoamă. Adeline, care fusese o fată nepăsătoare și amatoare de distracții, o detestase. Se gândea și acum la soția lui ca la o fată, pentru că murise la douăzeci și trei de ani, când gemenii de-abia împliniseră un an. Jane și soțul ei umpluseră conștiincioși golul și luaseră asupra lor creșterea copiilor, în timp ce Marcel fugise ca și când toate hoardele iadului ar fi fost pe urmele lui, de parcă ar fi putut scăpa de durere, vinovăție și responsabilități. De fapt, de responsabilități chiar scăpase, într-o măsură mai mare sau mai mică. Copiii lui crescuseră cu mătușa, unchiul și verii lor mai mari, chiar dacă rămăseseră acasă la el. De la moartea mamei lor, îi vedea de două ori pe an, întotdeauna pentru intervale foarte scurte. Casa aceea îi provoca prea multe amintiri neplăcute. O singură amintire, de fapt, dar aceea era într-adevăr foarte neplăcută. Din fericire, după ce moștenise titlul, putuse să închirieze casa din Sussex și s-o abandoneze. Acum locuiau cu toții la Redcliffe Court, în Northamptonshire.

– Iar cu mine nu se mândreşte nimeni, continuă André cu un rânjet melancolic, după ce trase o duşcă sănătoasă şi îşi şterse buza de sus cu dosul palmei. E adevărat că nici nu se aşteaptă nimeni ca Jane şi Charles să se mândrească cu mine. Dar nici tu nu te mândreşti cu mine, nu-i aşa, Marc?

Marcel nu răspunse. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi fost uşor. Zgomotul din cârciumă era asurzitor. Toată lumea încerca să vorbească cu toată lumea, şi se părea că fiecare a doua vorbă era suficient de amuzantă încât să merite un hohot prelungit de râs. Era timpul să-şi continue drumul. Cu siguranţă că vizitiul avusese destul timp ca să se ocupe de o singură potcoavă de la un singur picior al unui singur cal. Probabil că o făcuse în cinci minute, şi acum se desfăta şi el cu o cană de bere.

Pentru că uşa era deschisă, Marcel văzu că mai sosise cineva. O femeie. O lady, de fapt. O lady în mod sigur, deşi părea singură, în mod surprinzător. Stătea la masa din hol, uitându-se la registrul pe care i-l întindea hangiul. Avea o siluetă frumoasă şi elegantă, deşi nu părea tânără. Ochii lui o priviră cu indiferenţă până când ea întoarse capul pe jumătate, atentă la ceva de la uşa principală, iar el îi văzu chipul din profil. Frumoasă. Deşi categoric nu prea tânără. Şi... familiară? O privi mai atent, dar ea se întoarse din nou spre masă ca să scrie în registru, apoi se aplecă să ia o geantă şi se întoarse spre scară. În curând nu o mai văzu deloc.

– De fapt, uneori nu te mândreşti nici cu tine însuţi, zise André, aparent fără a-şi da seama că atenţia lui Marcel se îndepărtase de conversaţia lor.

Marcel îşi fixă fratele cu o privire rece.

– Ţi-aş aduce aminte că treburile mele nu te privesc.

Fratele lui dădu capul pe spate şi râse, aducându-şi astfel contribuţia la zarva generală.

– Ţi-ai ales bine cuvintele, Marc.

– Dar tot nu e treaba ta, repetă Marcel.

– Oh, poate că ar fi, zise André, dacă un anumit soţ şi fraţii şi cumnaţii lui, şi alte rude şi vecini ar fi în trecere pe aici şi ar da peste noi.

Se întorceau de la o petrecere organizată de o cunoştinţă comună din Somerset, unde rămăseseră câteva săptămâni. Marcel îşi combătuse plictiseala flirtând cu o vecină a gazdei, care vizita adesea casa, deşi nu ajunsese la nici o intimitate sexuală cu ea. Îi sărutase o dată mâna, în vederea altor douăzeci de invitaţi, şi încă o dată când erau singuri, pe terasa din spatele salonului. Deşi avea reputaţia unui afemeiat neîndurător şi fără suflet, se străduia întotdeauna să nu le încurajeze pe doamnele căsătorite, iar ea era căsătorită. Totuşi, cineva – iar el bănuia că fusese chiar doamna în cauză – îi spusese soţului o poveste mult înfrumuseţată, iar preacinstitul domn alesese să se simtă ofensat. Toate rudele lui de gen masculin de gradul al treilea şi al patrulea, ca să nu mai vorbim despre vecini şi câteva notabilităţi locale, se simţiseră şi ei ofensaţi, şi în curând se zvonise că jumătate din ţinut voia sângele stricatului marchiz de Dorchester. Nu era exclus nici duelul, oricât de ridicol ar fi părut. De fapt, André şi trei dintre invitaţi îşi oferiseră serviciile ca secundanţi.

Marcel scrisese la Redcliffe Court ca să-şi anunţe intenţia de a se întoarce acasă în cursul săptămânii şi plecase de la petrecere înainte ca toată nebunia aceea să se transforme într-o adevărată farsă. Nu dorea să omoare un fermier cu mintea înfierbântată care îşi neglija soţia, dar nici să se lase omorât. Şi nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă plecarea lui era considerată laşitate.

Oricum avea de gând să meargă acasă, chiar dacă era plină de persoane care nu fuseseră niciodată invitate să se stabilească acolo – sau poate tocmai din cauza asta. Cu doi ani în urmă, moştenise titlul de la unchiul său, şi odată cu el moştenise şi Redcliffe Court. Însă îi moştenise şi pe locatarii săi – marchiza, mătuşa lui care rămăsese văduvă, şi fiica ei, soţul fiicei şi fiica lor cea

mai mică. Cele trei fiice mai mari se căsătoriseră deja și părăsiseră – din fericire – cuibul împreună cu soții lor. Pentru că oricum nu avea de gând să se stabilească la Redcliffe, Marcel nu considerase că merita să le sugereze să se mute în casa văduvei, care fusese construită cu ceva timp în urmă tocmai pentru acest fel de situație. Acum Jane și Charles Morrow erau și ei acolo, cu fiul și fiica lor, amândoi adulți, dar care nu dădeau nici un semn că ar fi dorit o viață independentă de părinții lor. Gemenii erau și ei la Redcliffe, bineînțeles, fiindcă era casa lor de drept.

O familie mare și fericită.

– Datoriile tale însă, spuse Marcel într-o scurtă pauză, după ce proprietarul apăru cu un platou uriaș de plăcinte aburind și toată lumea începu să le devoreze cu poftă, mă privesc *și* pe mine, André.

– Da, mă gândeam că o să ajungem și la asta, zise fratele lui oftând resemnat. Le-aș fi plătit de mult, dacă nu aș fi avut ghinion la joc chiar înainte de a pleca la țară. Dar le voi plăti, nu te teme. Întotdeauna le plătesc. Și o știi. Dar *tu* aduci vorba mereu. Dacă creditorii mei vor avea marea nerușinare de a veni din nou la tine, ignoră-i pur și simplu. Eu așa fac întotdeauna.

– Am auzit că închisoarea datornicilor nu e cea mai confortabilă reședință.

– Oh, las-o baltă, Marc. Nu lua treburile așa, zise fratele lui, pe un ton șocat și în același timp indignat. Cu siguranță că nu te aștepți să ies în lume îmbrăcat în zdrențe și cu cizmele roase, nu? Te-aș face de rușine dacă aș alege un croitor sau un cizmar inferior. Ori, mai rău, dacă nu aș avea nici unul. Nu pot fi învinuit pentru facturile *lor*. Cât despre joc, ce să facă omul ca să se mai amuze puțin? Să citească lecturi moralizatoare lângă foc în fiecare seară? În plus, trebuie să recunoști că e un defect de familie. Annemarie trăiește mereu într-un stil care îi depășește mijloacele, și din când în când pierde câte un sfert din venitul lunar la masa de joc.

– Comportamentul surorii noastre, sublinie Marcel, îl priveşte pe William Cornish, şi asta de opt sau nouă ani. Deşi asta nu o împiedica să cerşească un împrumut ocazional, când era peste măsură de extravagantă sau ghinionistă la joc, iar perspectiva de a-i mărturisi totul pragmaticului ei soţ o înfricoşa prea tare. Ştia ce îl aşteaptă când s-a căsătorit cu ea.

– Mi-a spus că nu o ceartă niciodată, nici nu o ameninţă cu închisoarea datornicilor, zise André. Fii bun şi împrumută-mi nişte bani, Marc. Numai cât să-mi acopăr datoriile la joc şi poate ceva în plus ca să scap de creditorii cei mai insistenţi, naiba să-i ia. O să-ţi înapoiez şi ultimul bănuţ. Cu dobândă, adăugă el mărinimos.

Doamna apăru din nou. Uşa dintre bar şi salon era deschisă, aşa că Marcel o văzu aşezându-se la o masă şi fiind singura ocupantă a acestei respectabile încăperi, din câte putea vedea. Stătea cu faţa spre el, însă încăperile erau mari şi între ei se aflau multe persoane. Şi pe Dumnezeul lui, o cunoştea într-adevăr. Zeiţa de marmură pe care îşi încercase cândva tot blestematul de farmec personal, sperând să o transforme într-o femeie de carne şi sânge – fără nici un succes. Ei bine, aproape nici unul. Pe atunci era măritată, bineînţeles, dar el încercase totuşi să flirteze cu ea. Avea flirtul în sânge, şi rareori dădea greş când îşi punea în cap să cucerească o femeie. Începuse să creadă că ea era poate interesată, dar apoi ea îi spusese să plece. Exact aşa, cu vorbele astea.

„Pleacă de aici, domnule Lamarr."

Şi el plecase, cu mândria ferfeniţă. Pentru un timp se temuse că şi inima îi era la fel de zdrenţuită, dar se înşelase. Inima lui era deja împietrită, îngheţată şi lipsită de viaţă.

Acum, după atâţia ani, ea căzuse de pe piedestalul de mândrie de pe care îşi conducea lumea atunci, şi ajunsese destul de jos. Şi nu mai era tânără. Dar era încă frumoasă, pe Dumnezeul lui! Contesa de Riverdale. Nu, nu se mai numea aşa. Nu mai era contesă, nici măcar

contesă văduvă. Nu știa cum își spunea acum. Doamna Westcott? Nu era nici măcar asta. Doamna Cutare? Presupunea că se putea uita în registrul hanului. Dacă era suficient de interesat, bineînțeles.

– Nu mă crezi, zise André îndurerat. Știu că nu ți-am plătit ultima dată. Și nici penultima, dacă e să fiu cinstit, deși nu aș fi pierdut o sumă atât de mare la curse dacă armăsarul pe care am pariat nu ar fi început să șchiopăteze chiar de la poarta de start. Era un pariu cât se poate de sigur, Marc. Dacă ai fi fost acolo, ai fi pariat și tu o mulțime de bani pe el. A fost doar un ghinion al naibii. Dar de data asta îți dau numaidecât banii înapoi. Am un pont sigur pentru ceva pe luna viitoare. Un lucru cu adevărat sigur de data asta, adăugă el când își văzu fratele ridicând sceptic din sprâncene. Ar trebui să te uiți și tu la cal.

„Are chipul unei femei care a suferit", se gândi Marcel, „iar ciudatul rezultat e că e cu mult mai frumoasă". Oricum, el nu era interesat de femei care sufereau. Ori femeia asta se apropia de patruzeci de ani sau poate chiar îi depășise, din câte știa. Ea se uită în jur, mai întâi la salonul probabil gol și apoi prin ușă la mulțimea gălăgioasă înghesuită în bar. Ochii ei se opriră asupra lui o clipă, trecură mai departe, apoi se întoarseră. Se uită direct la el o secundă, poate două, apoi se întoarse brusc spre hangiul care apăruse la cotul ei, cu ibricul de cafea.

Îl văzuse și îl recunoscuse. Dacă nu se înșela – nu își ridicase monoclul la ochi ca să o vadă mai bine – pe obrajii ei apăruseră două pete de culoare.

– Nu-mi place deloc când îmi aplici tratamentul tăcerii, Marc, zicea André. E al naibii de nedrept, și tu o știi. Tocmai tu să-mi faci asta.

– Tocmai eu? repetă Marcel, întorcându-se spre fratele său, care începu să se mute de pe un picior pe celălalt.

– Ei bine, nu ești chiar ușă de biserică, nu? zise în cele din urmă. Nici nu ai fost vreodată. În tot timpul

copilăriei am auzit povești despre extravaganțele tale și aventurile cu femei și toate isprăvile nesăbuite. Ai fost idolul meu, Marc. Nu mă așteptam ca tocmai tu să mă judeci, când nu fac decât ce ai făcut tu întotdeauna.

André avea douăzeci și șapte de ani, iar sora lor era cu doi ani mai mare. Aveau aceeași mamă, dar între ei existase o pauză de unsprezece ani, din cauză că nici un copil nu supraviețuise la naștere. Și apoi, când ea renunțase la speranță, venise mai întâi Annemarie, și apoi André.

– Cineva nu a avut grijă și a lăsat ca asemenea bârfe dezgustătoare să ajungă la urechile copiilor, zise Marcel. Și să pară ceva demn de imitat.

– Nu eram chiar atât de mici, protestă André. Obișnuiam să ascultăm la uși. Nu fac toți copiii la fel? Și Annemarie te adora. Te adoră și acum. Habar nu am de ce s-a măritat cu Cornish. E atât de plictisitor, încât scoate un nor de praf la fiecare mișcare.

– Vai de mine! exclamă Marcel. Nu literal, sper.

– Oh, ca să vezi, zise André, a cărui atenție fusese distrasă dintr-odată. Uite-o pe domnișoara Kingsley. Mă întreb ce face aici.

Marcel urmări direcția privirii lui – spre salon. Kingsley. *Domnișoara* Kingsley. Dar nici nu fusese căsătorită niciodată, cu excepția mariajului bigam cu contele de Riverdale, care durase douăzeci de ani. Se întrebă dacă ea știuse. Probabil că nu, totuși. Fără îndoială că nu, de fapt. Fiul ei moștenise titlul și proprietățile tatălui său după moartea acestuia, și apoi fusese dezmoștenit în mod spectaculos, când se descoperise că nu era legitim. Fiicele ei fuseseră dezmoștenite și ele și ostracizate de societate ca niște leproase. Oare una dintre ele nu fusese cumva logodită, iar logodnicul se grăbise să scape de ea ca de un cartof fierbinte?

Privind peste cele două încăperi, o văzu ridicând ochii și uitându-se direct la el de data asta, apoi îndepărtându-și fără grabă privirea.

Deci era conștientă de identitatea lui. Nu îl recunoscuse doar. Era *conștientă*. Era aproape sigur de asta, așa cum fusese și în urmă cu atâția ani, deși ultimele ei cuvinte păreau să dezmintă impresia. „Pleacă de aici, domnule Lamarr."

– Ei bine, zise voios Andre, ridicând halba și sorbindu-i conținutul. Poți să vii să mă vizitezi la închisoarea datornicilor, Marc. Să-mi aduci niște schimburi curate, da? Și să le iei cu tine pe cele purtate, ca să le dai la spălat și despăducheat. Dar să revenim la ziua de azi: rămânem o vreme ca să privim întrecerile? Până la urmă, nu ne grăbim prea tare, nu?

– Datoriile tale vor fi plătite, zise Marc. Toate. După cum o știi și tu foarte bine, André.

Nu adăugă că datoriile mai vechi fuseseră iertate. Asta se înțelegea de la sine, dar fratele lui trebuia să-și poată păstra măcar un dram de mândrie.

– Îți sunt foarte recunoscător. Ți le plătesc luna viitoare, Marc. Poți să te bazezi pe asta. Măcar nu vei avea niciodată asemenea probleme cu Bertrand. Sau cu Estelle.

Corect. Poate că nu era logic că își dorea aproape să le aibă.

– Dar apoi, adăugă André, ei nici nu au fost educați să te idolatrizeze sau să te imite, nu? Dacă există vreo persoană mai colbăită decât William Cornish, aceea e Jane Morrow. Și Charles. Un cuplu foarte potrivit, ăștia doi. Rămânem?

Marcel nu răspunse imediat. Se uita la fosta contesă de Riverdale, pe care nu o putea vedea ca domnișoara Kingsley. Mânca, dar probabil nu una dintre plăcintele cu carne faimoase, dar prea uriașe ale hangiței. Și ridică din nou privirea ca să se uite fix la el, cu o felie de pâine la jumătatea drumului spre gură. Se încruntă, iar el ridică dintr-o sprânceană înainte ca ea să-și întoarcă din nou privirea.

– Rămân, zise el, ascultând de un impuls brusc. Însă tu, nu. Poţi să iei trăsura.

– Ha? întrebă André fără nici o eleganţă.

– Eu rămân, repetă Marcel. Tu, nu.

Contesa nu avea bonetă şi nici vreo haină groasă. Nu se vedea nici o geantă alături de ea. Semnase în registru – o văzuse cu ochii lui – şi asta era o dovadă sigură că rămânea, deşi nu-şi putea imagina de ce naiba alesese tocmai acest han din acest sat. Avusese necazuri cu trăsura? Nu-şi putea imagina nici de ce era singură. Cu siguranţă că nu ajunsese atât de rău încât să nu-şi poată permite o servitoare. Puţin probabil să fi venit cu scopul de a participa la sărbătoarea recoltei. Dar dacă ea nu rămânea, nu avea să-şi smulgă oare părul de ciudă o veşnicie? Sau dacă repeta faimoasa ei dojană şi îl trimitea la plimbare.

Dar de când îşi pierduse încrederea în propria persoană, mai ales în privinţa femeilor? Sigur nu de la episodul cu Lady Riverdale însăşi, şi de atunci trebuie să fi trecut mai bine de cincisprezece ani.

– Domnişoara Kingsley, spuse dintr-odată André, pocnind foarte indignat din degete. Se uită întâi la ea, apoi la fratele lui, şi din nou la ea. Marc! Doar nu ai de gând să...

Marcel îşi privi fratele cu răceală, ridicând din sprâncene, şi propoziţia nu mai ajunse la capăt.

– Poţi să iei trăsura, zise el din nou. De fapt, o s-o iei *în mod sigur*. Când vei ajunge la Redcliffe Court, îi vei informa pe Jane şi pe Charles şi pe oricine se arată interesat că eu voi ajunge când mă vor vedea.

– Ce fel de mesaj e ăsta? întrebă André. Charles se va face stacojiu, buzele lui Jane se vor subţia până la dispariţie, şi unul dintre ei va spune cu siguranţă că este un mesaj care ţi se potriveşte. Iar Bertrand şi Estelle vor fi dezamăgiţi.

Marcel se îndoia de asta. Îşi dorea oare ca André să aibă dreptate? Pentru o clipă, ezită, dar numai pentru

o clipă. Nu făcuse nimic ca să le câştige dezamăgirea, şi acum era cam târziu să tânjească după ea.

– Urăşti distracţiile acestea ţărăneşti, continuă André. De fapt, e foarte urât din partea ta, Marc. Eu am fost cel care a sugerat să mai rămânem. Şi am plecat de la petrecerea aceea înainte de a se termina numai ca să te întovărăşesc, tocmai în momentul în care începeam să fac nişte progrese cu roşcata.

– Ţi-am cerut eu tovărăşia? întrebă Marcel, cu monoclul în mână.

– Oh, auzi la el! Data viitoare o să ştiu mai bine, îi spuse fratele lui. Atunci aş putea să-mi văd de drum. Am ştiut dintotdeauna când nu are rost să mă cert cu tine, Marc, lucru care se întâmplă aproape de fiecare dată. Sau mereu. Sper că ea are de gând să-şi continue drumul peste o jumătate de oră. Sper să nu vrea să aibă de-a face cu tine. Sper să te scuipe între ochi.

– Chiar aşa? întrebă încet Marcel.

– Marc, zise fratele lui. E *bătrână*.

Marcel ridică din sprâncene.

– Dar la fel sunt şi eu, frate. Patruzeci la viitoarea aniversare, care este lamentabil de aproape. Categoric decrepit.

– E diferit pentru un bărbat, şi tu o ştii foarte bine. Dumnezeule mare, Marc!

După câteva minute, plecă fără să se mai uite înapoi, făcându-le vag din mână sătenilor care îl întrebară fără să fie nevoie dacă pleca. Marcel nu îl însoţi în curtea hanului. După cinci minute, auzi trăsura pornind. Însemna că rămăsese blocat acolo. Mare prostie din partea lui. Mulţimea îl privi nesigură, apoi începu să se împrăştie, pentru că pe platoul cu plăcinte nu mai rămăseseră decât câteva firimituri, iar festivităţile de afară păreau să fie iminente. Fosta contesă îşi sorbea cafeaua. În curând, în cârciumă nu mai rămăseseră decât vreo şase săteni, şi nici unul nu stătea la mesele dintre el şi ea.

El o privea țintă, iar ea îi întoarse o dată privirea peste marginea ceștii, și i-o susținu câteva momente.

Marcel se ridică în picioare, se îndreptă spre hol, întoarse registrul și văzu că da, semnase într-adevăr pentru o noapte ca domnișoara Kingsley. După ce se opri o clipă în ușa de intrare și privi afară, intră în salon prin ușa din hol. Când închise ușa în spatele lui, ea ridică privirea și apoi așeză cu grijă ceașca pe farfurioară, cu ochii ațintiți asupra lui. Părul ei, pieptănat pe spate și ridicat într-un coc elegant, încă avea culoarea mierii. Nu se vedea nici un fir alb, asta dacă nu cumva vederea lui, de altminteri excelentă, nu fusese afectată de vârsta înaintată. Și nici un rid pe față, iar bărbia nu i se lăsase. Și nici pieptul.

– Mi-ai spus să plec, zise el. Dar asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani. Există o limită de timp?

capitolul 2

Trăsura închiriată în care călătorise Viola Kingsley cu puțin înainte ca marchizul de Dorchester să o abordeze în hanul acela de țară fusese incomodă, cu banchetele tari, cu arcuri sigur inexistente, cu geamuri și o portieră prin care sufla vântul, scârțâind, gemând și mirosind a urină învechită. Pe deasupra, una dintre roți părea din ce în ce mai slăbită, așa că viteza inițială se redusese la mai puțin de jumătate, și trăgea serios într-o parte. Oricât de dreaptă ar fi încercat să rămână, se trezea mereu lovindu-se cu umărul drept de panoul tare de lemn din capătul banchetei. Prin urmare, se aștepta ca trăsura să se oprească în orice clipă, iar ea să rămână blocată prin cine știe ce coclauri.

Și totul din vina ei. Nu putea învinui pe nimeni în afară de ea.

Cu doi ani în urmă, Violei i se întâmplase ceva cu adevărat catastrofal. Pe atunci era Viola Westcott, contesă de Riverdale, și îl pierduse de curând pe conte, care

fusese soţul ei timp de douăzeci şi trei de ani. Fiul ei, Harry, moştenise titlul. Pe atunci avea doar douăzeci şi trei de ani şi fusese plasat sub tutela lui Avery Archer, duce de Netherby, şi a Violei. Fiica ei cea mai mare, Camille, îşi făcuse deja debutul în societate şi era logodită cu respectabilul viconte Uxbury. Fiica ei mai mică, Abigail, aştepta să-şi facă debutul în sezonul din primăvara următoare. Astfel că Viola era mulţumită de viaţa ei, în ciuda doliului sever pe care era obligată să-l poarte. Nu ţinuse la soţul ei şi nu era prea îndurerată de moartea lui. Mai rămăsese un singur lucru nerezolvat, şi ea încercase să-l rezolve. Exista o fată, o tânără femeie pe atunci, pe care soţul ei o întreţinuse în secret – sau aşa îşi imaginase el, oricum – la un orfelinat din Bath, şi situaţia asta dura de când îl cunoscuse Viola. Ea presupusese, firește, că femeia era fiica lui şi a unei amante, şi după moartea lui făcuse singurul lucru care i se părea corect, şi anume îşi trimisese avocatul la Bath să o găsească pe femeie, să o informeze de moartea tatălui ei şi să facă un aranjament definitiv.

Atunci lovise catastrofa.

Pentru că se descoperise că tânăra cu pricina, Anna Snow, care avea pe atunci douăzeci şi cinci de ani şi era institutoare la orfelinat, era de fapt fiica legitimă a contelui, de la o soţie anterioară. De la *singura* lui soţie, de fapt. Pentru că se căsătorise cu Viola cu câteva luni înainte ca mama Annei Snow să moară de ftizie, căsătoria Violei fusese bigamă. Mai rău, fiicele şi fiul ei erau ilegitimi. Harry fusese deposedat de titlu şi avere – titlul trecuse la vărul său de gradul al doilea, Alexander Westcott, iar averea ajunsese la Anna. *Toată*. Contele făcuse un singur testament, redactat în timp ce era încă alături de prima lui soţie. Tot ce nu ţinea de titlu mergea la fiica rezultată din acea căsătorie. Camille şi Abigail pierduseră titlul şi partea de moştenire. Camille fusese repudiată de Lord Uxbury. Abigail nu mai avea de aşteptat nici un sezon şi nici perspectiva unei căsătorii

de felul celei pentru care fusese crescută. Fuseseră lăsate fără nici un mijloc de trai, deşi Anna încercase să insiste să împartă averea în părţi egale între fraţii ei vitregi şi ea. Dar pe atunci ea era o străină pentru ei. Buimăciţi şi cu mândria rănită, refuzaseră cu toţii. Viola îşi reluase numele de fată.

Se putea spune că se prăbuşise cerul peste ei, şi tot nu ar fi fost destul. Enormitatea nenorocirii care îi lovise pe ea şi pe copii fusese prea mult pentru mintea Violei. Dar trebuise să meargă mai departe. Cum ar fi putut să n-o facă, în afară de cazul în care îşi punea capăt vieţii? Şi în cei doi ani care trecuseră de atunci, viaţa ei se aşezase într-un nou tipar care era de fapt mai suportabil decât s-ar fi aşteptat. Harry era căpitan într-un regiment de puşcaşi în Peninsulă şi insista mereu vesel că viaţa aceea era singura care i se potrivea. Camille se căsătorise cu un bărbat mult mai bun decât fostul ei logodnic şi avea trei copii – doi adoptaţi şi unul al lor. Abigail locuia cu Viola la Hinsford Manor în Hampshire, unde Viola îşi petrecuse aproape toată viaţa de femeie căsătorită. În tot balamucul acesta, singurul lucru cu adevărat neaşteptat fusese căsătoria Annei Snow cu Avery, duce de Netherby şi tutorele lui Harry. Însă o făcuse, şi acum era ducesă. Subliniase cu insistenţă faptul că ea nu avea să locuiască niciodată la Hinsford Manor, şi o implorase pe Viola să nu lase reşedinţa pustie. Menţionase chiar şi în testamentul ei că îi lăsa casa lui Harry şi urmaşilor lui după moartea ei, dacă nu o accepta înainte. Zestrea uriaşă pe care o primise Viola de la tatăl ei când se căsătorise cu Humphrey îi fusese returnată, cu toată dobânda care se adunase între timp. Anna insistase asupra acestui lucru şi avusese grijă de asta chiar înainte de a-i putea trece prin minte Violei.

Între timp, restul familiei Westcott, departe de a o repudia pe Viola şi pe copii după descoperirea adevărului, făcuse toate eforturile pentru a-i readuce la turmă. Toţi ca unul, le arătaseră limpede Violei şi copiilor

că nu erau mai puțin iubiți și prețuiți, și că făceau parte din familie ca întotdeauna. Două dintre cumnatele Violei, surorile contelui, spuneau și acum că își doreau din inimă ca Humphrey să trăiască, ca să aibă plăcerea de a-l ucide cu mâinile lor. De fapt, totul era bine. Sau atât de bine pe cât putea fi după ce fuseseră făcute cele câteva modificări necesare. Viola, care își trăise toată viața de adult călăuzindu-se după principiile stricte ale datoriei și demnității, părea să se fi întors la normal, chiar dacă purta un nume diferit. Oricum, se convinse-se singură că se întorsese la normal.

Până când nimic nu mai fu normal.

Până când izbucnise – pe neașteptate și fără nici un motiv aparent. Trauma prin care trecuse se furișase încet în spatele ei, și apoi atacase brusc. Și ea știu că nu era deloc vindecată. Nu făcuse decât să înăbușe durerea și suferința. Și furia.

Izbucnise în cel mai nepotrivit moment cu putință, când toată familia se adunase la Bath pentru botezul lui Jacob Cunningham, fiul nou-născut al lui Camille și al lui Joel Cunningham. Toți fuseseră de acord să mai rămână încă două săptămâni, pentru diverse activități în familie. Dar la două zile de la eveniment, Viola, bunica mândră a bebelușului, fugise.

Plecase din Bath simțindu-se vinovată, nefericită și îndurerată pentru ea însăși și rănită, furioasă și plină de tot felul de sentimente urâte și negative, care nu aveau nici o explicație rațională. Se purtase pur și simplu prost, și acesta era un lucru pe care nu îl făcuse de prea multe ori. În cei patruzeci și doi de ani ai ei fusese apreciată pentru manierele grațioase și temperamentul ei liniștit. Însă acum îi rănise și îi uluise pe cei la care ținea cel mai mult din lume. Și o făcuse intenționat, aproape cu ciudă. Insistase să se întoarcă acasă la Hinsford împotriva oricărei rațiuni și fără să asculte rugămințile fiicelor și ginerelui ei și protestele mamei și fratelui ei, și ale familiei Westcott.

Își anunțase intenția de a se întoarce acasă. Singură. Într-o trăsură de închiriat. Insistase chiar să își lase propria trăsură și servitorii, chiar și pe camerista ei personală, pentru a-i fi de folos lui Abigail, când se hotăra să vină acasă. Ignorase protestele șocate ale lui Camille și declarația lui Joel că ei aveau să se ocupe *cu siguranță* de însoțitorii lui Abby și de întoarcerea ei sigură acasă, atunci când va veni timpul. Ignorase bunătatea contesei văduve de Riverdale, fosta ei soacră, care bătuse tot drumul până la Bath, deși avea șaptezeci de ani. Ignorase strădania amabilă a lui Wren, actuala contesă, soția lui Alexander, care venise la Bath în ciuda faptului că aștepta și ea un eveniment fericit, așa cum îi plăcea Matildei, cea mai mare dintre fostele cumnate ale Violei, să descrie sarcina.

Viola le spusese tuturor să își vadă de treaba lor. Da, folosise exact aceste cuvinte. Probabil că nu le mai folosise în viața ei. Și vorbise aspru, fără umor sau consideрație față de sentimentele pe care le rănea. Voia să fie *lăsată în pace*. Le spuse și asta.

„Lăsați-mă în pace", spusese ea de mai multe ori – ca un copil prost crescut.

Și habar nu avea de ce izbucnise atât de brusc.

Plecase spre Bath împreună cu Abigail exact înainte de nașterea lui Jacob, plină de neliniște și de emoția produsă de sosirea iminentă a unui nou nepot, și când se întâmplase se simțise atât de fericită cum nu mai fusese de mult. Camille și Joel Cunningham trăiau într-un conac, pe dealurile de deasupra orașului Bath, cu Winifred și Sarah, fiicele lor adoptate, și acum și cu fiul lor. Foloseau casa pentru diverse scopuri – pentru artiști sau scriitori care voiau să se retragă, pentru ateliere de muzică, dans, pictură și alte arte, pentru piese de teatru și concerte și pentru vizitele de o zi sau de mai multe ale copiilor din orfelinatul din Bath în care Anna și Joel crescuseră și Camille predase pentru puțin timp, înainte de a se căsători. Casa și grădina ei mare zumzăiau mereu

de viață și de activitate. Chiar și înainte și după nașterea lui Jacob rămăsese un loc aglomerat și zgomotos.

Lucrul cel mai uimitor era că fiica ei Camille părea înfloritoare. Nu pierduse încă toate kilogramele pe care le câștigase când fusese însărcinată cu Jacob, și părea adesea ușor neîngrijită, cu părul scăpat din agrafe, cu mânecile suflecate până la coate, cu picioarele mai mereu desculțe, chiar și când ieșea afară. Părea să îl care mereu pe Jacob ghemuit în brațe în timp ce Sarah se agăța de fustele ei, iar Winifred zburda pe aproape – cu excepția momentelor în care Joel era în zonă și împărțea responsabilitățile cu ea, cum se întâmpla adesea. Însă ea nu părea niciodată hărțuită.

Uneori, Violei îi era grea să o recunoască în fiica ei cea mare pe severa, puritana, întotdeauna rigida și corecta Lady Camille Westcott, care nu greșise cu nimic niciodată și fusese lipsită de orice simț al umorului. Acum părea foarte fericită cu o viață cât se putea de diferită de cea la care se așteptase.

Totul mersese bine cu nașterea, planurile de botez și evenimentul în sine. Abigail fusese extaziată, pentru că cea mai apropiată prietenă a ei venise și ea cu această ocazie – verișoara ei Jessica Archer, fiica uneia dintre surorile lui Humphrey. Viola fusese fericită. Cu un an în urmă, se împrietenise cu soția lui Alexander, Wren, și anul acesta fu fericită să reînnoiască această prietenie atât de apropiată. Era fericită că fratele ei și soția lui veniseră din Dorset. Fuseseră plănuite mai multe evenimente în familie – dineuri, petreceri, ceaiuri, excursii, plimbări, concerte. Viola le aștepta cu nerăbdare.

Până când izbucnise.

Și trebuise să plece.

Singură.

Se purtase rău. O știa. Plecase în zori, înainte ca familia din ambele părți să se adune să o îmbrățișeze, să își ia rămas-bun, să-și exprime îngrijorarea și să fluture din mână, privind-o cum pleca. Și ținuse cu dinții

de hotărârea ei de a călători cu o trăsură închiriată, deşi i se oferiseră şase trăsuri particulare şi servitori care să o însoţească şi să îi ofere protecţie şi respectabilitate.

„Lăsaţi-mă în pace“, le spusese ea tuturor.

Dar apoi descoperise că ceva nu era în regulă cu trăsura închiriată. Şi în cele din urmă, scârţâind şi gemând mai mult ca niciodată şi lăsându-se şi mai tare într-o parte, trăsura intrase în curtea unui han, deşi era sigură că nu era un han mare, la care să oprească poştalioanele. Însă ea se oprise.

– Ce se întâmplă? îl întrebă pe vizitiu, când acesta deschise portiera şi coborâse scăriţa.

Trăsura se aplecase alarmant de tare spre el.

– Osia e gata să pocnească, domniţă.

– Oh. Ea îi acceptă mână şi coborî în curtea pavată a hanului. Se poate repara rapid?

– Nu prea cred, domniţă. O să trebuiască înlocuită, asta e.

– Cât durează?

El ridică mâna ca să se scarpine în cap, apoi se lăsă pe vine ca să evalueze paguba. Un rândaş de la han veni agale, se opri lângă umărul lui, strânse din buze şi clătină din cap.

– Aţi avut noroc, zise el, că nu v-aţi răsturnat pe drum, la câţiva kilometri de aici, ca să vă găsească tâlharii şi lupii. Dacă aţi fi dat peste ei, v-ar fi omorât. Osia asta nu se mai poate ţine la un loc, oricât de tare ar fi funia cu care ai lega-o, vă spun eu. Trebuie scoasă şi înlocuită.

– Asta pot să văd şi singur, zise vizitiul morocănos.

– Cât timp o să-ţi ia? întrebă din nou Viola, dându-şi seama încă o dată cât de smintită fusese când refuzase orice sfat şi se aventurase în călătorie fără să ia măcar o cameristă, care să îi ofere puţină respectabilitate. Oh, merita asta.

Vizitiul scutură din cap.

– Habar n-am, domniţă. Tot restul zilei de azi, oricum. Nu ne vom întoarce la drum până mâine-dimineaţă,

dacă avem noroc, și pot să vă zic că este un ghinion al naibii pentru mine. Trebuia să mă întorc direct la Bath în seara asta. Aveam alt client care se înscrisese pentru mâine, și încă unul regulat și de neam mare. Întotdeauna plătește mai mult decât îi cer dacă îl duc în timp mai scurt. Acum o să-l ia altcineva, și s-ar putea să nu mă mai caute niciodată.

– Mâine? întrebă Viola, care nu-și credea urechilor. Dar eu trebuie să ajung acasă azi.

– Ei bine, și eu la fel, domniță, răspunse vizitiul. Dar nici unul dintre noi nu își va împlini dorința, nu? Ați face mai bine să vorbiți cu hangiul să vă dea o cameră, înainte să se ocupe toate, deși mă îndoiesc că într-un asemenea loc se întâmplă des așa ceva, încheie el privind oarecum disprețuitor spre han.

La ușa hanului era trasă o trăsură elegantă. Însemna că nu era un loc atât de rău. Ce vor crede când o vor vedea singură? Dar apoi își veni în fire. Dumnezeule mare, gândea precum contesa de Riverdale, pentru care respectabilitatea rigidă era mai presus de orice. Ce conta ce gândea lumea despre banala Viola Kingsley? Se urcă în trăsură, luă geanta pe care o păstrase alături de ea și se îndreptă spre han, lăsând cufărul ca să îi fie adus mai târziu.

Când deschise ușa, fu întâmpinată de un val de zgomot, de mirosul de bere și de aburii mâncărurilor. Ușile duble dinspre bar erau larg deschise, și ea văzu că încăperea, întunecată și ponosită, era plină de oameni care păreau foarte binedispuși – poate din mai multe motive. Era surprinzător, fiindcă era destul de devreme. Dar totul se clarifică atunci când hangiul veni să o servească și îi spuse că dacă tot trebuise să fie oprită din drum de o osie ruptă – fapt pentru care își exprima sincera compătimire –, măcar avea noroc că era acolo și că se întâmplase exact în ziua aceea. Satul era pe cale de a sărbători strângerea recoltelor, deși nu o făcea în fiecare an. Însă acoperișul bisericii era destul de spart și apa

curgea cam tare când ploua, şi asta părea să se întâmple întotdeauna în dimineţile de duminică, când oamenii stăteau în stranele lor, încercând să asculte predica vicarului. Cineva avusese ideea de a organiza un eveniment după strângerea recoltelor, prin care să adune nişte bani. Ce mod mai bun de a aduna fonduri decât acela de a le oferi oamenilor o distracţie bună, în schimbul banilor cinstiţi, câştigaţi din greu?

Viola nu fu în stare să sugereze ceva mai bun, iar hangiul încuviinţă cu satisfacţie mulţumită când i-o spuse. Plăti o cameră pentru o noapte şi semnă în registru înainte de a primi o cheie uriaşă din mâna lui. Apoi îl asigură că nu avea nevoie de ajutor cu geanta, dar i-ar rămâne recunoscătoare dacă ar pune pe cineva să-i aducă sus cufărul, iar ea urcă scările în camera ei, simţind că i se făcea rău de la inimă.

Ce naiba avea să facă acolo o după-amiază şi o seară întreagă? Să meargă să privească festivităţile satului şi să-şi aducă obolul la repararea acoperişului bisericii? Nu era o perspectivă prea atrăgătoare, dar ar fi fost poate mai bună decât aceea de a se închide în camera ei până a doua zi dimineaţă. Acolo nu se afla nimic, în afară de un pat, un garderob vechi şi mare, un lighean şi un scrin în spatele unei perdele decolorate. Nu existau scaune, nici masă. Dar trebuia să ia lucrurile în ordine. I se făcuse foame şi trebuia să coboare şi să vadă dacă aveau ceva care să se poată mânca. Ceva mirosea bine, în orice caz. Spera doar să nu trebuiască să intre în bar ca să primească mâncarea. Zgomotul asurzitor de acolo se auzea până în camera ei. Din fericire, hanul se lăuda cu un salon, şi spre uşurarea ei descoperi că era gol, deşi nu liniştit. Se afla alături de bar, iar uşa dintre cele două camere era deschisă. După ce o ajută să se aşeze, hangiul nu se oferi s-o închidă. Îi oferi în schimb o plăcintă cu carne, dar, deşi petrecu mult timp lăudând virtuţile acesteia şi pe acelea ale bunei sale soţii, ea optă pentru o felie de pâine cu friptură rece de vacă şi o ceaşcă de cafea.

Doamne, ce gălăgie făceau oamenii din bar. Dar era un zgomot fericit și binevoitor, și nu păreau deloc beți. Se auzeau multe râsete răsunătoare. Se întrebă ce putea fi atât de amuzant. Probabil că era bine să nu ai nici o grijă. Deși poate că toți aveau griji. Era cu siguranță autocompătimire să își imagineze că numai ea avea. Și care erau de fapt grijile ei? Avea o casă și un venit. Avea copii și nepoți care o iubeau și pe care îi iubea. Avea familie și prieteni.

Dar nu era atât de ușor să se scuture de mohoreala ei. Se simțea vinovată pentru că îi supărase pe toți și plecase atât de brusc de la Bath. Se simțea vinovată că o făcuse pe Abigail să se simtă prost pentru că nu o însoțise – și înrăutățise și mai tare lucrurile, insistând să-i lase ei trăsura și camerista. Adevărul era că nu își dorise ca Abigail să vină cu ea. Voia să fie singură – dar nu știa de ce. Nu era oare viața ei destul de singuratică și fără să mai caute singurătatea?

Nu știa ce se întâmpla cu ea. Cu excepția faptului că se simțea... pustie. Complet și total pustie. În interiorul ei se căsca o gaură neagră, iar ea nu îi vedea fundul și se temea de ce ar fi descoperit acolo dacă l-ar fi văzut.

Ce câștigase în patruzeci și doi de ani pe pământ? Chiar nimic? Avea un soț mort, care nici nu fusese măcar soțul ei. Nu îl iubise niciodată, iar după prima lună de căsătorie nici măcar nu îl plăcuse, nici nu-l respectase. Însă îi rămăsese credincioasă, și cultivase demnitatea și respectabilitatea ca pe niște virtuți gemene. Își educase copiii în respectul acestor valori. Și pentru ce? Ce îi mai rămânea, în afară de o rămășiță de viață cu care nu știa ce să facă? Și ce putea spune despre Harry, iubitul ei fiu, care petrecuse câteva luni acasă ca să i se vindece rănile și febra recurentă, apoi insistase să se întoarcă? Primise schimbarea din viața lui cu o veselie prea hotărâtă. Cum se simțea, de fapt? Și... avea să supraviețuiască oare? Teama era o prezență constantă în viața ei, din momentul în care Avery, tutorele lui, îi cumpărase brevetul.

Și ce putea spune despre Abigail, drăguță, dulce, care nu se plângea niciodată, și avea douăzeci de ani și nici o perspectivă? Până acum două zile Viola pretinsese că era fericită cu noua ei viață. Sau, dacă nu chiar fericită, măcar mulțumită. La urma urmei, nu simțea lipsa fericirii, pentru că nu o cunoscuse niciodată, cu excepția scurtei perioade de euforie de la vârsta de șaisprezece ani, când se îndrăgostise de fiul de șaptesprezece ani al unei cunoștințe a mamei ei. Povestea aceea romantică nu durase. Când împlinise șaptesprezece ani, tatăl ei avusese șansa de a o căsători cu fiul și moștenitorul contelui de Riverdale, și o convinsese să accepte. Nu fusese dificil. Fusese întotdeauna o fiică supusă și ascultătoare.

Oftând, Viola mușcă din pâine și carne și descoperi că erau neașteptat de gustoase. Pâinea era proaspăt scoasă din cuptor, iar carnea suculentă și bine pătrunsă.

Cine era ea? Întrebarea care i se ivise dintr-odată în minte era puțin cam înspăimântătoare, pentru că nu exista nici un răspuns evident. Timp de mulți ani se crezuse contesa de Riverdale și se identificase cu acest titlu și cu tot ce venea odată cu el – poziția socială, obligațiile, respectul. De fapt, devenise ceva, nu o persoană, dar... dar ce? O simplă denumire? Un simplu titlu? Devenise ceva fără nici o bază reală. Nu fusese niciodată contesa de Riverdale.

Atunci însemna că nu era nimic? Nimeni? Ca o fantomă?

Cine *era* ea? Și nimănui nu-i păsa că ea nu cunoștea răspunsul? Că nu avea identitate? Cu excepția altor denumiri – mamă, soacră, fiică, soră, cumnată, bunică?

Cine era *ea?* În spatele tuturor denumirilor, dincolo de ele, mai presus de ele, *cine era ea?* Mușcă din nou și mestecă hotărâtă, deși mâncarea nu i se mai părea delicioasă. Se simțea foarte aproape de un atac de isterie. Recunoștea panica, deși nu o experimentase niciodată – nici măcar după catastrofă. Atunci fusese doar amorțită.

Privind în jur, într-o încercare deliberată de a se liniști, observă că hanul avea o anumită tihnă. Era mic și ponosit, dar totul părea curat, și era un loc fericit, cel puțin pentru moment. Privirea ei se îndreptă spre ușa deschisă și spre mulțimea din bar. Presupunea că erau săteni, îmbrăcați în cele mai bune haine și așteptând o zi de zaiafet în compania prietenilor. Simți un val neașteptat de nostalgie după zilele în care fusese contesă și organizase picnicuri și reuniuni la Hinsford, la care veneau toți vecinii din împrejurimi, oricât de mulți kilometri i-ar fi despărțit. Fuseseră... Da, fuseseră într-adevăr timpuri fericite. Viața ei adultă nu fusese mereu mohorâtă.

Ochii ei se mișcau leneș de la o persoană la alta, trecându-i în revistă pe toți cei pe care îi putea vedea. În capătul cel mai îndepărtat al camerei, cu fața la ea erau doi domni, și era evident că nu făceau parte din mulțime, deși amândoi aveau halbe cu bere în mână, iar unul dintre ei, cel mai tânăr, zâmbea și încuviința ceea ce i se spunea. Probabil că veniseră cu trăsura elegantă de afară. Ochii ei trecură peste ei cu prea puțină curiozitate, până când se întoarseră la cel de-al doilea gentleman...

Oh.

Oh, Doamne.

Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse. Ani la rând, îl evitase de câte ori reușise și se ținuse cât putuse de departe de el când participaseră la același eveniment social. Prin ce bizară coincidență...

O văzuse și el. Îi întorcea privirea cu ochii aceia pătrunzători și afundați în orbite, iar ea fu dintr-odată conștientă – ce enervant! – de vârsta ei, de faptul că era singură și de aspectul ei destul de ponosit. Nu își luase cea mai bună rochie pentru o călătorie într-o trăsură de închiriat, și plecase prea de dimineață ca să poată fi pieptănată elaborat, așa că se mulțumise cu un coc simplu.

Când hangiul veni să îi umple din nou ceașca de cafea, se întoarse brusc și încercă să își țină privirea

departe de uşă. De ce nu se aşezase la o masă de la care să nu vadă pe nimeni şi să nu poată fi văzută?

Părea nedrept că bărbaţii – cel puţin unii bărbaţi – îşi duceau vârsta mai bine decât femeile, iar la patruzeci de ani erau chiar mai atrăgători decât la douăzeci. Atâţia ani avea când se îndrăgostise de el pentru prima dată. Oh, şi se îndrăgostise rău. Dragostea aceea nu semănase deloc cu bucuria pe care o simţise la şaisprezece ani, dar nu se îndoise niciodată că era îndrăgostită de domnul Lamarr. Nu conta că se zvonea că era responsabil de moartea soţiei lui sau că îi păsa atât de puţin de amintirea ei, încât îşi abandonase casa şi copiii aproape imediat după ce ea se stinsese şi nu pierduse vremea, făurindu-şi o reputaţie de petrecăreţ nesăbuit, afemeiat neobosit, rece şi nepăsător faţă de convenţiile sociale şi sentimentele altora. Nu contase că, în ciuda siluetei lui subţiri şi frumoase şi a feţei întunecate şi fermecătoare, era destul de uşor să observi că era lipsit de sentimente reale şi de umanitate. Femeile cădeau înaintea lui ca spicele secerate, iar Viola nu fusese o excepţie. El pusese ochii pe ea şi ea fusese ispitită, oh, foarte ispitită, chiar dacă ştia perfect că nu avea să fie decât o aventură pentru el. Chiar dacă ştiuse că, dacă îi ceda, avea s-o abandoneze a doua zi dimineaţa.

Fusese ispitită.

Căsătoria ei, deşi produsese trei copii, fusese un lucru steril şi lipsit de bucurie, şi toate soţiile pe care le cunoştea călcau pe alături. Era chiar considerat acceptabil, dacă soţia îşi făcuse deja datoria şi îi oferise soţului un moştenitor, şi dacă legătura era suficient de discretă, pentru ca înalta societate să se poată preface că nu ştia.

Însă Viola îi spusese să plece.

Oh, spre ruşinea ei, nu o făcuse dintr-o mare convingere morală, ci pentru că se îndrăgostise de un libertin şi un crai, şi ştia că i-ar fi frânt inima şi ar fi abandonat-o, dacă ar fi acceptat să se culce cu el. Aşa că îl trimisese la plimbare, şi rămăsese cu inima frântă oricum.

Avusese nevoie de mult, mult timp ca să poată trece peste asta. Fiecare nouă cucerire despre care auzea și fiecare curtezană faimoasă cu care se afișa în Hyde Park, spre marea indignare a înaltei societăți, erau ca un spin în inima ei.

Pentru că el era atât de chipeș.

La fel de atrăgător era și acum, chiar dacă părea auster, trufaș și destul de intimidant. Nu rezistă să nu-l mai privească o dată, pe furiș. Părul îi albise la tâmple, și arăta splendid. El o privea țintă și acum.

Odinioară, o făcuse să se simtă din nou tânără – la înaintata vârstă de douăzeci și opt de ani – și frumoasă.

Acum o făcea să se simtă bătrână și... obosită. De parcă viața ar fi trecut pe lângă ea și acum era prea târziu ca să mai trăiască. Toți anii ei de adolescentă și femeie tânără trecuseră, și nu mai puteau fi aduși înapoi, pentru a-i trăi altfel. Oricum, nu credea că, dacă s-ar fi putut întoarce, ar fi trăit altfel. Pentru că ar fi ascultat și acum de dorințele tatălui ei, s-ar fi căsătorit din nou cu un bigam, ar fi rămas credincioasă și nefericită și ar fi ajuns până la urmă un nimeni, fără nimic pe lume.

Uitându-se pe deasupra cești de cafea, prinse din nou privirea domnului Lamarr și refuză să își îndepărteze prima privirea. De ce s-o fi făcut? Avea patruzeci și doi de ani și probabil că se vedeau. Și ce dacă? Trebuia să-i fie rușine de vârsta ei?

Poate că Harry era din nou rănit. Sau mort. Ah, de unde îi venise gândul acesta? Privi în jos, uitând de domnul Lamarr. Se întrebă câte mame și soții din Marea Britanie erau chinuite de asemenea temeri în fiecare oră a fiecărei zile de viață. Și câte surori, bunici și mătuși. Pentru fiecare soldat ucis în luptă existau probabil o duzină de femei care se îmbolnăviseră de îngrijorare ani la rând și care sfârșeau prin a purta doliu tot restul vieții lor. Ea nu avea nimic special. Și nici Harry. Numai că el era fiul ei, și uneori iubirea e cel mai crud lucru din lume. El plecase. Domnul Lamarr, adică, și tovarășul lui. Plecaseră

când ea nu se uita. Ce nebunie să se simtă dezamăgită pentru că el plecase fără un cuvânt sau o privire de adio. Își dădu seama că și ceilalți oameni din bar plecaseră, și zgomotul scăzuse considerabil. Probabil că era trecut de amiază. Fără îndoială că se duseseră în sat, pentru începerea festivităților. Să meargă și ea oare? Să se apropie măcar ca să vadă ce era de văzut? Sau să urce în camera ei, să se întindă puțin și să se complacă în nefericire, plângându-și de milă? Ce îngrozitor era să-ți plângi de milă. Și sentimentul acesta să fie și mai intens pentru că văzuse un bărbat atrăgător, care umblase cândva după ea și dorise să se culce cu ea, iar acum plecase fără nici o vorbă. De data asta nici nu îi spusese măcar să plece. Apoi ușa salonului se deschise – cea dinspre hol – și întoarse capul ca să-l informeze pe hangiu că nu mai voia cafea. Dar nu era hangiul.

Uitase ce înalt era și ce bine legat. Uitase ce elegant se îmbrăca și cu câtă dezinvoltură își purta hainele. Și cât de aspră și cinică era fața lui.

Însă nu îi uitase magnetismul. Îl simțise din camera vecină. Acum era palpabil.

– Mi-ai spus să plec, zise el. Dar asta a fost acum cincisprezece ani. Există o limită de timp?

capitolul 3

– Paisprezece, răspunse ea. Acum paisprezece ani.

Părea să fi trecut o viață. Sau chiar o altă viață. Dar acum era aici, cu paisprezece ani mai bătrân și cu paisprezece ani mai atrăgător, deși trăsăturile lui frumoase și austere erau acum mai aspre. Se întrebă, așa cum se întrebase și atunci, de ce alesese el să îi asculte literal cuvintele. Nu părea un bărbat care să accepte cu ușurință un refuz. Însă ea îi spusese să plece, și el plecase. Bineînțeles că sentimentele lui față de ea nu trecuseră mai departe de buze. Sau mai departe de zona aceea

dintre coapse, ca să o spunem pe șleau. Și existaseră o mulțime de alte femei foarte fericite să îi sară în pat la cel mai mic semn.

– Accept corectarea, zise el cu vocea aceea joasă pe care și-o amintea foarte bine. Era un bărbat care nu avea nevoie să ridice vocea niciodată. Există o limită de timp?

Cum să răspunzi la o asemenea întrebare? Ei bine, bănuia că printr-un simplu nu. Nu existase o limită de timp. Îi spusese să plece, și îl voise plecat pentru totdeauna. Însă acum era singură cu el într-o cameră, după paisprezece ani, și el îi vorbise din nou și îi pusese o întrebare. Însă nu aștepta răspunsul.

– Cum trebuie să-ți interpretez tăcerea? Păși agale spre masa cea mai apropiată de ușă, trase un scaun și se așeză pe el, încrucișându-și picioarele elegant încălțate. Pentru că mi-ai spus cândva să plec, nu mai ai nimic să-mi spui? Însă mi-ai spus deja ceva. Mi-ai corectat memoria defectuoasă. Să însemne oare că nu-ți place să te repeți și să mă inviți din nou să mă duc la naiba? Sau că nu dorești să recunoști că tovărășia – *orice* tovărășie, chiar și a mea – e preferabilă singurătății, atunci când rămâi blocat într-un sat uitat de lume, undeva în sălbăticia Angliei? Presupun că *ești* blocată și nu ai venit cu scopul anume de a benchetui alături de localnici și de a-i ajuta să scape de ploile care îi murează în diminețile de duminică?

Fu de ajuns să-i audă vocea, ca să simtă fiori pe șira spinării. Numai pentru că era atât de catifelată? Și pentru că vorbea fără grabă, cu siguranța absolută că nimănui nu i-ar fi trecut prin gând să-l întrerupă?

– Să *benchetuiesc?* repetă ea. Există un asemenea cuvânt?

– Dacă nu există, răspunse el, ridicând din sprâncene, atunci ar trebui să fie. Poate că ar trebui să mă gândesc în mod serios la scrierea unui dicționar. Ce crezi? Crezi că ar rivaliza cu cel al doctorului Johnson?

– Un dicționar cu un singur cuvânt? Mă îndoiesc foarte mult, domnule Lamarr.

– Ah, dar nu ești dreaptă cu mine. M-aș putea gândi la zece cuvinte, fără să mă încrunt și să mă trag de păr. Dar de ce nu răspunzi la o întrebare directă? *Există* o limită de timp? Și ai *rămas* blocată? Singură?

– Osia trăsurii în care călătoream era în mare pericol de a se rupe. Vizitiul nu crede că ne vom putea relua călătoria până mâine-dimineață, în cel mai bun caz.

De ce îi dădea explicații?

– Am aruncat o privire în curtea hanului înainte de a intra aici. Nu am văzut nici o urmă de trăsură particulară. Să fi plecat din întâmplare fără dumneata, iar osia în pericol să fie doar o mare păcăleală pentru a scăpa de dumneata? Dar trebuie să recunosc că nu pare prea plauzibil. Doar nu ai venit – nici vorbă – cu amărâtul acela de vehicul, căzut într-o rână spre nord-vest, și care nu pare să mai poată pleca undeva în următoarele două secole. Sau ai venit? O trăsură închiriată, Lady Riverdale?

– Nu mă mai numesc așa.

– O trăsură închiriată, *domnișoară Kingsley?* întrebă el pe un ton îndurerat.

– Cum cad cei puternici, nu? Asta voiai să spui, domnule Lamarr? Atunci de ce nu o spui așa?

Degetele lui lungi și elegante strânseră rama monoclului, dar nu îl duse la ochi.

– Riverdale a fost un netrebnic. Dacă te-ai gândit să te separi total de el, chiar și cu numele, atunci te felicit. O să-ți fie mult mai bine fără această legătură. Presupun că Kingsley e numele dumitale de fată?

Ea nu răspunse. Privi ceașca de cafea, ca să nu se uite în ochii lui. Mai rămăsese încă jumătate din băutură. Însă trebuie să fi fost rece. În plus, nu era sigură că ar fi putut să ridice ceașca fără să tremure și să-și trădeze agitația.

– Domnișoară Kingsley, zise el după câteva momente de tăcere, o să mă trimiți *din nou* la plimbare? Și o să petreci restul zilei singură?

– Nu e treaba dumitale cum îmi petrec eu restul zilei, domnule Lamarr. Presupun că *dumneata* nu ai rămas blocat aici. Așa că nu te mai reții. Probabil că ești nerăbdător să îți continui călătoria.

– Ar trebui să fiu? Sprâncenele i se ridicară din nou și roti de câteva ori monoclul între degete. Dar *sunt* blocat. Fratele meu era nerăbdător să-și continue drumul și a plecat acum cincisprezece minute. Prea nerăbdător, poate. Mă întreb cât va trece până își va da seama că a uitat de mine, și în cazul în care o va face, dacă va considera necesar să se întoarcă și să mă recupereze. E foarte nesigur. Tinerilor nu le pasă niciodată de cei mai în vârstă, nu crezi? André n-a împlinit încă treizeci de ani. E doar un cățelandru.

Cum? Despre ce vorbea oare?

– Trăsura a plecat fără dumneata? Ea îl privi țintă o clipă, nevenindu-i să creadă. Dacă era adevărat, nu putea exista decât o explicație, și aceea nu era povestea absurdă pe care i-o servise. I-ai spus să plece, împreună cu fratele dumitale? Din cauza mea?

Sprâncenele lui se ridicară din nou și el învârti încă o dată monoclul.

– Sigur că da, răspunse el. Ce alt motiv aș fi putut avea?

Ea simți că o lua cu frig. Pentru o clipă foarte neplăcută, se temu să nu leșine.

– Și pentru că am făcut așa ceva, continuă el, sper că nu mă vei forța să-mi petrec restul zilei singur. Gândul de a lua parte neînsoțit la o serbare câmpenească e deosebit de neplăcut. Perspectiva de a omorî timpul târându-mi picioarele pe câmpuri și încercând să identific flora și fauna e încă și mai puțin atrăgătoare. Dacă ești dispusă să renunți măcar o zi la interdicția pe care mi-ai aplicat-o, domnișoară Kingsley, atunci poate că vom

putea să ieşim împreună să benchetuim sau să hoinărim, şi să ne salvăm unul pe altul de o zi de incredibilă plictiseală. Asta dacă, bineînţeles, nu mă consideri pe mine incredibil de plictisitor. Sau mai rău.

Ea se uită ţintă la el şi se întrebă, aşa cum făcuse de nenumărate ori – chiar şi după ce îl trimisese la plimbare, chiar şi în timp ce îl ocolea şi îi evita cu grijă privirea oricând se întâmpla să se afle în aceeaşi sală de bal sau la teatru – ce avea el atât de special, încât să o respingă şi să o atragă în acelaşi timp. Nu era un bărbat de o frumuseţe clasică. Faţa lui era cu siguranţă prea îngustă, ascuţită şi lipsită de blândeţe. Însă era... splendid. Dar asta nu spunea aproape nimic despre el, ci doar despre reacţia ei faţă de el. Nu fusese niciodată în stare să găsească expresia potrivită, care să îl descrie în mod corect. Pentru că nu era vorba doar despre felul în care arăta. Era... totul. Prezenţa lui. Charisma. Puterea. Cruzimea. Sexualitatea – deşi nu era un cuvânt foarte obişnuit în vocabularul ei.

Se aştepta să petreacă restul zilei în compania ei. Da, *se aştepta*. Trimisese trăsura înainte fără el, bazându-se pe maleabilitatea ei, deşi era probabil să-l aştepte undeva în apropiere şi să se întoarcă după el noaptea sau a doua zi. Ar fi fost o nebunie din partea ei să accepte, mai ales având în vedere starea sufletească în care se afla.

Sau poate că exact de asta *avea nevoie* în starea ei sufletească – să facă ceva neaşteptat şi scandalos, care să-i ocupe timpul şi să-i îndepărteze gândurile de la propria persoană. Alternativa era să se ascundă în camera ei şi să mediteze. Şi oricum nu avea să fie înşelată, sedusă sau lăsată cu inima frântă a doua zi.

– Voi merge cu dumneata la iarmaroc o oră sau două, după-amiază.

El dădu drumul monoclului.

– Mai târziu va fi un fel de petrecere în holul bisericii, zise el. Aici nu se va servi nimic, din păcat. Atât barul, cât şi salonul vor fi închise, pentru ca gazda noastră

și buna lui soție să poată petrece cu vecinii. Spre seară, banchetul va fi urmat de un dans pe islazul satului. Totul sună foarte, foarte irezistibil, nu?

– Sunt sigură că eu voi trage linie înainte de dans.

– Ah, dar ai fost întotdeauna o dansatoare atât de încântătoare, îi zise el.

Și oh, Dumnezeule, *cum* reușise? Vorbind doar puțin mai încet și privind-o puțin mai intens, o făcuse să simtă că vorbea despre un dans cu totul diferit de cel care urma să aibă loc pe islazul satului în seara aceea.

Și bineînțeles – oh, *bineînțeles* – că vorbele lui avuseseră efect, așa cum aveau întotdeauna. O lăsară aproape fără aer în plămâni și fără nici un gând în minte. Se ridică hotărâtă în picioare. Gata cu lucrurile astea.

– Mă duc să îmi aduc boneta și șalul, zise ea, și să văd dacă mi-au fost urcate bagajele.

El ajunse la ușă înaintea ei și i-o deschise.

– Iar eu o să cer o cameră doar pentru mine, fiindcă nu cred că fratele meu se va întoarce să mă ia în seara asta. Acesta e faimosul devotament de frate. Ne întâlnim din nou în cincisprezece minute?

– Cincisprezece minute, încuviință ea și trecu pe lângă el, îndreptându-se spre scară.

Când ajunse pe prima treaptă, se opri și se uită înapoi. El stătea încă în pragul salonului, privind leneș în urma ei.

„Asta", se gândi ea, „nu a fost o idee bună".

Însă următorul gând veni neinvitat: „Și de ce nu?"

Era o zi înviorătoare și răcoroasă de septembrie, la jumătatea drumului dintre vară și toamnă. Cerul era predominant albastru, dar norii albi lunecau grăbiți, transformând pământul de dedesubt într-o tablă mișcătoare de șah cu soare și umbră. Marcel se putea gândi la o duzină de lucruri – cel puțin! – pe care ar fi preferat să le facă, în loc să stea la marginea unui islaz sătesc, așteptând marea deschidere a sărbătorii recoltei, alături

de o mulțime de săteni nerăbdători, de copiii lor țopăitori și de câinii care se ridicau pe picioarele din spate. Se părea că ceremonia avea să includă un fel de recital al corului bisericii. Se adunaseră și acum se înșirau pe iarbă, înveșmântați în robe umflate. Totuși, alesese deliberat să fie acolo și nu avea de ce să se plângă. Se grăbise chiar să se lipsească de mijlocul de a pleca de acolo. Însă, cel puțin până în momentul acela, enervarea era depășită de sentimentul triumfător pe care i-l trezea prezența fostei contese de Riverdale alături de el. Și să mai spui că în viață nu există mici coincidențe. De fapt, în cazul acesta, coincidența era uriașă. Care erau probabilitățile ca...?

Ea se mai împlinise în ultimii paisprezece ani. Fără îndoială că ar fi fost îngrozită dacă ar fi știut că el observase, dar adevărul era că kilogramele în plus se depuseseră exact în locurile potrivite, și o făceau și mai atrăgătoare decât înainte. Mai feminină. Sau poate că de vină era doar el, care o privea acum cu simțurile și cu ochii unui bărbat cu paisprezece ani mai în vârstă decât tânărul de atunci. Până la urmă, oare un bărbat de douăzeci și cinci de ani ar fi privit cu poftă o femeie de patruzeci de ani? Și ceea ce simțea față de domnișoara Kingsley era sigur poftă. Fu izbit de gândul ciudat că nu îi cunoștea prenumele.

Ea părea trufașă și demnă, și exact asta era expresia care îl intrigase cândva. Pentru că se întrebase dacă se vedea totul sau dacă în ea exista de fapt o senzualitate pătimașă, pe care nimeni nu o dezlănțuise vreodată, și Riverdale cu atât mai puțin. Se întrebă același lucru și acum.

– Care crezi că ar fi media lor de vârstă? întrebă el, arătând spre cor. Șaizeci și cinci? Șaptezeci? N-a auzit nimeni de aici de corurile de băieți?

– Vârsta e cu siguranță fără importanță, răspunse ea pe tonul rece și dezaprobator la care se aștepta.

– Însă calitatea vocii, da. Pariez că vom auzi o mulțime de triluri și vibrații, cu câte o disonanță care va strica tot efectul. Asta o să-i aparțină unui corist care a surzit și nu mai aude tonalitatea adoptată de tovarășii lui.

– E foarte lipsit de respect din partea dumitale, remarcă ea încruntându-se. Oamenii nu au cum să nu îmbătrânească.

– Dar pot să aibă bunăvoința de a se retrage din corul bisericii atunci când trebuie, ripostă el.

– Poate că surdul va fi un corist mai tânăr. Dacă va *fi* cineva surd. Cerule mare, nici măcar nu i-am auzit. Poate că vor cânta sublim.

– Poate, încuviință el. Dacă se va dovedi că ai dreptate, voi accepta corectarea. Însă mă îndoiesc serios.

Colțurile buzelor ei se ridicară, și ea fu cât pe ce să râdă. El își aminti dintr-odată cum încercase s-o facă să râdă, cu atâția ani în urmă, și dăduse greș. De fapt, nu-și amintea s-o fi văzut vreodată râzând, și se întreba dacă râdea vreodată.

– Ah, zise el. Spectacolul e pe cale de a începe.

Un bărbat plin de importanță, care nu se prezentă, dar care fără îndoială deținea o poziție de înaltă autoritate în biserică – deși nu era vicarul – ținu un discurs lung și pompos, în timp ce oamenii puneau mâna pe copii și încercau să țină câinii mai mult sau mai puțin liniștiți și tăcuți. Vorbitorul ură un bun venit apăsat vizitatorilor care binevoiseră să ia parte la umila lor festivitate și declară că și el, și ceilalți membri ai bisericii erau foarte onorați să îi aibă în mijlocul lor. Toți ochii celor din sat, cu excepția posibilă a bebelușilor și a câinilor, se îndreptară spre cei doi vizitatori evidenți. Demnitarul bisericesc fu urmat de vicar, complet îmbrăcat în odăjdii, care înălță o rugăciune fericit de scurtă de mulțumire pentru recoltă, vreme bună, munca grea și generozitatea turmei sale. Corul cântă despre soldați creștini și arhangheli din înălțime și alte lucruri sfinte care nu aveau nimic de-a face cu recolta sau cu acoperișurile

bisericilor. Dar prezicerea lui Marcel se dovedi de netăgăduit de corectă. Se auziră triluri și vibrații și o voce masculină dominantă care era cu jumătate de ton mai sus decât ar fi trebuit.

– Nu trebuie s-o spui, zise domnișoara Kingsley după ce soția vicarului, cu zâmbete grațioase și salutări pentru toată lumea, declarase serbarea deschisă. Am auzit. Și corul a fost încântător. Au făcut tot ce le stătea în puteri.

– Dacă voi face vreodată ceva ca să te încânt, ripostă el, și tu o să-mi spui după aceea că am făcut tot ce-mi stătea în puteri, o să mă ascund în cea mai adâncă groapă pe care o s-o găsesc și o să stau acolo în următorii paisprezece ani, domnișoară Kingsley.

Vântul împrumutase un strop de culoare obrajilor ei. Dar chiar și așa, avea puternica bănuială că ea roșise. Însemna că se gândise că remarca lui fusese una cu subînțeles? De fapt, nu fusese, dar era perfect dispus s-o lase să creadă asta. Ochii ei erau la fel de albaștri precum și-i amintea. Fuseseră întotdeauna una dintre cele mai frumoase trăsături ale ei – un albastru adevărat, nu una dintre diferitele nuanțe de cenușiu care era luate adesea drept albastru.

– Văd acolo o tarabă plină sigur de bijuterii, zise el. Permite-mi să te însoțesc.

Și îi oferi brațul.

Ea se uită la el înainte de a accepta, de parcă s-ar fi temut de vreun fel de capcană, Trebuie s-o fi atins și înainte. Sigur că da. Dansase cu ea de câteva ori. Dar acum, atingerea mâinii ei pe brațul lui i se păru neobișnuită. Ușoară. Fără să se sprijine și fără să se agațe de el. Însă umărul ei se apropie de brațul lui, și rochia ei îi atinse cizmele hessiene[1]. Mireasma ei îi ajunse la nări. Nu prea florală, nici prea puternică. Doar așa cum trebuia. Perfectă pentru ea.

---

[1] Cizme ușoare de călărie, purtate inițial de soldații germani, care au devenit populare în Anglia în perioada Regenței (n.tr.)

Se bucură că îl trimisese pe André de acolo.

– Categoric, spuse ea. Congregația din biserică trebuie salvată de ploaie. Pe lângă asta, sunt o mare amatoare de bijuterii sclipitoare. Să vedem dacă nu sunt și diamante printre ele. Diamante *uriașe*.

Fosta Lady Riverdale atât de voioasă? Chiar glumind? Era ciudat. Ridică din sprâncene, dar nu făcu nici un comentariu.

Erau diamante, smaralde, rubine și safire. Mai erau și topaze și granate. Și argint și aur. Și perle. Toate uriașe și sclipitoare – chiar și perlele – și de o formă perfectă. Toate indescriptibil de vulgare, niște contrafaceri care nici măcar nu convingeau. El o împodobi cu cele mai ostentative și plăti de trei ori prețul pe care i-l cerură doamnele îmbujorate de la tarabă. Urechile, pieptul, încheieturile și degetele ei scânteiau și sclipeau –, iar ea admiră efectul și se mândri cu ele, sub privirea admirativă a celor două doamne și a micii mulțimi care se adunase să privească de la o distanță respectuoasă. Se auziră chiar și câteva aplauze admirative. Ea îi mulțumi și îi spuse că, dacă ar mai fi avut o mână, s-ar fi gândit și la brățara cu safire.

– Ce zici de gleznă? sugeră el, privind spre tivul rochiei ei.

– Nu, răspunse ea. Nu vreau să fiu prea împopoțonată.

Se părea că renunțase măcar la o parte din legendara ei demnitate în favoarea unei înfățișări destul de vesele, iar el era fermecat. Nu își smulse bijuteriile de îndată ce se îndepărtară de tarabă, ca să le ascundă în străfundurile săculețului ei de mână. Dimpotrivă, continuă să le mângâie și să le admire.

Un artist bărbos, cu părul vâlvoi, le pictă portretele în cărbune, făcându-l pe Marcel să semene cu un demon cadaveric, căruia îi lipsea doar furca, și pe domnișoara Kingsley cu o stafie cu fața ca o lună plină și un colier de perle. După ce dulciurile fură judecate, cumpărară

două prăjituri glazurate, care primiseră premiul al treilea. Erau tari ca granitul.

– Dar foarte drăguțe cu glazura asta răsucită, trebuie să recunoști, zise ea când el se strâmbă.

– Aș fi recunoscut, răspunse el, dacă nu aș simți că fiecare dinte din gură mi-a crăpat în două.

– Dar nu de la glazură, zise ea.

– Dar nu de la glazură.

– Ei bine, atunci...

Priviră concursul de despicare a buștenilor, în care un grup de tineri spătoși și transpirați, cu mânecile suflecate deasupra coatelor, își arătau mușchii și îndemânarea în fața unui cârd de fetișcane din sat care chicoteau ca niște gâște – și în fața lor, cei doi vizitatori, străinii. Examinară – cel puțin ea o făcu – ghereta cu lucruri de mână, după ce se termină cu judecarea lor, și îi cumpără o batistă bărbătească din bumbac aspru, cu un L mare brodat într-un colț, în mijlocul unor crengi spiralate și a unor boboci de floare fără tulpină și fără frunze. Batista nu se afla printre obiectele câștigătoare – și el bănuia că acesta era unul dintre motivele pentru care o cumpărase, celălalt fiind litera L care putea veni de Lamarr. Părea să nu știe nimic despre titlul lui de marchiz.

El îi cumpără un săculeț croșetat într-o nuanță oribilă de roz – nici acesta nu câștigase nimic – în care să păstreze toate bijuteriile scânteietoare care îi împodobeau acum persoana.

– O să le păstrez pe toate ca pe o comoară, îl asigură ea, și el se întrebă leneș dacă ea avea să se țină de cuvânt.

Se întrebă cât timp avea să păstreze el batista. Bănuia că *urma s-o păstreze*, deși nu avea s-o folosească niciodată, nici s-o arate privirilor șocate din înalta societate.

Priviră și ascultară concursul de viori. El se stăpâni să bată din picior și din palme în ritmul muzicii, așa cum făceau cei mai mulți dintre spectatori, dar observă

că ea nu se reținea. Părea să se distreze sincer. Și lucrul cel mai ciudat era că și el se distra.

Priviră un concurs de cântece pentru fetițe și un băiețel cu o voce de sopran, care scăpase cumva de soarta îngrozitoare de membru al corului bisericesc, apoi trecură la concursul de tras cu arcul și în cele din urmă li se ghici viitorul. El trebuia să se aștepte la viață lungă, prosperitate și fericire. Nici o surpriză. Oare prezicătorii ziceau vreodată altceva? Nu știa la ce trebuia să se aștepte ea. Nu îi spusese.

Băură o limonadă călduță și fără gust de la o masă condusă de o grupă de la școala duminicală. Trecuseră o mulțime de ani de când nu mai băuse nici un fel de limonadă. Și aveau să treacă la fel de mulți până avea să mai bea. Pe măsură ce după-amiaza trecea, ea devenea tot mai veselă. Dar nu flirtă cu el. Și asta contribuise, desigur, la atracția pe care o simțise față de ea în tinerețe. Deși se întrebase și atunci dacă nu existau pasiuni ascunse; poate că văzuse în ea o posibilă influență liniștitoare, într-o perioadă în care viața lui scăpa tot mai mult de sub control – dar chiar și așa, flirtase cu ea într-un mod scandalos. Și chiar dacă știuse că era căsătorită și prin urmare nu putea fi vorba decât de o simplă aventură. Pe atunci nu-i trecuse prin cap că și-ar fi putut-o face prietenă.

Dar el nu se împrietenea cu femeile. Și nici cu bărbații, dacă tot veni vorba. Prietenia implica un anumit grad de intimitate, o deschidere a sinelui spre celălalt, și el alesese să nu se împartă cu nimeni.

Acum ea nu era căsătorită. Iar ironia era că nu fusese niciodată căsătorită.

Și el o dorea. Și acum. Și își punea și acum întrebări.

Priviră un concurs de dans în jurul stâlpului de arminden care fusese înălțat în centrul islazului. Două echipe din alte sate veniseră să se întreacă cu dansatorii din satul acela, și mulțimea se adună în jur ca să își încurajeze favoriții și să aplaude apreciativ fiecare mișcare

complicată, prin care panglicile colorate se îngemănau în jurul stâlpului înalt într-o încâlceală aparent fără speranță, în timp ce dansatorii care le țineau erau forțați să se apropie tot mai mult de stâlp și unii de alții – și apoi se descâlceau încet, șerpuind înainte și înapoi și rotindu-se în ritmul îndrăcit al viorilor până când fiecare dansator rămânea cu o panglică în mână, iar stâlpul de arminden era gol.

– Stâlpul de arminden e ca un simbol al vieții, nu? spuse fosta contesă la terminarea unui asemenea dans, iar el se întoarse și o privi întrebător.

Era îmbujorată și cu ochii strălucitori – nu doar de la vânt, ghicea el – aproape ca și cum ar fi dansat și ea.

– Este? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Te învârți mereu și mereu, explică ea, și nu pari să ajungi nicăieri, încâlcindu-te doar din ce în ce mai tare în necazuri și griji, și nu ți le faci pe toate singur.

– E o definiție mohorâtă a vieții pentru o asemenea după-amiază festivă, Lady Riverdale.

– Dar dansurile din jurul stâlpului de arminden nu se termină în haos, replică ea. Și eu nu mai sunt contesă. Contesa de Riverdale e căsătorită cu bărbatul care deține acum titlul și mi-e prietenă.

– Nu mă voi lăsa distras de asemenea banalități, declară el. Termină analogia.

– Totul se rezolvă până la urmă. Dacă urmezi cu atenție tiparul dansului, totul se rezolvă, încheie ea încruntată.

– Dar ce s-ar întâmpla dacă numai unul dintre dansatori ar sări în sus, când toți ceilalți se rotesc? Tot tiparul ar fi ruinat, toate panglicile s-ar încâlci fără speranță de îndreptare și toți dansatorii ar fi condamnați să se rotească și să se împletească într-o veșnică amețeală. Mă tem că analogia dumitale e romantică și naivă, domnișoară Kingsley. E simplistă. Sugerează că există un trai fericit până la adânci bătrâneți pentru cei care trăiesc o viață de virtute și ascultare.

– Foarte bine, răspunse ea. A fost o idee smintită și impulsivă, și te-a plictisit. Îmi pare rău.

Îl *plictisise* cu sugestia ei atât de simplistă că virtutea neclintită e întotdeauna răsplătită? Dumnezeu îi era martor că da. Dar cum putea cineva în toate mințile să creadă, dintr-un impuls de moment, că viața era bună până la urmă, dacă urmai regulile? Mai ales când o asemenea credință depindea de teoria adiacentă, care spunea că toată lumea din jur făcea exact același lucru. Cum putea tocmai ea să creadă așa ceva?

– Plictisit? repetă el. Mai degrabă m-ai *fermecat*, domnișoară Kingsley. Sunt fermecat de optimismul dumitale naiv.

Îi luă mâna și o duse la buze. Nu purta mănuși, nu purtase toată după-amiaza. Purta însă un inel cu un diamant ridicol de mare, care scânteia în lumina soarelui.

– Și orbit, adăugă el.

Ea... zâmbi. Și era adevărat. Orbit, adică. Anii căzură de pe fața ei, chiar dacă la colțul ochilor îi apărură linii fine.

– E splendid, nu? zise ea, întinzând mâna și răsfirându-și degetele. Bietul smarald de pe cealaltă mână pare pitic. Ridică și cealaltă mână și o scutură, ca să clatine brățara cu rubine de pe încheietură. Optimism? Oare cred în așa ceva?

Se părea că era o întrebare retorică. Se întoarse destul de brusc, înainte ca el să poată răspunde, pentru a asculta îndelunga dezbatere referitoare la câștigătorii concursului de dans. Rămase cu fața întoarsă. Poate că o jignise, numind-o naivă.

Ce va face mâine? Va închiria un cal? Va *cumpăra* unul? André avusese prezența de spirit de a pune să-i fie dus cufărul cel mare în han, dar acum și asta era o problemă. Să închirieze atunci o cabrioletă? O brișcă? O trăsură? Existau asemenea lucruri într-un asemenea loc? Se îndoia. N-o să ajungă oare până la urmă să meargă

pe jos spre casă sau cel puțin spre cel mai apropiat orășel? Dar se va gândi la asta mâine.

– Ne îndreptăm spre holul bisericii și spre ospățul de acolo? sugeră el.

Toată lumea părea s-o facă.

– Presupun că nu avem de ales, dacă vrem să mâncăm, zise ea.

– Eu sigur nu aleg să rămân flămând. Îi oferi brațul. Dumneata?

Ea îl privi din nou în felul acela care sugera că făcuse o declarație cu două înțelesuri, deși nu asta avusese de gând.

– Nu, răspunse ea în cele din urmă, acceptându-i brațul.

capitolul 4

Violei i se părea că ieșise în afara timpului. Totul începuse cu întârzierea aparent dezastruoasă a unei călătorii care ar fi trebuit să se termine înainte de căderea nopții; urmase apoi coincidența aproape incredibilă de a-l găsi pe domnul Lamarr blocat – chiar dacă intenționat – în același mic han de țară ca ea; faptul că iarmarocul din sat fusese stabilit exact pentru ziua aceea; sugestia lui de a se bucura împreună de ceea ce putea oferi acest iarmaroc, și în cele din urmă vremea, excelentă pentru acest timp al anului. Era atât de ciudat, încât nu-ți venea să crezi că se întâmpla cu adevărat. Ea oricum nu credea. Era un timp în afara timpului, de parcă i s-ar fi oferit șansa de a ieși în afara lumii pentru o vreme, și ea ar fi acceptat-o.

A doua zi totul va reveni la normal, și ea va face la fel. Își va relua călătoria și viața de care se lepădase astăzi. Va înfrunta demonii care îi fisuraseră calmul de suprafață în Bath și o făcuseră să fugă acasă, singură. Va înfrunta totul când va veni ziua de mâine. Între timp... Oh, se bucurase de această după-amiază mai mult decât de oricare alta. Își lăsase vechea personalitate la han și devenise

o persoană nouă, aşa cum nu îşi permisese niciodată să fie. Se împodobise cu bijuterii ţipătoare şi lipsite de gust, a căror simplă vedere ar fi făcut-o să se înfioare în mod normal. Mai rău, îi permisese domnului Lamarr să le plătească. Şi ea îi cumpărase un dar – o batistă hidoasă, cu o broderie hidoasă. Bătuse din palme şi din picior în ritmul muzicii de vioară şi al complicatelor manevre făcute de dansatorii de arminden, în loc să observe totul cu demnitate liniştită şi graţioasă. Admirase cu nerușinare câţiva tineri musculoşi şi transpiraţi care tăiau lemne şi se dădeau în spectacol pentru femeile tinere. I se ghicise viitorul şi i se spusese că o aştepta o viaţă lungă şi o fericire continuă alături de frumosul ei soţ – iar ea nu corectase neînţelegerea. Se aşezase să-i fie făcut portretul, chiar dacă văzuse unele dintre eforturile precedente ale artistului şi înţelesese că nu avea nici un talent. Ştia ce însemna un artist prin excelenţă. Joel, ginerele ei, devenea rapid unul dintre cei mai faimoşi şi talentaţi pictori portretişti din ţară. Însă ea continuase să pozeze chiar şi atunci când o mulţime întreagă se adunase în jur, să privească şi să comenteze.

Ea şi domnul Lamarr nu trecuse neobservaţi, nici neremarcaţi. Dimpotrivă. Se simţise foarte privită toată după-amiaza şi alesese să se bucure de atenţie şi chiar să încerce să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Îşi făcuse să scânteieze bijuteriile false şi ieftine în faţa tuturor celor care o priveau cu admiraţie şi le arătă câtorva persoane de unde puteau cumpăra şi ele.

Soţia vicarului îi întâmpină în uşa holului bisericii cu formalitate zâmbitoare şi insistă să îi aşeze la o masă privată, în timp ce majoritatea oamenilor se înghesuiau pe băncile aşezate de o parte şi de cealaltă a meselor lungi care se întindeau de la un capăt al holului până la celălalt. Şi spre deosebire de ceilalţi, care trebuiau să stea la rând ca să îşi ia de mâncare, li se serviră două farfurii pline cu fiecare fel de mâncare cunoscută vreodată omului – conform domnului Lamarr.

– Sau femeii, adăugă Viola.

– Nici nu e surprinzător, bineînțeles, spuse el, pentru că recolta tocmai a fost strânsă de pe ogoare și din grădini. Dar vai de mine, nu-mi mai amintesc să fi fost cadorisit vreodată cu o piramidă atât de uriașă de nenumărate mâncăruri, îngrămădite toate pe o singură farfurie.

Prezentarea era într-adevăr cam lipsită de eleganță. Însă nu se putea reproșa nimic cantității sau gustului. Viola, care nu era de obicei mâncăcioasă, își curăță farfuria, și la fel făcu și el. Și apoi mâncară amândoi câte o felie generoasă de tartă de mere, garnisită cu o cremă densă și dulce.

Și cu asta se terminase, se gândi ea cu mult regret, lăsând lingura pe farfuria goală. Nu doar banchetul, ci toată această zi prețioasă în care scăpase de ea însăși și de lumea ei. Bănuia că avea să și-o amintească mult timp, poate chiar tot restul vieții. Poate că amintirea aceasta avea s-o înveselească cumva, să o ajute să trăiască în sfârșit o viață normală.

Sau poate că urma să se întâmple exact invers.

– Domnișoară Kingsley. El învârtea ceașca de cafea în mâini, și ea își dădu seama din nou de eleganța îngrijită a degetelor lui și de inelul de aur – aur *adevărat* – de pe mâna dreaptă. O să mă osândești să îmi petrec seara singur în camera mea, întins pe pat, cu mâinile sub cap, cu vârfurile picioarelor îndreptate spre tavan, numărând crăpăturile din el și temându-mă din ce în ce mai tare că o să-mi cadă în cap? Sau mergi la dans cu mine?

Imaginea lui întins pe pat, cu mâinile sub cap, era suficientă ca să o facă să se înfierbânte. Dar ideea de a dansa cu el era la fel de tulburătoare. Fusese de acord să-și petreacă după-amiaza în compania lui și adăugase masa pentru că nu exista altă opțiune la han. Era destul. Mai mult decât destul. Nu trebuia să se lase ispitită...

Dar de ce nu? Cui i-ar fi făcut rău?

– Dacă e vorba despre un act de binefacere, zise ea, atunci voi dansa cu dumneata.

– Ah.

El lăsă ceașca jos și se sprijini din nou cu spatele de spetează.

– Deși principalul motiv pentru care am fost de acord, adăugă ea, e acela că seara ar fi lungă și plictisitoare și pentru mine, dacă aș fi forțată să o petrec singură în cameră.

– Ce măgulitor, Lady Riverdale, zise el. Dar nu ești Lady Riverdale. Totuși, nu mă pot gândi la dumneata nici ca la domnișoara Kingsley. Numele acesta te face să pari guvernanta cuiva. Ai încredere să-mi spui numele de botez?

Era o înșelătorie. Erau aproape străini. Numai membrii familiei ei îi spuseseră pe numele de botez.

– E Viola, zise ea.

– Ah. Cel mai încântător dintre instrumentele cu coarde. Pe un ton mai coborât decât vioara, dar nu atât de coborât ca violoncelul. Ți se potrivește, deși pronunția e diferită. Eu sunt Marcel. Marc pentru familie și prietenii intimi.

Ciudat, nu se gândise niciodată că era un bărbat cu familie. Dar avea un frate. Și nu cumva avusese copii de la soția lui moartă?

Demnitarul bisericesc care inaugurase mai devreme activitățile după-amiezii cu un discurs lung se ridicase din nou în picioare și înălța ambele brațe ca să atragă atenția tuturor. După ce se făcu liniște, ținu alt discurs dezlânat, apoi anunță în uralele adunării că dansul avea să înceapă pe islazul satului într-o jumătate de oră.

– Trebuie să mă întorc întâi la han, zise Viola. Mi-ar plăcea să îmi schimb rochia și să mă pieptăn. Printre alte lucruri.

– Voi avea onoarea de a te însoți, spuse el, ridicându-se în picioare și ocolind masa ca să îi tragă scaunul. Și eu trebuie să mă pieptăn.

Se îndreptară din nou spre han, la braţ, şi urcară împreună scara. Ea se opri în faţa uşii ei, iar el se înclină şi sugeră să se întâlnească jos peste o jumătate de oră. În afară de ei doi, hanul părea pustiu. Înainte de a închide uşa, Viola fu conştientă că el intră în camera din faţă, puţin mai în josul culoarului.

„Probabil că e o nebunie să prelungesc darul neaştep-tat al unei zile fericite şi lipsite de griji", se gândi ea în timp ce închidea uşa şi se sprijinea cu spatele de ea. Dar de ce? De ce să nu suspende realitatea pentru câteva ore în plus şi să danseze cu el pe islazul satului? La urma urmei, asta nu însemna că avea să se îndrăgostească de el şi să rămână din nou cu inima frântă. De ce să nu smulgă un strop de bucurie în plus de la aventura atemporală pe care i-o dăruise soarta? Nu mai era o femeie tânără, dar nici bătrână nu era. Avea doar patruzeci şi doi de ani. Gândul acesta o făcu să zâmbească melancolic.

Se schimbă cu o rochie potrivită pentru seară, dar nici prea subţire, nici prea elaborată. Îşi pieptănă părul cât putu de bine fără serviciile cameristei ei. Era ceva puţin mai pretenţios decât cocul simplu pe care îl purtase toată ziua. Ezită în faţa cutiei cu bijuterii, dar în cele din urmă se împodobi cu frumuseţile nou achiziţionate. Familia şi cunoscuţii ei s-ar fi scandalizat. Dar ei chiar îi plăceau. O făceau să se simtă cu inima uşoară, de parcă simpla lor purtare îi făcea sufletul să zâmbească. Îşi strecură picioarele în pantofii de dans, schimbându-şi pantofii mai practici pe care îi purtase toată ziua, îşi luă un şal mai gros de lână pentru cazul în care s-ar fi făcut frig şi se aplecă să se uite în oglinda fără lustru de deasupra lavoarului. Dacă perlele din colier şi cercei ar fi fost adevărate, ar fi fost cu siguranţă una dintre cele mai bogate femei din lume. Poate chiar cea mai bogată. Se surprinse chicotind tare.

Când ieşi din cameră, simţi că nu avea aer. Şi era inexplicabil de emoţionată, de parcă ar fi fost ceva clandestin în a merge cu el şi o mulţime de săteni pe un islaz

sătesc foarte public. Luase parte adesea la evenimente din lumea bună, în compania vreunui gentleman care nu era soţul ei. Din câte ştia, nici o persoană din înalta societate nu ridicase măcar din sprâncene. Era perfect acceptabil.

„Dar niciodată cu domnul Lamarr."

O aştepta în hol. Se schimbase şi el. La fel ca ea, evitase să se îmbrace cu fineţurile pe care le-ar fi purtat în mod sigur la un bal din lumea bună, însă era îmveşmântat totuşi imaculat, în alb şi negru, cu o lavalieră meşteşugit legată, în ciuda faptului că nu avea un valet cu el. Un diamant solitar strălucea în pliurile ei. Un diamant real.

– Diamantul meu e mai mare decât al dumitale, zise ea mişcându-şi degetele spre el şi glumind pentru că se simţea stângace şi prea conştientă de ea însăşi, chiar dacă petrecuse toată după-amiaza în compania lui.

– Şi străluceşte mai tare, zise el privind-o cu ochi scânteietori. Avea ochi întunecaţi, ca o ciocolată lichidă. Înseamnă că cel care ţi l-a dăruit are un gust ireproşabil.

– Şi e şi culmea modestiei, spuse ea în timp ce el o măsura cu privirea din cap până-n picioare, fără să se prefacă măcar că era discret.

– Şi perlele sunt drăguţe, zise el. Viola.

Sunetul numelui ei pe buzele lui o făcu să se înfioare. Din nou. Se purta ca o şcolăriţă stângace. Şi era o senzaţie plăcută.

– Se potrivesc cu diamantul şi rubinele? întrebă ea, arătând o încheietură. Şi cu granatele? Ridică cealaltă mână.

– Cum să nu se potrivească? întrebă el foarte uimit. Sigur că da. Nimeni nu poate purta prea multe bijuterii. De ce să le mai ai, dacă nu le arăţi? Dar ca să fiu perfect sincer cu tine, Viola, nu ţi-am observat frumoasele bijuterii până nu mi-ai atras atenţia asupra lor. Frumuseţea femeii care le poartă străluceşte mai tare.

– Oh, bine zis, spuse ea, trecând pe lângă el şi îndreptându-se spre uşă.

Deşi ştia că fusese un compliment prea scandalos ca să poată fi luat în serios, simţea o plăcere nebunească şi absurdă. La urma urmei, avea doar patruzeci şi doi de ani.

El o ajunse din urmă şi îi oferi braţul. Viorile şi fluierele cântau deja cu mare entuziasm lângă islazul de pe care fusese luat stâlpul de arminden, şi un dans scoţian vioi începuse deja: cizmele bocăneau pe pământul tare, fustele se învârteau, vocile strigau, palmele băteau şi spectatorii ţipau, încurajându-i. Copiii alergau zgomotos în jur, probabil prea obosiţi de emoţiile neobişnuite ale zilei. Felinarele de pe uliţa de lângă islaz ofereau o oarecare lumină în amurgul tot mai întunecat.

Viola fu conştientă de faptul că atrăgeau din nou atenţia. Şi câteva zâmbete timide. Şi câteva comentarii.

– O să dansezi cu doamna ta, şefu'? strigă cineva îndrăzneţ, şi domnul Lamarr duse mâna la monoclu şi îl ridică spre ochi. Dar nu răspunse.

– Dacă nu dansezi, atunci dansez eu, adăugă altcineva, în hohotele generale de râs ale celor care îl auziseră.

– Cred că mă pot descurca fără ajutor, spuse domnul Lamarr cu o voce apatică. Dar îţi mulţumesc mult pentru ofertă.

– Te-a pus la punct, Lijah! strigă altcineva în alt val de râsete.

Se alăturară şirului pentru un dans ţărănesc, mai puţin viguros şi mai complicat decât dansul scoţian. El era un dansator elegant şi priceput, aşa cum îşi amintea bine Viola. Avea şi darul de a-şi concentra atenţia asupra partenerei, chiar când îndeplinea vreuna dintre figurile dansului cu altcineva.

„Ce minunat e", se gândi ea în timp ce dansa, simţind aerul răcoros al serii sub şal, pe faţă şi braţe, „să fii centrul atenţiei cuiva, să te simţi chiar pentru puţin timp singura persoană din lume care conta cu adevărat". Asta nu însemna că era o persoană care tânjea tot timpul după atenţie. Nici vorbă. Nu fusese niciodată

o astfel de femeie. Dar oh, uneori era minunat. Erau înconjurați de tinere drăguțe și vesele, iar unele dintre ele aruncau priviri pe jumătate speriate și pe jumătate admirative spre străinul formidabil din mijlocul lor, însă el nu părea s-o vadă decât pe ea.

Totul era o înșelătorie, desigur. Făcea parte din farmecul lui, și parte din pericol. Dar nu conta. Ea nu se lăsa înșelată, nici măcar o clipă. Când se va sfârși dansul din seara aceea, sau poate chiar înainte, se vor întoarce în camerele lor de la han, iar a doua zi vor pleca pe drumuri separate, și probabil nu se vor mai vedea niciodată. Ea nu mai făcea parte din lumea bună.

Așa că trebuia să se bucure de noaptea aceasta – de seara aceasta – atât cât dura. Era o scurtă escapadă pe care i-o oferea soarta.

Toate seturile fură dansuri țărănești sau dansuri scoțiene. Asta știau și voiau sătenii și fermierii din zona învecinată. Viola și domnul Lamarr – Marcel – dansară două și priviră mai multe. Dar atunci când începu o altă melodie, el ridică degetul, de parcă nu ar fi vrut s-o lase să spună ceva, ascultă atent o clipă și apoi se întoarse spre ea.

– Pe asta s-ar putea dansa un vals, zise el.

Ascultă și ea, și încuviință. Dar nu mai valsa nimeni. Dansatorii erau aliniați într-un șir și făceau niște pași pe care Viola nu îi cunoștea.

– Vom valsa. Era o poruncă.

– Oh, ar fi greu, protestă ea.

Dar el îi întindea deja mâna.

– Cred că nu am valsat niciodată cu tine, Viola. Vom corecta această greșeală. Vino.

– Marcel, zise ea încruntată.

– Ah! exclamă el. Îmi place felul în care îmi rostești numele. Dar vino.

O luă de mână, și ea nu se împotrivi și îl lăsă s-o conducă pe islazul de lângă biserică, unde nu erau oameni, poate pentru că se înnoptase de-a binelea și lumina

felinarelor nu ajungea atât de departe. Aici umbrele erau foarte dense, dar nu era întuneric complet. Era o noapte senină, luminată de lună şi stele.

– Vei valsa cu mine aici, spuse el.

Nici asta nu era o întrebare. Nu îi dădea de ales. Nici nu o forţa, desigur.

– Dar ne vor vedea oamenii, protestă ea.

– Şi? Ea îşi dădu seama că el ridica din sprâncene. Ne vor vedea dansând împreună. O faptă scandaloasă, într-adevăr.

– Oh, foarte bine, zise ea, ridicând mâna stângă şi punând-o pe umărul lui, în timp ce braţul lui drept îi cuprindea mijlocul.

Cum ar fi putut rezista? Considerase întotdeauna că valsul era cel mai romantic dans inventat vreodată, şi în tinereţea ei nici măcar nu exista. Mai erau şi acum oameni care considerau că era scandalos ca un bărbat şi o femeie să danseze un set întreg unul cu celălalt, faţă în faţă, cu mâinile atingându-li-se.

El îi luă mâna liberă în mâna lui, ascultă un moment şi apoi începu să o conducă, rotindu-se pe pământul denivelat al islazului din sat, iar sunetele vocilor şi râsetele păreau să fi rămas departe, chiar dacă era doar dincolo de cercul de umbră. Ea era foarte conştientă de mâinile lui, una odihnindu-se ferm pe mijlocul ei, la spate, cealaltă ţinându-i mâna. Era conştientă că erau doar câţiva centimetri între haina lui de seară şi pieptul ei, că picioarele li se atingeau uneori, că el o privea, că ea îi întorcea privirea. Nu-l putea vedea limpede în întuneric, dar ştia că ochii îi erau aţintiţi asupra ei. Îi simţea căldura trupului, mirosul coloniei, magnetismul. Îi auzea respiraţia.

Nu ştia cât durase. Probabil nu mai mult de zece minute. La urma urmei, când începuseră ei, dansul era deja în desfăşurare. Însă Violei i se părea că durase o veşnicie. Uitase totul, în afară de vals şi de bărbatul cu care dansa în tăcere.

– Viola, îi spuse el încet la ureche când se opri muzica. Nu o lăsă imediat din braţe, şi ea nu făcu nici o mişcare ca să se îndepărteze. Să mergem să vedem ce e în spatele bisericii, vrei?

Un cimitir, bănuia. Dar de fapt era un fel de pajişte care cobora spre râul pe care îl zărise vag de dimineaţă, pe geamul trăsurii. O salcie aplecată peste mal, atingând aproape apa. Un pod arcuit de piatră trecea râul puţin mai la stânga. Trebuie să fi fost foarte pitoresc la lumina zilei. Dar la fel era şi restul satului.

Se opriră la jumătatea drumului, între zidul scund al cimitirului şi râul care sclipea în lumina lunii, şi ascultară susurul uşor al apei. Muzica începu din nou, dar sunetul ei, vocile şi râsetele părea acum departe, o parte a unei alte lumi care nu îi privea. Braţul lui, pe sub care era trecută mâna ei, îi cuprinse mijlocul şi o trase mai aproape, iar ea se întrebă alene nu dacă ar fi trebuit s-o permită, ci dacă avea s-o facă. Nu încercă în nici un fel să-i dea la o parte braţul sau să se îndepărteze de el. Dimpotrivă, se lăsă pe el.

O permisese, deci. Dar nu era în pericol. Ştia ce urmărea el. Înţelesese. Nu conta.

El îi apropie capul de umărul lui, îi ridică bărbia cu degetele lui lungi, îşi aplecă faţa spre ea şi o sărută.

Ah, fu un şoc. Fusese sărutată de atât de puţine ori. Băiatul pe care îl iubea pe când avea şaisprezece ani o sărutase o dată – un plescăit stângaci, vinovat, rapid, care o făcuse să viseze săptămâni la rând. Şi Humphrey o sărutase de câteva ori, în primii ani de căsătorie, când venea în patul ei. Dar sărutările fuseseră întotdeauna un preludiu al sexului şi nu îi oferiseră niciodată ceva care să semene măcar a convingere, afecţiune sau dorinţă. El nu o dorise niciodată. Se căsătorise cu ea – bigam – pentru bani, pentru că nu avea cu ce să-şi plătească multele datorii, iar tatăl ei avea grămezi, pe care era dispus să le dea în schimbul titlului şi al prestigiului care

s-ar fi răsfrânt şi asupra lui, dacă şi-ar fi măritat fata cu moştenitorul unui conte.

Nu fusese sărutată niciodată cu pricepere. Până acum. Primul lucru care o şocă fu faptul că buzele lui erau atât de uşoare, de lipsite de orice ameninţare. Nu o înşfăcă mai strâns, nici nu îşi apăsă buzele pe buzele ei. Nici măcar nu o întoarse, nici nu încercă s-o lipească de el. Buzele lui erau catifelate, calde, uşor despărţite, şi se jucă cu buzele ei până le desfăcu şi ea. Respiraţia lui era caldă pe obrazul ei. Mâna lui îi lăsă bărbia şi îi susţinu ceafa. Nu se grăbea. Nu exista nici o urgenţă, nici o pripă, nici un program, nici o destinaţie. Nici o ameninţare. Ea fu cea care se întoarse până la urmă ca să se lipească de el – cu genunchii, cu abdomenul, cu pieptul. Mâinile ei se aşezară pe umerii lui.

Al doilea şoc fu faptul că nu se sfârşi, nici după un moment, nici după câteva momente, deşi el îi părăsi buzele ca să o sărute pe faţă şi pe gât, ca să murmure cuvinte şoptite pe care mintea ei nici măcar nu încercă să le descifreze. Apoi el o sărută din nou pe gură, dar tot fără nici o grabă, jucându-se cu buzele ei până se despărţiră, atingând carnea din interiorul gurii ei cu limba, strecurându-şi încet limba în gura ei, mângâindu-i cerul sensibil al gurii cu vârful ei.

Atunci ea simţi dorinţa ca o rană dureroasă, şi ştiu că era în pericol. Îşi dădu seama că era aproape cu totul inocentă. Fusese căsătorită – sau crezuse că era căsătorită – mai bine de douăzeci de ani. Născuse trei copii. Era bunică. Dar de fapt nu ştia nimic. Nici măcar nu mai avusese... relaţii de aproape douăzeci de ani. Curând după ce Abigail se dovedi a fi altă fată şi nu moştenitorul de rezervă pentru Harry pe care şi-l dorise Humphrey, el renunţase cu totul la căsătoria lor, păstrându-i doar numele – şi până şi acesta era fals.

Aşa că nu ştia nimic despre dorinţă.

Dacă s-ar fi gândit la asta, s-ar fi aşteptat să fie un lucru înverşunat. Din partea bărbatului, adică. Cu o supunere benevolă din partea femeii.

Dar nu era nimic înverşunat. Era...

Pricepere. Era seducţie.

Se trase înapoi, dar numai cu partea de sus a trupului. Mâinile îi rămaseră pe umerii lui. Nu-l vedea bine la lumina lunii. Ochii îi erau întunecaţi şi pleoapele grele.

– Nu ar trebui să facem asta, spuse ea.

– Nu ar trebui? repetă el pe un ton coborât. De ce nu?

Ea inspiră adânc şi nu se putu gândi la nici un motiv.

– Nu ar trebui, repetă aproape în şoaptă.

– Atunci nu o s-o facem, zise seducătorul priceput, şi îi dădu drumul, luându-i mâna în mâna lui, împletindu-şi degetele cu degetele ei şi conducând-o spre malul apei şi apoi spre pod.

Merseră până la mijlocul acestuia, apoi se opriră lângă parapetul scund şi priviră apa întunecată care curgea dedesubt. Sunetele distracţiei se auzeau mai tare de aici. Lumina felinarelor de pe uliţa din capătul islazului era din nou vizibilă.

Ea era uimită şi... dezamăgită. Asta era totul? Răspundea atât de prompt la un simplu protest? Dar de ce era surprinsă? Când îi spusese să plece, cu paisprezece ani în urmă, el plecase fără să argumenteze şi fără să se întoarcă. Acum îşi aminti că se simţise la fel de uimită şi de dezamăgită şi atunci.

Poate că de asta avea atâta succes. Era un seducător, dar nu forţa pe nimeni. Nici o femeie nu l-ar fi putut acuza că o păcălise, că o convinsese în ciuda voinţei ei, că refuzase să îi accepte refuzul. Asta dacă îşi trata toate cuceririle aşa cum presupunea Viola.

Însă mâinile lor erau împreunate, cu degetele împletite. Poate din cauză că de data asta nu îi spusese să plece. Trebuia să-i spună? Fără îndoială că da. Dar avea să i-o spună? Ce rău făcea dacă se plimba singură

cu el în felul acesta? Dacă îl ţinea de mână? Dacă îl sărută? Dacă îi permitea s-o sărute? Cui îi făcea rău? Copiilor ei? Prea puţin.

Ei înseşi?

Era deprimată de atâta vreme, încât aproape nu mai cunoştea altă stare. Prin urmare, mâine se va gândi la ziua de azi şi se va simţi deprimată. Şi ce dacă? Va avea măcar câteva amintiri de plăcere, de dorinţă. Chiar de fericire. Existase atât de puţină fericire...

– Când mi-ai spus să plec, zise el, de parcă i-ar fi citit gândurile, te aşteptai să te ascult?

– De ce să fi rămas într-un loc în care nu erai dorit? întrebă ea. Aveai o mulţime de alte opţiuni.

– Ai fost crudă, şopti el.

– Oh, fleacuri, zise ea.

– *Voiai* să te ascult? întrebă el.

– Ce alt motiv aş fi putut avea ca să-ţi cer să mă laşi în pace?

– Ai observat că unii oameni răspund întotdeauna la o întrebare cu alta? Voiai să ascult, Viola?

Ea ezită.

– Da, răspunse în cele din urmă. Eram căsătorită, Marcel. Sau credeam că eram.

– Acesta a fost singurul motiv?

Ea ezită din nou.

– Aveam copii mici şi o reputaţie de protejat.

– Şi a meritat să o protejezi cu preţul preferinţei personale?

– Nu putem face întotdeauna ceea ce vrem.

– De ce nu?

– Şi ai observat, îl întrebă ea, că unii oameni pun întrebări interminabile şi nu sunt niciodată mulţumiţi cu răspunsurile pe care le primesc?

– *Touché*, zise el.

Doi oameni – un bărbat şi o femeie – se apropiau dinspre sat. Doi copii săreau şi dansau în jurul lor. Se îndreptară spre pod.

– Noapte bună, doamnă, domnule, zise respectuos bărbatul, trăgându-se de perciuni. Eu și doamna mea sperăm că v-ați simțit bine azi. Am fost onorați să vă avem aici cu noi.

Femeia schiță o reverență stângace, iar copiii se adunară aproape de fustele ei și rămaseră tăcuți.

– Ei bine, vă mulțumim, răspunse Viola. Ne-am simțit într-adevăr foarte bine. Și a fost plăcerea noastră să fim incluși în festivități.

Bărbatul își drese glasul.

– Și vicarul ne-a spus despre donația foarte generoasă pentru repararea acoperișului, domnule, adăugă el. Pot să fiu atât de îndrăzneț și să vă transmit mulțumirile mele personale?

Domnul Lamarr încuviință scurt, iar Viola, care întorsese capul destul de brusc, îl văzu. Când făcuse asta? El ură cuplului noapte bună, iar ei își continuară drumul.

– Unii oameni, murmură el, nu-și pot ține gura nici dacă ar fi vorba de viață și de moarte.

Probabil că vorbea despre vicar.

– A fost foarte amabil din partea ta să fii generos, zise ea.

– Viola. El îi eliberă mâna și îi oferi brațul, întorcându-se din nou spre sat. Amabilitatea e un lucru de care nu m-ar putea acuza nimeni în mod convingător. Seara asta răcoroasă se transformă rapid într-o noapte friguroasă. Vrei să dansăm un dans viguros și să ne încălzim pe islaz? Sau ai prefera să te întorci la han?

– La han, te rog.

Dar o spuse cu regret. Deci ziua ei de evadare se terminase în sfârșit, nu? Și ce avea să aducă ziua de mâine? Va fi gata trăsura, ca să o ducă acasă? Era îngrozită de posibilitatea de a mai rămâne blocată încă o zi. Dar era îngrozită și de gândul întoarcerii acasă. Avea să se gândească la toate a doua zi.

Se întoarseră la han fără să vorbească, deşi depăşiră numeroşi oameni în timp ce treceau pe la marginea islazului, şi schimbară urări de noapte bună cu unii dintre ei – cel puţin aşa făcu Viola. În timp ce ei dansau, hangiul se întorsese şi barul era deschis. Acum era plin de bărbaţi care sorbeau bere şi se ascundeau de partenerele de dans, bănuia Viola. Oricum, toată lumea părea la fel de jovială ca şi dimineaţă. El o conduse pe scări în camera ei, îi luă cheia din mână, descuie uşa şi rămase în prag alături de ea.

– Mulţumesc... începu ea, dar el îi puse degetul pe buze.

– Fără absurdităţi, Viola. A meritat să trăieşti o viaţă de demnitate şi lepădare de sine? Ţi-a adus fericire?

– Fericirea nu e totul.

– Ah. Mi-am primit răspunsul.

– Şi pentru tine a meritat să trăieşti o viaţă de dezmăţ şi îngăduinţă de sine? Ţi-a adus fericire?

Faţa lui deveni albă şi rece, şi pentru o clipă ea se gândi că el avea să se întoarcă pur şi simplu cu spatele şi să plece. Însă nu o făcu.

– Fericirea, zise el încet, nu e totul.

– *Touché*, şopti ea. Şi apoi mai tare. Noapte bună, domnule Lamarr.

– Să facem oare noaptea încă şi mai bună? întrebă el cu o voce moale ca o catifea.

Iar ea simţi din nou fiorul acela de dorinţă. Undeva exista şi un sentiment de şoc şi jignire, dar era la limita conştiinţei, mai degrabă o indicaţie a modului în care trebuia să reacţioneze, decât o reflecţie a adevăratelor ei sentimente. Avea să spună nu – *trebuia* să spună nu, desigur. Dar oh, ce ispită. Măcar o dată în viaţă să facă ceea ce *voia*, oricât de scandalos, şi nu ceea ce *trebuia* să facă. Sau poate că de două ori în viaţă. Făcuse ceea ce dorise în după-amiaza şi seara asta. Dar acum era diferit. Pentru el nu ar fi însemnat nimic, în timp ce pentru ea ar fi însemnat totul pe lume. Nu îndrăznea să rişte. Dar

conta că pentru el nu ar fi însemnat nimic? La urma urmei, nici nu se aștepta să însemne. Și conta dacă pentru ea ar fi însemnat mult mai mult? Măcar ar fi avut amintirea. Măcar ar fi *știut*.

Tăcerea dintre ei devenea încordată.

– Îți este greu să răspunzi la întrebări, zise el. Cărarea vieții tale a fost oare atât de previzibilă, Viola, încât nu a trebuit să iei niciodată o decizie serioasă?

– După ce mi-a murit soțul, am descoperit că era căsătorit deja cu altcineva atunci când s-a căsătorit cu mine, și asta a fost o revelație imprevizibilă. La fel ca și faptul că era tatăl unei fiice de la prima lui soție, și că ea moștenea tot ce rămăsese în urma lui. Și ce înseamnă decizie serioasă? Asta de acum e o decizie serioasă? Sugestia că am putea face noaptea și mai bună decât a fost deja? Sau este mai banală decât orice altă decizie pe care am luat-o vreodată?

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet ironic.

– Nu te voi mai deranja. Când mi-ai spus să plec, ai vorbit serios. Ziua de astăzi a fost o grațiere temporară. Nu mă pot certa cu virtutea, Viola. Îți doresc o noapte bună și o viață la fel de bună, cât ți-a mai rămas.

Își lăsă capul în jos și o sărută ușor pe buze.

– Da, spuse ea când el ridică fruntea, și își auzi ecoul cuvintelor, de parcă ar fi fost rostite de altcineva. Da, hai să facem noaptea și mai bună, Marcel.

El rămase impresionat, și asta se văzu pe chipul lui. Iar mintea ei începu să înțeleagă ce spusese. În fața ei stătea *domnul Lamarr*, nemilosul, periculosul domn Lamarr, unul dintre cei mai notorii libertini ai Angliei, printre alte vicii. Dintr-odată, părea un străin amenințător, întunecat și lat în umeri și peste măsură de atrăgător.

– Voi coborî în bar ca să fiu văzut, zise el. Dacă mă întorc și îți găsesc ușa încuiată, voi ști că ai regretat cuvintele pe care tocmai le-ai rostit. Dacă găsesc ușa descuiată, îți voi dărui într-adevăr o noapte foarte bună.

Și tu îmi vei dărui același lucru. Eu primesc și dăruiesc în măsură egală, Viola. Va fi o noapte pe care nu o vei regreta – dacă ușa rămâne descuiată.

Se întoarse și coborî scările spre cârciuma de jos. Era o seducere stranie, care îi oferea spațiu și timp să se răzgândească, să își încuie ferm ușa. Sau poate că era seducerea cea mai eficace. Fără constrângere. După aceea, nu va mai putea pretinde că fusese înșelată de un dezmățat versat.

Decizia îi aparținea total.

„... îți voi dărui într-adevăr o noapte foarte bună."

Avea s-o facă? Era posibil? Nu știa deloc la ce să se aștepte, în afară de faptele fundamentale. Putea să fie și bine?

„... o noapte pe care nu o vei regreta."

Oh, se îndoia foarte mult de asta. Și asta ducea la următoarea întrebare – de ce să facă un lucru pe care știa foarte bine că îl va regreta amar?

Păși în cameră și aprinse lumânarea de pe măsuța de toaletă de la lumânarea mai mare, așezată în suportul de pe peretele culoarului, apoi închise ușa. Lăsă lumânarea jos și rămase privind flacăra pâlpâind și apoi crescând.

„Îți voi dărui într-adevăr o noapte foarte bună... Va fi o noapte pe care nu o vei regreta."

Va fi ușa ei descuiată când va urca el? Chiar nu știa. Dar alegerea – și decizia – vor fi ale ei.

capitolul 5

Zgomotul din bar se domoli oarecum odată cu intrarea lui Marcel, care se așeză la o măsuță de lângă foc. Dar când deveni clar că nu voia să contribuie la conversație, nici să o asculte, bărbații își reveniră din sfiala provocată de prezența unei persoane atât de sus-puse și nivelul zgomotului urcă din nou. Marcel își bău berea, privind țintă cărbunii. Se întrebă alene dacă va găsi ușa deschisă atunci când va urca. Parie cu el însuși, în taină

și cu sentimente contradictorii. Da, va fi deschisă. Ea hotărâse, și nu ar fi fost în acord cu demnitatea ei să se răzgândească și să se ascundă în spatele unei uși închise. Ba nu, nu va fi deschisă. Se va gândi de două ori – și foarte probabil de treizeci și două de ori – și va hotărî că o împerechere sordidă cu un bărbat aproape străin, și un dezmățat pe deasupra, într-un han de mâna a treia, nu era deloc potrivită, și va concluziona că o ușă închisă era tot ce merita.

Orice s-ar fi întâmplat, nu îi păsa. Dacă ușa era descuiată, va avea o noapte de distracție neașteptată. Dacă era încuiată, va avea o noapte de somn bun... poate. Nu avea ce face altceva, iar patul din camera lui părea destul de curat și comod. Mâine își va continua drumul, într-un fel sau altul. Nu se îngrijora și nu își imagina că avea să rămână blocat acolo pentru totdeauna.

Și de fapt nici nu se grăbea să ajungă acasă. Odată ajuns, avea să trebuiască să se impună în niște chestiuni care prezentau de fapt foarte puțin interes. Bineînțeles că ar fi trebuit s-o facă acum doi ani, imediat după ce moștenise titlul, și Redcliffe Court, și toate încurcăturile care veniseră odată cu el. Dar i se păruse prea mare bătaie de cap pentru vremea aceea. Fusese mulțumit să îi instaleze pe gemeni acolo, cu mătușa și unchiul lor, și să le facă obișnuitele vizite de două ori pe an, lăsând toate celelalte lucruri în seama celor care trăiau acolo. Fusese o așteptare prea optimistă. Mai târziu, fusese inundat de un șuvoi tot mai abundent de scrisori din ce în ce mai lungi și mai nemulțumite, și totul devenise insuportabil. Iar el nu avea de gând să mai suporte. Îi va pune capăt. Marchiza, bătrâna lui mătușă, se plângea că autoritatea îi fusese uzurpată de *impertinenta doamnă Morrow*, cumnata lui. Ea – Marcel presupunea că mătușa lui se referea la ea însăși – condusese Redcliffe mai bine de cincizeci de ani, și nimeni nu găsise vreodată vreun defect administrației sale până când ea – Marcel presupunea că marchiza se referea la Jane Morrow – nu intrase

în scenă cu ideea că putea prelua totul, doar pentru că avea grijă de Estelle și Bertrand. Marcel nu se obosi să cerceteze cine era *ea*. Nici nu citi scrisoarea până la capăt, ca să afle. Era evident că între cele două femei apăruseră conflicte, și bineînțeles că Jane îi scrise și ea o scrisoare indignată și teribil de lungă, în care sublinia rolul ei superior de tutore al moștenitorului lui Marcel și îndelungata ei experiență în conducerea unei case. Nu citi nici scrisoarea aceasta până la concluzie, deși mai rămăseseră doar trei pagini.

De asemenea, fusese făcut conștient – de Jane în altă scrisoare – de faptul că verișoara lui Isabelle, care locuia și ea la Redcliffe cu soțul ei, sub pretextul că marchiza era bătrână și slăbită și avea nevoie de fiica ei care să o îngrijească cu devotament, încerca și ea să își impună autoritatea în conducerea casei, autoritate la care nu avea nici un drept. Plănuia de asemenea o nuntă exagerată pentru fiica ei cea mai mică, Margaret, fără îndoială pe cheltuiala lui Marcel, și nimeni nu răspunsese încă la întrebarea perfect rezonabilă al lui Jane, care voise să știe unde avea să se instaleze cuplul după nuntă. Deși se oprise din citit, devenise clar că trebuia să meargă personal acolo, deși ar fi preferat să pornească într-o expediție spre Polul Nord, dacă nu exista cumva vreun loc și mai îndepărtat și mai izolat. Polul Sud? Administratorul se plângea că domnul Morrow și fiul său încercau să intervină în conducerea domeniului cu idei prostești. Omul fusese prea diplomat ca să folosească exact expresia asta, dar Marcel îl înțelesese foarte bine. Chiar și menajera îi scrise ca să îl întrebe dacă era într-adevăr dorința lui ca bucătăreasa să servească un mic dejun mizerabil la o oră târzie – spre indignarea unor persoane pe care le respecta prea mult ca să le numească – pentru că era obligată să ia parte, alături de ceilalți servitori care aveau lucruri mai bune de făcut dimineața, la rugăciunile în familie din salon, timp de jumătate de oră și adesea chiar mai mult.

Nu exista decât o modalitate prin care să oprească fluxul de scrisori, și o pusese în practică. Dar nu se grăbea. O zi sau două aici sau acolo nu avea prea mare importanță. Măcar nu mai putea primi alte scrisori, pentru că era pe drum.

Nivelul zgomotului crescu, și odată cu el răsună un val de râsete stârnite de sosirea altor trei bărbați, iar unul dintre ei se plânse că avea bășici la picioare de atâta dansat, și nu exista decât un leac sigur.

– Adu berea, strigă el vesel spre hangiu. Un urcior, omule, nu o căniță de asta de-a ta.

Și mai erau și gemenii, care fuseseră educați după chipul și asemănarea mătușii și unchiului lor din partea mamei. Dacă ar ști, Adeline s-ar întoarce în mormânt. De fapt, și el s-ar întoarce, dacă ar fi deja acolo. Trebuia să facă ceva în privința lor, deși numai dracul știa ce. Poate că era deja prea târziu pentru a face ceva semnificativ. Și poate că era bine că nu semănau cu tatăl lor. Sau cu mama, dacă tot veni vorba, se gândi el, cu un fior de vinovăție. Necazul cu nopțile târzii era acela că mintea nu te mai ascultă și devii sentimental. Și nici nu era cu adevărat târziu. Dacă ar fi fost la Londra, seara de abia ar fi început. Numai că i se părea târziu.

După jumătate de oră, se întoarse în camera lui și se dezbrăcă. Apoi se îmbrăcă cu un halat de mătase, îi legă cordonul și traversă holul, îndreptându-se spre camera Violei Kingsley. Oare ușa avea să fie descuiată? Sau nu? Se întrebă dacă îi oferise destul timp ca să-și vină în fire și să se gândească la ceea ce era pe cale de a face. Asta fusese o nebunie care nu îi stătea în fire. Până la urmă, de ce să aprinzi un foc ca să încălzești o cameră, și apoi să lași ușa și toate ferestrele deschise, ca să intre crivățul?

Dar știa că o făcuse pentru că ea nu era tipul lui obișnuit de femeie. Nu se îndoia de virtutea ei, nu doar pentru că îi respinsese avansurile cu paisprezece ani în urmă, ci pentru că... Ei bine, avea ceva. În regulă, era o femeie virtuoasă, un fapt care ar fi stins, în mod

normal, orice scânteie de interes pe care ar fi putut s-o aibă față de ea. Și apoi era și vârsta ei. Nu putea fi mai mică decât el decât cu un an sau cel mult doi. Poate că era chiar mai mare. El nu era un corupător de minori, dar foarte puține dintre femeile lui avuseseră mai mult de treizeci de ani.

Se îndrăgostise de ea cu paisprezece ani în urmă? Părea foarte improbabil și destul de neobișnuit pentru el. Totuși, mândria îi fusese rănit. Nu avea rost să nege. Poate că asta explica cele întâmplate în ziua aceea – și în noaptea care urma. Poate că voia satisfacția de a-și face de cap cu ea, fără s-o forțeze în nici un fel. Dacă ușa era descuiată, însemna că ea luase singură decizia, cu mintea răcorită de jumătatea de oră în care o lăsase singură.

Dar era oare descuiată?

Întoarse mânerul ușor și – spera el – în tăcere. Nu voia s-o trezească și s-o alarmeze dacă adormise. Sau să se facă de râs. Împinse ușa ușor. Nu era încuiată. Iar ea nu era în pat. Stătea cu fața la geam, deși afară era întuneric beznă. Luna și stelele erau probabil acoperite de nori. Pe măsuța de toaletă din spatele ei ardea o lumânare. Când îl auzi intrând, ea se uită peste umăr.

Purta o cămașă albă de noapte, foarte puțin diferită de rochiile ei obișnuite, cu excepția faptului că de sub piept în jos cădea în voie. Avea un decolteu modest, la baza gâtului. Mânecile erau scurte. Își despletise părul și îl pieptănase, astfel că buclele de culoarea mierii îi cădeau peste umeri, până la jumătatea spatelui.

Dorința, pe care o ținuse sub control temându-se că ușa va fi încuiată, se trezi în el. Închise ușa și o încuie, apoi se îndreptă spre ea și întinse mâna, trăgând perdelele. Apoi plecă fruntea și o sărută.

Ea făcu un pas spre el, așa cum făcuse și pe malul râului și îl cuprinse cu brațele de mijloc, susținând sărutul și aprofundându-l. De data asta era altfel. Sub cămașa ei de noapte nu mai exista un corset care să-i mascheze

curba lină a taliei și a coapselor, sau să îi ridice sânii. Și el nu mai avea atâtea rânduri de haine pe sub mătasea subțire a halatului. Savură îmbrățișarea, căldura trupului ei, mirosul ei delicat, senzația coapselor, a pântecului și a sânilor ei care îi apăsau trupul, în timp ce îi prindea ceafa cu o mână, pe sub părul mătăsos, iar cu cealaltă îi mângâia spatele, trăgând-o mai aproape. Buzele lui se jucau cu buzele ei. Limba îi explora gura, și găsea locurile care îi stârneau plăcerea. Ea i-o supse ușor.

Nu se grăbea. Nu căuta doar să se elibereze. Rareori o făcea. Îi promisese o noapte de plăcere pe care să nu o regrete, și avea să-i ofere exact asta. Nu doar cinci minute, zece sau jumătate de oră, ci o noapte întreagă. Rareori așteptase cu atâta nerăbdare o noapte de sex. Poate din cauză că bănuia că ea nu era foarte versată, așa cum erau cele mai multe dintre femeile lui. Ciudat gând, pentru că ea fusese căsătorită mai bine de douăzeci de ani. Se întrebă dacă mai fusese cineva în afară de Riverdale, dar se îndoia. Și asta ducea la următoarea întrebare. De ce el? Numai din cauza acestei situații ciudate? Pentru că ea vedea în asta un fel de scăpare de realitate, o perioadă ruptă de regatul normal al standardelor ei morale?

Îi cunoștea reputația, și faptul că avea puține scrupule și un suflet aproape inexistent. De fapt, el nu-i putea dărui nimic, în afară de trupul lui și de priceperea din pat. Era destul pentru ea? Dar dacă nu era, era problema ei, nu a lui. La urma urmei, el îi dăduse destul timp ca să aleagă altceva. Își dădu capul pe spate și privi în ochii ei – visători de dorință și albaștri chiar și în umbra aruncată de lumânare.

– Ești sigură, Viola?

Ce naiba îl apucase?

– Da, zise ea.

Fură singurele cuvinte rostite în primul ceas al acelei nopți, în afară de murmurele indescifrabile din timpul împerecherii. Erau pe pat, cu cuverturile împinse la picioare, cu lumânarea arzând încă, iar cămașa

ei de noapte și halatul lui erau aruncate grămadă pe duşumea.

Ea era fierbinte. Dornică și lipsită de inhibiții. După ce luase decizia, se dăruia cu abandon și cerea plăcere în schimb. El o încetini, arătându-i că plăcerea dăruită și primită cu mâinile, degetele, gura și limba și chiar dinții era la fel de sexuală ca și ospățul final. Și căută punctele de plăcere de pe trupul ei, călăuzind-o spre locurile care îi dăruiau lui plăcere.

Când o penetră în cele din urmă, întorcând-o la început pe spate și așezându-se între coapsele ei, ea era lunecoasă și pregătită, iar el era tare și dornic. Dar chiar și atunci încetini ritmul, intrând cu mișcări măsurate, evitând să pătrundă prea adânc până în ultimele momente, strecurându-și mâinile sub ea în timp ce ea se ridica spre el și se adapta ritmului.

Și apoi ultimul iureș spre plăcerea împărtășită și absolută a eliberării și a scurtei perioade de uitare care urma întotdeauna după cele mai bune partide de sex.

Pentru că asta fusese în mod sigur cea mai bună.

Rămase deasupra ei câteva momente, țintuind-o de saltea cu greutatea lui, în timp ce inima lui își rărea bătăile și devenea din nou conștient de sine. Ea era caldă, relaxată și transpirată sub el. Se ridică de pe ea și se întinse după cuverturi, apoi se culcă alături de ea, cu mâna sub gâtul ei.

Contesa de Riverdale. Viola Kingsley. Încă nu îi venea să creadă. Meritase cei paisprezece ani de așteptare. Oricum, pe atunci nici nu ar fi putut s-o posede așa, chiar dacă ea ar fi fost dispusă. Era o lady căsătorită – aparent căsătorită, adică.

Ea adormise. Părul îi era ciufulit, fața îmbujorată, buzele ușor depărtate. Își trăsese cuverturile și își acoperise sânii, cu o manifestare prea târzie de modestie. Sub cuverturi, trupul ei gol îl atingea pe al lui, de la piept la glezne. Era frumoasă în orice mod posibil pentru

o femeie. Cei paisprezece ani nu îi furaseră nimic din farmec. Doar adăugaseră.

Ce soartă ciudată îi aruncase unul spre altul aici, într-un loc în care unul din caii lui închiriaţi îşi pierduse aproape potcoava, iar osia trăsurii ei închiriate aproape că se rupsese? Încă nu cunoştea numele satului, nici pe cel al hanului. Dar nu credea în soartă sau coincidenţe. Se întâmplase şi profitaseră cât de mult se putea – şi aveau să mai profite. Noaptea nu se terminase. Probabil că nu era nici miezul nopţii.

Îi mai aştepta încă multă plăcere.

Cheful zgomotos de jos continua încă.

Şi nu era nici o grabă.

Viola nu adormi profund, deşi aţipi poate câteva minute, epuizată şi satisfăcută. Durase atât de mult, şi fusese atât de deosebit. Oh, complet deosebit. Ar fi fost o ironie chiar să încerce să o compare cu ceea ce cunoscuse înainte.

Era foarte conştientă de faptul că făcuse o mare greşeală. Pentru că permisese unui lucru intens să intre în viaţa ei, un lucru... fericit, şi era sigură că nu va putea niciodată, niciodată să-l uite. Pentru o vreme, poate că nici nu va dori, dar în cele din urmă o să vrea cu siguranţă să uite. Pentru că viaţa intensă şi fericită nu era pentru ea. Şi orice posibilitate fusese ucisă în ea pe când avea şaptesprezece ani şi se căsătorise cu Humphrey, iar lumea şi persoana pe care şi-o crease singură atunci nu puteau fi schimbate.

Mâine şi în toate zilele care urmau, pentru totdeauna, viaţa ei va fi din nou plictisitoare şi decentă şi fără pată. Fugise de la Bath într-un fel de încercare panicată de a scăpa de tot ce se întâmplase în ultimii doi ani, pentru că totul se adunase în sufletul ei şi o depăşise. Poate că voia să scape şi de tot ce se întâmplase înainte de asta. Poate că voia să scape de toată viaţa ei, chiar şi de ea însăşi. Şi ceva – să o numim soartă – aranjase totul.

În după-amiaza asta, când fusese la un bâlci sătesc cu un libertin cunoscut și se bucurase de fiecare moment intens, fugise departe de realitatea ei obișnuită. Iar în seara asta, când valsase cu el pe islaz și îl sărutase pe malul râului și își lăsase ușa descuiată, fugise încă și mai departe. Dar *dacă* soarta pusese la cale ziua de astăzi, nu era deloc sigură că o tratase cu bunăvoință. Poate că nici nu avea de gând asta. Poate că intenționase să o învețe o lecție aspră. Pentru că nu exista o scăpare permanentă. În ultimă instanță, va trebui să poarte oriunde cu ea persoana care devenise, și nu avea cum să se schimbe, cu excepția unor momente scurte, nostalgice, sfidătoare.

Dar oh – *nu îi părea rău.*

Nu încă. Și de ce să anticipeze durerea și vinovăția?

Probabil că ațipise din nou. O trezi atingerea mâinii lui, care îi mângâia ușor trupul între sâni, peste unul dintre ei, dedesubtul unuia dintre ei. Îi trecu degetul mare peste sfârc și îl frecă atât de ușor, încât ea simți mai degrabă efectul decât atingerea. Dorința o săgetă în adânc și urcă la suprafață, astfel că o dureau și pântecul, și gâtul.

Întoarse capul pe brațul lui și îl văzu pe asprul, austerul, cinicul domn Lamarr, cel cu tâmple argintii, cel cu care nici o femeie rațională nu și-ar fi permis să se implice personal. Dar aproape în același moment îl văzu pe Marcel, iubitul în care își găsise scăparea și încântarea, fără nici un pericol. Cu excepția faptului că era sigură că viitorul avea să fie mai sumbru ca niciodată.

Și restul nopții.

Dintr-odată, își dădu seama că hanul era tăcut și nu se mai auzea nici o muzică de afară. Probabil că moțăise mai mult decât crezuse. Timpul trecea. Noaptea trecea.

El o sărută.

Și ea se minună din nou că sărutările și atingerile puteau fi atât de ușoare, atât de lenețe, și totuși atât de conștiente. Pentru că nu se îndoia deloc că fiecare atingere a lui – a palmelor și a degetelor, și a buzelor,

și a limbii – era intenționată și deliberată, și destinată să o pregătească din nou. Nu că asta ar fi fost o sarcină dificilă. Se întoarse și îl atinse, întinzând o mână peste pieptul lui presărat cu firișoare de păr, în timp ce cealaltă se mișca peste el, simțind duritatea mușchilor, pulsul lui cald. Nu atinsese niciodată trupul unui bărbat...

– Viola, murmură el cu buzele pe buzele ei, apoi o prinse de încheietură și îi trase mâna în jos, între ei.

La început, simpla idee o făcu să tresară, apoi îl atinse încet și apoi îl prinse în mână. Era lung, gros, tare. Dar știa asta. Îl simțise înăuntrul ei. Însă era diferit să îl atingă cu mâna. Mângâie vârful cu degetul arătător și el inspiră încet și audibil și își mută buzele pe gâtul ei și își strecură mâna între coapsele ei, făcând ceva magic cu degetele.

De data asta o ridică deasupra și își trecu mâinile pe sub coapsele ei, ca să o prindă de după genunchi și să îi tragă picioarele spre șoldurile lui. Ea îngenunche deasupra lui, își sprijini mâinile pe pieptul lui și îl privi. Lumânarea ardea încă pe măsuța de toaletă. El îi întoarse privirea, cu ochii întunecați și adânciți în orbite, și ea fu conștientă pentru prima dată că era goală, și nu îi păsa. Ar fi trebuit să-i pese. Ura să fie goală. Ura să fie văzută goală, chiar și de camerista ei. De fapt, nimeni nu o mai văzuse goală din copilărie. Și nu mai era tânără.

El era perfect din punct de vedere fizic. Părea nedrept. Dar ea nu era stânjenită de propriile imperfecțiuni. După ziua de mâine, probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată, și se îndoia că el avea să-și amintească mult timp de noaptea asta sau de ea. Nu își făcea iluzii. Spre deosebire de ea. Ea avea să-și amintească întotdeauna. Nu conta. Luase decizia conștient și fără nici o constrângere din partea lui. Chiar dimpotrivă.

Și nu îi părea rău. *Nu voia să-i pară rău.*

– Călărește-mă, spuse el încet. Călărește-mă, Viola. Călărește-mă până ne oprim.

Chiar și cuvintele erau alese deliberat, rostite deliberat. Pentru că dorința, care se mișca deja tulbure în ea, țâșni dintr-odată. Sfârcurile i se întăriră, la fel ca și mușchii interni, sub biciul dorinței. Și nu conta că era încă îndurerată pentru că era atât de curând, sau că nu îi trecuse niciodată prin cap că femeia putea prelua controlul într-o relație sexuală. Se lăsă în jos până îl simți și îl încercui până ajunse la deschiderea ei, apoi se lăsă în jos încet, savurând fiecare moment, fiecare senzație, până se simți plină. Își încleștă mușchii în jurul lui, savurând respirația lui întretăiată.

– Vrăjitoare, șopti el.

Și îl călări, în timp ce el stătea nemișcat. Îl călări și îl călări, cu ochii închiși, cu mâinile pe pieptul lui, concentrându-se doar în locul în care delicioasa plăcere se clădea dintr-o delicioasă durere. Făcu mișcări circulare cu șoldurile, frecându-se de el în timp ce călărea, până se gândi că avea să-și iasă sigur din minți și că el trebuie să fi fost de granit...

Până deveni clar că nu era. Mâinile lui îi prinseră șoldurile și o trase tare în jos, ținând-o nemișcată în timp ce o apăsa și mai adânc decât părea posibil, iar durerea se transforma în ceva care avea să fie în mod sigur insuportabil până când... nu mai fu. Cu ochii minții, văzu un trandafir deschizându-se în soare și dezvăluind toată splendoarea frumuseții lui tainice, iar apoi imaginea dispăru, și odată cu ea dispăru orice gând coerent.

El se relaxă sub ea, cu pieptul umed de transpirație, cu respirația întretăiată și audibilă. O privea cu ochi leneși.

– Magnifica Lady Riverdale, murmură.

„Și periculosul domn Lamarr.“ Dar nu rosti cuvintele cu voce tare, nici nu îl corectă pentru că îi greșise numele. Se lăsă pe el, sprijinindu-și capul pe umărul lui, în timp ce el trăgea cuverturile cu piciorul și le întindea din nou peste ei. Erau încă uniți.

Ce ciudat că viața putea fi așa, și ea nu știuse niciodată. Chiar nu știuse. Își imaginase, poate, cum ar fi trebuit să fie pasiunea, dar imaginația nu era de ajuns. Trebuia experimentat. Oare unii oameni trăiau așa toată viața? *Și erau conștienți?* Oare el era? Bineînțeles că pentru el, o noapte ca asta nu însemna mare diferență. Probabil că nu era nimic atât de neobișnuit. Era doar o parte a modului lui normal de a fi.

Însă nu voia să se gândească prea mult la asta. Știuse de la început. Nu avea rost să se lamenteze acum pentru că se încurcase cu un bărbat care nu avea să se încurce niciodată cu ea. Însă ea nu avea să uite niciodată. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut.

Se iubiră toată noaptea. Ea îi puse la încercare rezistența, și el pe a ei, dar se dovediră amândoi la înălțime. Cu toate astea, ziua de mâine înainta inexorabil. De fapt, ziua de mâine era deja astăzi. Aproape că nu observă că lumânarea se terminase, că zorii cenușii pătrundeau deja pe fereastră, pe sub perdele, iar apoi lumina zilei limpezea încăperea.

Era cea mai jalnică încăpere de han pe care o văzuse. Tapetul era atât de șters că nu se mai vedea, iar în tavan erau într-adevăr crăpături – crăpături datorate doar tencuielii și nu structurii interne, spera el. Mirosea slab a vechi. Și destul de tare a sex.

Fusese bine. Foarte bine, de fapt. Poate cel mai bine. Nu avusese decât două răstimpuri de somn. De ce să piardă o noapte în care oferise – și primise – atâta plăcere? Descoperise rapid că ea era neexperimentată. Nu fusese cu adevărat surprins. Însă era și lipsită de inhibiții. Asta fusese o surpriză destul de mare, pentru că el se gândise uneori la ea – după ce îl respinsese, și destul de dușmănos, trebuia să mărturisească – ca la o regină de gheață. Dar bineînțeles că uneori se întrebase dacă permanenta ei demnitate rece nu era de fapt doar un văl care ascundea un butoi de pulbere de pasiune.

Și era.

Ea era ghemuită în partea ei de pat, cu spatele la el, iar el se întoarse și o îmbrățișă, curbându-se și el, cu un braț pe mijlocul ei. Dormise mai mult decât el.

Astăzi aveau să plece pe drumuri diferite. Și primăvara următoare, mai mult ca sigur, avea s-o ia pe Estelle cu el în oraș, pentru sezonul ei de debut. Și dacă Estelle avea să fie acolo, atunci la fel va fi – Doamne ferește – și Jane Morrow, ca nașă oficială și însoțitoare. Va trebui să fie mult mai atent la propria lui purtare. Nu putea să își continue modul obișnuit de viață și să pericliteze șansele fiicei lui de a încheia o căsătorie bună.

Iar Viola nici nu avea să fie în oraș primăvara următoare. Fără să fi greșit cu nimic, pierduse stima unor membri ai înaltei societăți, și nu mai era acceptată necondiționat, așa cum fusese în timp ce era contesă de Riverdale. Curând după moartea lui Riverdale, nu mai fusese văzută în oraș, sau dacă fusese, el nu auzise. Nu era probabil să se întoarcă.

Așa că nu avea nici o șansă de a-și continua aventura cu ea. Oricum, poate era mai bine. Se îndoia că ea cunoștea regulile nescrise ale aventurilor. Sfârșitul inevitabil ar fi putut fi un dezastru. Și dacă era să fie sincer cu el însuși, nu știa dacă ar fi putut să trateze aventura cu ea la fel de ușuratic ca aventurile cu celelalte femei. Nu era sigur ce voia să însemne asta, și nici nu voia să-și bată capul în momentul acela.

Ea inspiră adânc și scoase un oftat ușor, satisfăcut. Mâna ei se așeză peste mâna care o ținea de mijloc.

– S-a luminat, murmură ea după câteva clipe.

Nu părea prea mulțumită.

– Mare păcat, nu? încuviință el.

Ea se întoarse pe spate ca să-l privească mai bine.

– Cum o să ajungi acasă? întrebă.

– Ah, deja ne gândim la ce ne așteaptă azi, nu? Habar n-am, dar mă îndoiesc foarte mult că voi rămâne izolat aici tot restul vieții, oricât de atrăgătoare ar fi perspectiva,

dacă mi-aș putea alege partenera de sihăstrie. Însă e cam improbabil. Ieri am făcut o plimbare prin curte, în timp ce așteptam să conduc la dans o anumită doamnă. Vizitiul acelui îngrozitor vehicul închiriat era încrezător că va porni la drum la mijlocul acestei dimineți. Vei ajunge acasă înainte de căderea nopții.

– Dacă nu mai cad vreo două roți.

– Aștepți să ajungi acasă? întrebă el.

– Bineînțeles, răspunse ea, nespus de mohorâtă.

– Și cine te așteaptă acolo?

– Nimeni. Numai pacea și liniștea. Mi-am lăsat toată familia în Bath – cu excepția fiului meu, care s-a întors recent în Peninsulă, ca să se alăture regimentului său. Mi-am lăsat în urmă fiicele, ginerele și nepoții. Mi-am lăsat mama, fratele și pe soția acestuia. Am lăsat întreaga familie Westcott, care a venit la botezul ultimului meu nepot. Trebuia să plec.

Trebuia?

– Prea mulți membri ai familiei? întrebă el. Cunosc sentimentul.

– Sună atât de nerecunoscător când o spui așa. Îmi iubesc foarte mult copiii și nepoții, și pe toți ceilalți. Familia Westcott, mai ales, m-a sprijinit fără rezerve, cu multă bunătate, de când au descoperit că nu sunt cu adevărat una dintre ei. Dar... trebuia să plec.

– Cu o trăsură închiriată. Nu ți-a oferit nimeni una particulară? Și niște servitori care să te însoțească?

Familia ei părea cam neîndurătoare.

– Trăsura mea era cu mine, explică ea. Am lăsat-o ca să vină cu ea Abigail, fiica mea cea mai mică. Locuiește cu mine la Hinsford. Și mi-au fost oferite mai multe trăsuri. Cred că am rănit chiar sentimentele câtorva persoane refuzând, dar... trebuia să plec.

El începea să înțeleagă mai bine după-amiaza trecută. Și noaptea trecută. Se părea că, deși înconjurată de familia ei iubitoare și preocupată, ea clacase.

Știa totul despre asta – despre ce însemna să clachezi.

– Tu aștepți să ajungi acasă? întrebă ea.

– E plin de... oameni. Familia. Și toți trebuie împărțiți pe categorii și puși la locul lor. De mine. Iar mie nu-mi place chiar deloc să fiu forțat să fac uz de autoritate în probleme casnice.

– Toate la un loc sunt tocmai de ajuns ca să te facă să fugi și să te ascunzi, nu? zise ea zâmbind.

Ah, zâmbetul acela. Atât de rar la ea.

– Sunt, într-adevăr, încuviință el.

O sărută și se întrebă dacă ar fi putut face sex din nou. A câta oară ar fi fost? A cincea? A șasea?

Conta? Noaptea se terminase, și alta nu avea să mai existe. Nu cu ea, în orice caz. Era ceva melancolic în acest gând, deși el nu obișnuia să-și permită să fie melancolic.

Făcură dragoste din nou.

capitolul 6

Viola era din nou în salon, luând micul dejun. Trăsura era într-adevăr gata să-și reia călătoria. Urma să ajungă acasă înainte de căderea nopții, dacă nu avea loc alt accident. Unul dintre ouăle ei era prea moale, celălalt prea tare. Pâinea prăjită era uscată, cafeaua prea amară. Sau totul era în mintea ei? Nu cumva mâncarea nu avea nimic? Simțea un ușor deranjament la stomac. Mânca doar din cauză că știa că trebuia să mănânce, înainte de a începe o călătorie lungă.

Și poate ca să-și dovedească ei înseși că se simțea bine, că avusese câteva zile proaste, urmate de o zi și o noapte neașteptat de plăcute, iar acum se întorcea bucuroasă la normal. Poate că avea să se poată convinge mai bine odată ce pornea la drum. Nu știa dacă urma să-l mai vadă înainte de plecare. Plecase din camera ei cu o oră în urmă, fără să îi dea de înțeles dacă avea de gând

să-şi ia la revedere sau nu. Iar ea nu voia să insiste. Nu avea de gând să zăbovească, sperând că el va coborî, şi nu avea de gând să-i bată la uşă. Când va fi gata de plecare, va pleca pur şi simplu.

Lăsă jos ceaşca de cafea, cu o grimasă. Adăugase lapte ca să îi taie din amăreală, şi acum era prea slabă.

„Toate la un loc sunt tocmai de ajuns, ca să te facă să-ţi doreşti şi să te ascunzi", spusese ea mai devreme, înainte de a face dragoste pentru ultima dată. Presupunea că va continua să se ascundă, aşa cum făcuse toată viaţa ei de adult, adânc în ea însăşi. După marea catastrofă ce urmase morţii lui Humphrey, se îngropase şi mai adânc – doar pentru ca totul să ţâşnească fără nici un motiv din ea, cu câteva zile în urmă. Acum avea să se ascundă atât de adânc, încât să n-o mai găsească nimeni, niciodată. Poate că nici ea însăşi nu o să se mai găsească.

Gândul acesta o făcu să-şi muşte buza de sus ca să se oprească din plâns – sau din râs – şi pentru o clipă se gândi că panica avea să se întoarcă. Dar uşa salonului se deschise şi o salvă.

– Bună dimineaţa, zise el, elegant şi formal. Sau am spus deja asta?

– Bună dimineaţa, răspunse ea.

Hangiul veni în grabă în urma lui şi îl arătă o masă puţin mai departe de masa Violei.

– Poate că aţi dori să veniţi la masa mea, domnule Lamarr? sugeră ea.

– Mulţumesc, răspunse el. Voi veni.

Hangiul se duse după pâine prăjită şi cafea.

– Nimic altceva, zise ferm Marcel, când omul încercă să îi sugereze ouă şi friptură de vită şi rinichi.

Vorbiră despre vreme până se întoarse hangiul şi până când plecă din nou. Viola nu ştia sigur dacă se bucura că Marcel coborâse sau dacă ar fi preferat să fi rămas în camera lui până la plecarea ei. Stomacul i se încleştase deja în jurul puţinelor alimente pe care le înghiţise.

Ura despărţirile, mai ales când erau veşnice.

– Ei bine, Viola.

El se lăsă pe spate în scaun, jucându-se cu monoclul pe care îl ţinea între degetele unei mâini, obicei pe care ea îl recunoştea deja. Nu se forţă să îşi ungă pâinea cu unt.

– Ei bine, răspunse ea, străduindu-se să zâmbească.

Nu mai găsea nimic de spus, şi ar fi vrut să îi spună atât de multe. Trebui să-şi aducă aminte că situaţia asta nu era deloc neobişnuită pentru el.

– Ei bine, repetă el încet. *Fugim* împreună?

Absurditatea sugestiei o izbi în acelaşi moment în care o inundă un val uriaş de dorinţă. Oh, numai dacă...

Numai dacă viaţa ar fi fost atât de simplă.

– De ce nu? ripostă ea pe un ton uşuratic.

– Vom călători cu monstruozitatea aceea de trăsură închiriată, până o vom putea înlocui cu ceva mai demn, zise el. Şi apoi vom merge undeva, oriunde, pretutindeni, până ne vom simţi pregătiţi să ne întoarcem. Săptămâna viitoare, luna viitoare, anul viitor. Oricând dispare dorinţa de a fugi, dacă va dispărea vreodată.

– Ei bine, mie mi-ar plăcea să îmi revăd nepoţii înainte de a se face mari, zise ea.

– Atunci ne vom întoarce peste paisprezece ani. Tot timpul pe care nu l-am petrecut împreună, de când mi-ai poruncit să plec.

– Şi unde vom merge, mai exact? întrebă ea. „Undeva, oriunde, pretutindeni“ sună puţin cam vag.

– Dar atrăgător, trebuie să recunoşti. Nu există nici o limită în privinţa destinaţiei. Scoţia? În Highlands, bineînţeles. Ţara Galilor? Undeva de unde să vedem muntele Snowdon, vreau să zic, sau castelul Harlech. Irlanda? America? Devonshire? Am o căsuţă acolo, cuibărită pe un deal, deasupra unei văi prin care curge un râu, nu departe de mare. Un loc ideal pentru o escapadă. În împrejurimi nu mai locuieşte nimeni altcineva. Să stăm acolo pentru început, şi dacă se dovedeşte

că nu e destul de departe, ne vom muta. Nu există destinații permanente în țara fugarilor.

– Ar fi titlu splendid al unei povestiri pentru copii, zise ea. Țara fugarilor. Deși nu sunt sigură că i-ar învăța o lecție valoroasă pentru viață.

– De ce nu? ripostă el. Oare nu toți oamenii, și mai ales copiii, au nevoie să scape din viețile lor din când în când – sau tot timpul? Chiar dacă o fac doar în imaginație? De ce citesc oamenii, dacă nu de asta? De ce ascultă muzică? De ce călătoresc?

– Sau dansează? El nu își atinsese încă micul dejun, și nici măcar cafeaua. Tu citești?

– Mă pricep mai bine să fug, răspunse el.

– Asta poate fi făcut prin lectură. Ai spus-o chiar tu.

– Dar când citești, oamenii dau prea ușor peste tine. Ca și atunci când asculți muzică. Sau călătorești după un itinerariu planificat, pe care l-ai împărtășit cu toate rudele și prietenii, pentru cazul în care vreunul ar vrea să ți se alăture, sau să te cheme înapoi cu o scuză neîntemeiată.

– Ah. Atunci nu vom spune nimic familiilor despre intențiile noastre? întrebă ea. Nimic care să le potolească neliniștea, în cazul în care le va fi dor de noi?

– Tocmai de asta se cheamă fugă. Familia mea nu se va gândi la căsuța din Devonshire, și e foarte probabil că nu se va gândi la nimic. Familia ta nici nu știe măcar despre asta. Sau despre mine.

O privea țintă, iar ea simți din nou valul acela de dorință.

– Ce ispititor faci să sune totul, zise ea oftând.

– Dar...? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Da, dar. E timpul să plec. Timpul să mă întorc acasă.

– Ești o lașă, Viola?

Și pentru prima dată – oh, ce nebunie, când avea de-a face cu un bărbat despre care știa foarte bine că era egoist și nesăbuit și că își făcea singur legea – pentru prima dată, îi trecu prin minte că el era serios. Că îi cerea

într-adevăr să fugă cu el în căsuţa lui îndepărtată de lângă mare. Fără să spună nici un cuvânt familiilor lor. Fără nici un plan pe termen lung. Fără să se gândească mai bine. Îi sugera în mod serios să facă cel mai irresponsabil lucru pe care îl făcuse în viaţa ei.

– Eşti serios, zise ea.

– În legătură cu faptul că eşti o laşă? Cum altfel te-ai numi, Viola? O femeie virtuoasă, supusă? La ce îţi serveşte virtutea? Şi care sunt standardele pe care le respecţi pentru a fi virtuoasă? Ascultătoare faţă de ce sau de cine? De o familie care te-a lăsat să pleci singură din Bath, când era limpede că erai foarte nefericită?

– Nu sunt nefericită, protestă ea.

Oh, cu siguranţă că nu se trădase prin nimic... Dar îi spusese că trebuise să plece, că respinsese toate ofertele de trăsuri şi servitori. Nu îi stătea în fire să mărturisească atât de multe unui om aproape străin.

– Poate că pentru ei nu a fost atât de limpede. Poate că au crezut pur şi simplu că erai încăpăţânată şi intenţionat dificilă. Poate că nu ţi-au observat nefericirea. Ştii foarte bine să ascunzi totul în adâncul sufletului, nu?

Tot sufletul ei se cutremură, şi ea simţi că o lua cu frig. Cum îndrăznea...? Ce credea...?

– Ce altceva pot să fac? întrebă ea, rănită. Ce altceva aş fi putut să fac toată viaţa? Să fiu o femeie emotivă, isterică, nervoasă, o povară pentru toţi cei care mă cunosc?

– Multe femei sunt. O asemenea purtare e strigătul lor de ajutor, sau cel puţin de atenţie. Dar nu şi tu. Tu ai ales să-ţi trăieşti viaţa cu buzele strânse şi spatele drept. Ai caracter, Viola, şi asta e admirabil. Dar chiar şi caracterele puternice au limita lor de rezistenţă. Cred că tu ai atins-o pe a ta.

Cum putea să o cunoască atât de bine, când nu o cunoştea deloc?

– Şi răspunsul este să arunc toate responsabilităţile la o parte şi să fug cu tine, fără să spun o vorbă nimănui?

Pentru plăcerea câtorva zile ca ziua de ieri, și a unor nopți ca noaptea trecută?

El plecă ușor capul într-o parte de parcă s-ar fi gândit la asta, cu ochii îngustați.

– Într-un cuvânt, da. De ce să pui capăt unui lucru atât de plăcut, când nu dorești și nu ai nevoie să-i pui capăt? De ce să nu prelungești plăcerea până nu își atinge limita firească? Pentru că și-o va atinge, să știi. Orice pasiune are o traiectorie circulară. Ne vom bucura de ea cât durează și ne vom despărți amiabil, fără durere sau regret, când se va termina. La urma urmelor, îți datorezi mai mult ție decât oricui altcuiva, oricât de mult i-ai iubi pe ceilalți, și oricât de mult te-ar iubi și ei.

Oh, ea știa foarte bine ce se întâmpla. Cuvintele lui era mult mai periculoase decât felul în care făcuse dragoste noaptea trecută. Pentru că felul în care făcuse dragos te era legat doar de senzațiile fizice și de emoții. Iar cuvintele lui apelau la rațiunea ei și păreau, cel puțin la suprafață, foarte convingătoare. Însă era vorba pur și simplu de seducție.

Când mai făcuse ea ceva doar pentru propria persoană? Toată educația și experiența ei de viață o învățaseră că a-ți face pe plac doar ție era un act suprem de egoism. Viața ei de femeie fusese întotdeauna călăuzită de două principii: datoria și demnitatea. Datoria față de familia ei, demnitatea în fața societății. Și unde o duseseră? Era suficientă dragostea pe care o simțea familia față de ea? Aveau *nevoie* de ea? Chiar și Abigail? Chiar și Harry? Ar fi murit pentru oricare dintre ei – știa că ar fi făcut-o – dacă ar fi putut să le vindece astfel rănile și să le asigure o viață fericită. Dar asta nu se putea face. Moartea ei nu le-ar fi ușurat în nici un fel viața. Ei și-ar fi croit cumva viața, fără nici un ajutor real din partea ei.

Dar pentru ea cine ar fi murit? Și cine ar fi renunțat la toate satisfacțiile personale pentru ea? Poate copiii ei. Poate mama ei. Chiar și fratele ei. Dar ar fi contat?

Ar fi dorit ea un asemenea sacrificiu? Nu îi trecuse niciodată prin minte că ar fi putut avea nevoie de cineva care să *se gândească doar la ea*. Pentru că nu avea. Și atunci de ce să nu se gândească chiar ea la ea însăși? Unde se termina egoismul și unde începea nevoia de a-ți trăia viața proprie, atât de prețioasă?

Cine ar fi suferit dacă ar fi fugit pentru scurt timp cu Marcel Lamarr?

Dar oare nu reacționa previzibil la ceea ce i se părea o seducție pricepută? Nu dansa ca o păpușă trasă de sforile lui? Căutându-și scuze?

– Da, zise ea ca răspuns la propriile întrebări, dar rosti cuvântul cu glas tare, și vocea îi sună ferm. S-o facem. Să fugim împreună.

Marcel Lamarr, marchiz de Dorchester – omisese titlul când semnase în registrul hanului – se uita la osia trăsurii închiriate. Era nouă și părea destul de solidă. Se uită mai îndeaproape la cai, care fuseseră deja înhămați la trăsură, fără să le ridice de fapt picioarele ca să examineze potcoavele, și îi etichetă ca pe niște ființe jalnice, deși aveau să-și îndeplinească probabil misiunea, cel puțin câțiva kilometri. Ignoră exteriorul ponosit al vehiculului și deschise portiera cea mai apropiată de el. Dădu cu ochii de niște banchete jerpelite și pătate, roase la colțuri, iar nările îi fură asaltate de un miros rânced.

– Vreau ca doamna să iasă și să urce fără alte farafastâcuri, spuse o voce nerăbdătoare și impertinentă în spatele lui.

Era probabil vizitiul, cu o cămașă soioasă de in pe sub o haină pătată care nu era pe măsura lui, și o pălărie unsuroasă peste părul unsuros. Marchizul de Dorchester se întoarse și îl privi de sus în jos, de la capul uleios la cizmele roase, pline de noroi, și înapoi în sus.

– Chiar așa? spuse el.

Vizitiul rămase încremenit, și Marcel avu satisfacția de a vedea teama în ochii lui, în timp ce își smulgea pălăria și o ținea la piept cu ambele mâini.

– Dacă binevoiți, Excelența Voastră, zise el. Trebuie să o duc pe doamnă la destinație și să mă întorc la Bath, pentru că mai am niște treburi mâine. Din asta trăiesc. Excelența Voastră, domnule, adăugă el.

– Doamna va veni când va fi pregătită, îl informă Marcel. Până atunci vei aștepta, fie că vor trece cinci minute, fie că vor trece cinci ore. Când va veni, ne vei duce la cel mai apropiat oraș. Mi s-a spus că se află la o distanță de treisprezece kilometri. Acolo mă voi muta în altă trăsură, împreună cu doamna. Nu vom insista să ne dai înapoi partea nefolosită din suma pe care ți-a plătit-o doamna în avans și nu vom cere despăgubiri pentru cheltuielile pe care a trebuit să le suporte din cauza neglijenței de care ai dat dovadă, plecând din Bath cu un vehicul defect. Dacă te porți cu buna-cuviință care caracterizează un vizitiu experimentat de acum înainte, s-ar putea chiar să-ți plătesc ceva în plus înainte de a te întoarce la Bath și la celelalte treburi. Cred că m-am exprimat destul de limpede.

Bărbatul plecă fruntea, se trase de bretonul unsuros și păru să fi rămas fără grai.

– Așa mă gândeam și eu, murmură Marcel, întorcându-se în han și poruncind să îi fie încărcat bagajul în trăsura închiriată, iar cineva să fie trimis sus să aducă cuferele domnișoarei Kingsley.

Spera că nasul lui avea să supraviețuiască drumului de treisprezece kilometri care îl aștepta, ca să nu mai vorbim de coloana lui vertebrală și toate celelalte oase din trupul lui. Ar fi pariat că vehiculul nu mai avea nici măcar un arc în stare de funcționare, iar drumurile din Anglia erau nemiloase cu cei care nu călătoreau în vehicule cu arcurile bune.

Ea spusese da. Bineînțeles, se putea să-și schimbe părerea până în momentul în care vor schimba trăsurile,

dar își va asuma riscul și o va lăsa să aleagă. Nu obișnuia să tragă femeile de păr ca să își satisfacă poftele. Dar, orice s-ar fi întâmplat, ea avea să-și termine călătoria într-o trăsură curată și confortabilă, sub protecția unui vizitiu competent și respectuos. Dacă alegea să se întoarcă singur acasă, avea să trimită și o cameristă cu ea. Era evident că familia ei nu insistase. El avea de gând s-o facă.

Era surprins și recunoscător că spusese da. Trecuse mult timp de când nu mai avusese o aventură mai de durată cu o femeie. Nu fugise niciodată, ca să se poată bucura de o asemenea aventură. Nu dusese niciodată o femeie la căsuța din Devonshire. Nu petrecuse mult timp acolo nici singur. Căsuța aparținuse unei mătuși fără copii, în a cărei poală se cățărase, pare-se neîndemnat de nimeni, pe când avea trei ani. De atunci, ea îl adorase și când murise îi lăsase totul. Era într-adevăr într-o zonă izolată, fapt care nu îl făcuse să îndrăgească locul până acum. Dacă nu ar fi fost leneș din născare în asemenea chestiuni, ar fi vândut fără îndoială de mult proprietatea. Dar acum era bucuros că n-o făcuse. Îi plăcea destul de mult ideea de a fugi acolo cu o amantă de care se gândea că va fi interesat cel puțin o săptămână sau două. Depindea de el, bineînțeles, să se asigure că și ea era interesată de el tot atât timp.

După mai puțin de jumătate de oră, se aflau deja pe drum, așezați unul lângă celălalt pe bancheta înfricoșător de tare, cu atâta spațiu între ei pe cât putuse ea câștiga agățându-se de cureaua roasă de piele de lângă cap.

– Vizitiul a fost de acord să ne ducă tocmai până în Devonshire? întrebă ea.

– Doamne ferește! Cred că aș rămâne cu un tremur permanent dacă aș permite așa ceva, răspunse el. Trebuie că ești destul de rezistentă dacă ai putut veni tocmai de la Bath în așa ceva, Viola. Vom găsi ceva mai bun de închiriat de îndată ce va fi posibil. Dacă te încrezi prea tare în cureaua aceea, să știi că o să te trădeze, o să se rupă și o să te catapulteze peste mine.

– Totul pare foarte... straniu, zise ea, în chip de explicaţie.

Da, aşa era. Chiar şi lui i se părea straniu.

Oricum, ea nu lăsă cureaua din mână. Nici nu îşi relaxă trupul încordat. Nici nu încercă să susţină o conversaţie. Bănuiala lui era că peste o oră aveau să se despartă, ea în trăsura care o ducea acasă, el în alta care se îndrepta spre casa lui.

Numai că noaptea trecută ea lăsase uşa descuiată.

Se opriră la un han pentru poştalioane cu o înfăţişare respectabilă, într-un orăşel aglomerat de provincie. O instală pe Viola într-un salon particular, în grija unui hangiu curtenitor şi zâmbitor şi a unei cameriste săritoare, zâmbitoare, impecabile, apoi dădu drumul vizitiului din Bath, cu un bacşiş generos pe care nu îl merita. În curând, i se alătură şi el Violei la o ceaşcă de cafea. O găsi palidă şi încruntată.

– Am găsit o trăsură de închiriat, zise el. E simplă, dar pare curată şi practică. Are chiar şi câteva arcuri. Există şi nişte cai destul de buni pentru o etapă sau două. Bănuiesc că în oraş există şi alţii, mai buni. Trebuie să-mi spui ce doreşti, Viola. Să închiriez două trăsuri şi să te trimit acasă într-una din ele? Sau o singură trăsură, care să ne ducă în Devonshire?

Ea lăsă jos ceaşca, cu ochii aţintiţi asupra ei.

– Toată dimineaţa, chiar de la micul dejun, am încercat să mă gândesc la o modalitate de a-ţi spune că m-am răzgândit.

– Ah, zise el, şi se lăsă pe spate în scaun.

Ea ridică privirea spre el.

– Nu e în firea mea să încerc să obţin ceea ce vreau, explică.

– Atunci suntem incompatibili, răspunse el. Nu e în firea mea să fac altceva. Cum te vezi în viitor, Viola? Cum va fi viaţa ta?

– Sigură. Respectabilă. Am prieteni şi vecini la Hinsford. Le am pe fiicele mele, pe ginere şi pe nepoţi. Poate

că vor fi mai mulți. Abigail se va căsători cu siguranță, cu timpul. Și poate și Harry...

– Fiul tău? spuse el când ea se opri brusc.

– Poate că va supraviețui războaielor. Poate că se va întoarce acasă și se va căsători și... Dar nu trebuie să spun *poate*. *Sigur* se va întoarce acasă.

– Și tu te vei căsători din nou?

– Oh, vai de mine, nu! Deși expresia *din nou* nu se aplică, nu? O altă căsătorie, chiar și una *reală* de data asta, e ultimul lucru pe care îl doresc. În plus, cine să mă vrea pe mine?

Deci avea să trăiască singură tot restul vieții, în numele respectabilității? Dar probabil că așa fusese întotdeauna. Singuratică și mohorâtă. Adesea, asta părea soarta oricărei femei. Pur și simplu. Se bucura că nu se născuse femeie.

Tăcerea se așternu între ei, în timp ce ea își ținea ceașca cu ambele mâini, fără să bea din ea, iar el nu spunea nimic.

– Aș vrea... începu ea, dar nu continuă. Aș vrea, repetă după un minut, să pot fi egoistă ca tine. Ridică privirea spre el și roși. Îmi cer iertare. Gândeam cu glas tare.

El tot nu spuse nimic. Ea se uită din nou în ceașcă.

– Mi-aș dori să mă întorc. Lăsă ceașca pe farfurioară și se uită din nou la el. Nu mi-ar plăcea să fiu mereu fugară. Dar nici nu ar fi pentru totdeauna, nu-i așa? Ne-am sătura unul de altul după un timp. Ai spus-o și tu. O săptămână, poate? Două?

Unele femei cred în permanență, în fericire până la adânci bătrâneți și în toate prostiile astea. Și el crezuse în așa ceva odinioară, și uite ce i se întâmplase. Așa că avea grijă să spună limpede oricărei femei cu care începea o legătură că nu avea să dureze veșnic și nici măcar foarte mult. Nu era cruzime. Crud ar fi fost să promită că va dura veșnic și să nu poată oferi decât câteva săptămâni.

– Ar fi fost bine, oricât ar fi durat, spuse el.

– Ca ieri și aseară?

– Nu-ți pot promite bijuterii în fiecare zi. Aș ajunge la sapă de lemn.

– Nici măcar perle? întrebă ea și... zâmbi.

„Aș putea să mă îndrăgostesc de zâmbetul acesta", se gândi el. Din nou. Se îndrăgostise de zâmbetul ei cu paisprezece ani în urmă. Ciudat. Nu-și amintea ca ea să fi zâmbit în ziua precedentă. Dar probabil că zâmbise. El se îndrăgostise de zâmbetul ei. Și de ea. Când o întâlnise și folosise expresia aceasta în mintea lui, probabil că nu pierduse tot din vechea lui personalitate.

– Poate că o singură perlă o dată la două zile, zise el.

– O brățară care să se potrivească la colierul meu și cercei. Câte perle crezi că ar trebui? Douăsprezece? Douăzeci și patru de zile, atunci. O să ne săturăm unul de altul până atunci?

– Dacă nu, vom adăuga și un inel cu perle. Și poate brățara pentru gleznă, pe care nu ai vrut s-o iei ieri.

Ea închise o clipă ochii.

– O trăsură, spuse. Închiriază una.

– O să găsesc una mai bună decât cea pe care o poate oferi hanul, zise el și se ridică.

– O să aștept, promise ea.

Era plecat de o oră. O oră în care ar fi avut timp să se răzgândească. Dar nu avea de gând s-o facă. Folosi timpul ca să trimită două scrisori scurte, una pentru Camille și Abigail, la Bath, și alta doamnei Sullivan, menajera ei de la Hinsford. Până la urmă, conștiința nu îi permitea să dispară fără nici o vorbă. Le spuse fiicelor ei că pleca undeva pentru un timp – poate o săptămână sau două – și că nu trebuiau să-și facă griji pentru ea. Le va scrie de îndată ce se va întoarce. O informă pe doamna Sullivan că întoarcerea ei la Hinsford se amânase pentru o durată indefinită și că va scrie din nou înainte

de a se întoarce acasă. Își ceru scuze pentru neplăcerile pe care le cauzase, pentru că nu ajunsese cu o zi înainte.

Dădu scrisorile cameristei care o servise, cu bani care să acopere costul trimiterii lor și un bacșiș. Fata le puse în buzunarul șorțului și zâmbi călduros, promițând să le pună imediat în sacul cu poșta din ziua aceea.

Apoi, Viola așteptă să fugă. Să dispară undeva unde să nu o poată găsi nimeni. Să facă ceva doar pentru ea. Nu se va mai gândi că era egoistă și îngăduitoare cu propria persoană. Nu se va mai gândi la implicațiile morale ale faptei pe care voia să o facă – și a lucrurilor pe care le făcuse noaptea trecută. Nu făcuse nici un rău nimănui – poate doar ei înseși – și nici nu avea să facă, dacă pleca un timp. Nu se va mai gândi că va suferi, nici la ce se va întâmpla după aceea. Oricum va fi rănită. Și nu își făcea iluzii. Aventura se va sfârși și gata. Dacă se sfârșea prost – ei bine, ce ar fi atât de nou în asta?

Marcel se întoarse cu o trăsură de călătorie neagră cu chenar galben, elegantă și strălucind de nouă ce era. Și cai care erau cu mult mai buni decât orice cal de la hanuri, inclusiv cei de la hanul în care se aflau. Mai aduse și un vizitiu voinic, proaspăt ras, îngrijit, bine îmbrăcat, tăcut și respectuos.

– Asta nu e închiriată, zise Viola când ieși în curtea hanului. E cumpărată.

El ridică din sprâncene în modul acela arogant al lui și întinse mâna să o ajute să urce scara. Ea văzu că bagajele lor erau deja legate de curelele din spatele trăsurii. Cum era oare să ai atâția bani? Dar o știuse și ea cândva. Acum i se părea că trecuse mult de atunci. Ieri, el rămăsese blocat trimițându-și fratele înainte cu trăsura – *ca să poată petrece restul zilei cu ea.* Iar astăzi rezolvase dilema, cumpărând pur și simplu o trăsură nouă.

– Vizitiul face parte din aranjament? întrebă ea după ce el o ajută să urce și se așeză alături. L-ai angajat și pe el?

– Mi s-a părut înțelept, răspunse el. Dacă l-aș fi angajat doar pentru călătorie, ar fi trebuit să îi plătesc un drum cu diligența înapoi, și ar fi fost destul de mult pentru punga mea. În plus, dacă vrem să folosim trăsura în timp ce ne aflăm în Devonshire? Sau să fugim în Scoția sau Țara Galilor? Ai merge pe capră cu mine, dacă aș fi forțat să iau eu frâiele? Aș muri de singurătate dacă nu ai veni.

– Foarte bine. A fost o întrebare prostească.

Un drum cu diligența pentru vizitiu ar fi fost mult pentru punga lui, dar salariul vizitiului pe o perioadă nedeterminată

Vizitiul ridică scările și închise ușa. După câteva momente, trăsura se puse în mișcare pe niște arcuri evident excelente. Înăuntru mirosea plăcut a nou – lemn, și piele, și stofă. Se simțea de îndată confortul și luxul.

El îi luă mâna în mâna lui și își împleti degetele cu degetele ei – așa cum făcuse cu o seară în urmă, înainte de a se întoarce la han. Apoi lăsă capul în jos și o sărută.

– Cureaua din spatele capului tău pare mult mai demnă de încredere decât cea din cealaltă trăsură. Dar sper că nu ți se va părea necesar să o folosești. Sunt același bărbat ca aseară. Și diseară voi fi același bărbat.

Erau cuvinte deliberat seducătoare, și bineînțeles că avură efect imediat asupra trupului ei. Simți un fior de dorință, așa cum desigur că se așteptase el. Capul lui era întors încă spre ea, iar privirea lui întunecată și aparent leneșă era cufundată în privirea ei. Însă ea nu mai trebuia să se împotrivească seducției. Cedase deja. Și nici măcar nu era seducție, pentru că asta ar fi însemnat că ea nu era conștientă de ceea ce se întâmpla, o victimă forțată. Însă ea era pe deplin conștientă, pe deplin complice.

Gândul acesta avea ceva eliberator.

– Cum? întrebă ea. Nu devii mai bun dacă exersezi?

Avu satisfacția de a vedea o expresie uimită și împietrită pe fața lui, apoi el izbucni în râs. Și oh, vai de mine,

nu-i venea să creadă că nu îl mai văzuse și nu îl mai auzise râzând. Râsul îl făcea să pară mai tânăr, mai puțin aspru, mai uman – orice ar fi însemnat asta.

La hanul din care tocmai plecaseră, camerista care luase scrisorile Violei și bacșișul ei generos fu chemată la o treabă urgentă în bucătărie înainte de a merge în oficiu, la sacul de corespondență. Și ghinionul o făcu pe bucătăreasă să dea cu cotul într-un bol cu sos și să-l verse exact pe rochia și șorțul fetei. Aceasta se duse în grabă să se schimbe, pentru că era încă nevoie urgentă de ea în bucătărie. Aruncă hainele murdare în coșul cu rufe în timp ce se întorcea la muncă și nu-și aminti de scrisori decât după două ore, când era prea târziu ca să le mai salveze. Ieșiră din vana de rufe tot în buzunarul șorțului, însă nu mai erau decât un ghemotoc ud.

Era imposibil să netezești ghemotocul și să-l faci să semene cu hârtia, și nici vorbă să-l desfaci în pagini. Și chiar dacă l-ai fi desfăcut, nu se mai vedea nici un cuvânt. Cerneala se îmbibase în buzunar și trecuse și deasupra, iar petele cenușii și negre ruinaseră un șorț perfect. Bietei fete i se făcu rău, pentru că urma să plătească din buzunarul ei prețul unui nou șorț. Însă nu mărturisi nimănui că ghemotocul ud fusese cândva o scrisoare pe care i-o dăduse o lady ce fusese clienta hanului și plecase deja. Pretinse în schimb că era o scrisoare pe care i-o scrisese surorii ei, care lucra în casa unei familii aflate la o distanță de optsprezece kilometri.

Oricum, probabil că scrisorile nu erau importante. Scrisorile erau rareori importante. Cel puțin așa își liniști ea conștiința.

capitolul 7

Călătoriră în tihnă. La urma urmei, nu era nici o grabă. Fugeau *departe* de lume, dar nu *către* ceva anume. Călătoria în sine era la fel de importantă ca și destinația.

Se opriră pentru scopuri practice – să schimbe caii, să ia masa. Mâncau întotdeauna în tihnă, și uneori se și plimbau după ce terminau, dacă locul în care se opriseră li se părea interesant. Explorară un castel, coborând spre închisorile subterane pe o scară lungă din piatră în formă de spirală, și urcând apoi în același fel spre parapet, ca să privească peisajul câmpenesc din jur, în bătaia vântului care amenința să ducă pălăria lui înaltă în următorul comitat. Se uitară la biserici și cimitire. Ei îi plăcea să citească toate inscripțiile de pe monumente și pietre de mormânt, ca să descopere la ce vârstă muriseră cei îngropați acolo și care erau legăturile de rudenie dintre ei. Îi plăcea să afle și care erau legăturile de rudenie dintre ei și ceilalți din cimitir.

– Ai o minte morbidă, îi zise el.

– Nu am, protestă ea. Cimitirele îmi amintesc de continuitatea vieții, a familiei și a comunității. În acest cimitir se repetă mereu aceleași patru sau cinci nume. Ai observat? Sunt sigură că dacă am întreba în sat, am aflat că aceleași nume predomină chiar și acum. Nu e fascinant?

– Minunat de fascinant, răspunse el, aruncându-i o privire deliberat dezorientată. Cu siguranță că pare să demonstreze că oamenii în general nu prea fug în lume.

– Sau fug, dar se întorc, așa cum vom face și noi după un timp.

– Să sperăm că după un timp destul de îndelungat.

El nu se grăbea să se gândească la întoarcere. După câteva zile și nopți în compania ei, era încă fermecat de ea. Era ciudat cuvântul acesta care îi apăruse în minte – *fermecat* –, dar nu găsea altul mai potrivit. A spune că *o dorea* era prea prozaic și nici nu îi cuprindea toate simțămintele. Uneori hoinăreau prin piețe și adesea cumpărau fleacuri ieftine care i-ar fi inspirat repulsie dacă ar fi fost într-o stare mai rațională, și probabil că și ei la fel. El îi cumpără o sacoșă împletită verde ca mazărea

în care să pună cumpărăturile, la fel ca celelalte femei, și o bonetă de soare din bumbac albastru cu borul lat și pleoștit, care îi acoperea gâtul. Îi sugeră să se uite la un taburet cu trei picioare, care s-ar fi potrivit cu boneta, și dacă tot erau acolo să ia și un șiștar de muls vaca și vaca cu totul, dar ea îi spuse că era prostuț și îl lămuri că nu aveau cum să îndese vaca în trăsură și că ar fi fost irațional să se aștepte ca vaca să alerge în urma trăsurii și să mai poată umple șiștarul cu lapte oricând se opreau. El recunoscu că avea dreptate.

Ea îi cumpără o umbrelă neagră cu niște ciucuri aurii oribili care împrăștiau apa peste tot, mai ales pe gâtul purtătorului, atunci când încercă să o țină deasupra lui și a tovarășei lui într-o zi ploioasă. Așa că ea îi sugeră să o păstreze ca umbrelă de soare. El spuse că ar putea să îi taie ciucurii, dar nu o făcu. Își cumpără un baston noduros și greoi din lemn, cu care să hoinărească pe dealurile din Devon, târându-și picioarele ca un țăran experimentat, și care se rupse în două cu un pocnet răsunător atunci când se sprijini pe el în camera hanului, în seara aceleiași zile. Din fericire pentru demnitatea lui, reuși să își păstreze echilibrul, dar ea se prăbuși oricum chicotind pe pat și el o amenință cu bucățile de baston și poate că s-ar fi și îndrăgostit de ea, dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr și de douăzeci de ori mai nebun.

– Am plătit bani buni pentru asta, madam, îi zise el.

– N-ai dat mai nimic, îi aminti ea. Chiar și așa, nu ai primit contravaloarea banilor, și eu te compătimesc.

– Că mare bine îmi face compătimirea ta, mormăi el.

– Bietul meu drag, zise ea, deschizând larg brațele. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult.

„Bietul meu drag?“

Aruncă departe rămășițele bastonului său rustic și o lăsă să-i arate.

Când mergeau cu trăsura, se așterneau uneori perioade de tăcere, dar era o tăcere prietenoasă. Stăteau

adesea mână în mână, cu umerii atingându-li-se. Uneori ea moţăia cu capul pe umărul lui. El nu fusese niciodată în stare să doarmă într-o trăsură în mişcare. Odată îi sugeră să tragă perdelele de piele şi să facă dragoste, dar fosta contesă de Riverdale avea limitele ei. Spuse un nu ferm şi nu se lăsă urnită din loc.

– Puritană, zise el.

– Aşa este, replică ea.

La asta nu mai avu ce răspunde. Era o femeie inteligentă, care nu încerca să îl întreacă în schimburile de insulte. Aşa că el trebui să admire ironic peisajul, în loc să facă dragoste cu ea.

– Te plictiseşti? întrebă ea după ce trecu un timp.

– Foarte.

Ea întoarse capul spre el şi îl privi cercetător câteva clipe, probabil ca să vadă dacă era serios. Apoi se întoarse şi admiră şi ea peisajul de pe geamul ei.

– Ar fi categoric incomod, zise ea după un timp.

– Şi lipsit de demnitate, adăugă el.

– Şi asta.

După un moment, ea râse încetişor şi se aşeză din nou să doarmă cu capul pe umărul lui. Dar nu făcură niciodată dragoste în noua lui trăsură.

Uneori vorbeau. La început, el fu precaut. Nu obişnuia să converseze cu femeile. Adică să susţină o conversaţie adevărată. De fapt, nu era interesat de femei ca oameni, deşi dacă era să fie sincer cu el însuşi, nu se aştepta nici ca ele să fie interesate de el ca persoană. Relaţiile lui cu femeile erau menite să satisfacă o nevoie foarte specifică în vieţile lor şi în viaţa lui. Asta nu însemna că nu îi plăceau femeile sau că nu le respecta, şi nici nu credea că ele nu îl plăceau sau nu îl respectau. Numai că... Ei bine, nu era interesat de relaţii. Ca să fie din nou sincer cu el însuşi, evita şi prieteniile apropiate cu bărbaţii. Avea numeroşi cunoscuţi, dar nu îşi dezvăluise sufletul în faţa nici unuia. Simplul gând de a face aşa ceva îi repugna.

Vorbiră despre familiile lor. Sau mai bine zis ea vorbi. Era evident foarte legată de familia ei, deși el se întrebă dacă familia știa cât de profunde erau sentimentele ei. Putea fi foarte rezervată, foarte rece în purtări. El însuși se întreba adesea cât de multe sentimente se ascundeau în spatele acestei rezerve. Descoperise deja pasiunea. Dar mai erau și alte emoții sincere.

Inima ei era sfâșiată de îngrijorare pentru fiul ei, despre care spusese că era căpitan într-un regiment de pușcași. Nu își exprima sentimentele în cuvinte mari, dar nu era greu să îi interpretezi spusele. Vorbea cu speranță despre fiica ei cea mare, care fusese văduvită de titlu și locul ei în societate și rămăsese și fără logodnic, după ce se aflase că era ilegitimă. Se părea că predase la școala unui orfelinat și apoi se căsătorise cu un profesor de acolo, un artist care tocmai moștenise o avere modestă și o casă în împrejurimile orașului Bath. Totul era foarte complicat pentru el. Adoptaseră doi dintre copiii de la orfelinat și aveau de puțin timp și un copil al lor – și acesta era motivul pentru care fusese și ea la Bath. Își deschiseseră casa și o transformaseră într-un fel de azil/sală de conferințe/amfiteatru de concerte/galerie de artă, care zumzăia întotdeauna de activitate și era plină de oameni. Marcel bănuia că erau toți artiști. Totul suna îngrozitor, dar se părea că fiica ei era fericită, și un indiciu era faptul că umbla mai des cu picioarele goale decât încălțată.

– Presupun, zise el, că înainte s-ar fi cutremurat de groază la gândul că i-ar putea vedea cineva *picioarele*, în afară de camerista ei.

– Da, răspunse ea, și se părea că îi luase în serios întrebarea.

Era îngrijorată din cauza fiicei mai mici, care fusese deposedată de titlu, de statutul ei social și de orice șansă de a-și face debutul într-un sezon la Londra, dar și de orice speranță de a încheia tipul de căsătorie pentru care fusese educată. Se părea că fata era dulce și blândă

și își accepta soarta cu grație – un fapt care o îngrijora profund pe mama ei.

– Poate că așa stau lucrurile. Poate a acceptat cu adevărat, zise el.

Nu erau toate femeile educate să accepte orice le putea aduce viața? Naiba s-o ia de treabă, dar el se bucura din nou că nu se născuse femeie. Ea îi aruncă o privire grăitoare, iar el o sărută apăsat, ca să nu trebuiască să se uite în ochii ei profund răniți. Dumnezeule mare, nu avea nevoie de asta. Fugise cu ea ca să poată lăsa în urmă toate grijile lor pentru o vreme, ca să poată uita orice în afară de ei înșiși și de plăcerea pe care și-o puteau produce unul altuia și de locurile prin care treceau. Astfel, se puteau bucura de o săptămână, două sau chiar trei de viață fără stres și sex dezlănțuit.

Totuși, după ce termină sărutul și se așeză din nou lângă ea, îi luă mâna în mâna lui și o așeză pe coapsa lui, apoi întoarse capul și o privi în față, încurajând-o tacit să vorbească în continuare. Simțea că ea avea nevoie să vorbească, și rămase impresionat, fiindcă nimeni nu păruse niciodată dornic să vorbească cu el – în afară de cei care îl asaltau cu plângeri și îi cereau să facă ceva ca să pună lucrurile în ordine.

La începutul anului, ea trebuise să meargă la Londra ca să asiste la nunta noului conte de Riverdale. El nu auzise că ea fusese în oraș. Venise pentru că o invitase însuși contele – tocmai cel care îi deposedase fiul de titlu, deși nu fusese vina lui – și mama și sora lui. Și mireasa îi scrisese ca să o roage să vină, deși urma să primească titlul care fusese al Violei mai mult de douăzeci de ani.

Îi făcuse oare în ciudă Violei? Nu o cunoștea pe noua contesă, dar începu să îi fie simpatică. De ce se dusese Viola? Din datorie? Demnitate? Mândrie? Dumnezeule mare!

– Trebuie să fi fost dureros pentru tine, îi zise el.

– Uneori trebuie să faci exact ce e mai dureros.

– Chiar așa? întrebă el, privind-o cam uluit. M-am gândit întotdeauna că e exact ultimul lucru pe care trebuie să-l faci. Cu siguranță că durerea trebuie evitată cu orice preț.

– Am încercat asta un timp, zise ea. Am fugit. Am fugit de la Londra și apoi de la Hinsford Manor, care nu mai era nici al meu, nici al lui Harry. Am fugit chiar și de fiicele mele, pe motivul că era mai bine pentru ele să stea cu mama mea în Bath decât cu mine. Am fugit la Dorset ca să stau cu fratele meu. El e paroh acolo și era încă văduv pe atunci. Dar nu a fost destul să fug, pentru că mi-am luat cu mine durerea și pe mine însămi. În cele din urmă a trebuit să mă întorc și să înfrunt măcar unele lucruri. Uneori, mi se pare și acum dificil să privesc în ochii fiicelor mele – și ai fiului meu. Anul acesta a fost câteva luni acasă, fiindcă a fost rănit grav și trebuia să se însănătoșească.

– Presupun că te simțeai vinovată. De fapt, trebuie să mă corectez: presupun că te simți vinovată.

– Cred că da, din când în când, recunoscu ea. De parcă ar fi trebuit să știu. Dar mă simt mai ales... mai ales neajutorată. Aș muri pentru ei, dacă în felul acesta le-aș putea asigura fericirea. Dar nici măcar asta nu ar fi de ajuns. De fapt, nu pot să fac nimic pentru ei.

– Doar să-i iubești, zise el, și se minună singur de ceea ce rostise.

– Dragostea nu pare să fie nici ea de ajuns, niciodată. Se spune că e totul, dar nu sunt sigură că o cred.

El simți un fior de gheață. Însemna că asta nu era prima ei fugă. Când fugise pentru prima dată, luase cu ea toată tulburarea, durerea și vinovăția. Iar de data asta? Simplul fapt că vorbea despre ele sugera că nu plecase la drum fără griji, așa cum plecase el. Oare își dorea el într-adevăr să facă asta? Totuși, nu făcu nici un efort pentru a stăvili valul de cuvinte. Ridică mâinile lor unite și le purtă spre buze, cu mâna ei deasupra. Continuă să o privească în față.

Ea îi spunea că mersese la Londra și se împrietenise cu noua contesă de Riverdale. Ce naiba? Îi plăcea să se chinuiască singură?

– A fost posibil? o întrebă.

– Sunt o familie încântătoare, îi povesti ea. Alexander e bun și amabil și are un sentiment puternic al datoriei și responsabilității. Wren e caldă și sinceră și cu adevărat generoasă. E și puternică și independentă. E o bogată femeie de afaceri care lucrează pe cont propriu și va continua să lucreze, cu aprobarea lui Alexander. Pentru mine, ei sunt ceea ce ar trebui să fie o căsnicie adevărată, dar așa cum foarte puține sunt.

Ah, da. Își amintea acum că citise despre asta. Riverdale se căsătorise cu moștenitoarea porțelanurilor Heyden, despre care se spunea că era fabulos de bogată.

– Înseamnă că nu poți să-i urăști pe nici unul dintre ei. Trebuie să fie groaznic de enervant.

Ea îi aruncă o privire uimită și încurcată și apoi... zâmbi.

– Ei bine. Presupun că ar fi o mângâiere să nu-i pot suporta. Dar nu pot. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina lor. Alexander a fost sincer nemulțumit când i s-a spus că titlul era al lui. Știu. Am fost acolo. Nu pot să simt repulsie pentru nici unul din membrii familiei Westcott. Nu a fost nici vina lor, și au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să ne aducă înapoi în familie. În ultimii doi ani au călătorit chiar de câteva ori până la Bath, cu toții, de dragul nostru. Chiar acum se află acolo, ca să petreacă împreună câteva săptămâni, după botezul fiului lui Camille și al lui Joel.

– Dar nu folosești numele Westcott.

– Nu, răspunse ea, ridicând din umeri.

– Și când te-am întâlnit, fugeai din nou de toată bunătatea, generozitatea și iubirea asta.

– Da. Din nou. Nu m-am gândit niciodată la asta în felul acesta. Și acum – fug iar. Poate că m-am transformat într-o fugară. Una care se eschivează din fața realității.

– Realitatea poate fi mult supraestimată.

Ea oftă, și rămaseră tăcuți o vreme. Copacii înalți care străjuiau ambele părți ale drumului ascundeau câmpurile și pajiștile din spate și opreau mult din lumină.

– Și tu, Marcel, zise ea în cele din urmă. Tu de ce fugi?

El ascultase cu neașteptat interes încâlceala de iubire, speranță și dramă, teamă și plictiseală din care era compusă viața ei. Dar ascultarea e ceva pasiv. Viața ei era a ei. Nu îl privea în mod direct. El nu era cu adevărat interesat de copiii ei, de mama ei, de fratele ei sau de familia Westcott – ci doar de efectul pe care îl aveau cu toții asupra ei. Nici nu era interesat să îi poarte poverile și să și le însușească. De fapt, era puțin cam alarmant să realizeze că Viola le luase cu ea în această călătorie, care ar fi trebuit să fie dedicată doar plăcerii. Însă într-un moment de înțelegere ciudată, el își dădu seama că ea era cum era acum doar pentru că trăise asemenea experiențe și fusese implicată în acele relații. Și, cumva, el era interesat de persoana care era Viola Kingsley. Dacă aventura asta ar fi progresat conform tiparului, ea ar fi trebuit să-l intereseze numai din punct de vedere sexual. Însă toate acestea nu urmau de fapt nici un tipar. Așa fusese de la început.

De ce fugea el?

– Numai de plictiseala unei vizite acasă. Sunt prea multe femei învrăjbite acolo. Și bărbați care vor să preia conducerea în absența mea, și un administrator care se plânge de ei. Și o menajeră care bombăne pentru că e forțată să se roage. E un loc care trebuie evitat cu orice preț, deși uneori te simți obligat să apari și să îți impui autoritatea.

– Și funcționează?

– Oh, sigur că da, răspunse el, privind-o cu sprâncenele ridicate. Eu nu suport bucuros proștii. De fapt, nu-i suport deloc.

– Familia și servitorii tăi sunt proști? îl întrebă ea.

El se gândi un timp la asta.

– Îmi dau seama că va trebui să-mi aleg cuvintele cu grijă când vorbesc cu tine, Viola. Nu, nu sunt proști. Cel puțin, nu toți. Sunt doar... plictisitori. E un cuvânt mai acceptabil?

– Nu-i cunosc pe cei implicați. Toți fac parte din familia ta? Nu ai copii? Cu siguranță că propriii copii nu pot fi plictisitori.

El oftă și se sprijini cu umerii de colțul banchetei din trăsură, mărind puțin distanța dintre ei. Apoi își încrucișă brațele la piept.

– Nu sunt, răspunse. Dar cei care au grijă de ei i-ar face plictisitori, dacă ar putea.

– Dar pot? întrebă ea. Nu ai grijă de ei tu însuți?

– Poate că și eu sunt plictisitor, Viola.

– Câți ani au?

Se părea că ea nu putea fi oprită atât de ușor.

– Șaptesprezece, aproape optsprezece.

– Toți?

Fu rândul ei să ridice din sprâncene.

– Doi. Sunt gemeni. Băiat și fată.

– Și nu sunt...

Nu mai continuă, pentru că el îi puse un deget peste buze. Era destul.

– Fug, zise el. Cu tine. Am tot bagajul care îmi trebuie, sub forma câtorva schimburi de haine și a trusei de bărbierit. E tot ce-mi trebuie. Și compania ta. Dar nu întrebările tale cercetătoare.

– Numai trupul meu, zise ea, îndepărtându-și buzele de degetul lui.

– Asta a fost o remarcă nepotrivită, răspunse el încet, încrucișând din nou brațele.

– Chiar?

– Presupun că acum, când am pornit într-o aventură complet satisfăcătoare, vrei mai mult?

– Ca majoritatea femeilor? Ea zâmbi, dar zâmbetul nu îi ajungea până la ochi. Asta implică întrebarea ta.

Nu, Marcel, nu vreau să pun stăpânire pe sufletul tău. Și sigur nu vreau să pun stăpânire pe numele tău. Dar este o aventură în care e vorba doar despre...

Se opri și se încruntă.

– Sex? termină el. Dar sexul este foarte plăcut când e bun, Viola. După cum cred că știi și tu.

– Da, zise ea și lăsă din nou capul pe perne, închizând ochii.

Îndepărtându-se de el. Lăsându-l să se simtă oarecum superficial, pentru că nu voia decât sex de la această scurtă scăpare de responsabilitate. Ea era regina de gheață de care își amintea, cu buzele strânse într-o linie subțire. O dorea.

– Nimeni nu ne va simți lipsa, zise el după câteva minute de tăcere iritată – iritată din punctul lui de vedere, în orice caz. Ea părea perfect senină, dacă făceai abstracție de buze. Aproape că ar fi crezut că aţipise, dacă nu ar fi ținut capul atât de drept. Îți dai seama de asta, Viola? Nici unul dintre membrii numeroasei tale familii nu-și va da seama măcar că ai plecat. Vor crede că te-ai întors în casa în care trăiești, cum naiba se numește...

– Hinsford Manor, zise ea fără să deschidă ochii.

– Hinsford Manor. Vor continua să se distreze în Bath și nu se vor gândi deloc la tine.

Ea nu făcu nici un comentariu. Nici nu protestă. Știa că el avea dreptate.

– Și nimeni nu va simți lipsa mea. Când André va sosi cu vestea că nu m-am ținut de cuvânt și că voi face o scurtă vizită cândva, vor respira ușurați cu toții și își vor continua viața. Viața lor plictisitoare, uneori arțăgoasă. Și îmi vor scrie alte scrisori în care se vor plânge, și apoi se vor plânge unul altuia când își vor da seama că nu știu unde să le trimită.

Linia buzelor ei se îndulci și colțurile gurii i se ridicară ușor, într-un zâmbet abia schițat.

– Ești nefericit, îi zise ea.

El strânse din buze şi se uită urât la ea, dar ea nu îi oferi satisfacţia de a deschide ochii. Iar el nu îi oferi satisfacţia de a rosti alt cuvânt, chiar şi numai pentru a-i nega acuzaţia.

Nu era nefericit.

După câteva minute, capul ei se lăsă în stânga. El îşi desfăcu braţele, se trase din colţ spre ea şi îi aşeză capul pe umărul lui.

Avuseseră prima lor ceartă.

Dar el avea dreptate. Nimeni nu le va simţi lipsa. Şi nu avea de gând să înceapă să-şi plângă de milă din cauza asta. Deşi îşi permise să se simtă oarecum indignat în locul ei. O lăsaseră să plece – şi într-o trăsură închiriată, pe deasupra – când rana dureroasă pe care o suferise cu câţiva ani în urmă nici nu începuse măcar să se vindece. O lăsaseră să plece, şi nici măcar nu îi vor simţi lipsa.

Se gândi că el avea să-i simtă lipsa când îl va părăsi. Şi asta era, bineînţeles, o mare prostie.

capitolul 8

Familia Violei începu să-i simtă lipsa de abia după câteva zile, când nu sosi nici o scrisoare din Hampshire ca să-i informeze că ajunsese acasă cu bine. Nu îi stătea în fire să nu le scrie cel puţin fiicelor ei, mai ales că trebuia să-şi dea seama că acestea erau mai îngrijorate decât de obicei. Încercaseră în toate felurile să o convingă să nu plece cu o trăsură închiriată, fără nici un servitor care să îi ofere protecţie şi companie, ca să nu mai vorbim de respectabilitate.

Camille îi scrise o scrisoare, şi Abigail îi scrise şi ea. Când menţionară problema la o cină în familie, în casa bunicii lor din Royal Crescent, descoperiră că la fel făcuse şi bunica din partea mamei şi cumnata din partea familiei Kingsley şi două din fostele cumnate din familia Westcott. Şi Wren, contesa de Riverdale, şi Elizabeth, Lady Overfield, cumnata lui Wren, sora lui Alexander.

La urma urmei, una din îndatoririle zilnice ale fiecărei lady era aceea de a scrie scrisori, și toate erau îngrijorate din pricina Violei și a deciziei ei bruște de a se întoarce acasă imediat după botezul nepotului ei.

La mai bine de o săptămână de la plecarea ei, sosi în cele din urmă o scrisoare de la Hinsford, pentru Camille și Abigail. Camille o găsi lângă farfuria ei din salon, atunci când coborî la micul dejun împreună cu Abigail, direct din camera copiilor. Însă nu era de la mama lor, ci de la doamna Sullivan, menajera, care le spunea că se aprovizionase cu o mulțime de alimente în vederea întoarcerii Excelenței Sale – refuzase categoric să i se adreseze în alt mod Violei, chiar dacă titlul nu îi mai aparținea. După vreo două zile, dăruise toată mâncarea înainte de a se strica, sigură că așa ar fi dorit și Excelența Sa. Era neobișnuit din partea Excelenței Sale să nu o anunțe că se răzgândise în privința sosirii, dar doamna Sullivan nu fusese prea îngrijorată, până nu începură să sosească o mulțime de scrisori pe adresa Excelenței Sale, toate din Bath. Scuzându-se pentru îndrăzneală, întrebarea ei pentru doamna Cunningham și domnișoara Westcott era următoarea: dacă Excelența Sa nu era nici la Bath, nici la Hinsford, atunci unde era?

Înțelegerea faptului că mama lor nu ajunsese acasă și nici nu le scrisese ca să le explice motivul le alarmă cu adevărat pe surori. După cinci minute, când păși în salon zâmbind și cu un salut vesel pe buze, Joel Cunningham le găsi foarte agitate.

– Mama a dispărut, îi spusė Camille fără nici un preambul, cu scrisoarea deschisă în mână și fața albă ca varul. Nu a ajuns încă acasă, și nu ne-a scris nici nouă, nici doamnei Sullivan.

– *Știam* că trebuia să merg cu ea, se jelui Abigail. Se purta foarte ciudat – toți am remarcat asta. Cum am fi putut să n-o remarcăm? A fost tăioasă și chiar nepoliticoasă cu unii dintre noi, și ea nu e niciodată așa.

Am fost o egoistă rămânând aici și lăsând-o să plece singură.

– N-ai fost, o asigură Joel. De fapt, cred că își dorea să fie singură un timp, Abby. Acum, unde s-a putut duce dacă nu a ajuns acasă? Să stea la vreo rudă?

Ambele doamne îl priviră fără să înțeleagă.

– Dar toată lumea e aici în Bath, îi răspunse Camille.

– Corect, zise el, frecându-și mâinile. La vreun prieten, atunci?

– Nu are nici un prieten care să nu locuiască la câțiva kilometri de Hinsford, îi răspunse Abigail. Nu există nici un loc în care să poată pleca.

– Ei bine, e limpede că *unul* există. Nu se poate să fi dispărut pur și simplu de pe fața pământului.

– Dar nici măcar nu ne-a *scris*.

Abigail își acoperi gura cu o mână, în timp ce lacrimile îi umpleau ochii și amenințau să se reverse.

– Poate că acum e acolo, zise Camille, întinzându-i scrisoarea soțului ei și făcând un efort vizibil de a-și veni în fire. Poate că a avut vreo problemă cu trăsura și a întârziat. Cred că acum e deja acasă.

– Dar o *săptămână* întreagă? Și dacă a fost așa, de ce nu ne-a *scris*?

Nimeni nu se putea gândi la o explicație. Camille își cuprinse sora cu brațul pe după umeri, în timp ce Joel citea scrisoarea, încruntându-se. Oricum, se părea că foaia aceea nu îi lumina în nici un fel.

– Vă spun eu ce o să facem, zise el, împăturind-o. O să cobor la Bath și o să văd dacă nu s-a întors trăsura închiriată cu care a plecat. Dacă s-a întors, voi vorbi cu omul care o conduce. El trebuie să știe unde s-a dus.

– Oh, da, zise Camille, vizibil ușurată, în timp ce Abigail își privea cumnatul, plină de speranță. Bineînțeles că va ști. Să mergem să-l găsim.

Urmă o discuție aprinsă: trebuia să meargă singur, așa cum voia, ca să ajungă mai repede, sau trebuia să fie însoțit de soția și cumnata lui. El le lămuri că, dacă

mergea și Camille, trebuia să-l ia și pe Jacob cu ea, fiindcă era imposibil de prezis cât aveau să zăbovească, iar dacă mergea Jacob, avea să fie dificil să le lase pe Sarah și Winifred în urmă. Într-un sfârșit, găsiră o cale de mijloc. Joel porni înainte călare, iar restul familiei îl urmă în trăsură pentru că, așa cum explică Abigail, bunica lor ar fi dorit să afle despre scrisoare și despre ce descoperise Joel, la fel ca și restul familiei, care stătea la hotelul Royal York.

Joel coborî dealul până în Bath și lăsă calul la un grajd cu chirie, continuându-și drumul pe jos. Pe drum, trecu pe lângă Bath Abbey[1] și auzi pe cineva strigându-l dintr-un grup de persoane care stăteau și conversau în fața la Pump Room[2]. O recunoscu pe Anna, iubita lui prietenă cu care crescuse împreună la orfelinat și cu care rămăsese prieten și în anii de după aceea. Acum ea era ducesă de Netherby. Ducele era cu ea, la fel ca și mătușa lui Camille, ducesa văduvă de Netherby, și Elizabeth, văduva Lady Overfield. Ezită un moment, apoi se întoarse spre ei și răspunse la îmbrățișarea Annei, care îi ieși în întâmpinare.

– Pari să te grăbești foarte tare să ajungi undeva, zise ea.

– S-a întâmplat ceva, Joel? întrebă Elizabeth, încruntându-se îngrijorată. Unul dintre copii?

– Camille și Abby sunt îngrijorate de moarte, explică el. Azi-dimineață au primit o scrisoare de la menajera din Hinsford. Voia să știe unde e soacra mea. Încă nu a ajuns acolo.

– Trăsurile de închiriat sunt o rușine, declară ducesa văduvă de Netherby. Poți să fii sigur că s-a stricat pe undeva. Ar fi trebuit să accepte să-i împrumut trăsura mea. Nu am ce face cu ea cât stau aici, și m-am chinuit

---

[1] Biserică anglicană, fostă mănăstire benedictină din Bath, fondată în secolul al VII-lea (n.tr.)

[2] Clădire istorică, adiacentă Băilor Romane, parte dintr-un complex în care aveau loc toate activitățile sociale din Bath (n.tr.)

să îi explic asta. Dar oricât de mult aș iubi-o pe Viola, trebuie să spun că e una dintre cele mai încăpățânate femei pe care le-am cunoscut vreodată. Era ferm hotărâtă să facă exact ce voia.

– Dar de ce n-a scris ca să spună? întrebă Anna.

– Aș zice că înainte să-l oprim din drum, spuse Avery, duce de Netherby, Joel se ducea să afle niște răspunsuri de la vizitiul care a dus-o.

– Mă duceam, recunoscu Joel. De fapt, mă duc acum. Asta dacă s-a întors trăsura.

– *Dacă*, repetă Anna, ducându-și mâna la gât.

– Voi veni cu tine, anunță Avery. Vreau să zic, dacă ești de acord, iubirea mea?

– Oh da, te rog să te duci, Avery, îl îndemnă Anna. Noi ne vom întoarce la hotel și vom aștepta să aflăm ce ați descoperit. Oh, oare ce i s-ar fi putut întâmpla?

– Camille și Abigail se îndreaptă spre Royal Crescent[1], le spuse Joel. Erau prea îngrijorate ca să aștepte acasă.

– Atunci vom merge și noi și vă vom aștepta acolo, declară ducesa văduvă.

Când ajunseră la biroul companiei, vizitiul care condusese trăsura închiriată nu era prezent. Era plecat într-o cursă, dar era una locală, și se putea întoarce în orice clipă. *Clipa* respectivă se dovedi o oră întreagă. Când ajunse în cele din urmă, își dădu jos pălăria unsuroasă ca să-și scarpine părul unsuros, după ce Joel îl strigă și îi explică de ce erau acolo.

– Am pierdut un client care plătea bine aici din cauza acelei călătorii, zise el. A trebuit să înlocuiesc osia, deși cea veche nu era cu totul ruptă. Însă nu era nici destul de bună ca s-o repar. Am pierdut o zi întreagă și o grămadă de bani. Individul acela nu mi-a plătit nici pentru

---

[1] Un șir de treizeci de case terasate și așezate în formă de semilună pe o colină din Bath, unul dintre cele mai importante exemple de arhitectură georgiană, ridicate între 1767 și 1774 (n.tr.)

ziua pierdută. Presupun că plata pe o zi nu înseamnă nimic pentru unul ca el. Unii trăiesc ușor.

– Individul? repetă Joel.

– Trăsura mea n-a fost destul de bună pentru Domnul Mare și Tare, zise cu amărăciune vizitiul. Oh nu, nu era de el. A trebuit să caute alta, chiar așa, chiar și după ce am schimbat osia. M-a pus să îl duc undeva unde putea găsi una. Sper doar că a fost bine jumulit de bani și că i-au căzut toate roțile după primii cinci kilometri.

– Ai plecat din Bath cu domnișoara Kingsley, spuse Joel. Cine e domnul de care vorbești? Și ce s-a întâmplat cu domnișoara Kingsley după ghinionul cu osia?

Vizitiul se scărpină din nou în cap.

– Nu știu nici să mă tai. Dar se credea regele Angliei, chiar așa. Ea era cu el când am dus-o în oraș, după ce am reparat trăsura. El a avut tupeul să spună că nu va insista să-i dau banii înapoi doamnei noaptea petrecută la han. Îți vine să crezi? Nădăjduiesc că după ce i-am lăsat nu a găsit de închiriat nici o trăsură ale cărei roți să nu cadă. Ar merita, chiar așa, să rămână blocați acolo tot restul vieții lor.

– Dispoziția mea ar fi mult mai bună dacă te-ai limita să răspunzi la întrebările care ți-au fost puse, zise Avery, privindu-l pe individ cu apatică neplăcere. Unde s-a întâmplat exact acest neînsemnat incident cu osia? Unde exact a rămas blocată domnișoara Kingsley peste noapte? Spre ce oraș i-ai dus pe ea și pe străinul acela misterios a doua zi?

Mai multe scărpinături în cap.

– Într-un sat, zise vag vizitiul. Nu pot să-mi aduc aminte cum se chema, dacă am știut vreodată. Aveau un bâlci mare acolo, sau așa ceva. Poate ceva cu acoperișul bisericii. Însă își amintea numele orașului spre care își dusese pasagerii a doua zi. Ar fi trebuit într-adevăr să primesc ceva în plus pentru toate necazurile mele, adăugă el, privindu-l pătrunzător pe Joel. Călătoria asta m-a costat scump.

– Cred că ai scăpat destul de ușor, îi răspunse Joel. Călătoria, pentru care ai primit plata completă, s-a scurtat destul de mult, pentru că nu ți s-a mai cerut să străbați toată distanța, și se pare că domnișoara Kingsley nu a insistat să-i dai înapoi banii pentru bucata de drum rămasă sau să-i plătești cheltuiala neașteptată a nopții petrecute forțat la han. Ți-a spus ceva a doua zi? Despre cine era domnul sau unde plănuia să meargă cu altă trăsură închiriată?

Dar nu mai putură scoate nici o altă informație de la individ, și nici nu mai făcu nici o aluzie la pierderile suferite cu prilejul acelei nefericite călătorii. Părea nedumerit de menționarea apatică a dispoziției lui Avery și de neplăcerea încruntată a lui Joel.

Când ajunseră în casa doamnei Kingsley din Royal Crescent, Joel și Avery găsiră toți membrii ambelor familii adunați în camera de zi și toți, cu excepția copiilor, arătau la fel de neliniștiți. Jacob dormea în brațele lui Abigail, iar Sarah, cea mai mică dintre fiicele adoptate de Camille și Joel, era chircită în poala mamei ei, moțăind, deși se trezi destul cât să își întâmpine tatăl cu un zâmbet larg. Winifred, cea mai mare dintre fiicele adoptate, gâdila și netezea capul chel al lui Josephine, bebelușul Annei și al lui Avery. Joel își prezentă raportul, și întreaga familie fu gata să plece pe loc în urmărirea Violei și a misteriosului gentleman, care căpătă imediat o înfățișare sinistră în mintea multora dintre ei, însă Avery ridică un singur deget, și toată adunarea rămase tăcută și își veni în fire. Apoi observă că dacă ar fi plecat toți ar fi semănat cu un circ itinerant și s-ar fi deplasat cu viteza melcului.

– O să merg eu singur, anunță Joel.

– Voi veni și eu, Joel, adăugă Alexander, contele de Riverdale. La urma urmei, eu sunt capul familiei, și s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Acest... bărbat este o necunoscută.

– Nu pleci fără mine, Joel, anunță Abigail cu o voce care tremura puțin. Numai eu sunt de vină pentru toate astea. Dacă aș fi plecat cu mama, totul ar fi fost diferit.

– Dacă ar fi luat trăsura mea, o cameristă și câțiva servitori voinici, spuse mătușa ei Louise, contesa văduvă, totul ar fi fost cu siguranță diferit. Ei ar fi pus capăt pretențiilor acestui bărbat, oricine ar fi, și l-ar fi trimis rapid la plimbare.

– Merg cu voi, repetă Abigail.

– Iar eu te voi însoți ca să păstrăm aparențele, Abigail, spuse Elizabeth, Lady Overfield. Oh, nu mă privi așa, Alex. Bineînțeles că Abby vrea să meargă în căutarea mamei ei. Și bineînțeles că mai trebuie să meargă o doamnă cu ea. Wren sigur nu poate, în situația ei. Și atunci, de ce nu sora ta? Și *tu*, Joel, nu te uita la mine așa. S-ar putea să fie nevoie de toți, într-un fel sau altul.

– Cred că te-ai gândit bine, Elizabeth, spuse cu vocea ei stridentă Lady Matilda Westcott, cea mai mare dintre fostele cumnate ale Violei. Ar fi foarte nepotrivit să meargă doar doi domni singuri, chiar dacă sunt rudele Violei. Ce vor face când o vor găsi? Și nici nu se pune problema ca Abigail să meargă cu ei fără o însoțitoare.

Asta hotărî problema. Vor pleca toți patru, deși era foarte posibil ca urma să se piardă în orașul în care fusese văzută Viola pentru ultima dată. Nimănui nu-i trecea prin cap unde s-ar fi putut duce. *Sau cu cine*. De fapt, asta era întrebarea cea mai apăsătoare.

Porniră înainte de amiază cu trăsura contelui, conduși de toți membrii familiei adunați în fața casei din Royal Crescent. Unii dintre ei erau înlăcrimați, inclusiv Camille și Winifred. Sarah se agăță de fustele lui Camille, emoționată după sărutul și îmbrățișarea tatălui ei, care se urcase în trăsură fără să o ia și pe ea. Jacob adormise din nou în brațele mătușii lui, Mary Kingsley.

La început, nimeni nu simți lipsa lui Marcel, marchiz de Dorchester. André ajunse la timpul cuvenit la Redcliffe

Court, aducând cu el explicația că fratele său fusese reținut de motive neașteptate, dar că avea să ajungă în curând. Nimeni nu îl bătu la cap cu întrebări stânjenitoare. Nimeni nu fu deosebit de surprins. Însă asta nu însemna că toată lumea era fericită.

Jane și Charles Morrow fură mai degrabă ușurați decât supărați de întârziere, exact așa cum prezisese Marcel. Nu țineau prea mult la cumnatul lor. Mai rău, posibila influență a acestuia asupra copiilor lui era privită cu puternică neîncredere. Adesea se asigurau unul pe celălalt că, dacă Adeline nu ar fi fost o prostuță atât de naivă, s-ar fi căsătorit cu cineva mai moral și nu ar mai fi existat pericolul ca și copiii ei să cadă în păcat și dezmăț. Oricum, ea fusese și naivă, și prostuță, și nu puteau decât să spere că vizitele cumnatului lor vor rămâne scurte și rare, și că puterea propriei lor influențe morale avea să se dovedească mai puternică decât efectul eredității în cazul nepoatei și al nepotului lor.

Marchiza, bătrâna mătușă a lui Marcel, și Isabelle, Lady Ortt, fiica ei, aveau sentimente mai împărțite. Pe de o parte, erau dezamăgite pentru că trebuiau să aștepte în continuare întoarcerea marchizului și usturătoarea punere la punct pe care avea să o administreze în mod sigur vulgarilor Morrow, care se purtau în fața întregii lumi de parcă ei ar fi fost proprietarii domeniului Redcliffe, cu tot ce cuprindea el, persoane și bunuri. Cele două doamne detestau din toată inima vulgarul cuplu. Lordul Ortt se mulțumea să se ferească din calea lor, și nu-și făcea cunoscută nici opinia despre Marcel, pe care îl evita și mai atent atunci când se întâmpla să se afle sub același acoperiș cu el. Pe de altă parte, văduva și fiica ei erau implicate până peste cap în plănuirea unei nunți din ce în ce mai elaborate pentru Margaret, fiica cea mai mică a lui Isabelle, și erau roase de neliniște, știind că marchizul putea să le spulbere toate planurile făurite cu atâta atenție, fără să spună un cuvânt, doar ridicând din sprâncene în felul acela al lui de a-și arăta neplăcerea.

André fu destul de mulţumit, cel puţin la început, pentru că se putea ascunde de creditori şi de ruşinea datoriilor la joc, până când fratele lui avea să binevoiască să se întoarcă acasă.

Problema erau gemenii, de obicei atât de placizi şi supuşi.

Când ajunsese André, toate doamnele erau adunate în salon, şi toate erau ocupate cu acul, croşetul sau andrelele. Lordul Ortt era şi el acolo, ascuns în spatele unui ziar. Iar Bertrand Lamarr, viconte Watley, citea o carte. În momentul acela, sunetul unei trăsuri care se apropia îi făcu să ridice fruntea. Bertrand sări în picioare şi se îndreptă spre fereastră.

– El e, Bert? întrebă nerăbdătoare Lady Estelle Lamarr.

– Pare trăsura lui. Da, este.

Estelle ar fi alergat jos ca să îşi întâmpine tatăl pe terasă, dar se uită mai întâi spre mătuşa ei, iar doamna clătină încet din cap şi zâmbi afectuos. Nu se cuvenea ca o tânără lady să se năpustească aşa din casă, arătând o emoţie nestăpânită. Estelle se uită la Bertrand, care se întorsese de la geam, şi un mesaj tăcut trecu de la unul la celălalt, aşa cum se întâmpla adesea. Bineînţeles că nu erau gemeni identici, aşa că între ei nu era legătura aproape psihică pe care o împărtăşesc mulţi gemeni identici. Însă se cunoşteau într-adevăr foarte bine, pentru că fuseseră aproape nedespărţiţi de la naştere. Estelle îşi întoarse atenţia asupra broderiei, iar Bertrand rămase unde era, oricât de mult i-ar fi plăcut să se năpustească pe scări şi să îşi întâmpine tatăl.

Lordul Ortt se strecură neobservat afară.

Şi apoi unchiul lor André păşi înăuntru. Singur.

– Tata nu e cu tine? întrebă Estelle, vădit exasperată.

André oferi o explicaţie vagă, spunând că întârzierea fratelui său fusese una inevitabilă.

– Dar ne-a scris ca să ne spună că pornise la drum, protestă Estelle. Şi eu plănuisem o petrecere pentru cea de-a patruzecea aniversare a lui, peste două săptămâni.

Am implorat-o pe mătușa Jane să mă lase s-o fac, și ea a spus că ar fi un exercițiu bun pentru mine.

– Cred că va ajunge cu mult înainte de asta, o asigură vesel André. Ce mai faci, mătușă Olwen? Și Isabelle? Margaret? Făcu ocolul întregii încăperi, înclinându-se în fața fiecărei doamne.

– Știam că nu va veni, zise Bertrand. Ți-am și spus-o, Stell.

– Oh, nu mi-ai spus, protestă ea.

– Și eu te-am avertizat că tatăl tău e uneori imprevizibil, interveni blând mătușa lor Jane. Te-am avertizat și eu, Estelle, că s-ar putea să nu fie atât de încântat cum speri de perspectiva unei petreceri în onoarea lui, aici la țară. Compania noastră i se va părea sigur insipidă unui om cu gusturile lui. Probabil că ar fi mai bine dacă nu ar veni la timp, deși urăsc să te văd îndepărtată cu dispreț și dezamăgită.

– Da, mătușă Jane, spuse Estelle, reluându-și lucrul la broderie.

– El nu ne-a *îndepărtat cu dispreț* niciodată, spuse Bertrand, dar vorbi destul de încet pentru ca mătușa lui să nu-l audă cu adevărat sau să aleagă cu înțelepciune să nu comenteze.

Trecu o săptămână și tatăl lor tot nu veni, nici nu trimise vorbă ca să spună când avea să vină – dacă avea să mai vină până la urmă. Estelle era tot mai nefericită pe măsură ce speranța că avea să vină la timp pentru aniversare devenea din ce în ce mai slabă. Bertrand, nefericit și el dar și mai nefericit din cauza surorii lui, îl întrebă pe față pe unchiul lor André care era adevăratul motiv al inevitabilei întârzieri – și apoi îi spuse totul surorii lui, în camera ei. Când ajunse la capăt, Estelle se înfurie neobișnuit de tare – deși fusese învățată că o lady nu permite niciodată sentimentelor puternice să o priveze de demnitatea ei calmă.

– Presupun, zise ea, că a pornit la drum cu unchiul André și apoi a hotărât să rămână în vreun sat uitat

de lume – acestea au fost cuvintele lui exacte, Bert? Presupun că dacă a făcut-o intenționat și a rămas blocat acolo fără trăsură, nu pot exista decât două posibile explicații.

– A dat peste un joc de cărți, o luptă de cocoși sau altceva de felul acesta, zise el.

– Sau peste o *femeie*, încheie ea teribil de amărâtă.

– Stell, cred că mătușa Jane ar avea o criză de nervi dacă te-ar auzi spunând asta.

Ea își ridică fața spre el, cu ochii plini de lacrimi.

– Cred că e cu o femeie, zise ea.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu? întrebă el după ce se priviră mohorâți câteva momente.

O furie bruscă umflă nările amândurora.

– Da, sigur că da, răspunse ea. E timpul să mergem să-l *găsim*. Și să-l aducem acasă. *Nu* va ruina unica petrecere pe care am planificat-o vreodată. Pur și simplu *nu* o va face. M-am *săturat*.

– Așa te vreau, Stell, zise el, punându-i mâna pe umăr și strângând-o. Nu mai suntem copii. E timpul să ne impunem. Să mergem din nou la unchiul André. Era în camera de biliard acum cinci minute.

Și rămăsese acolo.

– Ar putea fi oriunde acum, le spuse André, frecând vârful tacului cu cretă, de parcă ar fi sperat să-și poată relua jocul solitar. Nu mi-l pot imagina rămânând în satul acela izolat mai mult de o zi sau două. Dumnezeu știe unde s-a dus după ce a plecat de acolo sau unde e acum. Când e vorba de tatăl vostru, nu poți fi sigur de nimic.

Dar porniră oricum. A doua zi, plecară într-o călătorie despre care știau foarte bine că se putea dovedi inutilă. Toți patru. Estelle și Bertrand insistară ca unchiul lor să vină cu ei și să îi conducă în satul unde se despărțise de tatăl lor, de vreme ce nu-și putea aminti numele lui. Ca să fim drepți cu el, nu protestase prea mult. Redcliffe nu oferea prea multe distracții, nici o companie prea veselă, dar nu putea pleca nicăieri singur, pentru

că buzunarele îi erau jalnic de goale, iar creditorii puteau să-l prindă în gheare dacă se ducea la camerele lui din Londra sau în oricare alt loc prin care hoinărea de obicei. Și era și interesul său, nu doar al nepoatei și nepotului său, să își găsească fratele și să-l convingă să vină acasă și să-și pună în practică promisiunea de a oferi banii pentru datoriile cele mai presante ale lui André. Cea de-a patra persoană din grup era Jane Morrow, care pornise la drum după ce tinerii care nu îi dăduseră nici o bătaie de cap în toată viața lor se dovediseră acum imuni la porunci, lingușiri sau amenințări.

– Nu pot să înțeleg ce a dat peste ei, i se plânse ea soțului său după ce nici acesta nu reuși să le bage mințile în cap nepoatei și nepotului. Asta dacă nu se dă pe față în sfârșit moștenirea lor genetică proastă. Oricum, voi face tot ce îmi stă în puteri ca să o combat, de dragul lui Adeline. Oh, aș suci cu plăcere gâtul acestui om, și s-ar putea s-o și fac dacă îl găsim, ceea ce e foarte improbabil. Cred că ar fi mai ușor să găsim un ac într-un car cu fân.

Nu-și mai amintea să fi fost atât de nervoasă din ziua în care Adeline insistase să se căsătorească cu un tânăr care nu avea alte calități în afară de o frumusețe extraordinară și o purtare dintre cele mai smintite. În ocazia de față, amenințase chiar să se spele pe mâini de educația gemenilor, dacă aceștia îi sfidau dorințele. Dar îi însoți oricum. Datoria era prea adânc înrădăcinată în ea ca să poată fi ignorată. Oh, și afecțiunea la fel, deși nu îi plăcea să admită că simțea așa ceva față de niște copii atât de neascultători.

Însă era ferm hotărâtă să îi spună câteva vorbe cumnatului ei în următoarea ocazie în care îl vedea, chiar dacă știa foarte bine că el se va mulțumi să o privească în felul acela al lui și să ducă mâna la monoclu și să o facă să se simtă ca un vierme care se târa în noroiul de la picioarele lui.

Cum îndrăznea să își dezamăgească propriii copii?

capitolul 9

Marchizul de Dorchester angajase un om care să se ocupe de afacerile lui şi să îi administreze investiţiile şi numeroasele proprietăţi, printre care se număra şi căsuţa din Devonshire. Îl considera un om cinstit, onest şi demn de încredere, aşa că nu-şi bătea prea mult capul cu detaliile. Totuşi, din câte îşi amintea, proprietatea era îngrijită şi întreţinută de o menajeră care stătea acolo împreună cu un om bun la toate, că cei doi erau în mod convenabil soţ şi soţie, şi că rămăseseră acolo după moartea mătuşii sale. Însă nu îşi aminti numele lor atunci când le trimise o scrisoare prin care îşi anunţa sosirea iminentă, alături de o invitată, şi intenţia de a rămâne acolo vreo două săptămâni. Aşa că adresă scrisoarea pur şi simplu menajerei. Din câte îşi amintea din cele câteva vizite pe care le făcuse în copilărie, în vecinătate nu locuia nimeni, iar cel mai apropiat oraş era la câţiva kilometri spre vest. Ca să ajungi la el era nevoie fie de o călătorie lungă şi plictisitoare spre nord cu trăsura, printr-un vad şi pe un pod greoi peste râu, fie de o coborâre mai directă cu piciorul a dealului abrupt din faţa casei, fie de un drum călare spre un pod de piatră îngust şi o ascensiune a dealului abrupt din partea cealaltă a casei.

Oricum ai fi făcut, nu îţi venea uşor să tragi o fugă până în oraş ca să cumperi un lucru sau două când îţi venea cheful. Prin urmare, nu părea înţelept să soseşti neanunţat şi să descoperi că în casă nu existau provizii de hrană sau alte lucruri esenţiale.

Ajunseră într-o după-amiază caldă şi însorită, deşi în aer se simţea apropierea toamnei. Totul era exact aşa cum îşi amintea Marcel, deşi uitase de sătucul din partea de răsărit a văii, mai aproape de casă decât oraşul din partea opusă. Satul era format dintr-o biserică, o cârciumă, un mănunchi de case şi cam atât, însă era aşezat într-o adâncitură a terenului şi avea vedere

spre mare. Oricine putea ghici cu ce își câștigau traiul oamenii de acolo și cum se distrau. Părerea lui era că negoțul cârciumarului era înfloritor, și poate la fel și cel al parohului.

Valea în sine era ascunsă privitorului de o ușoară ridicare a terenului și câteva pâlcuri de copaci, dar când te apropiai se deschidea dintr-odată, ca o brazdă lată de verdeață ce înainta spre râul care curgea din vârful ei. Malurile lui prelungi erau înveșmântate cu ferigi de un verde gras și umbrite de copaci, iar unii dintre ei începuseră să poarte hainele toamnei. Căsuța era cocoțată pe un perete al văii, destul de jos ca să nu fie văzută până nu vedeai întreaga vale întinzându-se sub picioarele tale. Nu avea grădină, însă zidurile ei de piatră erau festonate de iederă și alte plante agățătoare. Grădina ei era întreaga vale.

Reușiră chiar să coboare cu trăsura. Un drumeag lat de lut se apropia șerpuind puțin spre nord, ca să mai îndulcească panta. Era impresionant, dacă îți plăcea traiul izolat la țară. Sau dacă erai în căutarea unui cuib tihnit de dragoste, în care să nu fii tulburat sau deranjat.

Pentru scopurile lui, era perfect.

– Oh, vai de mine, spuse Viola aplecându-se în față, în timp ce trăsura urca dealul și începea să coboare cu atenție spre casă. E magnific, Marcel.

Privea când pe un geam, când pe celălalt, încercând să vadă totul dintr-odată.

Și era, într-adevăr. Era oarecum înșelător să o numești căsuță, pentru că nu era o cocioabă. Dar nici un conac. Avea șase – sau opt? – dormitoare sus și un număr echivalent de camere la parter, ce purtau diferite denumiri în epoca mătușii lui – salonul, camera de cusut, camera de zi și biroul. Era clădită din piatră gălbuie, cu un acoperiș din olane în care se aflau câteva lucarne, aparținând probabil camerelor servitorilor. Plantele care se cățărau pe ziduri păreau bine îngrijite. Un fuior de fum

se înălța direct spre cer din hornul larg. Într-o parte se aflau o remiză și un coteț de păsări.

– Ce casă frumoasă! exclamă ea. Dar sunt sigură că a fost construită de un sihastru. Nu se mai vede nici o altă clădire.

– Sau de un romantic, sugeră el. Poate de un bărbat care voia să scape de plictiselile vieții, alături de femeia pe care și-o alesese.

Ea întoarse capul ca să se uite la el. Pe tot parcursul zilei, atmosfera dintre ei fusese ciudat de tensionată, pentru că amândoi știau că se apropiau de destinație. El se gândise că poate nu ar fi trebuit să sugereze locul acesta, nici o destinație anume. Pentru că fuga nu implică o direcție hotărâtă, ci mai degrabă o hoinăreală constantă, condusă doar de înclinație. În călătoria lor gustaseră din acest tip de plăcere.

– Poate că nu tratăm cu destul respect amintirea mătușii tale, spuse ea.

– În familie se știa, și se șușotea în dosul palmei, însă copiii ciulesc urechile când aud pe cineva șoptind, că ea trăise ani de zile aici împreună cu altă femeie, numită în mod eufemistic prietena ei cea mai bună și tovarășa ei, până când cealaltă femeie a murit. Apoi, ea a continuat să locuiască aici, solitară și fără îndoială singuratică și destul de respectabilă ca să poată fi vizitată din nou de membrii familiei. Respectabilă *și* bogată. În acești ultimi ani am fost adus aici și m-am cățărat în poala ei, ajungându-i în inimă – și în testament.

Trăsura se oprise, și o femeie pieptoasă, cu obrajii roșii, scufie și un șorț alb ca zăpada legat peste rochia voluminoasă, ieși în fața casei, pe pragul de piatră al ușii deschise, zâmbind și înclinându-se în timp ce vizitiul deschidea ușa și trăgea scările.

– Bună ziua, domnule, spuse ea când Marcel coborî pe terasa de pământ bătătorit din fața ușii. Am primit scrisoarea dumneavoastră, și l-am trimis ieri pe Jim în oraș cu o listă lungă cât brațul dumneavoastră. Am ghiveci

de carne cu legume clocotind pe poliţa căminului şi gata oricând vi se face foame, şi pâine proaspăt coaptă, şi mi-am luat libertatea de a o angaja pe Maisie din sat – nepoata lui Jim – ca să mă ajute să pun lenjerie curată pe paturi, să bat covoarele, să şterg mobila şi să lustruiesc argintăria, deşi le fac oricum pe toate o dată la două săptămâni. Cu permisiunea dumneavoastră, o s-o ţin aici cât timp veţi rămâne, ca să mă ajute la treabă. Jimmy a reparat uşa de la şopronul pentru trăsură şi a cârpit gaura din acoperiş, a scos bălegarul din toate boxele pentru cai şi a adus paie proaspete şi hrană pentru mai multe animale. Ce mai faceţi, doamnă? Cred că aveţi nevoie de o ceaşcă bună de ceai şi o brioşă proaspătă de-a mea. Jimmy a cumpărat mai mult ceai ieri, şi am umplut cutia, aşa că puteţi să vă serviţi oricând doriţi.

Marcel căută bâjbâind mânerul monoclului.

– Bună ziua, zise Viola. Sunt Viola Kingsley.

– Edna Prewitt, doamnă, răspunse menajera, înclinându-se din nou. Încântată să vă cunosc şi să am din nou pe cineva în casă. A trecut prea mult timp, aşa cum îi spun întotdeauna lui Jimmy. Maisie vă poate ajuta, dacă nu aţi adus o cameristă. Aranjează părul foarte bine. Şi nu pălăvrăgeşte tot timpul, şi cred că doamnelor nu le place să asculte mereu aşa ceva.

Marcel ridicase monoclul până la jumătatea distanţei.

– O ceaşcă de ceai ar fi foarte bine-venită, doamnă Prewitt, spuse Viola. Şi poate o brioşă sau două. Însă nu mai mult. Nu vrem să ne stricăm pofta pentru că ghiveciul dumitale miroase minunat, chiar şi de aici.

– Miroase şi mai bine din casă, răspunse menajera. Şi unde mi-e capul, de vă ţin aici în picioare, când vreţi probabil să vă instalaţi în camerele dumneavoastră şi să vă spălaţi pe mâini? Jimmy spune mereu că vorbesc prea mult, dar voiam să vă întâmpin aşa cum se cuvine şi să vă fac să vă simţiţi ca acasă, deşi nu este casa

dumneavoastră, nu-i aşa, domnule? Nu aţi mai fost de atâta vreme pe aici, încât am simţit nevoia de a...

– Mulţumesc, doamnă Prewitt, i-o tăie el. Am dori într-adevăr să ne spălăm pe mâini.

Dumnezeule mare!

Ea se repezi pe scări în faţa lor şi îl conduse întâi pe el într-o cameră, apoi pe Viola în alta. Erau aşezaţi unul lângă altul, şi ambele camere priveau spre vale.

– Doamnă Kingsley, o s-o pun pe Maisie să vă aducă două urcioare de apă fierbinte, doamnă, o mai auzi el spunând, înainte de a se repezi din nou pe scări la vale. Totul e pregătit. Ţin întotdeauna mai multă apă caldă la îndemână, pentru că nu ştii niciodată când îţi poate trebui, şi dacă nu pot suferi un lucru, acela e să trebuiască să mă spăl cu apă rece. Sau să spăl vasele.

După ce ieşi, Marcel intră în camera Violei. Ea stătea la fereastră, privind afară.

– Nu părea supărată, zise.

– Supărată? repetă el, oprindu-se alături de ea şi întorcând capul ca s-o privească în faţă. *Supărată*, Viola? De ce ar fi? E o servitoare.

Ea nu îşi îndepărtă privirea de la peisaj ca să se uite la el.

– Există o culoare mai liniştitoare decât verdele? întrebă ea. Părea o întrebare retorică, şi el nu încercă să răspundă. Florile ar fi de prisos aici, nu-i aşa, când natura abundă în atâtea nuanţe de verde. Ar părea aproape ţipătoare. Totul e mult mai încântător decât mi-am imaginat.

Marcel o auzi pe fată intrând în camera lui. Apoi intră în camera Violei şi aşează un urcior de apă pe lavabou, înainte de a schiţa o reverenţă. Dar nu se puse pe sporovăit, şi asta fu o uşurare.

– Mulţumesc, Maisie, spuse Viola întorcându-se spre ea, şi fata mai făcu o reverenţă înainte de a pleca.

Părea o versiune mai tânără a mătuşii ei, şi semăna chiar şi la obrajii trandafirii. O versiune *tăcută* a mătuşii

ei. Deși, dacă stăteai să te gândești, nu era o rudă de sânge a doamnei Prewitt, nu? Era nepoata lui Jimmy. Probabil că împărtășeau aceeași robustețe sănătoasă.

– Viola, întrebă el, regreți asta?

Ea îi aruncă o privire, apoi se întoarse din nou spre fereastră, deschizând-o pe jumătate și lăsând să intre aerul curat, cântecul păsărilor și susurul îndepărtat al apei. Închise ochii și inspiră încet. În timpul călătoriei fusese în general veselă, dispusă să se bucure și să-l bucure și pe el.

– N-am făcut niciodată așa ceva, îi spuse ea. Știi, femeile virtuoase nu o fac. Suntem învățate să căutăm fericirea în virtute și în îndeplinirea datoriei, cu grațioasă demnitate. Numai bărbaților li se permite să facă ce doresc, în timp ce femeile lor se uită în altă parte și... îndură.

– De ce oare nu se împușcă, pur și simplu?

– Pentru că nu știm că există și altceva.

– Atunci, crezi că ai devenit o femeie imorală?

– Oh, nu e vorba doar de a crede. Am abandonat moralitatea în deplină cunoștință de cauză, și am pășit în necunoscut. Toate astea sunt... normale pentru tine, Marcel. Nici nu te gândești să regreți sau să te întrebi care sunt implicațiile morale ale faptei tale, sau ce efect vor avea asupra caracterului tău pentru tot restul vieții. Pentru mine nu e deloc normal. Nu regret ce am făcut. Nici nu îmi aplaud îndrăzneala. Dar nu mă amăgesc singură. Fac asta. Pentru mine. Viitorul va decide cum voi fi afectată de toate aceste lucruri. Nu mă voi gândi la asta până nu voi ajunge în viitorul acela. Ar fi mai bine dacă nu m-ai întreba mereu. Sunt aici. Prin propria alegere. Servitorii tăi nu par scandalizați. Și sunt încântată de căsuța asta și de tot peisajul de afară.

– Ești încântată și de mine?

De data asta îl privi cu ochi zâmbitori.

– Parcă ai fi un băiețel care cerșește aprobare, îi spuse.

Pe naiba! Întinse mâna și o trase în brațele lui, apoi o sărută îndelung.

– Da, zise ea cu buzele pe buzele lui, când o lăsă în sfârșit. Sunt încântată de tine. Dar am foarte mare nevoie să mă spăl pe mâini, în spatele ușilor închise, dacă ești atât de amabil. Și apoi mi-ar plăcea să beau o ceașcă din ceaiul pe care l-a pregătit doamna Prewitt pentru noi.

Concediat astfel, el se retrase în propria cameră, așteptând-o să coboare.

„Parcă ai fi un băiețel care cerșește aprobare."

Dumnezeule mare!

Fereastra de la dormitorul Violei rămăsese întredeschisă toată noaptea. Acum o deschise larg și rămase în fața ei, respirând aerul răcoros al toamnei și strângându-și mai bine șalul pe umeri. Din vale se ridicau fuioare de ceață, iar cerul era de un albastru pal. Cu siguranță că nu avea să se simtă niciodată mai aproape de paradis ca acum. Își permise să se simtă cât se putea de fericită... și se întrebă dacă acasă o aștepta o scrisoare de la Harry. „Sau o scrisoare despre Harry." Se întrebă dacă fratele și cumnata ei și toate rudele Westcott mai erau încă în Bath, sărbătorind familia. Pentru că asta făcuseră iar și iar în ultimii doi ani, de la marea catastrofă care ar fi putut foarte ușor să îi dezbine, să îi amărască și să îi risipească. Pentru o clipă regretă că plecase atât de brusc din Bath, stricându-le petrecerea tuturor. Era atât de caracteristic pentru ea. Foarte caracteristic. Chiar și acum, când luase decizia conștientă de a face ceva pentru ea însăși, nu putea să nu se uite înapoi și să nu se teamă că îi deranjase sau îi rănise pe ceilalți. Nu *rănise* pe nimeni. Și nu se va îngrijora nimeni prea tare. Ar fi vrut totuși să se poată întoarce în timp și să rescrie scrisoarea pentru Camille și Abigail. Le-ar fi explicat că întâlnise un prieten și fusese convinsă să petreacă vreo două săptămâni în casa altui prieten. Ele s-ar fi mirat, dar nu s-ar

fi îngrijorat. Dar măcar le scrisese, și știau acum că nu dispăruse pur și simplu de pe fața pământului.

Așa că își putea permite perioada asta de pură... fericire. Era un cuvânt pripit, poate, și un sentiment pripit. Dar de ce nu? Pentru asta fugise. După asta tânjise cu siguranță inima ei, toată viața. Să fie pur și simplu fericită, chiar dacă pentru puțin timp. Nu era atât de smintită încât să creadă în fericire până la adânci bătrâneți. Asta nu însemna că trebuia să refuzi cu dispreț fericirea atunci când ți se oferea pentru câteva momente scurte și intense, ca acum.

Oh, acesta era într-adevăr paradisul. Ferigile de deasupra ceții străluceau umede în lumina dimineții.

– Ceva, spuse o voce din spatele ei, îmi amintește de zilele de școală din timpul iernii, când eram smulși în fiecare dimineață din pat la o oră scandaloasă și puși să alergăm douăzeci de ture pe terenul de sport înainte de a ne întoarce, ca să ne spălăm cu apa înghețată și să coborâm în capela de piatră neîncălzită, pentru jumătate de oră de rugăciuni și predică moralizatoare a directorului. Cred că trebuie să fie... Da, asta este. Aerul polar care vine în valuri pe geamul acela.

Ea se întoarse să-i zâmbească. El stătea gol în patul ei, cu degetele împletite sub cap, cu cuvertura strânsă grămadă peste șolduri.

– Ești o plantă de seră, Marcel? Eu vreau să ies din casă. Să alerg printre ferigi. Să alerg în ceață. Să stau în mijlocul podului și să mă învârt încet, ca să respir toată minunea asta. E așa un ospăț pentru simțuri.

– Percep o problemă de compatibilitate, murmură el și închise ochii.

Dar nu făcu nici o încercare de a se acoperi.

– Tu ai vrut să dansezi pe islazul satului, îi aminti ea.

– Ah, dar acela a fost un mijloc pentru atingerea unui scop, zise el, cu ochii încă închiși. Speram să te ademenesc în patul meu.

– A fost o şmecherie care a funcţionat de minune, spuse ea, întorcându-se din nou spre geam. Sper că eşti mândru de tine.

– Sunt, într-adevăr.

Ea tresări uşor, pentru că vocea venea chiar din spatele ei, iar braţele lui o cuprinseră şi o traseră spre el.

– A fost unul dintre cele mai mari succese ale vieţii mele.

– Nu cel mai mare? Sunt zdrobită, declară ea, lăsând capul pe umărul lui şi oftând de mulţumire.

– Viola, spuse el, presupun că asta e ca şi cum ai închide uşile grajdului după ce a ieşit calul, dar cunoşti – şi practici – vreo metodă de contracepţie?

Ea fu foarte bucuroasă că el nu-i vedea faţa. Rareori se simţise mai stânjenită. Femeile nu discutau niciodată... nici măcar una cu alta. Dar de ce mai stăruia să se poarte ca o puritană, când stătea goală dimineaţa cu amantul ei, într-un cuib de dragoste îndepărtat, după o noapte de dragoste?

– N-am mai avut... Oh, vai de mine. Încercă să o spună altfel. Nu mai sunt fertilă de vreo doi ani, după toată supărarea aceea. Nu mi-a revenit niciodată. Nu mai concep.

– Nu erai prea tânără pentru asta?

– Ba da, cred că da. Aveam patruzeci de ani.

– Ah, deci mă culc cu o femeie mai bătrână, nu? Peste puţin timp voi trece şi eu pragul acesta înfricoşător. În prezent sunt încă un tânăr de treizeci şi ceva de ani.

Ea calculă în minte. Însemna că avusese doar douăzeci şi cinci de ani când flirtase cu ea atât de evident şi o ispitise atât de mult pe când avea douăzeci şi opt de ani. Probabil că fusese teribil de tânăr când se căsătorise şi îi murise soţia. Nu părea deloc tipul de bărbat care se căsătoreşte tânăr. Oare în principiu fusese şi atunci la fel cum era acum? Se căsătorise poate din motive practice, aşa ca ea? Sau se schimbase drastic? Dar el nu voia să vorbească despre familia lui, nici măcar despre copii. Gemeni. Un băiat şi o fată.

Era ciudat cum un bărbat pe care îl definise întotdeauna cu o singură etichetă – *libertin* – și cu presupunerea că nu mai exista nimic altceva de aflat, devenise o persoană, deși încă nu știa aproape nimic despre el. Era un om al tainelor, al unor adâncimi pe care le bănuia întunecate. Deși se putea înșela. Dar nu avea nevoie să-l cunoască decât în felul acesta – ca pe un amant cu care fugise pentru un scurt răstimp din viața ei mohorâtă. Mai bine să nu încerce să cerceteze mai mult. Scopul acestei idile nu era acela de a se cunoaște, ci acela de a se *bucura* unul de celălalt.

Cât de superficial părea totul, când o spuneai în felul acesta.

Conta oare? Uneori, sufletul omului are nevoie de superficialitate. Deasupra apelor puțin adânci, soarele dansează, dar adâncimile îl absorb fără urmă.

– Ferigile acelea sunt ude și înalte până la genunchi, spuse el. Te vor lovi din toate direcțiile cu frunzele lor reci și umede, te vor împroșca peste mâini și peste față și îți vor produce un disconfort teribil.

– Lașule!

– Eu am cizme. Pariez că tu n-ai.

– Am niște pantofi solizi. Se vor usca și ei, și tivul rochiei. Și restul persoanei mele. Mă duc acolo. Dacă preferi să rămâi aici, ciugulind din pâinea prăjită...

– Zece minute, spuse el, înșfăcându-și halatul de pe dușumea și pășind spre ușă. Ne întâlnim jos. Dar fii atentă. Nu vreau să aud nici o jelanie și nici o plângere în următoarea oră.

Ea scoase limba la el, ceva ce nu-și mai amintea să fi făcut niciodată, nici măcar în copilărie. Însă el nu se întoarse s-o vadă.

După zece minute îl privi coborând, elegant și practic, cu o haină care avea prea multe căptușeli ca să poată fi numărate dintr-o privire și cizme înalte, care străluceau de lustruite ce erau și îi ajungeau aproape de genunchi. Speră că avea să se topească de căldură

înainte de a se întoarce. Speră că avea să-şi strice irremediabil lustrul cizmelor. Îi zâmbi şi simţi din nou valul acela de fericire.

– O femeie punctuală, spuse el. Nu, o femeie care vine mai devreme. O adevărată raritate.

– Se vede că nu ai făcut niciodată parte din personalul casei *mele*, domnule Lamarr.

El se înclină scurt, descuie şi deschise uşa şi îi oferi braţul.

Străbătură în tihnă terasa de pământ bătătorit, care i-ar fi dus pe aleea de pe culme, dacă ar fi continuat. Dar ea nu voia să urce pe culme. Văzuse priveliştea de acolo cu o zi în urmă. Îşi trase încet mâna de sub braţul lui şi păşi pe cărarea dintre ferigi. Îi ajungeau într-adevăr până la genunchi, unele chiar mai sus, şi da, erau destul de ude, aşa cum văzuse de la fereastră. Însă umezeala aceea nu se mai dovedi la fel de plăcută când ajunse pe rochia ei, pe pelerină şi chiar pe ciorapi şi picioare. Aerul era încă răcoros, dar soarele încălzea şi promitea altă după-amiază încântătoare.

– Eşti mulţumită, doamnă? întrebă el, plin de sine şi ţanţoş ca un cocoş în cizmele lui înalte. Ne întoarcem la micul dejun?

Ea îi zâmbi orbitor şi se întoarse spre vale. Întinse braţele larg, ridică faţa spre cer, chiui de încântare şi începu să alerge la vale. Nu îi luă mult să descopere că nu era chiar atât de uşor cum părea. Covorul de ferigi sugera o coborâre uşoară, dar pământul de sub ele era accidentat. Şi spongios din cauza ceţii şi a umezelii. Panta era mult mai abruptă decât părea de sus, şi sigur mai lungă. După câteva momente, trebui să-şi ţină fustele cu ambele mâini, ca să nu se împiedice în ele. Încercă să găsească o cărare mai uşoară, dar era complet imposibil să vezi toate adânciturile, ridicăturile, pietrele şi peticele de noroi. Chiar şi copacii erau plini de apă. Începu să râdă, fără să se poată opri. Ori râdea, ori se dădea

la plâns. Cumva, reuși să se țină pe picioare până jos, dar fu foarte recunoscătoare când văzu că terenul devenea mai drept și se transforma într-un mal plin de iarbă, la o distanță de câțiva metri de râu. Reuși să se oprească la timp și să scape de șocul unei băi forțate de dimineață.

Cerule mare, nici măcar nu știa să înoate.

Și când mai disprețuise ea într-o asemenea măsură demnitatea și buna-cuviință și chiar siguranța? Probabil că niciodată. Erau o mulțime de dealuri și în Bath. Însă nu alergase niciodată pe unul din ele, nici măcar în copilărie. Nici nu își întinsese brațele, nici nu chiuise și nici nu râsese fără să se poată opri.

El stătea încă pe terasa pe care îl lăsase, cu brațele încrucișate peste piept, frumos și viril și dezaprobator. Oh, Cerule, când se mai simțise atât de liberă? Când mai fusese atât de fericită? Existaseră scurte momente – prima ei dragoste de la șaisprezece ani, nașterea copiilor, nunta lui Camille, botezul lui Jacob... Însă, dacă se gândea numai la propria persoană, nu-și amintea asemenea momente înainte de valsul de pe islaz.

De atunci, fiecare zi fusese plină de asemenea momente. Și fiecare noapte.

El cobora dealul cu pași măsurați și foarte demni.

– Mi-ai ruinat dimineața, zise când fu destul de aproape ca să fie auzit. Așteptam să aud un mare plescăit și țipătul pătrunzător pe care trebuia să-l scoți atunci când cădeai în apă.

– Și te-ai fi repezit să mă salvezi ca un cavaler în căutare de aventuri.

– Trebuie să te avertizez, doamnă, să nu mă transformi într-un cavaler galant în imaginația dumitale.

Ea se uită la el, și fu foarte satisfăcută văzând că pantalonii lui până la genunchi de culoarea pielii erau uzi deasupra cizmelor, ca și partea de jos a hainei lui. Ea era udă leoarcă aproape până la mijloc, și umezeala era rece ca gheața. Picioarele, pe jumătate înghețate, îi pleoscăiau în pantofi.

– Presupun că încă mai vrei să te învârți extaziată pe pod? întrebă el, oferindu-i brațul. Mai este puțin până acolo.

– Poate că ar trebui să păstrăm bucuria asta pentru altă zi. Micul dejun pare o idee încântătoare, nu crezi?

– Părea și mai încântătoare din vârful dealului.

– Cred că nu îți place viața la țară, Marcel.

– Nu sunt renumit pentru plimbările peste ogoare, recunoscu el, nici pentru admirarea recoltelor cu un ogar credincios scoțând limba la picioarele mele.

– Cum poți să te uiți la valea asta, zise ea, măturând-o cu brațul larg deschis, și să nu simți ceva... aici?

Arătă spre inimă.

– Prefer să mă uit la femeia din vale, replică el, urmărindu-i mâna.

– Chiar așa?

Îi privi fața aspră și cinică, ochii întunecați, adânciți în orbite și insondabili și, în ciuda hotărârii pe care o luase mai devreme, se întrebă ce se afla în spatele lor. Sau *cine* se afla în spatele lor.

El îi cuprinse mijlocul cu mâinile, o trase spre el și o sărută îndelung, cu gura deschisă.

Gura lui era fierbinte, contrastând cu răceala incomodă a persoanei ei.

„Nu trebuie să te îndrăgostești", o avertiză o voce lăuntrică și rațională. „Chiar nu trebuie."

„Oh, dar nu este nici o primejdie", protestă ea în tăcere. „Mă bucur doar de o scurtă escapadă, departe de viața mea."

– Există o lege a dualității, zise el, care insistă, așa cum fac adesea legile, că orice urcuș are și un coborâș. Uneori, totuși, chiar în momentele în care nu vrei ca legea să se inverseze, se inversează.

Ea privi spre căsuța din vârful dealului, atât de idilică și de pitorească printre copaci și ferigi, cu zidurile împodobite de plante cățărătoare. Părea primitoare, cu fereastra unui dormitor deschisă larg, și o șuviță subțire

de fum care se ridica din horn. Unele din frunzele din jurul lor începeau să-și schimbe culoarea.

– Pare un urcuș destul de lung, recunoscu ea.

Când ajunseră la jumătatea dealului, nu mai avea suflare, și trebui să se oprească și să se sprijine de trunchiul unui copac, pretinzând că făcuse o pauză ca să admire priveliștea. Când ajunseră în vârf, rămase din nou fără suflare, gâfâind într-un mod foarte lipsit de eleganță. El respira de parcă făcuse o scurtă plimbare de plăcere pe Bond Street din Londra – cu excepția faptului că cizmele lui pierduseră ceva din luciu.

– Obrajii ți-au devenit încântător de trandafirii, Viola, îi zise el. Și la fel și nasul – poate nu chiar atât de încântător.

– Galanteria nu e chiar punctul tău forte, nu?

– După cum te-am avertizat, îi aminti el. Cred că ar fi mai corect dacă ți-aș descrie nasul ca *adorabil* de trandafiriu.

– Oh, ai dres-o, zise ea, și se întoarse ca să intre înaintea lui în casă.

– Asta ca să nu se spună, murmură el din spatele lui, că nu am mereu o replică la îndemână.

Ea râse.

capitolul 10

După o săptămână la căsuță, Marcel fu oarecum surprins să descopere nu doar că se implicase profund în această aventură, dar și că bucuria lui era deplină. Nu se bucura doar de aventură – s-ar fi așteptat la asta. Niciodată nu i se păruse greu să pună capăt imediat unei aventuri de care *nu* se bucura. Nu, se bucura... de el însuși.

Când se gândise să vină la căsuța din Devonshire, o făcuse pentru că i se păruse locul ideal pentru a-și putea continua aventura fără nici o întrerupere. Își imaginase cum aveau să se instaleze confortabil în casă, iar valea

avea să fie doar cadrul izolat care să-i apere de ochi iscoditori, de zăpăceala civilizației și de cursul normal al vieților lor. Familia lui nu s-ar fi gândit să-i caute acolo nici într-un milion de ani, dacă le trecea cumva prin cap să-l caute dintr-un motiv de neînțeles, iar familia ei nici nu îi cunoștea existența.

Nu se gândise la frumusețea sălbatică și naturală a locului, la aerul proaspăt – uneori rece de-a binelea, la plimbările înviorătoare și la conversația care îi solicita întreaga capacitate a minții. Dacă s-ar fi gândit, s-ar fi oprit imediat.

Principala lui speranță se îndeplinise. Se bucurau de nopți nesfârșite de plăceri senzuale, care aveau la fel de mult farmec ca la început pentru el. De fapt, parcă aveau chiar mai mult. Așa că începea să fie ușor neliniștit la gândul că se putea ca farmecul acesta să rămână mereu același, ceea ce era ridicol, bineînțeles. Vechiul lui neastâmpăr putea reveni oricând, odată cu dorința de a se întoarce la civilizație și mai ales de a-și recâștiga libertatea, ca să poată căuta în jur o altă sursă de plăcere.

Oricum ar fi fost, plăcerile sexuale erau rezervate nopților, în timp ce zilele erau dedicate aproape exclusiv hoinărelilor, și asta era o mare mirare pentru el. Urcau și coborau versanții abrupți de pe ambele părți ale râului, așa cum alți oameni urcă și coboară pe scara dintr-o casă. Mergeau pe unde erau cărări și pe unde *nu* erau cărări și pe haturile bolovănoase. Într-o după-amiază vântul fu cât pe ce să-i arunce în abis, în timp ce se târau pe stâncile înalte ce străjuiau marea, cu vântul în față, iar apoi același vânt îi împinse spre casă. Într-o dimineață merseră spre sat și trecură prin el, ca să coboare un șir abrupt de trepte roase de vreme și o înșiruire la fel de abruptă de stânci mari și bolovani, spre un mic golf plin de nisip. Toată truda lor din ocazia aceea nu le aduse decât nisip, care intră în pantofii ei și se depuse ca o pojghiță pe cizmele lui, și mai mult nisip care se agăță de toate hainele lor, de toate porțiunile neacoperite

de haine ale persoanelor lor și chiar de păr. Oh, și apoi urmă neasemuita plăcere de a urca înapoi spre sat, gâfâind, și de a se târî de acolo la căsuță.

– Încerci să mă faci să rămân fără picioare de la genunchi în jos, Viola? întrebă el când ajunseră aproape de casă.

Dar ea se mulțumi să râdă de el. Râsese de multe ori de el, toată săptămâna. Oh, și râsese și cu el.

Lui îi plăcea foarte mult râsul ei. Dar era și mai încântat când o vedea zâmbind.

– Vreau să merg pe lângă râu până la mare într-o zi, spuse ea. Sper să nu rămâi fără picioare de la genunchi în jos, Marcel. Ai fi mai scund decât mine, și nu mi-ar plăcea.

– Cred că ți-ar plăcea să mă poți privi de sus, replică el, și ea râse din nou.

Și vorbiră. Într-o zi, spre sfârșitul primei lor săptămâni acolo, stăteau pe pod, iar ea execută pirueta de mult promisă și făcu așteptatele comentarii despre frumusețea împrejurimilor, care îți tăiau răsuflarea. În fapt, el era de acord cu ea, dar nu deschise larg brațele cu o expresie extaziată, și nici nu făcu vreo piruetă. S-ar fi mulțumit să stea acolo cu ea în tăcere, cu toate simțurile încordate. Dumnezeule mare, avea simțuri pe care nici măcar nu le bănuise. Dar ea se hotărî să vorbească.

– De ce crezi că ne-am născut? întrebă ea cu brațele pe parapetul podului, care îi ajungea până la mijloc, și privind spre apă. Care crezi că este rostul tuturor acestor lucruri?

Dacă femeia care i-ar fi pus niște întrebări atât de prostești ar fi fost alta, oricare alta, ar fi îndesat-o imediat în trăsură, ar fi întors caii spre Londra și ar fi lăsat-o undeva în mijlocul orașului, ca să n-o mai găsească niciodată.

– Presupun că ne-am născut pentru că părinții noștri și-au făcut o bucurie unul altuia într-o noapte, cu nouă luni înainte de a se întâmpla, răspunse el. Și rostul

tuturor acestor lucruri e ca lumea să rămână populată, și specia noastră să nu se stingă.

Ea îi luă în serios frivolitatea. Nu se mai uita în apă, nici la văile din jurul lor. Se uita la el, și el începea să-și creadă minciuna colosală – aceea că nasul ei roșu era adorabil.

– Dar de ce? întrebă ea. De ce să perpetuăm deliberat ceva ce nu are nici o valoare proprie?

Cuvintele ei erau cam înfricoșătoare, dacă voia într-adevăr să spună că viața umană nu merita de fapt trăită. El nu se gândise prea mult la această problemă. Oricum, nu se mai gândise de mulți ani. Și nu voia să renunțe la acest obicei.

– Ai copii, îi aminti el.

– Da, pentru că asta se aștepta de la mine. Era datoria mea. Camille a fost o dezamăgire pentru Humphrey, pentru că nu era moștenitorul pe care îl aștepta. Și după Harry, Abigail a fost o dezamăgire pentru că nu era moștenitorul de rezervă.

– A fost numai o datorie? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Ei bine, nu. Ea se întoarse încruntată spre râu și privi spre mare, deși aceasta nu se vedea de acolo. Ei au fost bucuria mea.

– *Singura* ta bucurie? Singurul lucru care a dat sens vieții tale?

Ea se gândi înainte să răspundă, trecându-și degetele înmănușate peste pietre.

– Da. Aproape. Dar de ce m-am bucurat oare, când i-am adus pe lume pentru toate durerile care îi așteaptă în viața asta?

– Înseamnă că viața lor a fost o continuă durere?

– Camille a fost un copil nefericit, îi povesti ea. Voia ceea ce nu putea avea – dragostea și aprobarea tatălui ei. Acum e fericită. Atât de fericită, încât aproape că mă tem pentru ea. Harry insistă că faptul de a fi în Peninsulă și pericolul constant de a fi împușcat sunt o mare glumă,

în timp ce eu aștept acasă cu teamă constantă veștile pe care le voi primi de la el – sau despre el. Abigail e dulce și liniștită și senină, și mă tem de ce se află în spatele tuturor acestor însușiri și de ce îi rezervă viitorul. Tu de ce ai avut copii, Marcel? întrebă ea, întorcându-se brusc spre el.

– Pentru că eram tânăr și mă căsătorisem și a fost urmarea firească a lucrurilor pe care le fac tinerii căsătoriți, răspunse el. Și se bucurase atât de mult, încât nu suporta nici acum să se gândească la asta.

– Te simți vreodată împovărat de gândul că ești tată? Nu pentru că nu îi iubești, ci tocmai pentru că îi iubești?

El chiar *nu* voia să vorbească despre asta. Nu de asta venise acolo. Fugise cu ea pentru o săptămână sau trei săptămâni de plăcere. Plăceri care *nu implicau* rațiunea. Venise pentru că nu voia să meargă acasă și să vadă dovada eșecului său ca tată și ființă omenească. Copiii lui erau aproape adulți. Estelle și Bertrand, bebelușii aceia atât de adorați.

Erau aproape adulți.

Îi întoarse privirea cu resentiment și un alt simțământ, pe care nu încercă să-l analizeze. Ea ridică ambele mâini și îi prinse fața în ele. Apoi își trecu degetele înmănușate peste obrajii lui. Pentru o clipă, el se temu să nu îi vadă degetele ude, dar nu erau.

– Uneori, zise ea, fața ta devine aspră și ochii opaci, iar eu sunt aproape speriată.

– De mine?

– De faptul că nu te pot vedea.

El nu o întrebă ce însemna asta. Nu voia să știe.

– Nu eram potrivit să-mi cresc copiii, îi zise el scurt. Nici acum nu sunt, deși nu mi-a mai rămas mare lucru de făcut. Au șaptesprezece ani.

– Și cine *îi crește*, totuși?

– Mătușa și unchiul lor, îi spuse el. Sora răposatei mele soții și soțul ei. Și da, ei *au fost* potriviți și *sunt*

potriviți, și copiii mei sunt niște tineri minunați și vor fi niște adulți minunați și merituoși.

Nu recunoscuse de multe ori că Jane și Charles fuseseră potriviți pentru copiii lui.

– Îi iubești? întrebă ea cu o voce ușoară ca o adiere.

El îi prinse încheieturile fără blândețe și îi îndepărtă mâinile de fața lui.

– Asta e o întrebare tipică pentru o *femeie*. Le-am dat viață și am avut grijă să primească atenția care li se cuvenea. Le-am oferit un cămin și mijloacele necesare pentru a fi educați conform poziției lor în viață. I-am vizitat de două ori pe an, de când au împlinit un an. Voi avea grijă să aibă o situație potrivită în viață, și apoi misiunea mea, așa cum a fost ea, se va încheia.

Îi ținea încă strâns încheieturile.

– Voiai să mergi să-i vezi.

Ochii ei, naiba s-o ia de treabă, se umpluseră de lacrimi.

– Vor fi tot acolo și când...

– Când vom termina? întrebă ea, când el se opri brusc.

– Nu-mi place deloc asta, Viola. Am venit aici ca să scăpăm, să lăsăm în urmă viețile noastre de fiecare zi, să ne bucurăm fiecare de compania celuilalt, nu să ne dezgolim sufletele.

– Eu m-am bucurat de compania ta, zise ea încet.

– La trecut? Nu-i trecuse prin cap că poate ea avea să se sature de el înainte ca el să se sature de ea. Ce aroganță din partea lui. Și ce lucru alarmant, dacă era adevărat.

– Nu, răspunse ea, nu la trecut. Când te-am întrebat despre scopul vieții, nu mă așteptam de fapt la un răspuns. Am întrebat pentru că uneori poți fi fericit, atât de intens de fericit, încât totul pare să aibă rost. Atât de fericit, încât te bucuri cu înverșunare de faptul că te-ai născut. Bineînțeles că fericirea asta intensă nu durează

niciodată, și uneori ești fericit renunțând la conștiință și responsabilitate. Eu am fost foarte fericită cu tine.

El simți din nou stânjeneala aceea și îi dădu drumul încheieturilor. Ea folosise tot timpul trecut.

– Oh, nu trebuie să te temi, zise ea cu o fulgerare de zâmbet. Tocmai am recunoscut că nu poate să dureze. Dar oare momentele acestea trecătoare sunt de ajuns, Marcel? Ocaziile acestea sunt suficiente pentru ca toată viața să merite să fie trăită?

El oftă și îi puse o clipă mâinile pe umeri, apoi o strânse furtunos în brațe.

– Sus și jos, jos și sus, lumină și umbră, fericire și nefericire. Asta e viața, Viola. Nu știu *de ce* suntem uneori atât de neajutorați în fața acestor elemente contrarii. Nu sunt filosof. Dar stă în firea omenească să caute fericirea – sau plăcerea – și să evite durerea. Nu e nimic egoist în asta.

– Fericirea și plăcerea sunt una pentru tine. Nu e niciodată egoist să le cauți? Ce spui atunci despre datorie?

– Presupun, și de fapt *știu*, că ai petrecut mai bine de douăzeci de ani din viață ignorând faptul că Riverdale era un ticălos de prima clasă și păstrând aparențele în fața familiei și a înaltei societăți. Făcându-ți datoria. Fiind lipsită de egoism. Și nefericită.

– Ce nebunie, nu? Ar fi trebuit să am o aventură cu tine. Te-am dorit, să știi, recunoscu ea, lăsându-și capul pe umărul lui.

Recunoașterea asta îl făcu să se oprească o clipă, încremenit.

– Nu, nu ar fi trebuit, zise el. Tu nu erai așa, Viola. Și nici eu nu eram așa. Nu ai fi avut o aventură cu mine pentru că erai căsătorită – *aparent* căsătorită – și aveai copii mici. Iar eu nu aș fi avut o aventură cu tine pentru că erai căsătorită. Nu am fi făcut decât să flirtăm.

– Nu ai fi făcut-o? întrebă ea, dând capul pe spate și privindu-l în față. Părea surprinsă. Înseamnă că ai totuși niște principii?

El simți un fior înghețat.

– Foarte puține, răspunse el. Principiile sunt plictisitoare, Viola. Interferează cu plăcerea personală.

– Dar uneori fac parte din propria ta persoană. Nu ai sedus niciodată o femeie căsătorită?

El ridică din ambele sprâncene.

– Nu am *sedus* niciodată o femeie, zise. el. Dintr-un motiv oarecare și pe care nu l-am înțeles niciodată, un număr măgulitor de mare de femei au vrut să împartă patul cu mine, fără să trebuiască să fie seduse. Nu, nu m-am culcat niciodată cu o femeie căsătorită, în afară de soția mea.

Ea zâmbi din nou o clipă, dar nu profită de deschiderea pe care i-o oferise fără să vrea. Nu îl întrebă nimic despre Adeline.

– Poate părea ciudat, îi zise ea, dar nu cred că am fost complet nefericită în anii mei de căsnicie. Nu tot timpul, oricum, și nici măcar în cea mai mare parte a timpului. Numai după aceea, când am înțeles ce lipsit de sens devenise tot tiparul vieții mele, și când copiii mei au fost răniți ireparabil, am văzut întreaga goliciune a acelor ani. Aveam patruzeci de ani, pierdusem mai mult de jumătate de viață, după toate probabilitățile. Dar dacă aș putea să mă întorc și să o retrăiesc, nu cred că aș trăi diferit. Ce prăpăd aș fi cauzat în viața atâtor oameni, și a mea inclusiv, dacă m-aș fi purtat așa cum doream. Și nu aș fi fost niciodată fericită. Acum e puțin diferit.

– Doar puțin? o întrebă el.

– Mai sunt și acum oameni care pot fi răniți.

– Asta e doar o scurtă idilă, Viola, îi aminti el.

– Da, încuviință ea.

El o trase aproape și o sărută îndelung, simțind cumva că acesta era începutul sfârșitului. Nu era încă sfârșitul. Nu terminaseră încă unul cu celălalt. Dar ajunseseră la o cotitură, și acum se întorceau de unde începuseră.

– Nu cred că vreau să mai aștept până diseară, zise el cu buzele pe buzele ei.

Era mijlocul după-amiezii. Coborâseră acolo după prânz.

– Nici eu, îi răspunse ea.

Şi astfel aventura începu iar de unde rămăsese în ultima săptămână – cu excepţia faptului că nu făcuseră des dragoste în timpul zilei. Urcară împreună dealul spre căsuţă şi se duseră în pat şi făcură dragoste încet, cu pricepere, minunat de satisfăcător.

Şi poate cu o undă de disperare.

Vremea se schimbă peste noapte. Se făcu mai rece, iar vântul se înteţi. Norii atârnau jos peste vale, şi ploua adesea în rafale aspre. Copacii care îşi schimbau culoarea erau tot mai mulţi.

– Toamna mă face întotdeauna puţin tristă, zise Viola într-o dimineaţă la micul dejun, în timpul unui scurt răgaz însorit. E atât de frumoasă, dar trece atât de repede. Ştii întotdeauna că iarna nu e departe.

– Dar nu e atât de mult nici până vine primăvara, replică el.

– E adevărat. Dar uneori pare foarte departe.

– Viola, zise el, întinzându-se peste masă ca să-i ia mâna în mâna lui. Sunt prea multe de spus despre iarnă. Zile ploioase, zile înzăpezite, zile reci. Dintr-odată, el zâmbi răutăcios, şi inima ei începu să bată din nou. Nu ai nimic altceva de făcut decât să rămâi în casă şi să iubeşti.

Voia să zică „să faci dragoste“, bineînţeles. Nu ştia aproape nimic despre iubire. Deşi era poate nedreaptă cu el, şi poate că greşea. În urmă cu o săptămână sau două, ar fi afirmat asta despre el fără ezitare. Acum nu mai era atât de sigură. El nu voia să vorbească despre copiii lui sau despre scurta lui căsătorie din tinereţe. Însăşi reticenţa lui sugera că era un subiect dureros pentru el. Şi unde exista durere, poate că exista şi dragoste. Îşi neglijase copiii de când erau bebeluşi – nu material, ci în alte feluri, care contau şi ele. Îi *vizitase* de două

ori pe an. Era o expresie ciudată pentru a descrie timpul petrecut alături de propriii copii. Și cuvântul sugera o ședere de câteva zile sau poate săptămâni, dar nu luni.

Humphrey își neglijase copiii. Nu îi iubise. Ea se gândise întotdeauna că el nu era prea conștient de existența lor. Uneori, când ea și copiii erau la Hinsford, iar el era în altă parte – la Londra, la Brighton sau oriunde mergea în timpul frecventelor sale absențe – nu se întorcea acasă și nu scria săptămâni în șir. Pierduse primii lor pași, primii dinți și aniversările. Se întrebă dacă felul în care își neglija Marcel copiii era asemănător, dar bănuia că nu. Poate că din cauză că nu voia să creadă că neglijarea lui venea din indiferență. Voia să creadă că exista o persoană care se ascundea în spatele exteriorului frumos, aspru, adesea cinic, care o captivase într-o asemenea măsură.

Poate că avea nevoie să creadă că exista. Pentru ea însăși. Poate că avea nevoie să creadă că el nu era cu totul lipsit de inimă, așa cum crezuse întotdeauna. Lăsase deoparte tot ce crezuse despre ea ca să vină aici cu el pentru câteva săptămâni intense de... iubire.

„Nu ai nimic altceva de făcut decât să iubești."

– Întotdeauna sunt lucruri de făcut, zise ea. Să citești, să pictezi, să desenezi, să cânți, să conversezi, să scrii, să iei aer, să coși, să brodezi.

– Și să faci dragoste.

– Și să faci dragoste, repetă ea, zâmbind.

Ah, cum avea să se descurce fără asta când se va termina totul? Cum se descurcase fără asta majoritatea vieții ei de adult?

– *Să iei aer?* se cutremură el. Nu e destul că insiști să dormi cu geamul deschis? Sau nu la asta te referi când vrei să iei aer?

– Nu. Mă refer la o plimbare pe jos, călare sau cu trăsura. Da, chiar și iarna. Poate la a-ți vizita vecinii și prietenii.

– Și totuși, spui că apropierea iernii te întristează.

Anul acesta va fi de o mie de ori mai rău. Pentru că ea va trebui să facă totul fără el. Oare avea doar o nevoie fizică de el? Sau se îndrăgostise de el? Ei bine, bineînțeles că *era îndrăgostită* de el. Dar îl *iubea?* Era o diferență uriașă între cele două. Și totuși, putea să nu îl iubească? Îi oferise nenumărate motive neînsemnate dar încântătoare pentru a-l iubi. Însă adevărul era că nu îl cunoștea, iar el se asigurase cât se putea de bine că nu avea să-l cunoască niciodată.

Se întrebă din nou dacă el se simțea singur.

– Plouă din nou, zise el, iar ea întoarse capul să se uite pe fereastră. Nici măcar tu nu-ți poți dori să ieși afară pe o asemenea vreme.

Nu. Nu avea cizme. În plus, era frig, bătea vântul și era umezeală. O vreme mizerabilă. Însă era comod să o privești din casă.

– Tăcerea ta e amenințătoare, continuă el. Te rog să nu-mi spui că ferigile te cheamă din nou, Viola. Instinctul meu galant ar fi pus la grea încercare. Bănuiesc că m-aș simți obligat să te urmez acolo.

Își luă mâna de pe mâna ei, ca să își termine micul dejun.

– Nu vreau să merg afară, spuse ea.

Petrecură două zile întregi înăuntru, bucurându-se de căldura pe care le-o oferea focul de bușteni și cărbuni. Citiră – mătușa lui fusese mare cititoare și lăsase în birou un perete plin de rafturi cu cărți. Jucară cărți cu un set ponosit pe care îl găsiră în măsuța de scris. Încercară chiar să joace șarade și o ținură așa jumătate de oră, până când ea se prăbuși râzând, iar el îi spuse că își pierduse toată faimoasa demnitate pe care o admirase întotdeauna atât de mult la ea, iar ea aruncă o pernă spre el. Vorbiră. Ea îi povesti despre copilăria ei la Bath și despre întâmplări fără însemnătate la care nu se mai gândise de ani de zile. El îi povesti diferite isprăvi care îți făceau părul măciucă, și în care jucase un rol

de frunte în timp ce se afla la Oxford. Ea bănuia că poveștile erau înflorite mult, deși poate că nu era așa. Și erau sigur amuzante. Se sărutară, cu căldură dar fără energie, însă nu trecură niciodată mai departe, fiindcă domnul sau doamna Prewitt vâra mereu capul în cameră după o bătaie superficială în ușă, el ca să aducă alți cărbuni pentru foc, ea ca să aducă rezerve constante de ceai sau cafea cu biscuiți sau prăjituri sau brioșe. În mod inevitabil, ea rămânea să pălăvrăgească – sau să monologheze – în timp ce le turna băuturile și îi îndopa cu mâncare.

Uneori Viola moțăia, cu brațul lui peste umeri, în timp ce stăteau alături pe sofa. El spunea că nu putea dormi dacă nu se întindea cu totul pe un pat, dar ea se trezi o dată și îl auzi respirând suspect de adânc, cât pe ce să sforăie. Rămase nemișcată și zâmbi focului, bucurându-se de unul din momentele acelea de fericire totală.

Se uitau mereu la vale și la vreme. Sau cel puțin ea se uita, cuibărită pe pervazul lat al ferestrei, cu genunchii sub bărbie, cu brațele strânse în jurul lor – felul acela de poziție neglijentă pe care nu și-o permisese niciodată. Valea era nespus de frumoasă, chiar și atunci când norii atârnau jos deasupra ei, iar vântul și ploaia o biciuiau.

Și dacă ea... Și dacă *ei* ar fi trăit acolo tot timpul? Ar fi continuat oare să fie la fel de vrăjită de tot? Sau totul ar fi devenit plictisitor și apăsător? Dar cu siguranță că așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Ar fi putut fi fericită acolo o veșnicie. Dar – ruptă de tot ce cunoștea? De *toți* cei pe care îi cunoștea?

Și era mereu asaltată de un fior de teamă vecin cu teroarea, pentru că se gândea la Harry. Și de o dragoste apăsătoare față de fiicele ei. Oare Camille ieșea și acum cu picioarele goale afară? Iar lui Abigail îi mai plăcea oare să stea la Bath? Și față de *nepoții* ei. Oare Jacob dormea acum mai mult noaptea? Oare Winifred terminase

de citit *Călătoria pelerinului*[1]? Și mai simțea încă nevoia de a rezuma fiecare capitol în fața oricărei persoane dispuse să asculte? Oh, Viola era întotdeauna, *întotdeauna* dispusă să asculte. Oare lui Sarah îi plăcea și acum să ți se cuibărească în brațe? *Oare primiseră o scrisoare de la Harry?*

O mână caldă îi cuprinse umerii, iar ea o acoperi cu mâna ea și întoarse capul să îi zâmbească.

– Ce invenție minunată e sticla, zise el. Poți să observi vitregia vremii de afară, în timp ce te bucuri de tot confortul dinăuntrul casei.

El declara că nu îi plăcea aerul rece și ieșirile în natură, dar ea bănuia că se prefăcea doar, ca s-o amuze. Nu credea nici o clipă că era ca o plantă de seră așa cum pretindea – și cum îl acuzase ea odată.

– Mmm.

Ea întoarse capul și îi sărută dosul palmei.

– Ce vrei de la viață, Viola? o întrebă el. Ce vrei *cel mai mult?*

Nu îi stătea în fire să pună asemenea întrebări. Probabil că se simțea foarte relaxat. Ea întoarse capul și se uită din nou pe geam. Nu era ușor să răspunzi. Niciodată nu e ușor să răspunzi la o întrebare atât de simplă. Ce voia *cu adevărat?* Fericire? Dar asta era mult prea vag. Iubire? Tot vag. Sens? Dar nimeni nu avea să-i explice vreodată sensul vieții. Și atunci, ce? Părea incapabilă să se concentreze asupra unui lucru anume. Și totuși...

– Vreau pe cineva care să se gândească doar la mine, spuse ea. Oare toți suntem identificați prin anumite etichete, Marcel? Eu am fost întotdeauna fiică sau soră, soție, mamă, cumnată, bunică, contesă, soacră. Poate că de aceea am fost atât de dezorientată când adevărul a ieșit la iveală după moartea lui Humphrey, și unele dintre aceste etichete mi-au fost smulse, chiar și numele.

---

[1] *The Pilgrim's Progress*, alegorie creștină scrisă de John Bunyan în 1678, una dintre cele mai semnificative opere religioase din literatura engleză (n.tr.)

Oh, știu că există oameni care se gândesc la mine. Nu îmi plâng de milă într-un asemenea hal încât să îmi imaginez că nimeni nu mă iubește și nu mă apreciază. Sunt foarte binecuvântată, și am familie și prieteni. Dar... Ei bine, poate că o să ți se pară oricum că îmi plâng de milă. Mi se pare că nu a existat niciodată nimeni care să se gândească doar la *mine*, la persoana care se află în interiorul fiicei și mamei și a celorlalte lucruri. Nu există nimeni care să mă cunoască. Toți cred că mă cunosc, dar nimeni nu mă cunoaște cu adevărat. Uneori mi se pare că nici eu nu mă cunosc. Îmi pare atât de rău. Nu știu despre ce vorbesc. Dar tu ai întrebat.

– Am întrebat, într-adevăr.

Mâna lui îi strânse umărul mai tare.

Ploaia se oprise. Timp de câteva momente se ivi un petic de cer albastru printr-o spărtură între nori. Câteva frunze multicolore, pe care vântul le smulsese prea devreme de pe ramuri, erau împrăștiate deasupra ferigilor care se scuturau în bătaia sălbatică a vântului.

– Și tu, zise ea, tu ce vrei cel mai mult de la viață, Marcel?

– Plăcere, răspunse el după câteva momente de tăcere. E singurul lucru inteligent pe care îl poți dori. Și totuși, ei i se păru că din vocea lui răzbătea un fel de tristețe.

– Ca acum? întrebă ea, lăsându-și obrazul pe mâna lui. Ca în fuga asta a noastră?

– Da, răspunse el. Exact așa. Vino în pat, Viola.

Fu singura ocazie în care merseră în pat în timpul celor două zile, deși se retrăseseră devreme în ambele seri. El făcu dragoste cu ea în tăcere și mai repede decât de obicei, fără îndelungatul preludiu la care era atât de priceput. Cu toate acestea, ea avu un orgasm cutremurător cu puțin înaintea lui – el o aștepta întotdeauna. El se rostogoli de pe ea aproape imediat, dar o ținu în continuare în brațe, trăgând cuverturile calde peste ei. Îi puse capul pe umărul lui și se sprijini cu obrazul de

creştetul ei, apoi se prefăcură amândoi că dormeau. Era sigură că amândoi se prefăceau.

Existase atâta plăcere, atât de multă... viaţă în zilele acestea de pasiune fizică pe care le trăise. Nu se sătura de el niciodată. Şi nici nu avea să se sature vreodată. O ştia acum, fără urmă de îndoială. Şi nici el nu terminase cu ea. Dacă ar fi fost aşa, ea ar fi ştiut. Ar fi simţit retragerea, pierderea intensităţii şi interesului. El nu terminase cu ea. Dar era ceva...

O undă de melancolie se strecurase în aventura lor, odată cu toamna.

Bănuia – nu, *ştia* – că ajunseseră la începutul sfârşitului.

capitolul 11

După ce plecă din Bath, trăsura contelui de Riverdale înaintă într-un ritm admirabil şi ajunse fără nici un incident în oraşul în care fusese văzută pentru ultima dată Viola. Era adevărat că nu ştiau numele hanului în care îşi lăsase pasagerii vizitiul trăsurii închiriate, dar nu le luă mult timp să-l găsească. Ajunseră acolo pe la mijlocul serii.

Hangiul îşi amintea de cei doi pasageri de care era vorba, o lady şi un gentleman. Însă nu îşi amintea numele lor, asta dacă-l auzise vreodată. Nu luaseră o cameră şi de aceea nu semnaseră în registrul hanului. Motivul pentru care şi-i amintea era acela că domnul întrebase de o trăsură de închiriat, şi el avea una, foarte bună. Mult mai bună decât cea în care sosiseră, asta era sigur. Dar domnul ieşise oricum în oraş, ca să caute ceva mai bun, şi se întorsese cu o trăsură nouă-nouţă, cai şi chiar un vizitiu care s-o conducă. Soţia domnului rămăsese la han, bând cafea în salonaşul particular. Hangiul nu avea habar unde se duseseră după ce ieşiseră de la el. Poate că unul dintre grăjdarii care fuseseră de serviciu

atunci îşi amintea, sau poate auzise ceva slujnica care o servise pe doamnă. Dar ea ieşise acum din tură.

Grupul din Bath închirie camere pentru noapte, şi a doua zi dimineaţa, după un mic-dejun timpuriu, Joel şi Alexander plecară în oraş, în timp ce Abigail şi Elizabeth sorbeau altă ceaşcă de cafea în salonaşul particular şi îi puneau întrebări fetei care fusese trimisă de hangiu ca să le servească. Părea palidă şi se înclină în faţa lor cu ochii cât cepele.

– Da, îmi amintesc de ea, milady, zise ea, adresându-se lui Elizabeth. Aştepta întoarcerea domnului. Dar nu-mi amintesc numele lor. Nu cred că l-au spus.

– N-a lăsat nici un mesaj? întrebă plină de speranţă Elizabeth.

Fata ezită o clipă, dar nici una dintre ascultătoare nu observă şi nu făcu nici o legătură.

– Nu, milady, zise ea în timp ce răsucea în mâini şorţul – şorţul cel nou, care o costase atât de mult din plata ei lunară. Dar oricum nu mi l-ar fi lăsat mie. Eu doar i-am adus cafeaua. Aţi putea întreba la registru.

– N-a ajuns acasă în ziua aceea şi nici în zilele următoare, explică Abigail, şi suntem îngrijoraţi din cauza ei.

– Dacă sunteţi îngrijoraţi din cauza ei, domnişoară, întrebă slujnica încruntându-se, cum se face că nu-i ştiţi numele?

– Îl ştim, spuse Abigail. E mama mea. Nu ştim numele domnului.

– Ohhh, zise fata în timp ce înţelegerea îşi făcea loc în mintea ei – şi odată cu ea bârfa pe care avea s-o transmită la bucătărie, când se întorcea acolo.

– Cred că era fratele sau vărul ei, interveni Elizabeth aruncându-i o privire rapidă lui Abigail, care roşi şi îşi muşcă buzele. Amândoi locuiesc în apropiere. Şi ar fi foarte tipic pentru ei să nu se fi gândit să ne dea de ştire.

– Da, ar fi, adăugă Elizabeth. Mai ales unchiul Ernest. Sunt sigură că ai dreptate, verişoară Elizabeth.

Fata se retrase la bucătărie, dar până la urmă nu împărtăşi nimănui bârfa suculentă pe care tocmai o prinsese. Se simţea şi mai rău decât se simţise atunci când descoperise că scrisorile pe care i le încredinţase doamna se transformaseră în terci în vana cu rufe. Era evident că erau scrisori importante. Domnul acela teribil de trufaş şi înspăimântător care era cu doamna nu era soţul ei, aşa cum presupusese ea şi toţi ceilalţi, iar slujnica nu crezu nici o clipă povestea cu vărul. De ce să fi vrut o trăsură nouă şi cai dacă locuia în apropiere, până la urmă? Nu, doamna fugise cu el, oricine ar fi fost. Deşi scrisese cuiva – la două persoane, de fapt – probabil ca să nu îşi facă griji din cauza ei.

Lui Joel şi lui Alexander nu le luă mult timp să descopere de unde cumpărase trăsura şi caii misteriosul gentleman. Din acelaşi loc îşi angajase noul vizitiu. Dar nici măcar vânzătorul cailor nu cunoştea numele domnului sau unde avea de gând să meargă cu trăsura. Nici la han nu ştia nimeni răspunsul la cele două întrebări, deşi nici unul dintre grăjdari nu se gândi să spună că mai exista un grăjdar, care avea liber în ziua aceea. Nimeni nu-şi amintea măcar direcţia în care o luase trăsura după ce părăsise hanul.

– Nord, sud, est sau vest, spuse Alexander când se întoarse în salonaş împreună cu Joel. Putem să alegem.

– Şi toate direcţiile dintre ele, adăugă Elizabeth, în timp ce fratele ei făcea o grimasă.

– Cine era bărbatul? întrebă Abigail, aşezându-şi coatele pe masă şi prinzându-şi faţa între mâini. Cine *este*? Şi de ce era cu el? Unde se duceau? De ce nu ne-a scris? De ce nu a mai scris nimic de atunci?

Toate erau întrebări retorice. Nu se aştepta la vreun răspuns. Nici unul dintre ei nu i l-ar fi putut oferi, chiar dacă s-ar fi aşteptat. Joel o bătu pe umăr, schimbând o grimasă mohorâtă cu Alexander.

– Londra mi se pare cea mai probabilă destinaţie, sugeră Alexander.

– Oh, chiar crezi asta, Alex? Elizabeth se încruntă, gânditoare. Mie mi se pare cel mai improbabil loc în care s-ar fi dus Viola. Ocolește Londra de doi ani, cu excepția scurtei vizite pe care a făcut la începutul acestui an, pentru nunta ta. Și după nuntă nu mai avea răbdare să plece, deși toți am încercat s-o convingem să mai rămână.

– Unde, atunci? întrebă el.

Dar ea nu avea nici o sugestie mai bună.

– La fel s-a întâmplat și la Bath, după botezul lui Jacob, interveni Joel. Nu mai avea răbdare să plece. A fost sufocată de dragostea tuturor chiar de când... de când Anna a fost chemată la Londra și totul s-a schimbat pentru atât de mulți dintre noi.

– *Sufocată?*

Abigail lăsă jos mâinile și își întoarse fața palidă și încruntă spre cumnatul ei.

– Da, cred că acesta este cuvântul corect, răspunse el. Singurul lucru pe care puteau să-l facă toți pentru ea, și pentru tine și Camille de asemenea, Abby, era să vă asigure că sunteți la fel de iubite și că faceți încă parte din familia Westcott. Poate că eu pot vedea puțin mai clar decât oricare dintre voi, pentru că am venit destul de recent din exterior. Și fiecare dintre voi a reacționat diferit. Camille și-a oțelit voința și a pornit hotărâtă spre orfelinat, ca să predea acolo unde predase și Anna, hotărâtă să se refacă pe ea însăși și lumea ei. Anna și-a oțelit nervii și a pășit în înalta societate, atât de străină pentru o fată crescută în orfelinat. A avut chiar curajul de a se îndrăgosti de Avery și a se căsători cu el. De tine nu sunt sigur, Abby. Dar spre deosebire de Camille și de Anna, mama ta nu a luptat ca să învingă aceste schimbări. A ținut totul în ea însăși. A fost înăbușită. Am văzut-o. Toată familia și-a făcut griji din pricina ei, iar răspunsul tuturor a fost pur și simplu acela de a o iubi mai mult.

– Ceea ce a înăbuşit-o, în schimb, remarcă liniştită Abigail.

– Iubirea nu e suficientă? spuse Elizabeth, oftând. Oh, cât de mizerabil de complicată e viaţa. Ar trebui să fie simplă. Iubirea ar trebui să rezolve toate problemele. Dar bineînţeles că nu le rezolvă. Necazul e că... nu ştim ce i-am fi putut oferi în afară de iubire?

– I-aţi fi putut oferi puţin spaţiu, răspunse Joel.

– Spaţiu, repetă Alexander, turnându-şi o ceaşcă de cafea călduţă din cafetiera care era încă pe masă. Te referi la orice loc din lume care nu e Hinsford sau Bath, nu-i aşa, Joel?

Abigail gemu şi îşi acoperi gura cu mâinile.

– Oh, desigur că trebuie s-o găsim, pentru liniştea noastră, spuse Joel. Dar odată ce o găsim şi ne asigurăm că se află în siguranţă şi acolo unde îşi doreşte să fie, atunci trebuie să îi permitem să rămână acolo netulburată. Nu sunteţi toţi de acord?

– Cu un bărbat pe care l-a întâlnit doar cu o zi înainte de a fugi cu el, zise Alexander, cu o voce neobişnuit de aspră.

Abigail gemu din nou.

– Poate că îl cunoştea, Alex, spuse Elizabeth.

– Şi asta face situaţia mai acceptabilă? întrebă el.

– Alex. Abigail strângea marginea mesei şi îl privea ţintă, cu o faţă şi mai palidă decât înainte, dar cu încăpăţânarea întipărită pe fiecare trăsătură. Nu voi permite nimănui să îmi judece mama, nici măcar ţie. Poate că eşti capul familiei Westcott, dar la drept vorbind, mama nu e şi nu a fost niciodată o Westcott. Şi chiar dacă ar fi... Oh, chiar dacă ar fi, eu sunt de acord cu Joel.

Joel o strânse din nou de umăr, iar Elizabeth o bătu uşurel pe mână.

– Îmi pare rău, Abigail, spuse Alexander, trecându-şi degetele prin păr. Ai perfectă dreptate. La fel şi Joel. Îmi pare rău. Wren ar spune că am revenit la vechile mele năravuri. Am vrut mereu să îi conduc şi să îi protejez

pe cei apropiați, mai ales pe femei. Wren a fost bună pentru mine, deși am nevoie să mi se amintească adesea asta. Dar să plecăm și să îți găsim mama.

– Unde? întrebă ea.

Hotărârâră să plece spre Londra și pierdură o zi și jumătate călătorind spre est, oprindu-se la orice han și cârciumă posibilă și chiar la câteva imposibile ca să întrebe dacă văzuse cineva o trăsură neagră nouă și strălucitoare, cu o dungă galbenă, și o doamnă blondă de vârstă mijlocie, însoțită de un gentleman înalt și brunet. Dar deși câțiva oameni văzuseră trăsuri de diferite culori, modele și dungi, toate cu un gentleman și o lady – sau, într-un caz, două doamne și un copil – nici unul dintre ei nu le fu de ajutor.

– *Cineva* trebuie să-i fi văzut, spuse Joel când se opriră să schimbe caii și să ia un prânz întârziat. E imposibil să fi ajuns până aici fără să-i vadă nimeni.

– Și eu am ajuns la aceeași concluzie, declară Elizabeth. Nu au venit pe drumul acesta.

Bineînțeles că mai exista șansa să-și amintească de ei cineva din următorul sat sau oraș, dar jucaseră jocul acela întreaga dimineață.

– A fost sugestia mea să venim pe drumul acesta, recunoscu Alexander. Acum sugerez să ne întoarcem și să o luăm pe alt drum. E cineva împotrivă?

Nimeni nu era împotrivă.

Le trebui mai puțin timp ca să se întoarcă în orașul unde fusese văzută ultima dată Viola, dar chiar și așa, călătoria păru nesfârșită. De data asta, totuși, avură mai mult noroc când ajunseră acolo. Rândașul a cărui zi liberă coincisese cu ultima lor oprire era din nou de serviciu, și își aminti că vizitiul noului echipaj spusese că se îndreptau spre ținuturile din apus. Vizitiul subliniase chiar acest lucru, fiindcă sperase că nu mergeau la Londra, un loc gălăgios, murdar și mirositor în care fusese doar o dată și spera să nu mai meargă niciodată.

Și astfel, caleașca lui Alexander porni în sfârșit în direcția corectă, deși „ținuturile din apus“ era o destinație destul de vagă. Putea fi Somerset sau Devonshire sau Cornwall sau Wales, sau chiar Gloucestershire. Trebuiau să procedeze ca mai înainte, oprindu-se mai frecvent decât ar fi dorit și întrebând de trăsură și ocupanții ei. Cel puțin de data asta, totuși, întrebările lor avură succes. Incetișor, ajunseră în Devonshire.

– Am fi călătorit la fel de repede, zise Joel frustrat într-o după-amiază, dacă am fi luat un melc din Bath cu noi, și i-am fi zis să ne ducă la pas.

– Dar am fi fost cam înghesuiți pe spinarea lui, răspunse Elizabeth, cu o sclipire poznașă în ochi.

– Și cochilia lui ar fi fost un scaun cam tare, adăugă Alexander. Din câte știu eu, cochiliile melcilor nu sunt înzestrate cu arcuri.

– Oricum, eu nu am văzut nici unul de închiriat în Bath, remarcă și Abigail. Ar fi trebuit să vânezi unul, Joel.

Dar adevărul era că le venea greu să-și păstreze simțul umorului, când păreau să călătorească de o veșnicie și nu știau încă unde se afla capătul călătoriei lor, sau dacă aveau să ajungă acolo – ori ce aveau să descopere când și dacă ajungeau.

„A fugit cu un bărbat“, se tot gândea Abigail. „Ce-o să creadă Camille? Și Harry, dacă află vreodată?“ Harry l-ar fi ucis pe acel bărbat.

De două ori la rând.

Trăsura de la Redcliffe porni cu câteva zile în urma caleștii contelui de Riverdale, deși distanța dintre ele se micșora treptat. La început căutarea fu înceată, și André regretă că nu insistase să ia trăsura fratelui său, sau măcar vizitiul. Nu recunoscu atât de ușor cum se aștepta locul în care îl lăsase pe Marcel. Cele mai multe dintre sate i se păreau la fel, și nu privise peisajul și posibilele repere cu atenția pe care le-ar fi acordat-o dacă

ar fi ştiut că va trebui să găsească drumul înapoi. Totuşi, când ajunseră în sfârşit la satul corect, îl recunoscu cu o oarecare uşurare şi bătu în panoul din faţă al trăsurii ca să îi arate vizitiului că trebuia să se oprească în faţa hanului de la capătul străzii.

Bineînţeles că marchizul de Dorchester nu mai era acolo, şi nici nu fusese vreodată sub numele acesta. Dar hangiul îl recunoscu pe André şi fu în stare să-l informeze că domnul Lamarr rămăsese într-adevăr acolo – şi plecase a doua zi dimineaţa, cu domnişoara Kingsley.

André îşi dori să le fi instalat în salon pe doamne, şi poate şi pe Bertrand, înainte de a pune întrebările.

– *Ce?* sări Jane Morrow. Şi cine, dacă pot să întreb, e domnişoara Kingsley? Bertrand, du-o pe sora ta într-una din camerele din spatele nostru, dacă vrei. Probabil că are nevoie de ceva răcoritor.

Dar era prea târziu pentru a-i feri de scandalul care se prevestea. Nici unul dintre gemeni nu se mişcă.

– Este o cunoştinţă de-a lui, explică André. Şi a mea. O lady perfect respectabilă, Jane. Cred că l-a luat în trăsura ei până într-un loc de unde putea să închirieze un mijloc de transport, de vreme ce eu luasem caleaşca.

Jane nu avea de gând să-l chestioneze pe nenorocitul de frate al cumnatului ei în prezenţa interesată a hangiului – şi nici în auzul nepoatei şi al nepotului ei. Dar mintea i se învârtea cu viteză maximă. Care era *motivul* exact care îl făcuse pe Dorchester să îşi trimită fratele şi trăsura înainte? Şi care era identitatea exactă a acestei femei despre care André insista că era respectabilă? E respectabil să iei în trăsura ta un bărbat care nu îţi este soţ? Şi *petrecuseră noaptea amândoi la han?* În camere separate? Oh, ar fi trebuit să-i încuie pe gemeni în camerele lor şi să pornească în această călătorie doar cu Charles şi André.

Hangiul fu în stare să-i îndrume spre oraşul înspre care se îndreptase trăsura închiriată de domnişoara Kingsley.

– Dar unde a plecat de acolo? întrebă Estelle, fără să se adreseze cuiva în particular. De ce nu a venit acasă, așa cum promisese?

Jane se putea gândi la un motiv excelent, dar își ținu gura.

André își frecă o parte a nasului cu degetul și își ținu și el gura.

– Cred că s-a întâmplat ceva care l-a făcut să se răzgândească, Stell, zise Bertrand. Poate că vom afla ce a fost când vom ajunge în orașul acela.

Jane Morrow îl privi pe André pe sub sprâncene, în timp ce gemenii urcau din nou în trăsură.

– Știai despre femeia asta, zise ea destul de încet ca să nu fie auzită de nepotul și nepoata ei. Nu ar fi trebuit să-i aduci aici. Presupun că nu ți-a trecut prin minte că e foarte nepotrivit să faci așa ceva. Nu ești mai bun decât fratele tău.

– Oh, ce să zic, răspunse el indignat. Nu eu i-am adus aici. Eu nu am vrut să vin deloc. Era la mintea cocoșului că Marcel plecase de mult. *Ei* m-au adus pe *mine*.

– Acum nu avem altă opțiune, zise ea, ridicând vocea ca să fie auzită de gemenii din trăsură, decât să ne întoarcem acasă și să îl așteptăm pe tatăl vostru acolo. Va veni când va considera potrivit. Întotdeauna face așa.

– Dar petrecerea... protestă Estelle.

– Avem altă opțiune, mătușă Jane, interveni Bertrand. Putem să aflăm unde a plecat, sau cel puțin să încercăm. Am ajuns până aici. De ce să ne întoarcem acum fără să încercăm măcar să-i dăm de urmă?

Jane putea oferi un răspuns foarte bun, dar cum ar fi putut să vorbească pe șleau în prezența tinerilor pe care trebuia să-i educe?

– Probabil că e ocupat și nu-i va plăcea amestecul nostru, zise ea.

– Crezi că e cu femeia aceea, mătușă Jane, observă Estelle. Ei bine, și ce dacă? Cred că nu e prima oară, și nu va fi nici ultima. Dar vreau ca el să știe că am organizat

o petrecere aniversară pentru el. Vreau să-i spun în față că m-a... necăjit.

Mătușa ei o privi țintă, exasperată. Nu era deloc normal ca Estelle să fie atât de încăpățânată. Ce păcat că toți copiii trebuie să crească.

– Înainte cu căutarea, atunci? întrebă vesel André, oferindu-și mâna ca să o ajute pe Jane să urce în trăsură.

– Da, răspunseră într-un glas Estelle și Bertrand.

După asta, călătoria fu relativ ușoară. Găsiră hanul în care își debarcase pasagerii trăsura închiriată de domnișoara Kingsley, și aflară despre cumpărarea noii trăsuri fără să trebuiască să părăsească hanul. Vorbiră cu rândașul care știa în ce direcție o luase trăsura – cu doamna și domnul în ea. Toate temerile cele mai rele ale lui Jane se confirmară. Același rândaș fu destul de amabil ca să menționeze că alți patru oameni – doi domni și două doamne – plecaseră în urmărirea aceleiași trăsuri cu două zile în urmă. Cu și mai mare amabilitate, le oferi și descrierea acelei trăsuri.

După aceea, nu trebuiră decât să se țină de urma care se întindea în fața lor ca o panglică strălucitoare. Aproape toți cei cu care vorbeau își aminteau de una din cele două trăsuri sau, în multe cazuri, de amândouă. Fură și mai siguri că mergeau în direcția corectă atunci când André își aminti dintr-odată ceva.

– Oh, auziți, zise el, pocnind tare din degete. Pariez că Marc s-a dus la căsuță.

– Căsuță? repetă Jane.

Și André îi spuse povestea pe care i-o relatase mama lui, despre mătușa din partea tatălui care făcuse un capriciu pentru Marcel pe când acesta era copil, cu mult înainte de nașterea lui, a lui André adică, și despre faptul că și-l făcuse moștenitor și îi lăsase căsuța ei de undeva din pustietățile din Devonshire.

– Mi se pare un loc potrivit pentru a duce o fe... începu André înainte de a fi oprit, prea târziu, de o privire încruntată a lui Jane și un cot ascuțit în coaste.

– *Femeie*, termină Estelle. *Unde* în Devonshire, unchiule André?

El își frecă din nou nasul, dar procedeul acesta nu îi împrospătă memoria. Sau poate că nici nu știuse vreodată, și o și recunoscu. Aproape de mare, poate?

Asta nu le era de mare ajutor.

capitolul 12

Cerul se înseninã și vântul își pierdu puterea, cel puțin în vale. Versanții și fundul văii avuseseră o zi întreagă ca să se usuce. Viola anunță că era timpul să iasă din nou pentru o plimbare lungă, în pas vioi, de-a lungul văii spre mare.

– O să fie noroi, prezise Marcel.

– Putem să-l ocolim. Laşule.

Însă plimbarea nu se dovedi atât de vioaie cum se așteptase ea. Ploaia făcuse ca pământul de lângă râu să devină spongios, iar în cele mai rele zone chiar nămolos. În unele locuri, cărarea care nu fusese niciodată o cărare adevărată era blocată de frunze căzute și chiar trunchiuri întregi de copaci care putrezeau. Totul era foarte sălbatic și părăginit. Era posibil și chiar probabil ca nimeni să nu fi trecut pe acolo de ani de zile. Însă fu oricum o plimbare amuzantă, pentru că trebuiau să ocolească unele obstacole, să se cațăre peste altele câteva, să evite zonele cele mai nămoloase și să se oprească adesea doar ca să privească splendoarea copacilor înveșmântați în straiele timpurii ale toamnei și să asculte păsările.

– Nu e uimitor, zise ea, că fac atâta zgomot, dar de abia le vedem?

– Uimitor, încuviință el cu tonalitatea voit neinteresată pe care o folosea atunci când voia să-i tachineze entuziasmul.

Însă ea nu se lăsă descurajată. Descoperise entuziasmul acesta în ultimele două săptămâni, și se întreba

de ce i se păruse atât de important să îl înăbuşe în numele demnităţii, toată viaţa.

Le luă mai mult de o oră să ajungă la nisipul plajei – şi la vânt din nou. Pornea piezişş peste mare dinspre sud-vest, neîmpiedicat de nimic, luând în răspăr valurile, lăsându-le fără suflare şi netezindu-le din nou. El trebui să-şi ţină pălăria cu mâna. Râul, care se lărgea şi curgea în canale superficiale spre mare, tăiase plaja în două. Se plimbară pe partea lor, mână în mână, fără să vorbească. Li se întâmpla des să nu vorbească. Dar nu din cauză că nu mai aveau ce să-şi spună. Uneori tăcerea e mai prietenoasă decât conversaţia. Într-o parte se înălţau stânci colţuroase. În cealaltă se întindea marea infinită.

– Mă bucur că proprietarii căsuţei au construit-o în vale, departe de priveliştea asta, zise ea.

– Nu-ţi place marea? întrebă el.

– Oh, ba da.

Îşi trase mâna din mâna lui şi se întoarse să vadă toată panorama. Plaja se întindea pe kilometri întregi, în ambele direcţii. Valuri nesfârşit de lungi se spărgeau în spumă şi acopereau nisipul umed pe o distanţă destul de mare, înainte de a fi trase din nou spre adânc. Aerul era rece şi sărat. Un pescăruş singuratic, lovit de vânt din toate părţile, striga jalnic, sau cel puţin aşa părea. Oricum, ea ştia că nu trebuia să atribuie sentimente omeneşti tuturor fiinţelor.

– Dar nu cred că mi-ar plăcea să trăiesc aproape de asta. E prea... primitiv.

– În asta măcar suntem de acord.

El se opri în faţa ei şi plecă fruntea s-o sărute. Ea se sprijini pe el şi îi întoarse sărutul, căutând nu doar căldură, ci şi mângâiere şi uitare. Săptămânile acestea fuseseră atât de bune. Cele mai bune din toată viaţa ei. Oh, de departe cele mai bune. Şi atunci de ce exista un fir de melancolie care se împletise în sufletul ei în ultimele zile, ca o notă slabă şi vibrantă de bas într-o melodie de altfel luminoasă şi veselă?

– *Măcar?* repetă ea. Nu suntem de acord asupra majorității subiectelor?

Nu intenționase să fie o întrebare serioasă. Și nu știa sigur dacă el o luase în serios. Numai că păru să planeze dintr-odată între ei, ca un lucru tangibil. Nu erau ei foarte diferiți în aproape toate punctele care contau? Era ușor să ignori acest fapt fundamental pentru o scurtă idilă romantică. Dar nu ar fi rămas ascuns o veșnicie. Din fericire, veșnicia aceasta nu le aparținea.

Din fericire?

Făcu un pas într-o parte, luptându-se cu o panică inexplicabilă.

– Mă duc să mă plimb jos, la marginea nisipului umed, zise ea.

„Mă duc să...“ Nu „hai să ne...“ Nu fusese intenționat. Poate că el nu o luase așa. Dar nu veni cu ea. Rămase unde era, sau poate o luă înainte. Nu se uită în urmă să-l vadă. Oare aventurile erau întotdeauna așa? El trebuia să știe. Ea nu știa. *Știai* dintr-odată, fără nici o avertizare și fără nici un motiv anume, că se terminase? Și nici nu *exista* vreun motiv. Fusese disperat de fericită aici. Era profund mulțumită de relația lor, dacă putea fi numită așa. Dar bineînțeles că putea, oricât de scurtă ar fi fost. Compania lui o revigora, iar felul în care făcea dragoste o ajutase să revină la viață. Încă nu știa cum avea să se descurce fără el după ce se termina totul.

În curând, foarte curând, avea s-o afle.

Când ajunse la marginea nisipului ud, se opri. Fluxul trecuse de ceva timp, dar nisipul pe care îl acoperise cu puțin înainte nu se uscase încă. Umezeala strălucea din loc în loc. Se simți izolată aici, ruptă de tot și de toate, doar cu gândurile ei. Nu se întoarse să se uite în urmă. Vântul o biciuia nemilos.

Fiicele ei începuseră probabil să își facă griji. Nu făcuse nici o aluzie la destinația ei sau la persoana care o însoțea, mulțumindu-se să le spună doar că *pleca*. Probabil că începeau să se întrebe ce trebuiau să facă în cazul

în care nu se mai întorcea. De când ajunsese aici, nu le mai scrisese niciodată. Măreața ei evadare părea din ce în ce mai mult un egoism măreț. Și ea începea să-și facă griji pentru ele, sau cel puțin să-și pună întrebări. Îi era dor de ele. Îi era dor de nepoți, sau cel puțin de știrile despre ei, pe care le primea frecvent în scrisorile lui Camille.

Își făcea griji pentru Harry. Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna. Griji fără rost. Nu putea face nimic ca să contribuie la siguranța lui. Dar ar fi trebuit să fie măcar acolo, ca să citească orice scrisoare venită din Peninsulă. Oh, oare războaiele nu se vor termina niciodată?

Și ce se întâmplase cu esența ei morală? Moralitatea fusese busola ei în viață până... cât timp trecuse? Două săptămâni? Trei? Pierduse noțiunea timpului. Dar în timpul acesta trăise o viață de păcat. Sau nu? *Era* păcat să iubească un bărbat și să-i permită și lui s-o iubească? Însă ceea ce era între ei nu era iubire. Era dorință.

Părea mai mult decât poftă. Dar era autoamăgire. El nu pretinsese niciodată că era ceva mai mult decât o aventură obișnuită pentru el. Câte zile trecuseră de când îi spusese că ce voia cel mai mult de la viață era plăcerea? Însă ea știuse asta de la început. Nu fusese înșelată. Venise cu el pentru că și ea dorise plăcerea.

Pentru că îl dorise pe el, și încă îl mai dorea.

Își ridică fața spre vânt și închise ochii. Un pescăruș – același? – țipă din nou, jalnic. Se simți oribil și umilitor de tristă. Dar nu merita ceva mai bun. Se întoarse și începu să urce din nou spre plajă. El stătea, desigur, în același loc în care îl lăsase. Ea se opri puțin mai departe.

– Trebuie să plec acasă, spuse ea.

Și apoi simți o panică absolută, crudă.

El părea foarte înalt cu pălăria înaltă trasă bine pe frunte, cu pelerină și cizmele înalte. Părea îndepărtat, auster. Ochii lui, adânciți în orbite așa cum erau adesea, păreau mai întunecați decât de obicei în umbra borului

pălăriei. Semăna ciudat de mult cu un străin, un străin destul de mohorât.

– Mă bucur că ai spus-o tu prima, Viola, răspunse el. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi rănesc femeile.

Chiar și vocea lui ușoară și blândă părea nefamiliară. Oricum ar fi fost, ea se simți rănită. Oare asta fusese și intenția lui – să o rănească, chiar dacă o nega? Sau spunea pur și simplu adevărul? Se săturase de ea și se bucura că anunțase ea sfârșitul aventurii, înainte de a fi silit s-o facă singur.

– Mi-e dor de familia mea, continuă ea. Cred că își fac griji din cauza mea.

– Credeam că ai spus că le-ai scris.

Ea menționase asta curând după ce ajunseseră.

– Dar fără detalii și explicații. Și au trecut mai mult de două săptămâni de atunci.

– Chiar așa? E uimitor cum zboară timpul atunci când ești cufundat în plăcere.

Acum o insulta? Cuvintele în sine nu erau insultătoare, dar ceva din tonul lui o îngheță.

– A fost o plăcere, replică ea.

– Într-adevăr, încuviință el. Rareori am simțit una mai intensă.

Oare cuvântul *rareori* fusese ales cu grijă ca să o taie până la inimă? Dar nu avea nici un motiv de a se simți jignită. Nu fusese decât o aventură, de la început până la sfârșit, și numai ea o considerase ceva important.

– O să te bucuri să mergi acasă la copiii tăi, zise ea.

– Într-adevăr. Însă va trebui să-mi recapăt puterile mai întâi. Aproape că m-ai epuizat, Viola.

Oh, o insulta *într-adevăr*. În cel mai subtil mod. Îi spunea că fusese o amantă total satisfăcătoare, dar că acum era pregătit să treacă la următoarea – sau va fi pregătit, după o scurtă perioadă de recuperare. Îi sugera că fusese nesătulă – așa cum și fusese.

– Despărțirea noastră nu trebuie să fie amară, nu-i așa? întrebă ea.

– Amară? El ridică sprâncenele și o mână, ca și cum ar fi vrut să apuce monoclul. Dar acesta era ascuns sub manta. Sper că nu produc amărăciune nici uneia dintre femeile mele, Viola. Ne vom despărți prieteni, și sper că vei păstra amintiri frumoase despre legătura noastră după ce te vei întoarce la respectabilitatea vieții tale.

„... nici uneia dintre femeile mele."

Nu spusese nimic despre amintirile lui frumoase. În decurs de o lună, probabil că avea să uite cu totul de ea.

Știuse asta de la început.

– Mâine? zise ea. Plecăm spre casele noastre mâine?

Timp de câteva momente, el nu răspunse. Fața lui părea de granit, ochii aspri și opaci. Iar ea, nebună cum era, speră că avea s-o implore să mai rămână câteva zile.

– Cu nopțile astea tot mai lungi, presupun că ar fi înțelept să așteptăm până mâine, răspunse el în cele din urmă. Da, vom pleca la prima oră.

O simți ca pe o palmă peste obraz. Însemna că el ar fi preferat să plece astăzi.

Le luă mai puțin de o oră ca să se întoarcă în vale. Nu se opriră să privească în jur, nici să asculte păsările, nici să-și tragă sufletul. Ocoliră băltoacele noroioase și se cățărară peste crengile copacilor căzuți fără să facă mare caz – și fără să se atingă. De fapt, el se opri o dată ca să o ajute să treacă peste un copac căzut, dar ea pretinse că nu îi văzuse mâna întinsă. Cu următoarea ocazie, el nu i-o mai întinse. Nu își spuseră nici un cuvânt.

Nu se certaseră. Nu exista nici un motiv care să-i împiedice să converseze prietenește și să se simtă în largul lor. La urma urmei, mai aveau de trecut peste restul zilei, peste noapte și peste multele zile ale călătoriei de întoarcere. Se gândise să îi spună să o lase la Bath, în loc să bată tot drumul până la Hinsford. Cu siguranță că nu era nevoie de atât de multe zile ca să ajungă acolo. Nu vor mai călători în felul tihnit în care veniseră.

Dar fiecare oră avea să pară o veșnicie. Nu se gândise la asta dinainte. Când se gândise la sfârșitul aventurii,

se văzuse din nou acasă, singură și singuratică, reluând firele vieții ei. Nu se gândise cum avea să ajungă de aici acolo. Se întrebă dacă nu trebuia să-i sugereze că ar fi putut lua poștalionul din orașul care se afla în celălalt capăt al văii.

Dar ar fi părut o insultă din partea ei.

Dintr-odată, el se opri din mers și mormăi o înjurătură atât de uimitoare, încât se opri și ea și-l privi surprinsă. Dar el nu se uita la ea. Privea cu ochii mijiți spre căsuța care tocmai apăruse în raza lor vizuală. Privi și ea, și îngheță.

Pe terasa de pământ bătătorit din fața ușii era o trăsură trasă la scară. Nu era trăsura lui. Și sigur nici o trăsură locală. Era mult prea mare. Era încă prea departe ca să vadă vreun detaliu, dar...

– Avem companie, zise el printre dinți, cu un aer sălbatic.

– Cine? întrebă ea prostește.

Cum să știe cine mai mult decât ea? Dar chiar când puse întrebarea apărură trei siluete – doi bărbați și o femeie.

Unul dintre bărbați era Alexander.

Celălalt – Joel? – arăta spre ei.

Femeia era Abigail.

Marcel înjură din nou cu răutate – și din nou nu își ceru scuze.

Înjură în sinea lui în tot timpul în care urcară dealul spre căsuță. Cum *naiba* găsiseră locul acesta? Viola recunoscuse că le scrisese fiicelor ei în timp ce el cumpăra trăsura care îi adusese aici, dar îl asigurase că le spusese doar că pleca pentru o săptămână sau două – și el o crezuse. Recunoscuse blazonul de pe ușa trăsurii lui Riverdale înainte de a-l recunoaște pe el. Nici mai mult nici mai puțin decât capul familiei Westcott. Și nu se îndoia că tânăra lady era una dintre fiicele ei. Când se apropiară, văzu cum i se confirmau bănuielile. Semăna puțin

cu Viola. Pe celălalt bărbat nu îl văzuse niciodată, dar ar fi pariat pe viața lui că era ginerele, profesorul artist.

Arsenalul lui considerabil de înjurături se epuizase. Începu să se repete. Dealul părea să devină tot mai abrupt și mai lung odată cu fiecare urcare. Viola o luase puțin înaintea lui. Întrebarea ei – *cine?* – de acum două minute fusese singurul cuvânt pe care îl rostise după ce plecaseră de pe plajă.

Se întrebă dacă avea să fie un duel a doua zi în zori, și care din cei doi bărbați avea să pretindă această onoare. Ce dezastru ar fi fost să tragă un glonț în inima unei rude a Violei, sau să îl înțepe în brațul drept a doua zi după ce se termina aventura. Sau poate că ruda l-ar ucide pe el. Poate că totul avea să se transforme într-o tragedie romantică – cu elemente comice.

Tânăra lady coborâse de pe terasă și stătea printre ferigile care îi ajungeau până la genunchi. Era mlădioasă ca o salcie, cu ochi mari, fața palidă cu două pete de culoare în obraji, neliniștită și vulnerabilă. Nu, nu semăna deloc cu mama ei, cu excepția culorii părului și a unei anumite asemănări a trăsăturilor. Chiar fără să se uite în spate, știa că Viola se înveșmântase în obișnuita ei mantie de demnitate rece. Urmă un moment în care fură cât pe ce să se arunce una în brațele alteia, dar fata ezită și Viola nu se impuse, așa că sfârșiră prin a-și strânge mâinile timp de câteva momente.

– Mamă? zise tânăra femeie.

Vocea ei era ascuțită și tremura ușor. Probabil că nu era vocea ei obișnuită.

– Abby, răspunse Viola. Draga mea. Eram pe cale de a te certa pentru că ai venit singură cu Alexander și Joel. Sau mai degrabă eram pe cale să îi cert pe ei pentru că te-au adus. Dar văd că Elizabeth a avut înțelepciunea de a veni și ea.

Altă lady puțin mai în vârstă venea din spatele trăsurii. Probabil că tocmai ieșise din casă. Părea vag familiară, deși nu-și putea aminti numele ei pe moment. Elizabeth Cumva.

– Viola, zise ea cu un zâmbet cald. Cât mă bucur să te văd. Și arăți bine. Ce loc uimitor de frumos e acesta!

O lady înțeleaptă, care încerca să creeze o oarecare normalitate în situația asta, de parcă ea și tovarășii ei treceau pe acolo și intraseră la un ceai.

Bărbații nu își luaseră ochii de la Marcel.

– Și astfel, misterul s-a rezolvat, spuse contele de Riverdale cu o voce rigidă și rece. Dorchester. Marchizul de Dorchester, îi explică el bărbatului de lângă el.

Viola întoarse brusc capul și îl privi pe Marcel cu ochi mari și surprinși. El ridică din umeri.

– Riverdale? răspunse el. De ce v-a luat atât de mult timp?

– Mamă, zise tânăra lady – era Abigail, fiica mai mică, prin urmare. Ce s-a întâmplat? De ce nu te-ai dus acasă? De ce ai plecat cu... *el?* De ce nu ne-ai scris? Aproape că ne-am ieșit din minți de îngrijorare. Întreaga familie și-a ieșit din minți.

– Ar fi trebuit să vă scriu din nou, spuse Viola, și să vă explic că sunt în siguranță, în casa unui prieten. A fost o neglijență din partea mea să n-o fac, Abby. Dar... să veniți după mine așa? Cum m-ați găsit?

– *Din nou?* repetă Abigail. Ce vrei să zici cu *din nou?*

– Ei bine, explică Viola cam uimită. Trebuie să fi primit biletul pe care vi l-am trimis ție și lui Camille. Iar doamna Sullivan trebuie să-l fi primit pe al ei.

Culoarea din obrajii tinerei dispăru, lăsându-i fața la fel de palidă peste tot.

– Nu, răspunse ea cu o voce șoptită. Nici una dintre noi nu a primit nimic.

Riverdale nu se lăsă distras. Nu își luase ochii de la Marcel. La fel și celălalt bărbat. Amândoi păreau doi îngeri ai răzbunării, cei mai înspăimântători pe care îi văzuse Marcel vreodată. Și cu siguranță că...

– O să vreau satisfacție pentru asta, Dorchester, spuse încet Riverdale.

– Atunci va trebui să stai la rând după mine, interveni celălalt bărbat. Poţi să fii capul familiei Westcott, Alexander, dar doamna e *mama* lui Camille. Soacra mea.

Atrăseseră atenţia doamnelor.

– E o prostie, Joel, spuse Viola. Şi tu, Alexander. Nu am fost răpită. Am venit aici de bunăvoie. Şi nu sunt o fetişcană, ca să fiu apărată de bărbaţii familiei. Am patruzeci şi doi de ani.

Riverdale îşi întoarse privirea rece spre ea.

– Oh, mamă, spuse Abigail. Cum ai *putut*?

– Sugerez să intrăm toţi înăuntru şi să o întrebăm pe această foarte amabilă menajeră dacă nu ne poate pregăti un ceai, sugeră femeia numită Elizabeth. În salon e un foc foarte primitor.

Toată lumea o ignoră.

– Nu e o prostie, mamă, spuse ginerele Violei. Marcel nu-şi putea aminti numele lui. Îl auzise oare vreodată? Fapta dumitale a rănit-o pe Camille. Şi pe Abby. Şi pe Winifred, care e destul de mare ca să înţeleagă câteva lucruri. Şi pe mama dumitale, şi pe fratele dumitale, care este *cleric*. Şi întreaga familie Westcott, care te consideră una de-a lor, deşi te porţi uneori de parcă ai prefera să nu fie aşa. Nu e prostie să vrem să îl pedepsim pe bărbatul care te-a condus pe un drum greşit.

– Joel, spuse Viola, şi vocea ei era şi ea rece acum.

– Cred, spuse Marcel cu vocea aceea blândă despre care ştia întotdeauna că atrăgea atenţia. Şi nu îl dezamăgi nici acum. Toţi se opriră din vorbă, şi toţi îşi întoarseră atenţia spre el. Atenţie *ostilă*, poate, dar totuşi atenţie. Cred că toată lumea a înţeles greşit, Viola. Trebuie să mă prezinţi imediat familiei tale, dar mai întâi trebuie să le explicăm că suntem logodiţi, că eram logodiţi chiar înainte de a porni încoace.

Timp de câteva clipe, scena din faţa căsuţei trebuie să fi arătat ca un tablou reuşit. Nimeni nu se mişcă şi nu spuse nimic. Înainte ca Viola să se poată smulge din vraja pe care o făuriseră cuvintele lui, el păşi alături

de ea, își împleti strâns degetele cu ale ei și îi duse mâna la buze.

– Atașamentul nostru durează de mult, continuă el. Ca să folosim o expresie vulgară, ne-am îndrăgostit unul de celălalt într-un moment în care onoarea nu i-a permis nici unuia dintre noi s-o recunoască – sau să-l mai vadă pe celălalt. Însă ne-am revăzut totuși într-un anumit han de țară, acum câteva săptămâni, când am rămas amândoi blocați din cauza trăsurilor. N-a fost nevoie decât de o privire pentru a reînvia pasiunea care nu se stinsese niciodată cu adevărat. Înainte de sfârșitul zilei hotărâserăm să nu mai petrecem nici o zi din viața noastră despărțiți unul de altul. Ne-am logodit. Și am luat decizia impulsivă și poate nechibzuită de a fugi aici ca să ne sărbătorim fericirea împreună, singuri, pentru o scurtă perioadă, înainte de a începe interminabilul proces de informare a familiilor noastre, de a face anunțurile necesare și de a plănui o nuntă. Nu așa s-a întâmplat totul, iubirea mea?

În sfârșit, o privi în față. Era la fel de palidă ca a fiicei ei. Palidă și complet inexpresivă. Ochii ei îi întâlniră privirea. Se uită o clipă la el și apoi zâmbi.

– Nu pot nici măcar să te învinuiesc doar pe tine pentru toată această nechibzuință, Marcel, spuse ea. Eu am sugerat prima să fugim.

– Ah, dar eu nu am adus nici măcar un argument contra, nu? zise el. Prin urmare, vom accepta răspunderea reciprocă. Prezintă-mă, iubirea mea.

Fiica era Abigail Westcott. Doamna mai vârstnică – deși era mai tânără decât el și Viola – era Lady Overfield, sora lui Riverdale. Și da, o văzuse de câteva ori la Londra, deși nu credea să-i fi fost prezentat oficial, până acum. Îl cunoscuse pe răposatul ei soț. Ginerele era Joel Cunningham.

– Mamă, spuse Abigail, o să te *căsătorești* cu marchizul de Dorchester?

– Viola, începu Riverdale.

– Elizabeth e cea mai înţeleaptă dintre noi toţi, spuse Viola cu vocea fermă şi rece a fostei contese de Riverdale. Să intrăm şi să luăm un ceai. E frig aici afară. Odată ce ne instalăm în jurul focului, putem să vorbim cât vrem.

Îşi trase mâna din mâna lui Marcel şi îi aruncă o privire rece şi seacă, care nu îl înşelă nici o clipă. Sub straturile de demnitate graţioasă, îndelung exersată, fierbea.

Credea că el nu fierbe?

Rareori fusese mai furios, în toată viaţa lui. Poate niciodată.

Marcel nu îi urmă imediat pe ceilalţi în salon. Urcă scările, cu pretextul de a-şi lăsa pălăria şi paltonul. Viola îl urmă sus, cu scuza că trebuia să se spele pe mâini, să se pieptene şi să îşi schimbe pantofii. Îl urmă în dormitorul lui şi închise uşa în spatele ei. El se întoarse şi o înfruntă, cu sprâncenele ridicate şi pleoapele pe jumătate coborâte, care dădeau feţei lui o expresie arogantă, aproape dispreţuitoare. Era înfăţişarea pe care o prezenta de obicei societăţii.

– Marchizul de Dorchester? spuse ea. Dintre toate lucrurile cu care ar fi putut începe, acesta era detaliul care o ustura cel mai tare. Cine *era* bărbatul cu care avusese o aventură? Oare îl cunoştea cât de cât?

El ridică din nou din umeri, aşa cum ridicase şi afară.

– Unchiul meu a murit acum doi ani, explică. Era un om foarte bătrân. Cred că nu a avut încotro. S-a întâmplat să fiu următorul pe linia de moştenire, de vreme ce în toţi anii lui atât de mulţi a produs doar fiice. Eu am considerat întotdeauna că titlurile sunt o anexă greoaie, dar ce era să fac? Nu cred că aş fi putut convinge pe cineva că fratele meu e mai mare decât mine.

Ea nu mai insistă. Erau atâtea altele de spus. *Atâtea.*

– Ce-ai vrut să spui, continuă ea, anunţând că suntem *logodiţi?* Însăşi ideea e de tot râsul.

– De tot râsul? Vorbea încet, aşa cum vorbea întotdeauna în public, chiar dacă ea era singura persoană din cameră. M-ai rănit, Viola. Iar eu nu sunt decât un personaj amuzant în ochii tăi?

– Alexander trebuie să-şi fi dat seama că e de râs. Elizabeth trebuie să-şi fi dat seama. Toţi, întreaga lume o să-şi dea seama, dacă se răspândeşte vestea.

– Vestea se va răspândi cu siguranţă, iubirea mea. Căsătoria unui aristocrat e întotdeauna aşa. Când eşti marchiz de Dorchester, nu ai prea multă intimitate. Sau marchiză.

– Nu poţi fi *serios*, zise ea. De-abia aşteptai ziua de mâine ca să scapi de mine.

– Am spus eu asta, Viola? replică el pe un ton îndurerat, care păru o batjocură. Cât de lipsit de galanterie din partea mea. Aş zice că eşti mincinoasă, dar asta ar fi la fel de lipsit de galanterie. Ce să spun?

– Tu nu vrei să te *căsătoreşti* cu mine, zise ea.

Expresia batjocoritoare dispăru, înlocuită de una întunecată.

– Ce *vreau* eu nu mai are importanţă, zise el. Nici ce vrei *tu*. Acum câteva săptămâni ne-am vârât într-o mare încurcătură, Viola, iar acum am fost prinşi şi trebuie să plătim preţul.

– Asta e o prostie, răspunse ea, şi tu trebuie s-o ştii. Alexander nu va sufla o vorbă despre asta. Şi nici vreunul dintre ceilalţi.

– Stai să văd. Riverdale i-o va şopti soţiei lui. Cunningham îi va spune *soţiei lui*, iar ea şi domnişoara Abigail Westcott o vor informa pe mama ta, în cea mai strictă taină. Toată familia Westcott, care e atât de îngrijorată din cauza ta, va trebui liniştită, şi nu cred că li se va spune o minciună, iar dacă li se va spune, îşi vor da seama de adevăr într-o clipă. Servitorii vor auzi povestea, aşa cum aud servitorii întotdeauna, inevitabil. Şi servitorii o vor transmite în cea mai strictă taină altor servitori, care o vor transmite stăpânilor lor. Devine clar

ce vreau să zic? Virtutea ta a fost compromisă, Viola, iar eu sunt cel care a compromis-o. Trebuie deci să mă comport onorabil, așa cum reușesc să mă port uneori, și să mă căsătoresc cu tine. Nu ai de ce te plânge. *Eu* nu am scris familiei *mele*. Familia *mea* n-a apărut aici, suflând foc pe nări, nu-i așa?

Amândoi auziră în același moment. Trebuie să fi făcut destul de mult zgomot, pentru că fereastra era închisă. În mod normal, valea era foarte tăcută. Viola se repezi să se uite afară, așteptându-se să vadă doar trăsura lui Alexander, mutată din loc. Dar trăsura era încă în fața casei, și nu fusese dată nici o poruncă de a o muta. Nu, ceea ce auziseră era sosirea altei trăsuri. Aceasta se opri pe alee, fără să ajungă chiar pe culme. Marcel păși alături de ea. Înjură din nou, așa cum făcuse în vale.

Vizitiul coborî de pe capră ca să deschidă portiera și să tragă scările. Coborî o figură familiară, care se uită în jos spre vale. Era tânărul gentleman care fusese cu Marcel la han. Fratele lui. Dar nu era singur. Un bărbat mult mai tânăr, mai degrabă un băiat, înalt, subțire, brunet, care promitea să frângă multe inimi când va veni vremea lui, coborî după el și se întoarse să întindă mâna unei doamne mai vârstnice și apoi unei fete, cu fața ascunsă de borul bonetei.

– Uneori, zise Marcel, farsa de la sfârșitul piesei e exagerată și pierde toate calitățile amuzante pe care le-ar fi avut de altfel. Ai observat asta, Viola?

„Familia mea nu a apărut aici suflând foc pe nări, nu-i așa?“

Se pare că o făcuse.

capitolul 13

Ce naiba îl apucase pe André să vină aici și să-i aducă și pe Estelle, și pe Bertrand cu el? Și pe *Jane*. Înnebunise toată lumea? Marcel se întoarse de la fereastră, se repezi pe scări și ieși pe terasă.

– Cum am zis, îl auzi el pe André spunând, nu se mai vede altă clădire. Cred că e locul cel mai singuratic de pe pământ. Nu mă văd dorindu-mi să petrec mult timp aici.

– Din fericire poate, zise Marcel, n-ai fost invitat să faci asta, André.

– Oh, i-auzi. Fratele lui se întoarse cu fața spre el. *Ești* aici, Marc.

Toată lumea se întoarse spre el. Jane stătea cu buzele strânse, țeapănă de parcă ar fi înghițit un băț, expresie și postură rezervate sigur pentru el. Nu pretinsese niciodată că îl plăcea sau îl aproba, încă din momentul în care își anunțase intenția de a se căsători cu Adeline. Bertrand, subțire și foarte înalt după ce crescuse brusc cu vreo doi ani în urmă, făcu câțiva pași spre el. Estelle, mai scundă, dar exact la fel de subțire, cu fața îngustă, cu ochii mari, nu chiar drăguță, însă cu promisiunea unei extraordinare frumuseți, păși spre el cu o viteză care era sigur interzisă de regulile de bună conduită și purtare cuviincioasă ale tinerelor doamne, enunțate și respectate de Jane.

– Tată, strigă ea, și el realiză oarecum surprins că era teribil de furioasă. Ai stricat totul. Ai spus că vii acasă, și te-am *crezut*, fraiera de mine. Trebuia să fi știut că nu faci *niciodată* ce spui că o să faci. Te-am crezut pentru că avea să fie aniversarea ta specială, și am crezut că voiai să o petreci cu noi. Am organizat o petrecere surpriză pentru tine – prima mea petrecere. Am plănuit totul până în cele mai mici detalii. Am făcut liste lungi, ca să nu uit totul. Și *tu nu ai venit*. L-ai trimis pe unchiul André acasă cu trăsura ta, și asta arăta că nu intenționai să vii deloc. Și asta era *în regulă*, dar nu ar fi trebuit să spui de la început că vii. Am venit să te caut pentru că voiam să știi că nu o să mai cred niciodată vreun cuvânt pe care mi-l spui – niciodată. Dar totul e în regulă, pentru că nu-mi pasă.

Marcel fu atât de năucit, că nu-și mai putu ridica nici măcar monoclul. Fiica lui îi spusese mai multe cuvinte decât o auzise rostind în aproape optsprezece ani, de când se născuse.

– Sora mea e supărată, domnule, îi spuse Bertrand. Și-a pus tot sufletul în plănuirea unei petreceri care să te surprindă.

– Estelle, iubirea mea, spunea Jane, nu se cuvine ca o tânără doamnă să îi vorbească astfel ta...

– Tăcere, spuse Marcel încet, și ea se opri brusc.

André își drese glasul.

– Bună ziua, domnișoară Kingsley, spuse el, iar Marcel își aruncă privirea peste umăr și văzu că ea ieșise într-adevăr din casă, deși păstra distanța.

– Cine...

Estelle păru și mai furioasă când dădu cu ochii de Viola, dar el întinse mâna și ea închise gura.

El se întoarse și întinse un braț spre Viola, privind-o cum se apropia, demnă și rece ca o statuie de marmură.

– Și familia mea ne-a găsit, îi spuse el, tocmai când eram pe cale de a porni noi spre ei. Doamna Morrow e sora răposatei mele soții, și a fost principala persoană care a avut grijă de copiii mei după moartea ei. André e fratele meu. Estelle și Bertrand sunt fiica și fiul meu.

André salută cordial. Ceilalți rămaseră ca niște stane de piatră, în timp ce Viola înclină capul și le ură o după-amiază plăcută.

– O cunosc și o admir pe domnișoara Kingsley de mulți ani, spuse el, întorcându-și atenția spre ei. Când ne-am întâlnit din nou din întâmplare acum câteva săptămâni, nu a mai fost nevoie să ne ascundem aprecierea unul față de altul și a fost de acord să se căsătorească cu mine. Bineînțeles că ar fi trebuit să ne informăm imediat familiile. Ar fi trebuit să facem un anunț public al logodnei noastre și să începem să ne planificăm nunta. Asta ar fi trebuit să facem. În schimb, am hotărât să petrecem două săptămâni împreună, singuri.

Nările lui Jane se umflară, deşi rămase tăcută.

El luă mâna Violei în mâna lui şi o duse la buze. Era rece ca gheaţa.

– A fost nesăbuit şi egoist din partea noastră, continuă ea. Acum puţin timp, una din fiicele mele a sosit aici, cu ginerele meu şi alţi membri ai familiei mele, şi dumneavoastră aţi ajuns în urma lor. Vă datorăm toate scuzele noastre.

Ochii întunecaţi ai lui Estelle se măriră în timp ce se uita de la unul la celălalt, şi pentru o clipă Marcel se gândi că era mai furioasă ca niciodată. Dar apoi dispoziţia i se schimbă total şi zâmbi – radios.

– *Papa?* zise ea. O să te *căsătoreşti?* Atunci înseamnă că o să vii să stai acasă. Tot timpul.

La început, Marcel se gândi că avea să se arunce în braţele lui, dar rămase pe loc, clătinându-se uşor şi ducându-şi mâinile fără mănuşi, împreunate, la piept. Încheieturile îi erau albe.

Nu-şi amintea vreo ocazie în care vreunul dintre copiii lui să-l fi atins de bunăvoie. Nu-şi amintea de vreo ocazie în care să-i fi îmbrăţişat sau sărutat – cu excepţia acelui prim an vrăjit, înainte de moartea lui Adeline. Nu-şi amintea nici să-i fi spus vreodată *papa*.

Bertrand se înclină ţeapăn.

– Felicitări, domnule! spuse el. Felicitări, doamnă!

– Oh, i-auzi, spuse şi André.

Jane tot nu spuse nimic.

– Este o zi friguroasă, spuse Viola. Veniţi înăuntru, vă rog. Tocmai eram pe cale de a lua ceaiul în salon cu toţii. E un foc acolo. Doamnă Morrow, permiteţi-mi să vă conduc.

– *Domnişoara* Kingsley? spuse Jane fără să se mişte. Şi aveţi o fiică?

– Două fiice şi un fiu, spuse Viola. Şi trei nepoţi. Există o poveste în spatele tuturor acestor lucruri şi vă voi împărtăşi-o cu plăcere, după ce vă văd instalată,

cu o ceaşcă de ceai fierbinte în mâini. Vă rog să veniţi. Marcel, condu-i tu pe copii şi pe domnul Lamarr.

– Domnişoara Kingsley a fost odinioară o Westcott, Jane, explică André, şi contesă de Riverdale.

Jane permise să fie condusă în casă. Estelle o urmă cu Bertrand, cu mâna trecută pe sub braţul lui. André mai zăbovi şi îi rânji fratelui său.

– Auzi, Marc, sosirea celor două familii răzbunătoare te-a prins în sfârşit în capcana parohului?

– Presupun că ai avut un motiv bun de a-mi aduce copiii aici, André, zise el încet.

Dar de unde naiba ştiuse unde să vină?

– A fost al dracului de greu să te găsesc, îi spuse fratele lui. Ne-ar mai fi trebuit încă o zi sau chiar două să ajungem aici, dacă familia domnişoarei Kingsley nu ne-ar fi lăsat o urmă foarte vizibilă. Care dintre ei a mai venit, pe lângă una dintre fiice şi ginere?

Marcel ignoră întrebarea.

– De ce i-ai adus? întrebă el. Au *şaptesprezece* ani, André, şi au avut cea mai strictă şi îngustă educaţie.

– A cui e vina? spuse André. Eu n-am adus pe nimeni, Marc. *Ei* m-au adus pe *mine*. Cred că mica ta Estelle a crescut. Întotdeauna a fost o fată liniştită şi tăcută ca un şoricel, şi nu am văzut-o niciodată supărată. După o săptămână sau două în care nu şi-a găsit locul, aşteptându-ţi sosirea la orice oră a zilei, ar fi pornit singură în căutarea ta, dacă nu ar fi putut convinge pe nimeni să o însoţească. Bertrand ar fi însoţit-o, bineînţeles, iar Jane nu a avut de ales, dacă nu voia să o închidă în camera ei şi să o ţină doar cu pâine şi apă. M-au târât şi pe mine doar pentru că îi puteam conduce acolo unde ai fost văzut ultima dată, deşi satul acela a fost al naibii de greu de găsit. Toate satele păreau la fel. De unde să ştiu că nu te-ai distrat cu domnişoara Kingsley o noapte sau două, înainte de a pleca mai departe, în căutarea unei noi distracţii? La urma urmei, se ştie că legăturile tale nu durează mai mult de câteva zile.

– Am face mai bine să intrăm, spuse scurt Marcel.

Ar fi preferat să facă orice altceva pe lume. Nu îi lipsea decât foarte puțin ca să pună șaua pe unul din caii din grajd și să plece în galop spre cel mai îndepărtat orizont. Dar Estelle era aici. Și Bertrand.

– Așa că ai reușit să te legi la cap, rânji André din nou. Va fi cea mai bună glumă din înalta societate, Marc.

– Dacă voi auzi că domnișoara Kingsley e subiectul vreunei glume proaste, spuse Marcel în timp ce îi urmau pe ceilalți în căsuță, cineva o să răspundă în fața mea, André.

În ora care urmă, lucrul cu adevărat bizar, se gândi Viola mai târziu când rămase singură, fu acela că totul deveni repede o ocazie socială perfect cordială, un grup de persoane reprezentând două familii așezate împreună în salonul unei case de țară, luând împreună un ceai cu prăjituri și conversând despre peisajul din Devonshire, starea drumurilor, frumusețea retrasă a văii, tihna robustă a căsuței și nunta care urma. Se întrebă dacă observase cineva că ea și Marcel nu participaseră prea mult la acest ultim subiect – și nici la celelalte, dacă tot veni vorba.

Ea fu în stare măcar să-și facă de lucru cu turnarea ceaiului și servirea prăjiturilor, după ce o asigurase pe doamna Prewitt că prezența ei nu era necesară. Însă Marcel rămase pur și simplu în picioare, la început înaintea focului și apoi la fereastră, deși nu cedă ispitei de a se întoarce cu spatele și a se uita pe geam, ispită care trebuie să fi fost foarte puternică.

Părea auster, iar toate posibilele sentimente erau bine ascunse în interiorul lui. Dar același lucru era adevărat și în privința ei. Regăsise stăpânirea de sine care fusese a doua natură pentru ea în timpul celor douăzeci și ceva de ani de căsnicie. Juca rolul gazdei grațioase.

Urmau să se căsătorească la Londra – la St. George în Hanover Square, bineînțeles, unde aveau loc toate

nunțile din înalta societate în lunile sezonului. Alexander o sugerase. Acolo se căsătorise și el cu Wren la începutul acestui an în ciuda sau poate tocmai datorită faptului că Wren trăise aproape toată viața în izolare, cu fața ascunsă de un văl care îi masca semnul din naștere ce îi acoperea efectiv jumătate din față. Poate că Alexander se gândise că singura modalitate de a reduce la tăcere orice scandal iscat de anunțul neașteptat al acestei căsătorii era aceea de a-l înfrunta cu tupeu și a face nunta acolo.

Nimănui nu-i plăcu ideea. Viola însăși s-ar fi opus, dacă dorințele ei ar fi fost consultate.

Se vor căsători cu licență specială, în biserica din sat sau din cel mai apropiat oraș, cât de repede posibil, cu opt membri ai familiilor lor care să-i asiste – ca să adauge un aer de respectabilitate, bineînțeles, deși doamna Morrow, care făcuse sugestia, nu spusese asta.

Lui Joel nu-i plăcu această idee. Și nici altcineva nu păru încântat.

– Camille va dori să asiste la nunta mamei ei, spuse Joel. Și doamna Kingsley va dori să asiste la nunta fiicei ei.

Se vor căsători în Bath, atunci, unde toată lumea putea să vină și să găsească un hotel bun în care să stea. Poate la Bath Abbey, unde se căsătoriseră Camille și Joel anul trecut. La urma urmei, Bath fusese primul cămin al Violei. Sugestia aceasta veni de la Abigail, care rămăsese tăcută și apatică până când vorbise. Joel și Alexander și Elizabeth primiră sugestia cu oarecare simpatie, dar ceilalți nu. Ar fi fost prea impersonal, cu toți invitații răspândiți în Bath în diverse hoteluri, pentru că nici mireasa, nici mirele nu aveau un cămin propriu acolo.

Se vor căsători la Redcliffe Court, hotărî Lady Estelle Lamarr. Părea să fie singura care aștepta nunta cu un oarecare entuziasm. Cu inima grea, Viola își dădu seama că era așa pentru că spera că mariajul avea să-l facă pe tatăl ei să se liniștească și să rămână acasă. Oricum

aveau să se desfășoare lucrurile, fata avea să fie teribil de rănită. Probabil că purta deja povara unei vieți întregi de suferință. Nunta avea să aibă loc în următoarele săptămâni, înlocuind petrecerea aniversară pe care o planificase. Avea să adapteze planurile și să le extindă. Va fi o provocare minunată – dacă Bertrand o va ajuta. Era sigură că și mătușa ei avea s-o ajute, deși rolul principal avea să fie al ei.

– O să organizez un dejun de nuntă grandios, zise ea, zâmbind feței solemne din jur, în sala de bal.

– O nuntă la scara pe care ți-o imaginezi ar fi imposibil de plănuit în timp atât de scurt, Estelle, spuse mătușa ei. Habar nu ai câtă muncă ar implica, iubita mea. Iar mătușa și verișoara tatălui tău sunt deja profund implicate în plănuirea nunții lui Margaret. Planuri foarte elaborate și costisitoare, aș putea adăuga.

– Nunta trebuie să aibă loc la Brambledean Court, zise Alexander. De Crăciun. E locul potrivit pentru ea, pentru că Viola a fost cândva contesă de Riverdale, iar Brambledean a fost reședința ei oficială. Iar eu și soția mea suntem amfitrionii potriviți ai acestui eveniment, de vreme ce eu sunt capul familiei Westcott. Wren va fi încântată. Ea și Viola au devenit foarte bune prietene la începutul anului. Și până la Crăciun avem destul timp ca să facem toate planurile necesare și să trimitem toate invitațiile.

Viola nu se deranjă să-i aducă aminte că ea nu era o Westcott.

– Asta pare o idee excelentă, Alex, spuse Elizabeth. Și de vreme ce ai început să reconstruiești splendoarea inițială a Bramblededeanului, poți oferi o petrecere de casă nouă cu ocazia Crăciunului și a nunții Violei și a lordului Dorchester.

– Cred că sugestia contelui de Riverdale e cea mai înțeleaptă, Estelle, spuse doamna Morrow.

– Da, mătușă, răspunse fata, dar păru dintr-odată abătută.

Elizabeth trebuie să fi observat și ea.

– Ce aș sugera eu, zise ea, e să transformi petrecerea aniversară pe care ai plănuit-o cu atâta grijă într-o petrecere de logodnă, Lady Estelle. Ar putea fi și o petrecere aniversară, deși oarecum întârziată.

Fața fetei se lumină la această sugestie.

– Oh, asta e o idee splendidă, Lady Overfield. Nu-i așa, Bert? Nu-i așa, *papa*?

El interveni în discuție pentru prima dată:

– Învăț repede, zise el cu vocea înceată și apatică, că o nuntă aparține oricui, numai miresei și mirelui, nu. Organizează-ți petrecerea, Estelle. Plănuiește nunta de Crăciun, Riverdale. Eu îmi voi îndeplini rolul participând la amândouă. Și nu mă îndoiesc că logodnica mea va face la fel.

– Bineînțeles, spuse Viola.

Și astfel totul fu aranjat – o petrecere de logodnă la Redcliffe în următoarele săptămâni, o nuntă la Brambledean de Crăciun.

„Va fi o harababură teribilă", se gândi Viola, „și niște sentimente rănite, când nici unul dintre evenimente nu va avea loc". Se uită la Abigail, apoi la Estelle și la Bertrand.

Pentru că bineînțeles că nu exista nici o logodnă.

Și nu avea să fie nici o nuntă.

Deveni evident pentru toată lumea că, în ciuda faptului că în căsuță erau opt dormitoare și se puteau înghesui toți în ele, la o adică, nu era o idee practică să rămână cu toții să petreacă noaptea acolo. La început se sugeră ca Marcel și familia lui să se ducă la un han din orașul de peste râu, în timp ce Viola și familia ei rămâneau în căsuță. În cele din urmă se hotărî însă ca bărbații să plece în oraș, iar doamnele să rămână unde erau. Oricum ar fi fost, Marcel trebuia să-și părăsească propria casă, probabil pentru că era socotit nepotrivit să doarmă sub același acoperiș cu logodnica lui.

Riverdale luă hotărârea finală, explicând că trebuia să schimbe câteva cuvinte cu Dorchester, între patru ochi. Marcel presupuse că avea să fie interogat în privința eligibilității lui de un bărbat cu zece ani mai tânăr și care se afla mai prejos decât el pe scara socială – dar fără îndoială cu toată blestemata demnitate de cap al familiei.

Așa că plecară înghesuiți toți cinci în trăsura lui Riverdale, spre un han care putu oferi, din fericire, câte o cameră pentru fiecare. Cinară împreună friptură de vită, cartofi și varză. Și conversară despre o mulțime de subiecte, nici unul legat de logodne sau nunți sau luni de miere petrecute înaintea nunții. Totul fu foarte cordial și foarte civilizat. Dar după ce își terminară budinca cu mult seu și ceva împrăștiat pe deasupra, ceva care nu era cremă de ouă dar nici altceva care putea fi recunoscut, André se ridică în picioare și îl bătu pe Bertrand pe umăr.

– Haide, Bert. Hai să vedem ce poate oferi cârciuma. Cred că tatăl tău nu va obiecta dacă vei da pe gât o halbă de bere. Vino cu noi, Cunningham.

– Mulțumesc, răspunse Joel Cunningham, dar rămân aici.

Deci avea să aibă doi anchetatori, nu? Marcel se lăsă pe spate în scaun și se jucă cu toarta ceștii de cafea, în timp ce unchiul și nepotul ieșeau din cameră.

Se simțea și acum ca un barbar.

„Mă duc să mă plimb la marginea nisipului umed“, exact așa, cu folosirea pronumelui la singular – *eu*, când ar fi putut spune *mergem?* – îl făcuse să simtă fiorul înghețat al sfârșitului. O lăsase să plece singură și rămăsese privind-o un timp care nu îl putea socoti nici acum, până când ea se întorsese.

„Trebuie să merg acasă“, spusese ea atunci, și el știuse dintr-odată de ce fusese atât de deranjat de cuvintele ei. Era pentru prima dată – și era aproape sigur – când o femeie punea capăt unei aventuri cu el. Așa cum pusese

capăt flirtului lor de acum paisprezece ani, spunându-i să plece. Nu-şi învăţase lecţia atunci?

Era limpede că nu. Se purtase rău jos pe plajă. Fusese rănit şi răspunsese cu aceeaşi monedă. Oh, doar prin cuvinte şi insinuări, bineînţeles. Nu o atinsese nici măcar cu un deget. Dar asta fusese oare adevărata lui intenţie? Să întoarcă rană pentru rană? Ştia că o rănise.

Şi acum erau condamnaţi să îşi petreacă tot restul vieţii împreună. Sau cel puţin să îşi petreacă restul vieţii căsătoriţi unul cu celălalt, ceea ce nu era neapărat acelaşi lucru. Vorbi înainte ca Riverdale să se poată lansa în discursul pe care îl pregătise fără îndoială.

– Am titlu şi avere, zise el. Faptul că doamna e lipsită de amândouă nu contează nici cât negru sub unghie. Lipsa de avere a fiicei se va remedia. Şi doamna are o anumită vârstă, dacă chiar trebuie s-o reamintesc, şi nu are nevoie de permisiunea nimănui ca să se căsătorească cu cel pe care îl alege.

– Fiica are un nume, spuse Cunningham.

– La fel şi doamna, adăugă Riverdale.

Se părea că renunţaseră la mănuşi, iar lui i se atribuise rolul nemernicului. Marcel ridică ceaşca şi sorbi din cafea, care era prea slabă şi prea rece. De ce naiba nu se gândise nici unul să ceară vin sau porto?

– Mă voi căsători cu Viola de Crăciun, probabil la Brambledean, zise el. Va fi o căsătorie validă. Nu am nici o soţie secretă ascunsă pe undeva. Voi avea grijă de toate nevoile ei pentru tot restul vieţii şi mă voi ocupa de ea şi în cazul în care voi muri înaintea ei. Domnişoara Abigail Westcott va fi bine-venită în casa mea şi va primi o zestre mai mult decât suficientă.

– Vei avea grijă de *toate* nevoile ei? repetă Riverdale.

Vorbise pe un ton liniştit şi curtenitor, dar Marcel hotărî că întrebarea era foarte veninoasă. Începea să nu-l mai poată suporta deloc pe contele acesta atât de corect şi respectuos, care nu era o rudă de sânge a Violei şi nici măcar o rudă prin alianţă.

Trebui să se străduiască mult ca să nu răspundă așa cum i-ar fi plăcut. Nu avea nevoie de bunăvoința nici uneia dintre rudele Violei. Putea trăi foarte bine fără ea, de fapt. Dar ea nu putea. Dovedise asta jos pe plajă. Îi era dor de ei, la naiba. Îi alesese pe ei în detrimentul lui.

– *Toate*, sublinie el liniștit.

– Abigail e ilegitimă, interveni Cunningham, exact așa cum e și soția mea. Și cum sunt și eu. Ești dispus să îți contaminezi copiii, lăsând-o să trăiască în aceeași casă cu ei?

Marcel îl privi cu un respect nou. Voia răspunsul la o întrebare pe care ar fi ignorat-o cu toții din delicatețe – până ar devenit poate o problemă, mai târziu.

– Și căsătoria soacrei mele a fost bigamă, timp de mai bine de douăzeci de ani, adăugă Cunningham. Deși n-a fost vina ei, înalta societate a hotărât să o trateze ca pe o leproasă. Ești dispus să înfrunți ceea ce poate însemna asta, după căsătorie?

– Dacă înalta societate îmi va trata soția fără tot respectul cuvenit marchizei de Dorchester, spuse Marcel, atunci înalta societate va trebui să se răfuiască cu mine. Și pot să vă asigur că nu sunt vorbe de clacă. Și nici nu vreau să iau în considerare ideea că ilegitimitatea lui Abigail o descalifică de la participarea deplină la modul de viață pentru care a fost crescută.

Timp de câteva momente se uitară cu toții unul la altul.

– N-a fost vorba de nici o logodnă, spuse în cele din urmă Riverdale, până nu ne-ai văzut în fața căsuței azi după-amiază, pe când urcai din vale.

– Contează? întrebă Marcel.

– Da, răspunse Cunningham. Ea e soacra mea. Soția și cumnata mea o iubesc foarte mult. La fel și fiicele mele. Eu am cea mai profundă afecțiune față de ea. Dacă prețul fericirii ei e un aranjament făcut între noi

zece, ca să spunem o poveste plauzibilă şi să nu divulgăm niciodată tot adevărul, atunci sunt pregătit să-l plătesc.

Riverdale nu spuse nimic.

„E calea mea de ieşire", se gândi Marcel. Şi a Violei. O cale de ieşire dintr-o situaţie care era intolerabilă pentru amândoi. Nimeni nu trebuia să afle despre nenorocirea ei, deşi acesta era un mod ridicol de a privi aventura unei femei care trecuse de patruzeci de ani, aventură pe care o începuse de bunăvoie şi de care se bucurase foarte mult – până când nu se mai bucurase deloc. Nimeni nu trebuia să ştie, cu excepţia celor opt persoane care îi găsiseră la căsuţă în această după-amiază. Şi – aşa cum îi spusese Violei mai devreme – toţi oamenii cărora cei opt le-ar fi destăinuit adevărul, şi toţi oamenii cărora li s-ar fi destăinuit *aceştia*. Şi familia Prewitt, şi nepoata lui Jimmy Prewitt.

În plus, el presupunea că era un gentleman în sufletul lui, şi în sufletul fiecărui gentleman cât de cât demn de acest nume se află un sâmbure de onoare.

– Soacra ta va fi fericită cu mine, îi spuse el lui Cunningham, aruncându-i o privire lui Riverdale. Voi avea grijă să fie aşa.

Cei doi nu păreau deloc convinşi. În punctul acela, ar fi trebuit să tacă.

– M-am îndrăgostit de ea acum paisprezece ani, continuă el, înfrumuseţând povestea pe care o relatase mai devreme la căsuţă, şi ea de mine, deşi era o soţie mult prea supusă ca să admită aşa ceva pe atunci. M-a trimis la plimbare înainte ca atracţia noastră să poată fi transpusă în cuvinte sau fapte, şi eu am plecat. Era o doamnă căsătorită – sau cel puţin asta credeam amândoi. Uneori totuşi, dacă e adevărată, dragostea nu moare. Rămâne doar inactivă.

– Din ce ştiu eu despre reputaţia ta, Dorchester, observă Riverdale, definiţia pe care o dai tu *iubirii* nu e şi definiţia mea.

– Ah, spuse Marcel, înseamnă că trebuie să mai adaug un cuvânt la dicţionarul meu. Plănuiesc să scriu unul, ştiţi, deşi Viola e sceptică, de vreme ce până acum nu am decât un singur cuvânt pentru el – verbul *a benchetui*. Acum pot să adaug şi *iubirea* cu toate miliardele ei de sensuri şi nuanţe. Cuvântul acesta ar fi de ajuns pentru câteva pagini, nu credeţi?

Începuse să se înfurie. Respiră adânc de câteva ori, deliberat.

– Eu m-aş mulţumi cu asigurarea că o vei trata onorabil, spuse Cunningham.

Furia aproape că îi depăşi autocontrolul – până îşi dădu seama ce se întâmpla acolo. Era în prezenţa iubirii adevărate. Aici erau doi bărbaţi, nici unul dintre ei înrudit cu Viola printr-o legătură de sânge, dar amândurora le *păsa*. Pentru că era un membru al familiei lor, şi familia conta pentru ei. Familia rămânea unită şi apăra ce era al ei.

Timp de câteva momente, se simţi insuportabil de trist. Ce irosise el în numele vinovăţiei şi al dezgustului faţă de propria persoană, rămânând departe de nişte persoane pe care nu era demn să le considere ca aparţinându-i?

– Ai asigurarea mea, spuse el scurt. Presupun că vorbeşti despre fidelitate. Ai asigurarea mea.

– Poate că ar trebui să adaugi şi cuvântul *fidelitate* la dicţionarul tău, Dorchester, propuse Riverdale. Are mult mai multe sensuri decât cel evident.

Marcel se ridică în picioare.

– Trebuie să-mi salvez fiul din cârciumă, spuse el, şi de şansa de a degusta prea multă bere.

Nici unul dintre ei nu încercă să-l urmeze.

Marcel se gândi că i-ar fi venit foarte bine să rupă câteva scaune şi câteva mese, şi să spargă câteva geamuri. Dar se dovedi că nu putea să se răcorească nici măcar dojenindu-l pe Bertrand sau ocărându-l pe André. Fiul său bea apă.

– Bert nu se atinge niciodată de alcool, spuse André, bătându-l pe băiat pe umăr, şi nici nu intenţionează s-o facă. Cred că a sosit timpul, Marc, să-l salvezi din gheare-le mătuşii şi ale unchiului.

Marcel se uită la fiul său, ale cărui nări se umflaseră uşor, dar care nu spuse nimic. Era de acord cu fratele lui – sau poate nu? Şi îşi dori ca André să nu fi folosit porecla pe care i-o dădea Estelle fratelui ei geamăn.

– Bertrand are şaptesprezece ani, spuse el. Aproape optsprezece. Cred că este destul de mare ca să ia propriile decizii.

Fiul său îi aruncă o privire indescifrabilă şi luă paharul. Marcel se gândi că şi el trebuie să fi arătat ca Bertrand pe când avea şaptesprezece ani. Şi da, era destul de mare ca să ia propriile decizii, bune sau rele. Furia lui se transformă în melancolie.

Dar tot îşi mai dorea să poată rupe câteva scaune.

Seara la căsuţă fu lungă şi nespus de plictisitoare, deşi se menţinu o oarecare cordialitate. Poate din cauză că toate erau doamne şi fuseseră educate pentru a se descurca în cele mai stânjenitoare situaţii sociale, se gândi Viola când se termină.

Deşi nu puteau exista multe situaţii mai stânjenitoare ca asta.

Doamna Morrow se purtă cu o politeţe de gheaţă. Dar Viola nu o putea învinui pentru ostilitatea care fierbea evident sub pojghiţa subţire a bunelor ei maniere. Fusese forţată să rămână în compania unei femei pe care o considera vrednică de dispreţ. Şi în ciuda faptului că nu arăta nici o emoţie reală, Violei i se păru că îi păsa de tânăra ei nepoată, pe care o crescuse aproape de la naştere. Manierele modeste şi docile pe care le arăta Lady Estelle Lamarr în prezenţa persoanelor mai vârstnice erau mărturia educaţiei mătuşii ei.

Educaţia şi îndelungata experienţă de amfitrioană socială a Violei o ajutară foarte mult. Reuşi să se ridice

la înălțimea provocării de a fi gazdă într-o căsuță care aparținea amantului ei. Reuși să organizeze cina și să servească răcoritoarele și să converseze cu o aparentă ușurință, îndelung exersată.

Elizabeth, ca de obicei, fu un izvor neprețuit de amabilitate caldă și conversație plăcută. Reuși să găsească un teren comun și numeroase subiecte dragi inimii doamnei Morrow, și reuși să o atragă în conversație și pe Lady Estelle. Elizabeth fu cea care atrase atenția asupra faptului că ea și Abigail aveau să fie surori după nunta părinților lor. Estelle, care îi aruncase priviri furișe lui Abigail toată seara, cu evident interes și admirație, păru dintr-odată foarte mulțumită.

– Oh, da, zise ea, adresându-se lui Abigail. Și vei veni să locuiești cu noi, bineînțeles. Poate că vom deveni prietene speciale. Am verișori la Redcliffe, dar nici unul dintre ei nu mi-a fost vreodată ca o soră sau ca un frate, cu excepția lui Bert, bineînțeles. M-am gândit adesea că mi-ar fi plăcut să am o soră, dacă mama mea nu ar fi murit.

Abby fu amabilă, deși era evident că se simțea foarte nefericită.

– E încântător să ai o soră, spuse ea. Eu am fost întotdeauna apropiată de Camille, sora mea mai mare. Dar ea e căsătorită acum – cu Joel, pe care l-ai întâlnit mai devreme – și nu o văd atât de des cum aș dori. Și mai am și o soră vitregă, pe care am întâlnit-o pentru prima dată acum doi ani. E Anna, ducesa de Netherby.

– Va fi o mare plăcere să îi întâlnesc și să îi cunosc pe toți, spuse fata. Mi-am dorit – oh, ani și ani la rând – ca tăticul să se căsătorească din nou și să vină să stea acasă.

Viola se culcă mai nefericită decât fusese în orice moment din ultimii doi ani. Și patul ei părea atât de uriaș și de gol. O aștepta pe Abigail să vină la o discuție intimă, dar ea nu apăru. Și asta o făcu să se simtă și mai

nefericită. Se părea că Abby era prea rănită chiar şi pentru o confruntare.

Şi copila aceea nenorocită, fiica lui, pe care el o neglijase atât de ruşinos toată viaţa. Pe care o neglijase şi cu câteva săptămâni în urmă, după ce trimisese vorbă că era în drum spre casă. Va fi şi mai rănită când va descoperi că până la urmă nu va exista nici o nuntă, şi că tatăl ei nu avea să rămână să stea acasă. Şi băiatul la fel. Semăna dureros cu un Marcel foarte tânăr – şi îi spunea „domnule".

„Mă bucur că ai spus-o tu prima, Viola. Nu mi-a plăcut niciodată să îmi rănesc femeile."

Asta îi răspunsese pe plajă, când ea îi spusese că trebuia să meargă acasă.

Femeile.

Reducând-o la o simplă amantă temporară, exact ca toate celelalte care o precedaseră.

După doar o oră, el anunţase logodna lor.

Bine. Nu o să se facă totul după voia lui. Nu existe nici o logodnă şi nu avea să fie nici o nuntă. Va fi foarte clară în privinţa asta, şi de neclintit. Poate că îi va răni mândria, chiar dacă avea să se simtă şi nespus de uşurat.

Nu voia căsătoria mai mult decât ea.

Iar ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ea era căsătoria.

capitolul 14

„Măcar merg cu propria trăsură", se gândi Marcel în timpul lungii călătorii spre casă, deşi André insistase să îl însoţească.

– E al naibii de greu să fii închis între patru pereţi cu Jane Morrow, explicase el. Cu greu ai putea găsi o femeie cu o faţă mai de prună acră, Marc. De fiecare dată când se uită la mine, mă simt ca o broască gata să iasă de sub o piatră şi care ar face mai bine să rămână acolo

o veşnicie, dacă ar fi după ea. Cum pot suporta Estelle şi Bertrand, nu ştiu.

– Nu au avut de ales, răspunse scurt Marcel.

– Eşti într-o dispoziţie proastă, observă vesel fratele lui. Te simţi deja nenorocit, nu-i aşa, Marc, după o oră întreagă fără doamna ta? întrebă el rânjind. Sau simţi doar cum ţi se apropie şi mai tare ştreangul de gât?

– Să lămurim un lucru, zise Marcel. Poţi să vorbeşti despre vreme, dacă chiar trebuie să vorbeşti, sau despre sănătatea ta, sau despre sănătatea tuturor cunoştinţelor tale. Poţi să vorbeşti despre politică, despre război, despre artă, despre religie, despre toate cărţile pe care nu le-ai citit niciodată sau despre omul din lună. Poţi să vorbeşti chiar şi despre logodna mea şi despre starea inimii mele – asta *dacă* îţi place să vorbeşti singur în timp ce te târăşti pe un drum pustiu sau încerci să prinzi din urmă altă trăsură. Dar *nu* poţi să vorbeşti despre subiectele acestea în interiorul acestei trăsuri, sau în orice alt loc în care te pot auzi. Şi am un auz excelent.

André continuă să rânjească, dar îşi ţinu gura.

Alt noroc legat de călătorie era acela că Jane era la fel de nerăbdătoare să ajungă acasă ca şi Marcel, şi prin urmare la fel de dornică să înainteze fără oprire până când se făcea prea întuneric ca să mai poţi călători în siguranţă. Insistă ca Estelle să călătorească cu ea, iar Marcel nu se opuse. Bertrand alese să rămână cu sora lui. Poate că ar fi ales cealaltă trăsură oricum.

Petrecerea aniversară transformată în petrecere de logodnă urma să aibă loc peste trei săptămâni, mult după ziua de naştere a lui Marcel, de fapt. Nu ştia sigur dacă Estelle observase că nimeni nu era entuziasmat de această ocazie, în afară de ea însăşi. Continuase să facă planuri chiar şi după ce Viola o informase că avea să vină cu fiica ei cea mai mică, dacă Abigail dorea, dar că nu trebuia să se aştepte la alţi oaspeţi din familia ei.

– Toţi au petrecut de curând câteva săptămâni la Bath, pentru botezul nepotului meu, explicase ea destul

de amabil. Crăciunul o să vină înainte să ne dăm seama, şi vor dori cu toţii să meargă la Brambledean. Aşa că ar fi prea mult să ne aşteptăm să călătorească şi până la Redcliffe Court.

Estelle fusese dezamăgită, dar se luminase atunci când Abigail o asigurase că ea avea să-şi însoţească sigur mama.

– Atunci te voi avea doar pentru mine un scurt timp, îi spusese fiica lui, şi voi putea să te cunosc mai bine înainte de a deveni surori.

Bineînţeles că Marcel ştia foarte bine ce punea la cale Viola. În harababura plecării, curând după micul dejun, când bărbaţii se întorseseră deja la căsuţă, ea insistase să îi vorbească între patru ochi. Făcură o scurtă plimbare la vale, printre ferigi, înainte ca el să se oprească şi să-şi încrucişeze braţele.

– E un coşmar în stare de trezie, zise ea cu răceală. Chiar dacă am apreciat galanteria ta de ieri, a fost inutilă şi a complicat foarte mult situaţia. A fost stânjenitor să fim găsiţi aici împreună, mai ales de către copiii noştri, dar nimeni nu ar fi făcut scandal. Oh, ştiu că Alexander şi Joel au început să mârâie ceva despre un duel, dar eu aş fi pus capăt acestei prostii în câteva clipe. Cerule mare, auzi ce idee! Nici unul dintre oamenii aceştia nu avea să răspândească povestea, şi dacă o răspândeau, ce? Nu am o mare reputaţie de pierdut, iar reputaţia ta ar fi beneficiat.

– Atunci crezi că acum doi ani ţi-ai pierdut şi reputaţia odată cu căsătoria?

Ea făcu un gest nerăbdător cu mâna.

– Nu îţi trebuie mult ca s-o pierzi, atunci când ai de-a face cu înalta societate şi eşti femeie. Nu-mi pasă. Şi dacă familia mea şi chiar familia Westcott – *care nu e familia mea* – nu pot accepta faptul că la patruzeci şi doi de ani sunt liberă să îmi iau puţin timp pentru mine şi să-l petrec în orice mod doresc şi cu cine doresc, atunci problema e a lor. Nu a mea.

– Cred că te înşeli singură, Viola.

– Dacă mă înşel, nu e treaba ta. *Nimic* din ce fac eu nu e treaba ta. Nu mă căsătoresc cu tine, Marcel. Ar fi mai bine, în special pentru fiica ta, dacă toată lumea ar fi informată de acest fapt acum, înainte de a pleca.

Însă nu îl ameninţase că îi va informa ea pe toţi. Se întrebă dacă îşi dăduse seama de asta. Şi se întrebă de ce nu urcase dealul ca să facă exact ceea ce îi ceruse ea. La urma urmei, nici el nu îşi dorea să se lege din nou cu lanţurile căsătoriei şi să trăiască tot restul vieţii la Redcliffe, domestic şi îmblânzit, prefăcându-se că ea nu se săturase de el chiar înainte de a se logodi.

– Caii bat din picioare de nerăbdare, spusese el, şi la fel fac toţi oamenii din căsuţă. Vom relua discuţia aceasta, dacă trebuie, la Redcliffe.

– Atunci va fi prea târziu, spusese ea. Toată lumea va şti că suntem logodiţi, chiar dacă nu a fost făcut nici un anunţ oficial. Estelle va termina de planificat petrecerea şi va fi invitat şi musafiri. Nu-ţi pasă de faptul că sentimentele ei vor fi mult mai îngrozitor de rănite atunci decât ar fi acum?

– Tocmai pentru fiica şi fiul meu, dar şi pentru fiicele tale şi fiul tău trebuie să facem ceea ce se cuvine, Viola, fără să ţinem cont de ceea ce simţim noi în această privinţă.

– De când îţi pasă de sentimentele copiilor tăi? îl întrebase ea fără să-i vină să creadă.

Era o întrebare bună.

Poate de când Estelle îi spusese *papa*, cu o zi în urmă. Înainte de asta îi spusese întotdeauna „tată“, şi în toată viaţa ei nu îşi ridicase ochii spre el decât rareori, şi rareori îi spusese altceva, în afară de răspunsurile monosilabice la întrebările lui directe. Se întrebase adesea dacă ea se temea de fapt de el sau pur şi simplu nu-l plăcea. Aproape întotdeauna, vizitele lui erau şi mai scurte decât le plănuise. Bertrand îi spunea încă „domnule“ şi se purta şi acum politicos şi rigid.

– E o întrebare corectă, spusese el, forţându-se să vorbească rece şi arogant şi să nu îşi permită să se repeadă asupra ei cu amărăciune. Poţi să-mi spui atunci că sunt tiran şi că nu vreau să-mi fie încălcată voinţa. Te vei căsători cu mine, Viola – de dragul tău şi al copiilor tăi. Poate că nu-ţi pasă dacă îţi pierzi reputaţia, deşi nu sunt deloc sigur că te cred sau chiar că ţi-ai pierdut-o vreodată. Dar sunt foarte sigur că îţi pasă de reputaţia copiilor tăi. Vrei să se confrunte cu alt scandal, care să se adauge la cel pe care l-au înfruntat nu demult? Îţi doreşti să audă că mama lor e numită târfă?

O auzi inspirând aspru.

– Cum îndrăzneşti?!

– Vezi? întrebă el, ridicând din sprâncene. Nu trebuie să spun mai mult. Ne vedem în Northamptonshire, Viola. Fiecare zi de acum şi până atunci mi se va părea o săptămână.

– Te pricepi grozav de bine să-ţi baţi joc.

Ea nu se descurcă la fel de bine ca el. Nu reuşi să îşi ascundă amărăciunea din glas.

Se întrebă ce se întâmplase cu bărbatul de acum trei săptămâni – bărbatul căruia nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ce ar fi putut gândi sau spune cineva despre el, bărbatul care privea indiferent şi cinic lumea, cu regulile, convenţiile şi judecăţile ei. Dar mintea lui evită orice posibil răspuns.

Dacă ar fi avut doar câteva zile în plus – şi câteva nopţi. Ar fi reuşit cu siguranţă să şi-o scoată din suflet, şi fără îndoială că s-ar fi purtat altfel la sosirea partidelor de căutare. S-ar fi gândit la orice argument posibil – şi la câteva imposibile – ca să evite căsătoria cu ea. Sau poate că nu ar fi folosit nici un argument. Ar fi fost mai caracteristic pentru el. Dacă ar fi fost silit să se dueleze cu Riverdale sau Cunningham, ar fi tras dispreţuitor în aer şi ar fi aşteptat să vadă ce alegeau să facă ei – şi cât de bine trăgeau.

Să fi fost atunci de vină faptul că nu se putuse purta ca de obicei, să fi insistat asupra căsătoriei doar pentru că nu își putuse sătura pofta de ea? În tot timpul care trecuse de la ultima lor noapte împreună îi simțise lipsa ca pe o durere chinuitoare de dinți, și își amintea mereu că în ultima ocazie în care călătorise pe drumul acela ea fusese alături de el, lăsându-și uneori capul pe umărul lui, bucurându-se împreună de splendida escapadă care îi aștepta.

Se simți vicios.

Era un sentiment care amenința să devină obicei.

Toată lumea rămăsese la Bath. Era umilința finală. Chiar și Michael, fratele Violei, rămăsese, deși trebui să aranjeze în pripă să fie înlocuit de alt cleric, care să îi îndeplinească îndatoririle în parohie. Pentru cei care rămăseseră la hotelul Royal York, cheltuielile în plus trebuie să fi fost uriașe, și pe deasupra neplanificate.

Trăsura se opri mai întâi la casa lui Joel înainte de a coborî spre Bath, iar Camille, care o pândise probabil, se repezi afară în pantofi subțiri, în ciuda frigului, cu Sarah în echilibru pe un șold și Winifred imediat în urma ei. Își îmbrățișă strâns mama cu un singur braț, de îndată ce Viola păși pe pământ.

– Mamă! strigă ea. Oh, mamă. M-am îmbolnăvit de îngrijorare. Oh, mamă. Am fost atât de îngrijorată. Unde ai fost?

– *Papa!* exclamă Sarah, întinzând brațele și îndepărtându-se de Camille.

Și aceasta era fiica care își depășea mama în stăpânire de sine, atât de corectă și rece cu numai doi ani în urmă?

Pe pajiște era un grup de străini, înfofoliți cu pelerine călduroase, care lucrau la pânzele întinse pe șevalete.

– A scris, Cam, strigă Abigail, sărind din trăsură fără ajutor, fiindcă Joel fusese ocupat mai întâi cu Winifred, care îl prinsese cu un braț de talie și ridicase o față

strălucitoare spre el, şi apoi cu Sarah, care îl prinsese strâns cu braţele de după gât şi îl sărută zgomotos pe buze. Ne-a scris şi nouă, şi doamnei Sullivan. Cumva, ambele scrisori s-au pierdut. Mama s-a *logodit*, Cam.

Şi până la urmă, Viola nu putu să corecteze situaţia, aşa cum intenţionase să facă în momentul sosirii. Nici Camille, nici restul membrilor familiei, care sosiră cu toţii în mai puţin de o oră, nu fură prea încântaţi de anunţ, mai ales când aflară identitatea logodnicului, dar nici unul din ei nu protestă cu glas tare, nu puse vreo întrebare şi nici nu îi sugeră măcar să se răzgândească înainte de a fi prea târziu. Pentru că nimeni nu ascunse faptul că ea trăise câteva săptămâni cu marchizul de Dorchester, înainte ca Alexander şi ceilalţi s-o găsească, deşi nimeni nu vorbi despre asta. Toată lumea crezu, sau se prefăcu a crede, povestea că se logodiseră înainte de a pleca spre Devonshire, ca să petreacă un timp împreună singuri, şi că prin urmare comportamentul lor nu era chiar atât de scandalos.

Până la urmă, îi fu imposibil să spună adevărul, deşi în tot timpul călătoriei spre casă îşi luase inima în dinţi ca să facă exact asta. Pentru că aceştia erau oameni decenţi, mult iubiţi, respectabili – mama ei, bine-cunoscută de societatea din Bath aproape toată viaţa; contesa văduvă de Riverdale, fosta ei soacră, care făcuse efortul de a veni tocmai la Bath la înaintata vârstă de şaptezeci şi unu de ani; fostele ei cumnate; Avery, ducele de Netherby, care fusese cândva tutorele lui Harry, şi ducesa lui, Anna, care era singurul copil legitim al lui Humphrey; Jessica, sora vitregă a lui Avery şi cea mai bună prietenă a lui Abigail.

Şi propriile fiice. Şi nepoţii ei. Nu suferiseră oare toţi destul în ultimii doi ani, fără să... Cum spusese el? Dar nu îi trebui un mare efort de memorie ca să îşi aducă aminte. Nu suferiseră destul copiii ei, fără să li se mai spună că mama lor era o târfă?

Îl ura, îl ura, îl ura.

Credea cu adevărat că îl ura.

Și *nu* avea de gând să se căsătorească cu el. Dar acum nu era timpul potrivit pentru acest anunț.

Când avea să fie timpul, atunci?

Oh, era pedepsită pe drept. Nimeni nu era de vină pentru nefericirea ei, în afară de ea însăși. Necazul este că uneori târăști oameni nevinovați în propria ta nefericire și vinovăție.

Marcel. Închise ochii un moment, în timp ce zumzetul conversației continua în jurul ei, în salonul lui Camille și al lui Joel. De ce trebuiseră să rămână blocați în același han de țară? Care erau probabilitățile ca să se întâmple așa ceva?

„De ce ai rămas, în loc să pleci cu fratele tău?"

„De ce mi-ai vorbit?"

„De ce ți-am răspuns?"

Simți un umăr care îi apăsa brațul și deschise ochii să-i zâmbească lui Winifred și să își pună mâna pe umerii ei slăbuți.

– Am terminat *Călătoria pelerinului*, bunico, zise ea. A fost foarte instructivă. Ești mândră de mine? Mă ajuți să îmi aleg următoarea carte?

În timp ce se aflau încă în căsuța din Devonshire, împreună, Estelle îi ceruse lui Abigail o listă cu toți membrii familiei și locul în care locuiau. Abigail și mama ei urmau să vină la petrecere, iar tatăl lui Estelle îi spusese că faptul că era o petrecere de logodnă era suficient ca să o transforme într-un eveniment măreț pentru vecini. Bertrand fusese de acord că nu se putea aștepta la mai mult, când nunta în sine urma să aibă loc doar după două luni, și toți cei implicați din ambele familii trebuiau să străbată tot drumul până la Brambledean în Wiltshire. Mătușa Jane îi aminti nepoatei că era prima petrecere pe care o organiza și că era un proiect remarcabil de ambițios exact așa cum era.

– Orice lucru la scară mai mare te-ar copleşi pur şi simplu, iubirea mea, îi spusese ea destul de amabil. Habar nu ai cum poate fi.

Estelle luă ascultătoare lista de invitaţi pe care o întocmise pentru petrecerea aniversară a tatălui ei şi adăugă numele domnişoarei Kingsley şi al lui Abigail Westcott. I-ar fi adăugat şi pe mătuşa ei Annemarie, şi pe unchiul ei William Cornish, care locuiau la doar douăzeci de kilometri, dacă nu ar fi observat că numele lor se aflau deja pe listă, bineînţeles. Dacă venea toată lumea, aşa cum avea să se întâmple cu siguranţă, atunci aveau să fie peste treizeci. Era adevărat că asta îi includea pe cei treisprezece oameni care locuiau deja în casă, dar chiar şi aşa era un număr impresionant pentru o petrecere la ţară în octombrie. Totul era foarte emoţionant.

Dar oh, nu era atât de emoţionant cum ar fi fost dacă...

Pentru că îşi descoperise aripile foarte recent, Estelle era nerăbdătoare să le întindă din nou şi să vadă dacă putea zbura. Era aproape femeie, deşi nu împlinise încă optsprezece ani. Voia... Ei bine. Fără să se aştepte cu adevărat să aibă succes, adăugă lista lui Abigail la lista ei şi începu dificila sarcină de a scrie invitaţiile. Refuză orice ajutor, chiar şi cel oferit de mătuşa Jane şi Bertrand, şi chiar pe al verişoarei Ellen, fiica mătuşii Jane.

În Bath, Camille îi întinse invitaţia lui Joel fără nici un comentariu şi îi privi faţa în timp ce o citea.

– Dacă nu mă înşală memoria, zise el, nu avem nici o rezervare oficială aici pentru săptămâna aceea.

– Nu, nu avem, răspunse ea.

– Ar fi o călătorie lungă pentru copii.

– Şi pentru noi, răspunse ea şi îi zâmbi. Şi tu de abia te-ai întors din altă călătorie lungă, sărăcuţul de tine.

– Winifred ar fi nebună de bucurie.

– Da, încuviinţă ea. La fel şi Sarah. Iar Jacob ar dormi.

– Poate că bunica ta Kingsley ar vrea să vină cu noi. Mă aștept să fi fost și ea invitată.

– Îmi amintesc de marchizul de Dorchester din lunile de primăvară pe care obișnuiam să le petrec la Londra, zise ea, deși pe atunci era doar domnul Lamarr. E înfricoșător de frumos.

– *Înfricoșător?*

– Da. Înfricoșător. Presupun că tu nu ai observat. Îmi vine încă greu să cred că mama se va căsători cu el.

– Sau cu oricine altcineva? întrebă el.

– Presupun că da, răspunse ea după ce se gândi la asta. E greu să îți imaginezi că mama ta vrea să se căsătorească. Mergem, atunci?

– Bineînțeles, răspunse el.

Și bineînțeles că doamna Kingsley era fericită să meargă cu ei.

– Trebuie să mă uit bine la tânărul acela, spuse ea. Nu-mi plac puținele lucruri pe care le-am auzit despre el.

În Dorsetshire, reverendul Michael Kingsley se sfătuia cu soția lui. Tocmai avusese un concediu cu mult mai lung decât intenționase la început. Se duseseră la Bath pentru câteva zile, ca să asiste la botezul nepotului lor, și rămăseseră câteva săptămâni după dispariția surorii lui. Trebuia să își ia un nou concediu la Crăciun – cea mai rea perioadă pentru un om cu vocația lui, cu excepția Paștelui – ca să asiste la nunta Violei. Chiar nu putea găsi un motiv întemeiat pentru a face tot drumul spre Northamptonshire în octombrie, numai pentru a asista la petrecerea ei de logodnă.

– Aș *putea*, Mary? întrebă el.

– E singura ta soră, îi aminti soția lui. Când a venit să locuiască aici cu tine, acum doi ani, era teribil de rănită. Și îmi amintesc că mi-ai spus că a rămas tot timpul închisă în sine. Și eu am fost de acord, deși nu eram căsătoriți pe atunci și nu o vedeam des. Vrei să mergi, nu-i așa? Vrei să-l vezi pe el. Ești îngrijorat.

– Riverdale – soțul ei – a fost un ticălos de cea mai joasă speță, spuse el, și sper să fiu iertat pentru că judec astfel un alt muritor. Nu puteam suporta să mă aflu în apropierea lui, și nici măcar la o distanță de zece kilometri. Prin urmare, și spre rușinea mea, nu am văzut-o mult pe Viola în anii aceia, și nici pe nepoatele și pe nepotul meu. Nu pot suporta gândul că ar putea face din nou aceeași greșeală, Mary. Am vorbit cu actualul Riverdale în timp ce eram încă în Bath și cu lordul Molenor – soțul uneia dintre surorile Westcott, dacă îți amintești – și cu ducele de Netherby. Dorchester e tipul de individ căruia nici un om cu judecată nu i-ar încredința fiica sau sora. Dar nu pot face nimic, nu-i așa, dacă ea e hotărâtă să-l aibă?

– Cu excepția faptului de a merge acolo. Nu poți fi sigur că prezența ta nu va avea nici un rost, Michael. Măcar o va asigura pe Viola că e iubită, că familiei ei îi pasă. Și poate că vei fi surprins. Poate că toate temerile ți se vor spulbera. Până la urmă, marchizul e dispus să se poarte decent.

– Dar numai pentru că a fost prins în flagrant.

– Nu îl cunoști, zise ea, luându-i mâna peste masa cu micul dejun. O să fii nefericit dacă nu mergi, Michael. O să simți că ai dezamăgit-o cumva.

– Din nou, se încruntă el.

– În plus, adăugă ea zâmbind, nu pot aștepta până la Crăciun ca să îl văd pentru prima dată pe faimosul marchiz de Dorchester. Camille mi-a spus că e înfricoșător de frumos.

– *Înfricoșător?*

– Exact acestea au fost cuvintele ei.

Așa că, după puțin timp, ea se așeză să scrie o notă de acceptare, în timp ce soțul ei stătea în spatele scaunului. Mâinile îi erau încrucișate la spate și o privea încruntat, rezistând ispitei nepotrivite de a se apleca și a o săruta pe gât.

La Morland Abbey, reşedinţa de ţară a ducelui de Netherby, Louise Archer, *născută* Westcott, ducesa văduvă, flutură invitaţia în aer în timp ce ducele şi ducesa i se alăturară la micul dejun, alături de fiica ei Jessica.

– Aveţi una şi voi, spuse ea, arătând spre micul teanc de corespondenţă care fusese aşezat între farfuria Annei şi cea a lui Avery.

– Sunt copleşit de bucurie, îşi informă Avery mama vitregă, cu vocea grea de plictiseală. Şi ce avem exact? Poţi să o scuteşti pe Anna de sarcina de a o citi ea însăşi.

– O invitaţie la Redcliffe Court, izbucni Jessica, la o petrecere de logodnă pentru mătuşa Viola şi marchizul de Dorchester. Credeam că numai mătuşa Viola şi Abby erau invitate, dar cred că suntem toţi. Lady Estelle Lamarr nu ne-ar fi trimis numai nouă invitaţii şi restului familiei nu, nu credeţi? Trebuie să mergem, mamă. Te rog, te rog, Avery. De abia aştept să-l văd pe marchiz. Camille spune că e înfricoşător de frumos, în ciuda faptului că trebuie să fie *bătrân*.

– Iubirea mea, spuse mustrător mama ei.

– *Înfricoşător?*

Monoclul lui Avery ajunse aproape de ochi.

– Este exact cuvântul pe care l-a folosit, spuse Jessica.

El păru îndurerat.

– Ar fi o călătorie lungă pentru Josephine, spuse, uitându-se la Anna.

– A călătorit bine dintotdeauna, spuse ea. În plus, trebuie să-l întâlnesc neapărat pe bărbatul acesta înfricoşător de frumos. Este prea mult de aşteptat până la Crăciun.

– Trebuie să spun, adăugă Louise, că e un cuvânt perfect ales pentru a-l descrie. Nu-mi place totuşi ideea că Viola se va căsători cu el. Poate că îl pot pune pe fugă împreună cu surorile mele, deşi nu cred că e un bărbat uşor de intimidat.

– Să răspund invitaţiei pentru noi toţi? întrebă Anna.

– Da, te rog, răspunse văduva, în timp ce fiica ei bătea din palme la capătul mesei. Nu o să mai am liniște cu Jessica dacă îi interzic această plăcere. În plus, nici eu nu mă pot stăpâni.

La Brambledean Court, Wren îl găsi pe Alexander în biroul administratorului și îi arătă invitația. El îi spuse administratorului câteva cuvinte și o urmă afară, pe holul principal, înainte de a o citi.

– Nu trebuie să faci nici o călătorie inutilă în timp ce ești într-o situație delicată, spuse el.

– Nu *trebuie?* întrebă ea zâmbind.

El ridică brusc privirea.

– Sunt din nou un dictator plicticos?

– *Delicată?* continuă ea, ridicând din sprâncene.

– Ești însărcinată, Wren, răspunse el, privind-o mâhnit. Pentru mine ești delicată. Și la fel e și copilul meu – copilul *nostru*. Îmi treziți cele mai rele instincte de a vă ține în brațe și de a vă proteja.

– Sau cele mai bune. Ea își puse mâna pe brațul lui. Nu m-am simțit mai bine în viața mea, Alexander. Și tu ești capul familiei.

– Dacă acesta ar fi un lucru fizic, spuse el oftând, l-aș arunca de pe cea mai înaltă stâncă în locul cel mai adânc din ocean.

– Dar nu e, spuse ea privindu-l cu ochi scânteietori.

– Dar nu e, oftă el din nou. Lasă-mă să mă duc singur. Rămâi aici.

– Aș muri de dor fără tine. Ochii ei râdeau acum. Și tu ai muri de dor fără mine. Recunoaște-o.

– E o hiperbolă, protestă el. Dar aș fi teribil de stânjenit și indispus. Dintr-odată, el rânji. Presupun că vrei să-l cunoști pe infamul marchiz înainte de Crăciun.

– Camille l-a descris ca înfricoșător de frumos.

– Chiar așa? *Înfricoșător?* Presupun că are un stil de a trezi teama oricărei persoane care tinde să fie intimidată de pretențiile lui.

– Dar nu și ție. Eroul meu.

Ea râse, și el râse cu ea.

– Mergem, atunci? Ești sigură, Wren?

– Țin foarte mult la Viola. Nu a stat mult timp în Londra cu ocazia căsătoriei noastre, dar între noi s-a format imediat o conexiune. În afară de mama și sora ta, care au fost incredibil de bune cu mine de la început, Viola a fost prima prietenă adevărată pe care am avut-o în viața mea. Sunt puțin cam mâhnită din cauza ei, pentru că mă tem că împrejurările o silesc să facă ceva ce nu dorește cu adevărat. Bineînțeles că nu pot face nimic în privința asta, dar pot... să *fiu* acolo. Nu este mult, nu-i așa?

– Poate fi totul, răspunse el. De ce am stat aici în picioare atât timp? O să ametești. O să răspunzi invitației? Și să accepți?

– O să răspund. Ea îl sărută pe obraz. Poți să te întorci la ceea ce făceai.

– Am permisiunea ta, nu?

– O ai, domnule. Poate că ai observat că și eu pot fi un dictator plicticos.

La Riddings Park în Kent, căminul lui Alexander înainte de a moșteni titlul lui Riverdale și Brambledeanul, doamna Althea Westcott, mama lui, îi citi invitația lui Elizabeth, cu glas tare.

– Cred că l-am văzut pe marchizul de Dorchester de o sută de ori de-a lungul timpului, spuse ea, dar nu pot să îmi amintesc de fața lui oricât m-aș strădui.

– Chiar dacă e descris de Camille ca înfricoșător de frumos, mamă? întrebă Elizabeth cu ochi scânteietori. Și are și dreptate. Trebuie să fiu de acord cu ea. E și frumos și înfricoșător. Nu mi-ar plăcea să-i încalc cuvântul. Și nu a devenit marchiz de Dorchester până acum doi ani. Înainte de asta, a fost doar domnul Lamarr.

– Să-și fi pierdut oare Viola mințile atunci când a fost de acord să se căsătorească cu el? întrebă mama ei.

Elizabeth se gândi la asta.

– Nu, zise ea, deşi în vocea ei exista o oarecare ezitare. Deşi nu încape îndoială că au fost forţaţi să se căsătorească – vai de mine, tânărul lui fiu şi fiica lui şi fiica ei erau printre noi opt, când am dat acolo peste ei. Au *fost* forţaţi, dar nu sunt deloc sigură că nu ar fi ajuns acolo de bunăvoie, dacă li se oferea timp. Este ceva... Spune-mi că sunt romantică, dacă vrei. Numai că este... ceva. Cuvintele m-au părăsit în dimineaţa asta.

– Sunt îndrăgostiţi? întrebă mama ei.

– Oh, răspunse Elizabeth, nu sunt deloc sigură de asta, mamă. El nu e, categoric, tipul de bărbat de la care te-ai aştepta să se îndrăgostească. Toată lumea crede, şi are şi dovezi, că e un bărbat fără inimă. Şi nu sunt sigură că Viola e tipul de femeie care se îndrăgosteşte. E mult prea disciplinată, pentru că a fost silită să fie aşa toată viaţa ei adultă, şi mă tem că sentimentul e acum înrădăcinat în ea. Dar... Ei bine...

– Este *ceva*, spuse mama ei, zâmbind.

– Exact cuvântul pe care îl căutam. Mulţumesc, mamă, zâmbi Elizabeth. Este ceva. Mergem, atunci?

– Cu siguranţă, răspunse mama ei. A existat vreo îndoială?

În nordul Angliei, Mildred Wayne, născută Westcott, era încă în budoarul ei, terminându-şi coafura de dimineaţă, când lordul Molenor, soţul ei, intră fluturând invitaţia. Aşteptă până când soţia lui dădu liber cameristei.

– Tânăra fiică a lui Dorchester ne invită la o petrecere de logodnă pentru Viola şi tatăl ei, la Redcliffe, zise el. De abia ne-am întors de la Bath. Cu băieţii la şcoală, poate purtându-se bine, poate nu, mai avem două luni şi ceva de fericire şi linişte conjugală înainte de a porni spre Brambledean Court pentru Crăciun şi nuntă. Dar presupun că vei insista să mergi şi la Redcliffe.

– Ei, vai de mine, Thomas, zise ea, uitându-se pentru ultima dată la imaginea ei şi întorcându-se de la oglindă, aparent satisfăcută. Bineînţeles.

– Bineînțeles, repetă el cu prefăcută docilitate, și oferindu-i brațul să o conducă jos la micul dejun. Și poți să și răspunzi invitației, Mildred.

– Bineînțeles, zise ea din nou. Nu răspund eu întotdeauna?

El se gândi la asta în timp ce coborau cele cinci trepte.

– Intotdeauna, încuviință.

Și în căminul contesei văduve de Riverdale, una dintre cele mai modeste proprietăți care ținea de titlul contelui, Lady Matilda Westcott, fată bătrână și sora cea mai mare a lui Humphrey, răposatul conte de Riverdale, îi oferi mamei ei sărurile pe care le scoase din săculețul de brocart pe care îl purta cu ea pretutindeni, ca să acopere orice urgență.

– Nu vom merge, bineînțeles, spuse ea. Nu trebuie să te superi, mamă. O să scriu și o să refuz invitația de îndată ce terminăm de mâncat.

– Ia-le de aici, spuse mama ei, bătând nerăbdătoare aerul în direcția sărurilor. Mirosul lor dă un gust rău pâinii prăjite. Viola e un membru important al acestei familii, Matilda. A fost căsătorită cu Humphrey douăzeci și trei de ani, înainte ca el să moară. Nu a fost vina ei că mariajul s-a dovedit nelegitim. Eu am iubit-o ca pe o fiică timp de douăzeci și cinci de ani, și voi continua s-o iubesc până la moarte. Însă trebuie să aflu dacă nu face o greșeală prostească. Din nou. Am înțeles că tânărul are o reputație exact la fel de proastă ca și cea a lui Humphrey.

– Eu nu vreau să aflu, mamă, zise Lady Matilda, ținând sărurile deasupra genții, șovăind să le pună la loc. I-am evitat întotdeauna cu asiduitate pe el și pe domnii ca el, care nu își merită de fapt numele. Și el nu mai e tânăr. Dar știi că Viola nu are de ales, continuă ea, roșind profund. Au fost prinși trăind în păcat împreună.

– Ha, ha! zise văduva. Bravo pentru Viola. Era și timpul ca fata asta să-și facă o mică plăcere. Dar sunt

îngrijorată pentru că se căsătorește cu puștlamaua. De ce s-o facă, când nu a făcut decât să-și permită o mică plăcere? Jumătate din lumea bună – jumătatea feminină – o va invidia în taină dacă află vreodată, și cred că vor afla. Vom merge, Matilda. Poți să îi scrii lui Lady Estelle. Nu, îi voi scrie eu însămi. Vreau să mă uit bine la tânărul acesta. Dacă nu îmi place ce văd, i-o voi spune chiar lui. Și îi voi spune Violei că e o proastă.

– Mamă, protestă Lady Matilda. Te agiți prea tare. Știi că doctorul tău...

– Nu face decât să dea din gură toată ziua, zise văduva, încheind prin asta întreaga discuție.

capitolul 15

După două săptămâni petrecute acasă, Marcel tot nu se simțea în largul lui. Nu petrecuse niciodată atât timp la Redcliffe. Însă acum rămăsese destul ca să afle ceva tulburător despre el însuși. Nu era decât un molâu. Era o realizare deranjantă pentru un bărbat care se mândrea întotdeauna cu faptul că era exact contrariul.

Venise acasă ca să se afirme, să reinstaureze ordinea în gospodărie, să pună capăt tuturor ciorovăielilor, să se facă stăpân pe propriul domeniu. Dar la sfârșitul acestor două săptămâni se întreba dacă realizase vreunul dintre aceste scopuri – și asta se întâmpla înainte de sosirea Violei Kingsley, care avea să-i dea viața complet peste cap.

Mătușa lui Olwen, marchiza, era o doamnă foarte vârstnică. Se deplasa destul de greu, dar mintea îi era ascuțită, iar silueta ei greoaie avea o demnitate impunătoare. Fiica ei, verișoara lui Isabelle, Lady Ortt, era o blondă ofilită care începea să încărunțească și îi hărțuia pe toți cei din jurul ei, inclusiv pe fiica ei, Margaret. Și inclusiv pe soțul ei. Irwin, Lord Ortt, era un individ slab și impresionabil, mai scund cu un cap decât soția lui, cu păr blond și rar, o bărbie care nu fusese niciodată

prea vizibilă și un măr al lui Adam care se mișca mereu în sus și în jos, fiindcă înghițea în sec ori de câte ori era agitat, și de obicei era agitat.

Ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să îi adune pe toți la un loc și să anunțe că majoritatea trebuiau să se mute în casa văduvei. Nici măcar nu ar fi fost o decizie crudă. Casa văduvei se afla în interiorul parcului, la distanță de un kilometru și jumătate de casa principală, pe țărmul cel mai îndepărtat al lacului. Era încăpătoare și în stare bună – făcuse o plimbare până acolo și verificase cu ochii lui. Erau destule camere pentru ei toți. Așa ar fi fost departe de șicanele lui Jane și de prezența continuă a lui Charles Morrow și a copiilor lor adulți.

– Oamenii aceștia, îi spuse Isabelle lui Marcel când nici unul dintre oamenii respectivi nu era prin jur ca să se poată apăra, nu au nici un titlu, vărule Marcel, și nu sunt nici măcar din familia Lamarr, ci doar niște rude ale soției tale, care a murit de atâta vreme.

– Care a fost o Lamarr, îi aminti el. Și au fost desemnați tutori ai fiicei mele și ai moștenitorului meu.

Isabelle păru oarecum deconcertată, poate de tonul lui și de faptul că își ridicase monoclul exact până sub ochi. Oricum, nu era pregătită să își recunoască înfrângerea.

– Dar nu sunt mai presus de mama, sau de Irwin și de mine. Uneori se poartă de parcă s-ar crede mai presus.

– M-am uitat peste casa văduvei azi-dimineață, zise el, aparent fără nici o legătură, deși deveni repede limpede că ambele doamne îl înțeleseseră perfect.

– A fost construită prea aproape de lac, remarcă mătușa lui. Ar fi foarte rău pentru reumatism acolo.

– La începutul lui decembrie avem nunta scumpei Margaret cu Sir Jonathan Billings, adăugă Isabelle. Casa va fi plină de oaspeți. Nu ai fost aici ca să ne consultăm când am început să plănuim totul, Marcel, dar nu ai cum să fii nemulțumit de faptul că îi pregătim o nuntă în acord cu rangul și averea ei.

Nu, Marcel nu avea cum, deşi se întrebă de ce Ortt trăia pe spezele lui Marcel la Redcliffe, dacă avea o avere, şi de ce nu-i pregătea fiicei o nuntă măreaţă în propria lui casă. Desigur că Marcel avea să abordeze din nou subiectul acesta şi mutarea în casa văduvei după nunta lui Margaret, dar acum părea un moment prost, cu toate pregătirile pentru nuntă atât de avansate. Totuşi, nu-şi putu reduce la tăcere sentimentul iritant că dacă ar fi fost omul care credea că este, nu ar fi aşteptat nici măcar o oră.

Copiii lui Jane şi Charles Morrow – nepotul şi nepoata lui – erau amândoi adulţi. Oliver avea şapte sau opt ani când se născuseră gemenii, Ellen era doar cu câţiva ani mai mică. Totuşi, se oploşiseră amândoi la Redcliffe. Marcel avea de gând să poarte o mică discuţie cu ei, sau cel puţin cu băiatul. Ellen era o sursă de îngrijorare pentru mama ei, deşi era greu de ştiut de ce nu era încă măritată. Nu era nici deosebit de încântătoare nici peste măsură de spirituală, dar nu era nici lipsită complet de aceste calităţi. Charles Morrow, deşi nu era sărac, nu era nici un om deosebit de bogat. Aşa că fiul său nu-şi putea permite în nici un caz o viaţă de lenevie – asta dacă nu continua să trăiască la Redcliffe. Şi lucrul acesta ieşea din calcul. Acolo avea să trăiască Marcel însuşi – cu soţia lui.

Subiect asupra căruia mintea lui prefera să nu zăbovească.

Lui Oliver îi plăcea să hoinărească pe domeniu în urma administratorului lui Marcel, oferind păreri nesolicitate, sugestii şi sfaturi pe care Charles încercase de mai multe ori să le transforme în porunci – lucru pe care administratorul nu îl putea suporta, aşa cum era şi de aşteptat.

Problema asta ar fi trebuit să fie uşor de rezolvat. Marcel ar fi trebuit să se situeze de partea administratorului, să îl sfătuiască pe Oliver să nu-şi bage nasul acolo unde nu era treaba lui şi să-i spună nepotului să plece

să își caute un rost în viață. Totuși, nimic nu era ușor în zilele acelea. Pentru că adevărul era că, după câteva discuții lungi cu administratorul, câteva controale inopinate la ferme și o verificare mai atentă a registrelor, activități complet contrare înclinațiilor și firii lui, Marcel nu putu să nu ajungă la concluzia că nepotul său avea o oarecare dreptate. Administratorul era un om în vârstă, nu chiar senil, dar trecut sigur de vârsta a doua, care rămăsese pe stil vechi și nu înțelegea că domeniul nu mai funcționa atât de eficient sau măcar atât de rațional cum ar fi trebuit.

Marcel își dădea seama că ar fi trebuit de fapt să îl concedieze pe administrator și să angajeze altul – și apoi să-i spună nepotului să plece să își caute un rost în viață. O să-i scrie omului care se ocupa de afacerile lui în Londra de cum va avea o clipă liberă. Bineînțeles că era conștient de faptul că avea și acum o mulțime de clipe libere. Viața la țară nu era chiar atât de planificată și de agitată. Atunci avea să scrie după petrecerea aceea infernală. Între timp, observă că Bertrand ținea destul de mult la vărul lui mai mare și îl privea cu oarecare admirație. Iar Charles, deși cam plictisitor, era un tip decent și fără îndoială bine intenționat.

André rămăsese și el la Redcliffe, în ciuda faptului că acolo nu exista nimic care să întrețină un om cu gusturile lui. Marcel îi achitase toate datoriile și îi mărise alocația pe care o primea de pe urma domeniului, dar nu făcuse nimic ca să soluționeze forțat și o dată pentru totdeauna problema extravaganțelor fratelui său și a datoriilor la jocuri. După cum subliniase și André, era un defect de familie, deși Marcel reușea acum să-și țină năravul sub control, naiba să-l ia. Nu avusese de ales. Avusese doi copii de întreținut cu mult înainte de a moșteni titlul și averea. Venitul său, deși mai mult decât suficient, nu fusese nelimitat.

Menajera, urmată de aproape de bucătăreasă, se plânsese că se aștepta prea mult de la ele – *din partea prea*

multor persoane. Planurile de nuntă pe care le făcea Lady Ortt pentru fiica ei deveneau din ce în ce mai pretenţioase, deşi nu era şi nu fusese niciodată stăpâna casei. Doamna Morrow refuza consecvent să audă despre angajarea unor noi ajutoare, pe motiv că cele care munceau acolo deja nu păruseră niciodată prea ocupate. *Şi* doamna Morrow pretindea să asiste toţi la rugăciunile de dimineaţă din salon, înainte de micul dejun din fiecare zi. *Şi acum* mai era şi petrecerea aceasta pe care o plănuia Lady Estelle...

Marcel fu uşurat că putea să rezolve măcar problemele lor.

– În casa asta există o singură persoană cu autoritate de a da ordine, spuse el, privindu-le oarecum uimit, cu sprâncenele ridicate. Vă uitaţi la ea în clipa asta. Dacă aveţi nevoie de ajutoare în plus în casă, doamnă Crutchley, atunci trebuie să le primiţi. Dacă aveţi nevoie de ajutoare în plus în bucătărie, doamnă Jones, atunci o veţi informa pe doamna Crutchley şi dânsa se va îngriji. Şi din momentul acesta participarea la rugăciunile de dimineaţă este voluntară. El lipsise voluntar de la acest chin zilnic, încă din ziua întoarcerii. O voi informa pe doamna Morrow. Asta e totul?

Se părea că da. Cele două se înclinară, mulţumiră Excelenţei Sale şi se duseră în drumul lor, satisfăcute.

Fu un succes mărunt printre prea multe slăbiciuni.

Şi acum asta.

La două săptămâni de la întoarcerea lui, dădu peste Jane şi Estelle în camera de zi. Se dusese acolo să caute o carte pe care o lăsase pe undeva şi nu-şi mai amintea unde. Stăteau amândouă în picioare, Jane aproape de fereastră, Estelle în uşă. Nu îi putea vedea decât profilul, dar era imaginea descurajării docile. Mătuşa ei, prin contrast, părea maiestuoasă şi enervată. Flutura o scrisoare într-o mână, ţinând două sau trei în cealaltă. Când uşa se deschise, se opri din diatriba ei. Estelle nu se întoarse, şi asta i se păru semnificativ.

– Chiar nu știu ce a dat peste Estelle în ultimul timp, spuse Jane când el păși în cameră și închise ușa în urma lui. A fost întotdeauna cea mai ascultătoare și supusă fată. Nu mi-a făcut nici cea mai mică problemă. Dar mai întâi a insistat să te urmărească tot drumul până în Devonshire, o decizie pe care a regretat-o fără îndoială amarnic încă de atunci. Apoi a insistat asupra acestei *petreceri*, despre care chiar și tu trebuie să admiți că e excesivă, Marcel.

– Trebuie? întrebă el liniștit.

– Și acum, continuă ea fără să ia seama la amenințarea din vocea lui, a întrecut orice limită. Nu mai știu ce să fac. O simplă pedeapsă ar părea neîndestulătoare, deși câteva ore sau chiar o zi întreagă de meditație tăcută în camera ei nu i-ar face nici un rău. Dar toate astea... Flutură scrisoarea pe care o ținea încă suspendată într-o mână, apoi le flutură și pe celelalte. Toate astea sunt ireparabile, Marcel. A făcut exact după capul ei, fără să ceară sfatul nimănui, și a făcut-o pe furiș, fără să observe nimeni. Sunt extrem de iritată. Charles se va înfuria și el când îl voi informa. Și nu mă îndoiesc că și tu te vei înfuria.

– Chiar așa? întrebă el intrând în cameră, oprindu-se în fața fiicei lui și așezându-se astfel între ea și mătușa ei. Și ce ai făcut, Estelle, atât de abominabil?

– A... începu Jane.

Dar el ridică o mână, fără să se întoarcă.

– Estelle?

Ea nici măcar nu își ridică privirea spre el.

– Îmi pare rău, tată. Am scris invitații pe care nu aveam permisiunea să le scriu.

Îi spunea din nou tată. Îi spusese așa încă de când se întorseseră acasă.

– La petrecerea ta? De ce să ai nevoie de permisiune, când e un eveniment organizat de tine?

– Marcel, spuse Jane, Estelle e încă un copil. Pari să uiți asta.

– Nu uit nimic, spuse el. Mama ei avea aceeași vârstă când s-a căsătorit cu mine.

Tăcerea asurzitoare care urmă îl asigură de faptul că argumentul nu era considerat viabil de cumnata lui. Estelle ridică ochii spre fața lui o clipă, apoi îi coborî din nou.

– Voiam să vină toți, spuse ea. Voiam să fie o petrecere de logodnă așa cum trebuie, o sărbătoare adevărată. Abigail mi-a dat toate numele lor în seara aceea la căsuță. Totuși, nu mă așteptam să accepte toți invitația. Speram că vor veni doar câțiva dintre ei – sora lui Abigail, poate, cu domnul Cunningham. Nu aș fi fost deloc surprinsă dacă nici unul dintre ei nu ar fi venit sau nu mi-ar fi răspuns.

Dumnezeule mare!

– Și unii dintre ei vin? întrebă el.

– Am trimis nouă invitații. Am primit cinci răspunsuri ieri și alaltăieri. Iar astăzi au mai venit patru. Mătușa Jane le-a văzut de dimineață, înainte să cobor eu. Am întârziat pentru că unul dintre șireturile din spatele rochiei mele s-a rupt.

– Înțeleg. Și câți au acceptat?

De abia îi auzi răspunsul, dar ea îl repetă puțin mai tare.

– Toți.

Toți...?

Când o auzi pe Jane trăgându-și suflarea, ridică din nou mâna.

– Și când aveai de gând să ne împărtășești această informație?

Îi trebui un oarecare timp până să răspundă. El aștepta.

– Nu știu, zise ea în cele din urmă. Eram puțin cam speriată. Dar ridică privirea dintr-odată, și acum semăna mai degrabă cu fetița furioasă care îl înfruntase în fața căsuței din Devonshire. Nu îmi pare rău că am făcut-o, *papa*. Dacă aș fi întrebat, mătușa Jane ar fi spus nu.

Și tu ai fi spus nu. Dar ei ar trebui să fie aici, sau cel puțin să li se ofere șansa de a veni. Va fi familia ta. Vor fi familia mea și a lui Bert. Vreau să vină aici de dragul domnișoarei Kingsley și al lui Abigail. Trebuie să fie o sărbătoare pentru ambele familii, nu doar pentru a noastră. Oh, știu că asta va fi nunta, dar îi vreau pe toți *aici*. Dacă ești furios pe mine, eu...

El ridică mâna și ea tăcu. *Era* furios? Exista o parte în el care spera că va putea scăpa cumva de căsătoria aceasta? La momentul respectiv, i se păruse că era foarte bine să procedeze onorabil, și chiar să insiste atunci când Viola se împotrivise. Dar acum? La drept vorbind, evitase să se gândească la ea și la tot restul – *restul* fiind logodna și căsătoria iminentă. Și când nu putea să blocheze chiar toate gândurile, se gândea că dacă avea să vină singură sau însoțită doar de fiica ei mai mică, și dacă avea să se opună la fel de hotărâtă căsătoriei așa cum se opusese în ultima ocazie, atunci poate că...

Dacă existase vreo speranță cât de slabă, îi fusese acum răpită cu totul. Avea să vină cu toții în păr la Redcliffe să îi sărbătorească logodna, naiba să-i ia! Asta dacă nu veneau să îl fiarbă în ulei încins sau să își exprime în alt fel nemulțumirea. Era o posibilitate destul de viabilă, dar nu se mai gândi la ea. Oricum pierduse controlul asupra vieții lui și conducerea treburilor lui. Din nou.

– De ce să fiu furios pe tine? întrebă el. Dar mătușa ta crede că trebuie să fii pedepsită, Estelle, și eu nu pot decât să fiu de acord.

Ea lăsă din nou ochii în pământ și rămase sfioasă în fața lui. Dumnezeule mare, se gândi el, *așa* fusese educată? Așa erau educate toate tinerele doamne? Ar fi trebuit să se repeadă la el cu pumnii încleștați și ochii scăpărători. Așa s-ar fi purtat mama ei.

– Tu, spuse el, o să mergi să o cauți pe doamna Crutchley imediat ce termin de vorbit, și o să-i mărturisești totul. Și apoi o să mergi s-o cauți pe doamna Jones, și o să-i mărturisești și *ei* totul. Și apoi o să-ți tocești

pantofii și o să-ți rozi unghiile ajutându-le să se pregătească pentru toată hoarda asta de invitați iluștri pe care îi așteptăm. Chiar dacă asta va însemna să te pleci pe genunchi și să freci câteva podele.

– Marcel, protestă Jane din spatele lui.

El o ignoră.

Ochii lui Estelle se ridicară din nou spre el, și îi zâmbi radios, transformându-se într-o adevărată frumusețe, diavolița mică.

– Da, *papa*, spuse ea și o șterse din cameră înainte să poată să-și tragă răsuflarea și să spună mai mult.

Iar el ieși după ea înainte ca Jane să-și poată începe discursul.

Mintea lui recita fiecare drăcuială și fiecare înjurătură pe care o auzise vreodată. Din nou. Găsi chiar și câteva în plus.

Și da, era un molâu afurisit.

Când se întoarse acasă la Hinsford, cu propria trăsură și cu propriii servitori de data asta, Viola o rugă pe Abigail să rămână cu Joel, cu Camille și cu copiii. Știa că era fericită acolo, cu sora ei, nepoții și nepoatele și sosirile și plecările constante ale artiștilor și muzicienilor și scriitorilor și copiilor de la orfelinat, printre alții. Însă Abigail insistase să se întoarcă acasă cu mama ei.

De fapt, Viola spera să meargă singură la Redcliffe. Pe măsură ce treceau zilele, evenimentele celor câteva săptămâni i se păreau din ce în ce mai ireale, iar situația neplăcută în care se găsea tot mai intolerabilă. De ce *naiba* nu vorbise în Devonshire și nu le spusese membrilor familiei ei să facă ce voiau cu ceea ce descoperiseră, dar că nu avea să fie nici o căsătorie? Oare chiar îi păsa că purtarea ei avea să devină subiectul bârfelor de salon în săptămânile și lunile următoare? Nu mai ieșea în societate, cu excepția grupului foarte restrâns de prieteni și vecini de acasă. Ceea ce se spunea în altă parte nu avea cum s-o rănească.

De ce nu i se împotrivise cu mai multă tărie lui Marcel și de ce nu refuzase ferm să fie hărțuită? La urma urmei, nici el nu voia să se însoare cu ea. Numai onoarea îl împinsese la asta, și ea credea că nici onoarea nu ar fi însemnat mare lucru pentru el dacă nu ar fi fost și copiii lui printre cei care sosiseră la fața locului. Numai că anunțase logodna lor înainte de sosirea copiilor lui. O făcuse din cauza lui Abby, atunci? Cu siguranță că nu o făcuse pentru că se temea de un duel cu Alexander sau Joel.

Dar bineînțeles că motivul pentru care nu vorbise fusese unul și același cu motivul lui. Copiii îi descoperiseră, și copiii lor trebuiau protejați de natura sordidă a situației pe care o văzuseră. Trebuiau să fie convinși că totul era de fapt aproape respectabil, că părinții lor erau logodiți și se logodiseră înainte de sosirea lor acolo.

Bineînțeles că era imperativ să pună capăt acum mascaradei cu logodna. Dar trebuiau să găsească o cale de a o face fără să le producă nici o durere copiilor. Durerea pe care și-o producea singură era pe deplin meritată. Una era să izbucnești după ani întregi de disciplină și nefericire generală și doi ani de nenorocire intensă, și să iei decizia impulsivă de a fugi pentru scurt timp cu un afemeiat notoriu. Și alta era să fii prinsă și să îți nefericești astfel copiii, care suferiseră destul, și copiii lui, care i se păruseră foarte inocenți și prin urmare vulnerabili. Nu era, vai, singură pe lume. Cine spusese asta...? O citise undeva. William Shakespeare? Nu, John Donne[1]. Scrisese undeva că nici un om nu e o insulă, că toți facem parte dintr-un continent și că toți suferim consecințele acțiunilor celor din jur. Ar fi vrut să-și amintească întregul pasaj. Era ceva despre un clopot care bătea și despre cineva care trimitea să întrebe pentru a cui

---

[1] Poet englez (1572–1631), cel mai important reprezentant al Școlii Metafizice și cleric al Bisericii Anglicane. Citatul de mai sus face parte din *Rugăciuni pentru situații imediate*, Meditația XVII. (n.tr.)

moarte bătea. „Bate pentru tine.“ Putea să-și amintească măcar cuvintele acelea.

Domnul Donne avusese dreptate. Marea ei aventură fusese o mare dovadă de egoism.

Dar avea să scape de asta. Trebuia. Nu trebuia să repare un rău cu altul mult mai grav. Ar fi vrut, prin urmare, ca Abigail să fi rămas la Bath alături de Camille, ca s-o poată face singură. Însă nu fusese să fie, așa că trebuia să se descurce cum putea mai bine în situația dată.

După ce se întorseseră la Hinsford, plouase aproape două săptămâni la rând. Dar în cele din urmă cerul se înseninã și de atunci se bucuraseră de o vreme splendidă și răcoroasă, cu arborii înveșmântați în toată splendoarea culorilor toamnei. „E un timp perfect pentru a călători“, se gândi Viola. Păcat că îi era groază de sfârșitul călătoriei.

Scurta cunoaștere a copiilor lui o tulburase. Lady Estelle Lamarr, cu emoțiile variate și schimbătoare ale unei foarte tinere lady și durerea evidentă cauzată de imprevizibilitatea tatălui ei, era deosebit de vulnerabilă la tot ce îi putea produce suferință. Geamănul ei părea, cel puțin pe dinafară, exact opusul – un tânăr liniștit, demn, controlat. Viola bănuia însă că semăna cu sora lui mai mult decât părea. Estelle era cea care organiza petrecerea de logodnă. Viola spera că planurile nu erau prea elaborate și că lista de invitați nu era prea lungă, deși nu era prea probabil, având în vedere că era o petrecere la țară. Din fericire – o fericire foarte mare – era și o petrecere ușor întârziată pentru aniversarea tatălui ei. Putea încă să continue în felul acesta, chiar și după anularea logodnei.

Totuși, fata avea să fie dezamăgită. Era singura dintre cei opt care păruse sincer încântată să afle că tatăl ei se căsătorea. Presupunea, bineînțeles, că dacă se căsătorea avea să se instaleze la Redcliffe și să-i ofere tipul de cămin după care tânjise probabil dintotdeauna. Viola l-ar fi scuturat bucuroasă pe Marcel numai pentru asta.

Îi era greu să ierte taţii care nu se ocupau deloc de copiii lor, cu excepţia faptului că le dădeau bani – în unele cazuri. De parcă asta ar fi fost de ajuns.

Dar nu se putea căsători cu el doar ca să-i facă pe plac fiicei lui.

Harry nu ştia încă, deşi ea îi scrisese. Se gândise să nu îi împărtăşească încă vestea presupusei logodne, în speranţa că nu avea s-o afle niciodată. Dar ea nu era singura care îi scria. Camille şi Abigail îi scriau adesea. La fel şi tânăra Jessica şi probabil alte câteva mătuşi şi una dintre bunici sau chiar amândouă. Era imposibil să îl ţină în beznă. Când se întorsese acasă, găsise o scrisoare aşteptând-o, şi alta sosise după două zile. Ea le spunea scrisori, dar ele erau notele lui obişnuite, vesele, în care pretindea că se distra enorm, cunoştea o serie de tipi formidabili şi vedea o mulţime de locuri impresionante. Cu greu ai fi ghicit că se afla chiar în mijlocul unui război formidabil. Dar nu avea rost să-şi facă griji.

Sau, mai degrabă, nu avea rost să încerce să *nu*-şi facă griji.

– Cred că ajungem, mamă, spuse Abigail, şi trăsura făcu un viraj brusc, părăsind satul şi intrând pe o alee largă, străjuită de arbori şi presărată parţial cu frunze căzute, deşi mai erau destule şi în copaci.

Timp de câteva minute trecură printr-o pădure, apoi ieşiră pe o pajişte întinsă, punctată din loc în loc de copaci. Iarba era greblată, şi nu rămăseseră decât frunzele căzute de curând. Viola văzu urmele de greblă de pe ea.

Şi casa. O zări o clipă, înainte ca aleea să cotească. Era un edificiu clasic masiv de piatră cenuşie, cu un portic cu coloane şi un şir de trepte late de piatră care duceau spre uşile masive din faţă. Fusese construită ca să impresioneze, poate chiar să inspire veneraţie vizitatorilor şi petiţionarilor. Viola simţi că i se înteţeau bătăile inimii. Se bucura foarte mult de lungii anii de experienţă cu situaţii pe care ar fi preferat să le evite. Aşa că rămase

în aparenţă calmă şi distantă, în timp ce Abigail îşi turtea aproape nasul de geam, privind în faţă.

– Probabil că ne-au văzut că veneam, spuse ea. Uite-l pe marchizul de Dorchester. Şi pe Lady Estelle. Şi pe vicontele Watley.

Pentru o clipă, Viola nu îşi aminti cine era vicontele Watley. Dar bineînţeles că era titlul lui Bertrand, moştenit de la tatăl lui.

Şi apoi caleaşca făcu un ocol, încetini şi apoi se opri sub portic. Putu să vadă singură că exista într-adevăr un grup de primire care îi aştepta.

Îl văzu doar pe unul dintre ei.

Stomacul i se strânse şi încercă să se răsucească în acelaşi timp, lăsând-o fără suflare şi îngreţoşată. Era îmbrăcat la fel de imaculat ca pentru o recepţie la reşedinţa Carlton cu prinţul de Wales. Părea auster şi nu zâmbea. Ar fi fost ridicol să spună că uitase cât de frumos era. Bineînţeles că nu uitase. Doar că...

... ah, uitase.

El fu cel care păşi în faţă să deschidă portiera trăsurii şi să coboare scările. Întinse mâna să o ajute să coboare şi... oh, uitase cât de întunecaţi şi intenşi erau ochii lui. Şi mâna lui care îi prindea mâna, lăsând-o fără suflare.

– Viola, spuse el cu vocea aceea uşoară şi liniştită pe care o simţea întotdeauna ca pe o mângâiere pe şira spinării. Bine ai venit la Redcliffe!

Încă nu zâmbea. Nici ea nu zâmbea. Când ajunse pe terasa pavată din faţa lui, el îi ridică mâna la buze, şi oh...

Îl cunoştea intim. Îi cunoştea trupul, vocea, modul de a fi, ce îi plăcea şi ce nu. Îi cunoştea chiar şi mintea. Totuşi, cunoaşterea aceasta era ca un vis. Aristocratul auster care stătea în faţa ei era un străin. Nu îl cunoştea deloc.

– Îţi mulţumesc, zise ea.

Deveni conştientă de faptul că fiul lui o ajuta pe Abigail să coboare din trăsură. Fiica lui era îmbujorată, cu ochii strălucitori şi plină de energie cu greu stăpânită.

– Domnișoară Kingsley, spuse ea, păşind în grabă alături de tatăl ei şi zâmbindu-i afectuos Violei. În sfârşit. Credeam că aceste trei săptămâni nu aveau să se mai termine. Mi s-au părut mai mult de trei luni. Ați sosit primele, bineînțeles. Eram sigură că voiați să petreceți o zi doar cu tăticul şi cu noi, înainte de tot tărăboiul.

– Foarte atent din partea ta. Viola îi zâmbi fetei. Sper că nu te-ai deranjat prea mult.

– Mătuşa Annemarie şi unchiul William vor sosi mâine, spuse Estelle. Şi la fel şi ceilalți, dacă nu va fi vreme rea care să-i întârzie.

Ceilalți?

– De abia aştept să-i întâlnesc pe toți, continuă Estelle. Pe cealaltă fiică a dumneavoastră şi pe copiii ei, pe mama dumneavoastră, pe contesa de Riverdale, pe ducele şi ducesa de Netherby, pe... oh, pe toți.

Privirea Violei întâlni ochii lui Marcel, acoperiți de pleoape grele şi inexpresivi – poate cu o scânteie de sarcasm în adâncurile lor.

– Din expresia de pe fața domnişoarei Kingsley, zise el, ghicesc că toate veştile acestea sunt noi pentru ea, Estelle.

– Oh, Abigail. Estelle se întoarse să o îmbrățişeze pe fiica Violei. Ce plăcere să te văd din nou. De abia aşteptam...

Viola nu mai ascultă. Se uită fix în ochii lui Marcel.

– A fost opera ta? întrebă ea.

– Oh, nu, deloc, răspunse el, ridicând din sprâncene. Mi se pare că am o fiică care de abia a părăsit băncile şcolii şi coconul în care a crescut, şi care nu a mai avut răbdare să se obişnuiască cu aripile ei înainte de a le întinde şi a zbura.

Ea rămase fără cuvinte. El îi oferi brațul şi o conduse pe trepte spre uşile din față.

Până şi mintea ei rămăsese fără cuvinte.

capitolul 16

De abia după o jumătate de oră, după ce Estelle le conduse pe noile sosite în camerele lor de sus și după ce acestea coborâră din nou în salon, Marcel își dădu seama că se gândise mereu la Viola așa cum era ea cu cincisprezece ani în urmă – tânără, zveltă în ciuda faptului că avea trei copii mici, sigură de sine, rece și demnă. Se părea că toate amintirile cu ea amuzându-se la iarmarocul din sat, împodobită cu toate bijuteriile țipătoare pe care i le cumpărase el, valsând pe islazul satului, cerându-i să oprească la fiecare castel, biserică și piață pe lângă care treceau în călătoria lor tihnită spre Devonshire, cumpărându-i o umbrelă neagră numai din cauză că hidoșii ei ciucuri aurii o distrau, chicotind în camera lor din han când bastonul lui de lemn se rupsese în două, alergând la vale printre ferigi cu brațele larg deschise, făcând o piruetă pe pod, strălucind de însuflețire și făcând dragoste cu o încântare lipsită de inhibiții, toate amintirile acestea fuseseră bine închise în inima lui.

Acum toate se întoarseră odată cu silueta ei mai matură și cu fața ei încântătoare, dar mai puțin tânără. Și el își aminti, și simți din nou, că acum i se părea mai atrăgătoare decât atunci, poate din cauză că și el îmbătrânise odată cu ea. Acum era pur și simplu frumoasă. Chiar perfectă, poate.

Și odată cu amintirile din acele săptămâni veni în plină forță și realizarea că nu terminase încă cu ea. Ar fi trebuit să fie fericit că era așa. La urma urmei, ea avea să devină soția lui. Dar nu voia o căsătorie în care să fie implicate sentimente – din nici o parte. Să te legi la cap era una. Să te pierzi pe tine însuți era alta, și i se părea că ar fi pierdut ceva din el însuși dacă nu scăpa de iubirea față de ea. Dorința era acceptabilă. Pentru că orice femeie pe care o avusese după Adeline nu îi inspirase altceva în afară de dorință. Timp de aproape douăzeci

de ani fusese liber, sigur, propriul lui stăpân și stăpânul lumii lui. Îi plăcea situația asta.

Și avea sentimentul foarte acut că Viola Kingsley îi amenința lumea.

Toți se adunară în salon, pentru a fi prezentați oficial viitoarei lui mirese. El o așteptă la ușă, se înclină formal în fața ei și îi oferi brațul. Ea își așeză ușor mâna pe brațul lui și fu condusă întâi la mătușa Olwen, marchiza, care era așezată cu toată pompa pe scaunul ei mare de lângă foc.

– Înțeleg, domnișoară Kingsley, zise mătușa lui, că ai avut ghinionul de a descoperi după moartea contelui de Riverdale că mariajul dumitale cu el a fost unul bigam.

– A fost o descoperire supărătoare, doamnă, răspunse Viola. Mai mult pentru copiii mei, decât pentru mine.

Asta fu tot ce se spuse despre subiect – atât de către ea, cât și de către ceilalți. Nu se lansă în explicații și asigurări că fusese o victimă inocentă. Era, în fapt și până în vârful unghiilor, și acum contesa de Riverdale, așa cum o cunoscuse el. În timp ce continuau prezentările, păru perfect relaxată. Repeta numele fiecărei persoane – un truc pentru a-și aminti, bineînțeles, și spunea tot ce se cuvenea. Manierele îi erau impecabile, comportamentul plin de tact.

După ce se terminară prezentările, se așeză între Charles Morrow și verișoara Isabelle, acceptă o ceașcă de ceai de la Ellen Morrow cu un gest de mulțumire și apoi se angajă într-o conversație politicoasă cu ambii vecini.

Între timp, fiica ei fusese condusă de Estelle la rudele care o priveau cu o anumită precauție, de parcă s-ar fi temut că ilegimitatea ei ar fi putut s-o contamineze cumva pe Estelle.

Nu terminase cu Viola. În nici un caz. Ar fi vrut să fugă din nou cu ea, de data asta atât de departe încât să nu mai găsească niciodată drumul spre casă, și nici să nu-și mai dorească asta. Tânjea după nopțile și zilele

petrecute acolo, când nu se gândeau și nu meditau decât la celălalt. Însă dorința asta nu avea nici un rost. În ultimele două zile petrecute la căsuță o simțise cum se retrăgea treptat, chiar înainte de confruntarea finală de pe plajă. Plăcerea devenise mai puțin plăcută pentru ea. *El* devenise mai puțin plăcut. Ea îi spusese că se terminase, că se ducea acasă.

El nu terminase cu ea, dar ea terminase cu el.

Atmosfera din salon era descurajantă, sporovăiala intolerabilă. Margaret i se alăturase mamei ei și îi povestea Violei despre planurile pentru nunta ei cu Sir Jonathan Billings la începutul lui decembrie. Ceilalți tineri – gemenii, Abigail Westcott, Oliver și Ellen Morrow – se adunaseră într-un grup și vorbeau destul de tare și nu câte unul pe rând. André susținea o conversație cu Irwin, Lord Ortt. Iar tăcerea cu buze strânse a lui Jane, care stătea în spatele tăvii cu ceai chiar și după ce toți fuseseră serviți, iar cei mai mulți luaseră chiar o a doua ceașcă era cumva la fel de zgomotoasă ca orice alt sunet din încăpere.

Marcel se ridică destul de brusc în picioare.

– Viola, zise el, vino să te plimbi cu mine afară.

Ea ridică ochii spre el oarecum surprinsă, apoi aruncă o privire pe fereastră.

– E aproape întuneric afară, Marcel, interveni Jane.

– Nu e decât începutul amurgului, replică mătușa lui, iar Marcel bănui că o făcuse numai de dragul de a o contrazice pe Jane. Le ignoră pe amândouă.

– Mulțumesc. Viola se ridică în picioare. Mă duc să-mi aduc o pelerină și o bonetă.

– Îmbracă-te călduros, o sfătui Isabelle. Pe vremea asta, după ce se întunecă se face frig ca în toiul iernii.

– Mă voi îmbrăca, promise Viola și ieși din încăpere fără să se mai uite la Marcel.

El o urmă fără să ia în seamă rânjetul lui André.

După cinci minute, ea coborî cu ghete înalte, o pelerină cenușie, lungă și grea ca pentru iarnă, o bonetă

și mănuși de piele. Se uită în ochii lui, dar nu îi zâmbi. Nici unul dintre ei nu vorbi până când lacheul care stătea în hol nu le deschise ușa și nu o închise după ei.

De fapt, afară nu era chiar atât de întuneric cum părea din salon. După ce coborâră treptele, el arătă spre cărarea din stânga lor. Aceasta șerpuia de-a curmezișul peluzei, printre stejari împrăștiați și fagi, îndreptându-se spre pădurea mai deasă, spre lac și spre casa văduvei de dincolo. Însă astăzi nu aveau să meargă până în pădure. În perioada aceasta a anului se întuneca destul de repede, iar la țară întunericul poate fi aproape complet.

După ce ea îl luă de braț și porniră pe cărare, el își scormoni mintea după ceva de spus, dar nu se putu gândi la nimic. Nu îi stătea în fire, și îi era ciudă. Îi era ciudă pe ea, ceea ce era irațional și încă și mai nedrept. Aproape că o ura – și în același timp nu terminase cu ea. „Dacă nu am grijă", se gândi el, „o să am în curând un atac de năbădăi cum au copiii, trântindu-mă la pământ și bătând din picioare și din mâini pe cărare". Și asta ar fi fost destul de alarmant.

Numai că ea luă asupra ei responsabilitatea conversației.

– E un lucru *insuportabil*, spuse ea, și el își dădu seama că vocea îi vibra de furie.

– *Un* lucru?

Lucrurile la care se putea referi erau destul de numeroase.

– Faptul că toată familia mea și familia Westcott vin aici mâine, spuse ea. *Toți?* Mama mea? *Fratele* meu? Contesa văduvă, fosta mea soacră, care are șaptezeci de ani? Vin toți?

– Dacă e să dăm crezare răspunsurilor lor la invitații.

– Este intolerabil, spuse ea din nou. Ar fi trebuit s-o interzici.

– Invitațiile au fost trimise și notele de acceptare primite înainte ca eu să aflu ceva. Și nici altcineva nu a știut, de fapt. Jane era vânătă de furie când am dat peste

ea – tocmai interceptase câteva răspunsuri. Cred că Estelle nu i-a spus nici măcar lui Bertrand, şi asta e cel mai surprinzător.

– Atunci ar fi trebuit să-i pui capăt când ai aflat. Nu ai nici un control asupra copiilor tăi?

Acum începuse să se înfurie şi el.

– Îmi imaginez că ar fi o nerușinare nemaipomenită, până şi pentru vestitul marchiz de Dorchester, să anuleze invitaţiile unor oaspeţi care i-au scris deja că acceptă. Şi să ştii că Estelle a făcut-o cu cele mai bune intenţii. Voia să-ţi facă o bucurie. Oricât de ciudat ar părea, chiar te place.

Ea nu păru să fi auzit ultimele cuvinte.

– De ce nu mi-ai spus că eşti marchiz de Dorchester?

Nu lămuriseră asta înainte? Poate că nu.

– Dintr-un motiv pe care nu l-am deslușit încă, oamenii îl tratează pe marchizul de Dorchester într-un mod diferit de cel în care îl tratau pe domnul Lamarr. Am crezut că aveai să mă tratezi diferit.

– Îţi imaginai că aveam să mă sperii?

– Te-ai fi speriat?

Nu îi putea vedea faţa bine pe sub borul bonetei.

– Da, răspunse ea.

El fu luat puţin prin surprindere, deşi îi ascunsese adevărul exact din motivul acesta.

– Nu eram chiar o femeie căzută când m-ai întâlnit din nou, Marcel, zise ea, dar eram şi sunt o femeie *pătată*. Am trăit, chiar dacă nu am ştiut, într-un mariaj bigam timp de douăzeci şi trei de ani. Am dat naştere la trei copii ilegitimi. Când am aflat adevărul, mi-am reluat numele de fată şi m-am retras într-o viaţă liniştită, cât de departe am putut de înalta societate. De atunci, singura ocazie în care m-am apropiat de lumea bună a fost nunta lui Wren şi a lui Alexander de primăvara trecută. M-am dus cu ei la teatru într-o seară. Nu a fost o experienţă plăcută, deşi nu s-a auzit nici o şoaptă jignitoare atunci când am păşit în loja ducelui de Netherby. Dar

m-am bucurat să mă întorc la viața mea liniștită. Ca să descopăr, acum câteva săptămâni, că tu ești marchiz.

– Ai fugit cu mine, nu cu marchizul. Așa cum eu am fugit cu *tine*, nu cu fosta și pătata contesă de Riverdale. Dar ce cuvânt ridicol, Viola – *pătată*.

– Ai luat o decizie în cunoștință de cauză. Eu nu. Mi-ai ascuns niște informații importante.

Vocea îi tremura din nou un pic, semn sigur că era încă furioasă.

– Nu te-ai fi bucurat atât de mult de mine dacă ai fi știut că faci dragoste cu marchizul de Dorchester? o întrebă el. Se opriseră sub crengile unui copac uriaș. El face dragoste în același fel în care face și Marcel Lamarr. Dacă cuibul nostru de dragoste nu ar fi fost descoperit în timp ce ne aflam încă mai mult sau mai puțin în el, Viola, titlul meu ar fi schimbat ceva? Dacă ai fi descoperit faptul acesta după ce te-ai fi întors acasă? Ar fi schimbat ceva?

– Dar nu s-a întâmplat asta. Am fost descoperiți, și ai făcut anunțul stupid că eram logodiți, și acum uite în ce necaz am intrat.

– *Stupid?* Și *suntem* în necaz?

– Da, stupid, răspunse ea, cu ochii scânteietori acum. Ar fi trebuit să spunem adevărul, pur și simplu – că ne-am dus acolo pentru o săptămână sau două de relaxare și că eram pe cale de a ne întoarce acasă. Și apoi să-i lăsăm să facă ce doreau cu această informație. Cerule mare, nu mai suntem copii și nici măcar tineri adulți. Nu era treaba lor de ce eram acolo. Și orice neplăcere sau incomoditate ar fi trecut până acum. Am fi fost amândoi liberi.

– Și am fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

– Și am fi trăit *separat* până la adânci bătrâneți, așa cum am plănuit și așa cum doream. Ajunsesem la sfârșit, Marcel, dar anunțul tău stupid a complicat și a prelungit totul. Și acum asta. Arătă cu brațul spre casă. Propria mea familie și familia Westcott venind aici

ca să sărbătorească logodna noastră în stil mare. Înțelegi cât de imposibilă mi-ai făcut viața?

El o privi cu ochii îngustați și inima rece.

– Ți-a plăcut să te culci cu mine, dar nu să te măriți cu mine?

– Oh, e stupid, răspunse ea. *Stupid.*

Părea să fie cuvântul favorit al zilei.

– Probabil că vei supraviețui chinului de a te căsători cu un marchiz, zise el. De fapt, ai dat lovitura – sau cel puțin așa va spune în mod sigur înalta societate.

Întunericul era din ce în ce mai des. Accentuat de umbra bătrânului copac, nu îl lăsa să îi vadă fața. Dar fiecare linie a trupului ei sugera jignirea.

– Ești un arogant...

Se opri, de parcă nu ar fi găsit un substantiv destul de tăios pentru acest adjectiv.

– Nemernic? sugeră el.

– Da, zise ea, cu vocea mai rece decât aerul înserării. Un nemernic arogant.

El se întrebă dacă ea mai rostise vreodată cuvântul acesta.

– Pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine? întrebă el. Îți sunt atât de inferior atunci, Viola, încât nici nu pot să aspir la mâna ta?

Ea se uită țintă la el, îndelung și aspru, și apoi se întoarse spre casă, evident exasperată. Dar înainte de a face un singur pas, el se întinse și o prinse de braț.

– *Sunt?* o întrebă din nou, și simți cum furia o părăsea.

– Marcel, răspunse ea, e imposibil. Ai văzut ce reacție a avut familia ta față de mine – ca să nu mai vorbim de Abigail – în salon. Îți imaginezi ce-ar fi dacă m-ai lua cu tine la Londra? În timpul sezonului? Nu putem permite să se întâmple asta. Și din motive mai personale, nu putem permite lucrurilor să meargă înainte. Trebuie să ne gândim la o modalitate de ieșire, și nu va fi ușor, mai ales acum. *Amândoi* trebuie să ne gândim. Sunt perfect

conștientă că nici tu nu îți dorești căsătoria asta mai mult decât mine.

– Mă pot gândi la un motiv care m-ar face să o consider foarte tolerabilă, zise el.

– Oh, în viață nu e totul despre... *asta*, i-o tăie ea.

– Despre sex?

– Da. În viață nu e totul despre sex.

– Dar e o parte importantă a vieții.

– Sex *cu o singură persoană?* îl întrebă ea, și chiar și în lumina care scădea el văzu că ochii ei se uitau țintă în ochii lui.

Era un lucru pe care-l jurase cândva. Cândva, cu mult timp în urmă. Era ceva ce evitase cu tot dinadinsul după moartea lui Adeline. Era ceva...

– Mă gândeam eu că nu, zise ea scurt, și de data asta, când porni spre casă, el nu mai încercă s-o oprească.

O prinse din urmă și își potrivi pasul cu al ei, dar nu-și mai spuseră nici un cuvânt.

A doua zi dimineață, după micul dejun, Bertrand Lamarr, viconte Watley, se oferi să le arate Violei și lui Abigail lacul, explicându-le că era situat între copacii din estul casei. Comportamentul lui era rigid și formal, și Viola bănuia că făcuse oferta mânat de sentimentul datoriei, nu de plăcere. Dar aparențele trebuiau păstrate, cel puțin pentru moment. Așa că primi încântată oferta. Iar el îi spuse că tatăl său va fi ocupat cu administratorul timp de o oră sau două. Lady Estelle hotărî să vină și ea, pentru că nici unul dintre oaspeți nu era așteptat să apară înainte de mijlocul după-amiezii.

Cele două tinere doamne o porniră înainte, la braț. Se părea că Estelle susținea majoritatea conversației, deși Abigail zâmbea. De fapt, Viola nu știa ce simțea fiica ei în legătură cu această situație. Oricât de ciudat ar fi părut, în cele trei săptămâni care trecuseră evitaseră cumva subiectul logodnei și situația care dusese la asta.

Pe dinafară, relaţia lor nu se schimbase, dar exista o oarecare tensiune între ele.

Bertrand şi Viola le urmau. El nu îi oferi braţul, ci îşi ţinu mâinile încrucişate la spate. Păşea însă alături de ea, potrivindu-şi pasul după al ei şi aplecând politicos capul spre ea când vorbea. Şi avea şi subiecte de conversaţie gata pregătite – câteva detalii despre parc, întrebări despre Hinsford, speranţa că ea avea să se simtă bine aici. Era foarte dispus să răspundă la întrebările ei. Locuiseră la Elm Court, în estul Sussexului, iar cu doi ani în urmă se mutaseră aici. Acolo avusese un preceptor, un bătrân învăţat care locuia în apropiere şi îi oferise o pregătire excelentă la toate materiile, mai ales la literatura clasică şi la istoria clasică. Când venise aici, cel mai mare regret al lui fusese acela că trebuie să-şi părăsească perceptorul. De atunci beneficiase de guvernanta surorii lui, o doamnă învăţată care îl forţase să dăruiască mai mult timp şi mai multe strădanii matematicii, materie care nu se număra printre favoritele lui.

– Îi voi fi veşnic recunoscător pentru asta, adăugă el cu toată seriozitatea. Copiii, şi cred că şi adulţii, ar trebui să fie întotdeauna dispuşi şi dornici să îşi forţeze limitele minţii şi în domenii care nu îi atrag atât de mult, nu doar în cele care îi atrag.

– Cei mai mulţi dintre oameni, răspunse Viola cu ochii scânteind, nu doresc să îşi forţeze mintea în *nici* un domeniu, Lord Watley.

– Oh, vă rog, spuneţi-mi Bertrand.

Trecură pe lângă fagii sub care se certase cu Marcel seara trecută, şi continuară să se îndrepte spre pădure, intrând în ea. Cărarea era largă, deşi în prezent era aproape blocată de frunzele căzute, care foşneau sub picioare. Te încerca un sentiment plăcut de izolare.

Bertrand aştepta să meargă la Oxford la anul şi era nespus de nerăbdător, deşi nu fusese plecat niciodată şi era sigur că la început avea să fie destul de înspăimântat. Şi asta însemna să o lase pe Estelle acasă.

– Ești foarte apropiat de sora ta? întrebă Viola.

– Am fost mereu împreună, toată viața noastră, explică el. Verii noștri au fost și ei întotdeauna aproape, bineînțeles, dar ei sunt mai mari decât noi. Nu cu mulți ani, e adevărat, dar mi s-a spus că deosebirile de vârstă se simt mai intens la copii decât la adulți. Eu și Estelle suntem de aceeași vârstă. Suntem gemeni.

– Care dintre voi e cel mai mare?

– Estelle, cu treizeci și cinci de minute. Nu mi s-a permis niciodată să uit de acest fapt, și cred că nici nu mi se va permite vreodată.

O fulgeră cu un zâmbet pieziș, și pentru o clipă păru un băiat frumos, așa cum și era. Și semănând foarte, foarte bine cu tatăl lui. Îl vedea oare pe Marcel, așa cum fusese la șaptesprezece ani? Dar nici un tată nu este reprodus perfect în fiul lui, și ea se îndoia că Marcel avusese vreodată gândirea și manierele pline de gravitate ale fiului său. Și el fusese la universitatea din Oxford, dar părea să-și fi folosit timpul acolo intrând în bucluc sau evitând mai degrabă buclucurile pe care le produseseră probabil isprăvile lui. Se îndoia că își luase vreodată studiile în serios. Deși își aminti că îi plăcea să citească.

Dintr-odată, când se aștepta mai puțin, se treziră în fața lacului. Era înconjurat de pădure, o întindere mare de apă în formă de rinichi, foarte calmă în ziua aceea, reflectând în oglinda lui miile de culori ale frunzelor din copaci. În fața lor se întindea o fâșie povârnită de sol nisipos, folosită probabil ca plajă în timpul verii, și în dreapta lor era un hangar pentru bărci. Însă pădurea nu înconjura tot lacul. În partea cea mai îndepărtată, terenul era curățat, și pe el se afla o casă cu ferestre mari și o grădină care cobora spre apă. Nu semăna deloc cu căsuța din Devonshire, dar amintea de ea prin ceva. Poate prin mărime. Sau prin locația izolată. Nu se mai vedea nici o altă clădire, în afară de hangarul pentru bărci.

– Casa văduvei, spuse Bertrand. Îmi place foarte mult. Totdeauna mă face să-mi fie puțin dor de casă.

– De Elm Court? întrebă ea.

– Da. Mătușa Jane crede că mătușa Olwen ar trebui să se mute aici, și face des aluzii la asta. Vedeți, de asta a fost construită – ca o casă a *văduvei* pentru membrii mai vârstnici ai familiei, după ce la Redcliffe s-ar fi mutat un nou marchiz.

– Dar ea nu vrea să locuiască aici?

– Nu. Însă eu cred că mai degrabă verișoara Isabelle e cea care nu vrea să se mute aici. Poate că va simți altfel după ce Margaret se va căsători și va pleca împreună cu soțul ei. Oricum, nu cred că va conta ceea ce simte ea. Vor trebui să se mute aici în mod sigur după nunta tatei.

Rămaseră privind lacul și casa din spatele lui în timp ce Estelle și Abigail se îndreptau spre casă. Iar Viola abordă subiectul pe care evitase să-l discute cu propria ei fiică.

– Ce simți în legătură cu asta, Bertrand? întrebă ea. Mă refer la căsătoria tatălui tău cu mine. Și te rog să fii sincer.

– Oh, răspunse el, cum aș putea fi?

Viola se cutremură în sinea ei, dar avea nevoie de sinceritate. Voia să aibă muniție pentru viitoarea confruntare cu Marcel.

– Pur și simplu tu.

– Sunt furios pe el, zise băiatul după o scurtă tăcere, cu glas liniștit, dar încordat. Întotdeauna, totul s-a raportat doar la el. S-a presupus că moartea mamei noastre îl lovise prea tare, iar el era prea îndurerat ca să mai petreacă câte o perioadă cu noi, în timp ce eram copii. A rămas la fel de îndurerat și când am crescut. Dar noi am auzit lucruri. Copiii aud, știți, oricât de protejați ar fi – și noi am fost foarte protejați. Am auzit lucruri care nu se potriveau unei persoane atât de îndurerate. Estelle și-a dorit teribil de mult să organizeze o petrecere pentru cea de-a patruzecea aniversare a lui de anul

acesta. Eu am încercat s-o avertizez. La fel și mătușa Jane. Dar ea n-a vrut să asculte. Și apoi a ales să fie *încântată* atunci când l-am găsit și el și-a anunțat logodna. E încântată și *acum*. Nu am văzut-o niciodată atât de... exuberantă. A fost întotdeauna liniștită și supusă, cu excepția unor momente în care eram doar noi doi, singuri. Acum, ea crede că totul va fi bine, deși copilăria noastră s-a terminat. Probabil că se va căsători și ea la anul sau peste doi ani, iar eu voi fi plecat. Dar ea crede încă în fericire până la adânci bătrâneți. Crede încă în *el*. Nu avea de gând să se căsătorească cu dumneavoastră, nu?

Ei bine, când ceri sinceritate, trebuie să fii pregătit pentru ea. Viola încercă să formuleze un răspuns adecvat, dar nu se putu gândi la nici unul.

– Vă rog să fiți sinceră, zise el, repetând ceea ce spusese ea.

– Nu, răspunse ea. Ceea ce am făcut noi a fost foarte egoist, Bertrand. Nu voi încerca să îți explic de ce am simțit nevoia copleșitoare de a fugi un timp și de ce am profitat de ocazie când mi s-a ivit. Nu ai pentru ce să fii interesat de asta. Nu am știut că așteptați cu atâta nerăbdare întoarcerea tatălui vostru – cred că și tu o așteptai cu tot atâta nerăbdare ca și sora ta. Fuga noastră părea nevinovată, și nu părea să afecteze pe altcineva în afară de noi doi. Ar fi trebuit să știu mai bine. M-am gândit recent la ceva ce a scris John Donne într-unul din eseurile lui.

– *Nici un om nu e o insulă?* întrebă el, surprinzând-o.

– Da. Am ajuns să-mi rănesc întreaga familie, iar tatăl tău și-a rănit și el familia. Nu e chiar atât de egoist, Bertrand. De îndată ce a văzut-o pe Abigail în fața căsuței, a crezut că era dator să repare lucrurile. Și de cum v-a văzut pe tine și pe sora ta, s-a hotărât de-a binelea. N-a făcut anunțul pentru el însuși, și nici pentru mine. La început m-am gândit că *era* pentru mine, ca să-mi protejeze reputația. Dar nu cred că ar fi spus-o dacă nu ar fi venit

și Abigail odată cu ginerele meu și cu ceilalți. A făcut-o de dragul tău, al surorii tale și al lui Abigail. Îmi pare rău. Nu, asta e prea ușor de spus. Scuzele în general sunt ușor de rostit.

– A spus că v-ați îndrăgostit unul de celălalt cu ani în urmă. E adevărat?

Ea ezită.

– Da. Dar pe atunci eram căsătorită – sau credeam că eram – și amândoi am respectat legătura aceea de căsătorie. *Amândoi*. Nu a fost nimic între noi atunci, cu excepția acelor sentimente, cărora le-am rezistat evitându-ne unul pe altul.

– Vă mulțumesc, spuse el după o scurtă tăcere. V-ar plăcea să ne plimbăm până la casa văduvei?

Abigail și Estelle hoinăreau pe lângă casă.

Viola se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună că nu avea de gând să se căsătorească cu tatăl lui. Sau ar fi fost nedrept față de Marcel, înainte de a se pune de acord asupra unui mod de a o face?

– Da, răspunse ea, dar înainte de a-și putea relua plimbarea auziră niște pași foșnind pe frunzele din spatele lor și se întoarseră amândoi.

Era Marcel.

De seara trecută, de când se întorseseră amândoi în casă, ea îl evitase. Nu îl văzuse nici dimineață. Când coborâse la micul dejun cu Abigail, temându-se să nu-l vadă din nou, el se închisese deja în birou cu administratorul.

Arăta așa cum arătase în Devonshire, îmbrăcat călduros în mantaua cu platcă și cizme înalte, cu pălăria înaltă îndesată bine pe cap. Și începu să simtă fluturi în stomac, chiar dacă se disprețuia pentru plăcerea pe care i-o stârnea simpla lui vedere. Nu, *nu* era plăcere. Nu când era ceva care îi implica doar trupul, în timp ce mintea și tot restul ființei ei spuneau altceva. Dacă era îndrăgostită de el, atunci îndrăgostirea aceasta era ceva

inconștient, și nu era deloc ceva de dorit sau de care să te bucuri.

El îi susținu o clipă privirea, înainte de a se îndrepta spre fiul lui. Și în privirea aceea, necontrolată în primul moment, ea citi ceva care o emoționă și îi clătină din nou hotărârea, deși nu putea spune ce. Mândrie? Iubire? Dorință? Vedea ceva din el în băiat? Ceva mai bun decât el?

– Mulțumesc, Bertrand, pentru că ai întreținut-o pe musafira noastră.

Fiul său deveni din nou țeapăn și formal, și înclină capul.

– A fost plăcerea mea, domnule.

Marcel privi peste lac, spre fiica lui care arăta spre hornul de pe acoperișul casei văduvei, sau poate spre fereastra de sus, și spre Abigail care privea și ea în sus.

– Ți-ar plăcea să vezi casa văduvei? o întrebă el pe Viola.

– Bertrand voia să mă conducă acolo.

– Bine, zise el, oferindu-i brațul. Și am adus și cheia. E o casă plăcută. Uneori cred că ar fi mai bine să mă mut eu acolo, dacă mătușa nu vrea. Cu copiii mei. Și cu tine. Ochii lui se întoarseră spre ea, în timp ce ea își strecura mâna pe sub brațul lui. Ce crezi, Bertrand?

– Cred că faptul de a fi marchiz de Dorchester implică obligații care vă impun să locuiți în casa mare, domnule, spuse fiul lui în timp ce porneau pe cărarea spre lac.

– Și nu în casa văduvei sau în altă parte, răspunse tatăl lui. Înseamnă că nu poți scăpa de datorie? Sau nu ar trebui să scapi?

– Nu pot vorbi decât în numele meu, domnule, declară fiul lui. Pentru Estelle ar fi un vis împlinit să trăiască în casa văduvei – sau în altă parte – cu dumneata și cu soția dumitale.

Viola simți cum brațul lui Marcel se încorda ușor.

– Tu nu crezi în vise? își întrebă el fiul.

Timp de câteva momente, Bertrand nu răspunse.

– Cred în vise, domnule. Dar mai cred și în realitatea faptului că foarte puține se împlinesc.

Ochii lui Marcel se îndreptară spre Viola.

– Și tu crezi, iubirea mea?

– Visele nu se pot împlini dacă visătorul nu e hotărât să le transforme în realitate, zise ea.

– *Hotărât*, repetă Marcel. E destul să fii hotărât?

Nimeni nu riscă să-i răspundă, și întrebarea rămase plutind deasupra capetelor lor, ca o greutate tangibilă.

capitolul 17

Viola urcase la etaj cu tinerii, ca să vadă dormitoarele. Marcel îi auzea vorbind acolo – pe toți patru. Pierduse perioada în care vocea fiului său trecuse de la vocea unui băiat la cea a unui tânăr. Și pierduse momentul în care fiica lui se transformase dintr-o fată sfioasă și cam decolorată într-o tânără lady energică și puternică, deși bănuia că schimbarea fusese mult mai recentă. De fapt, poate că nu o pierduse deloc. Poate că schimbarea începuse cu dezamăgirea că el nu se întorsese acasă atunci când promisese, și furia care rezultase din asta o ajutase să devină o femeie adultă.

El rămăsese jos în salon – dacă încăperea în care se afla putea fi onorată cu un nume atât de măreț. Era o cameră de zi mare și comodă – sau ar fi fost comodă, dacă ar fi existat un foc în șemineu. Așa cum era acum, se bucura că își păstrase mantaua pe el după ce intrase, renunțând doar la pălărie și mănuși. Rămase privind prin fereastra mare spre pădure și lac și hangarul pentru bărci și restul pădurii din spate. Ceva din ele îi amintea de căsuța unde fusese atât de fericit.

Fericit?

Era un cuvânt ciudat. Se bucurase acolo. Enorm. Ar mai fi rămas cel puțin o săptămână fără să se plictisească sau să se simtă neliniștit – dacă ea nu s-ar fi plictisit și

nu ar fi devenit neliniștită, și dacă familiile lor nu ar fi dat buzna peste ei.

Fusese fericit acolo, la naiba cu toate! Își îndesă mâinile în buzunare ca să se încălzească și ascultă vocile, deși nu putea auzi cuvintele care veneau de sus, și simți că îi venea să... plângă?

Ce naiba?

Ce naiba făcuse cu viața lui?

Se bucurase de ea – asta făcuse.

„Pentru Estelle ar fi un vis împlinit să trăiască în casa văduvei – sau în altă parte – cu dumneata și cu soția dumitale."

„Cred în visuri... Dar mai cred și în realitatea faptului că foarte puține se împlinesc.

„Visurile nu se pot împlini dacă visătorul nu e hotărât să le transforme în realitate."

Era ciudat să vezi câtă harababură și supărare putea aduce în viața cuiva o decizie aparent nesemnificativă. Cu mai puțin de două luni în urmă, hotărâse brusc și fără să se gândească să îl trimită pe André cu trăsura acasă, în timp ce el rămânea să vorbească cu fosta contesă de Riverdale, să o convingă să-și petreacă după-amiaza cu el la iarmarocul din sat, să o lingușească să își petreacă noaptea cu el. O decizie măruntă, în acord cu ceea ce fusese viața lui în ultimii șaptesprezece ani.

Și dusese la asta.

Dacă ar fi luat o altă hotărâre și s-ar fi mulțumit să o salute politicos de la distanța dintre salon și bar înainte de a pleca o dată cu fratele lui, s-ar fi întors acasă, ar fi suportat ororile de negrăit ale petrecerii aniversare pe care o plănuise Estelle și acum ar fi fost plecat deja în căutarea unei noi distracții. Ar fi fost în siguranță.

– Nu înțeleg de ce mătușa Olwen nu vrea să vină să locuiască aici, spuse Estelle din spatele lui. Eu aș veni dacă aș fi în locul ei. Aș putea fi foarte fericită aici, *papa*. Nu e chiar mică, nu? Are opt dormitoare. Dar e comodă.

El se întoarse de la fereastră.

– Și cum te-ai distra tu?

Ea se uită o clipă la el fără să înțeleagă, apoi ridică din umeri.

– Cum mă distrez acum? întrebă ea. Aș putea să citesc, să pictez, să brodez, să scriu în jurnal, să fac vizite și să primesc musafiri la fel de ușor aici ca și dincolo. Dar aici ar fi mai multă pace. M-aș simți ca acasă.

– Casa văduvei nu e chiar atât de departe de civilizație cum poate părea, le explica Bertrand Violei și fiicei ei. Exact după copacii de acolo sunt grajdurile și o remiză pentru trăsuri, goală acum, bineînțeles, dar în stare destul de bună, și o alee largă care le leagă de drumul principal.

– Hai să vedem grajdurile, sugeră Estelle și ieși prima din încăpere.

Abigail și Bertrand o urmară. Marcel nu se mișcă, și nici Viola. Ușa din față se deschise și se închise.

Timp de câteva momente se uitară unul la altul în tăcere.

– Îți amintește? întrebă el, arătând spre fereastră și spre priveliștea de dincolo. Măcar cât de cât?

– De Devonshire? Da. Dar acolo eram singuri.

– A fost bine. Nu-i așa?

Ea se întoarse și se uită pe fereastră.

– A fost. A fost exact ceea ce intenționasem să fie, Marcel – o scurtă scăpare din viețile noastre. Nu s-a intenționat niciodată să fie transformată în ceva permanent. Nici tu, nici eu nu doream asta. Și ajunsese la capăt. Mi-ai spus pe plajă că faptul că ți-am spus că voiam să merg acasă te-a scutit de la a mă răni. Mi-ai spus că nu îți place deloc să-ți rănești femeile.

Dumnezeule mare! Chiar spusese asta? Dar știa că o făcuse.

– Am putut să fiu chiar atât de lipsit de maniere? întrebă el, totuși.

– Ai fost doar sincer. Știu că ai alte femei, Marcel, că le-ai avut dintotdeauna – și cred că le vei avea întotdeauna. Nu mi-am făcut iluzii atunci când am hotărât să fug cu tine. A fost un aranjament temporar, și eram mulțumită cu el. Nu sunt mulțumită cu... cu asta.

– Partea cu *le vei avea întotdeauna* e nedreaptă, replică el. Când mă căsătoresc, Viola, o fac pentru totdeauna. Până când moartea ne va despărți.

Ea întoarse capul de la fereastră și îl privi încruntată.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

El ridică din sprâncene și simți un fior înghețat în inimă. Știa ce îl întreba.

– Ce s-a întâmplat cu căsnicia ta? explică ea. Cu soția ta? Cum a murit?

El nu voia să vorbească despre asta. Nu voia să se gândească la asta. Aerul din încăpere păru dintr-odată să se rarefieze și nu mai putu respira.

– A căzut de pe o fereastră de la etaj pe terasa de desubt, zise el scurt. A murit pe loc. Se răsuci cu fața la fereastră, deși nu vedea nimic. Își dori ca ea să plece, să se ducă după tineri. Dar nu o auzi plecând. Așa că adăugă detaliul final. Eu am ucis-o.

Tăcere. Nu se auzea nimic în afară de bubuitul propriei inimi, care îi răsuna în urechi. Își dorea să se așeze. Își dorea să fie singur. Își dorea să fie și el mort. Își dorea să...

– Nu poți să te oprești aici, zise ea din spatele lui și el se răsuci din nou ca să se uite urât la ea, aproape orbit de furie.

– De ce nu? o întrebă. Ce s-a întâmplat nu e blestemata ta de treabă, Viola. Numai dacă nu te gândești că ți-aș putea face același lucru când mă voi sătura de tine sau când mă vei enerva. Pleacă de aici, sau s-ar putea s-o fac acum.

Ea se încruntă din nou.

– Îmi pare rău, zise. Îmi pare rău că am redeschis o rană atât de adâncă. Dar trebuie să-mi spui.

– De ce? Se pare că ești hotărâtă să nu te căsătorești cu mine. Și chiar dacă te răzgândești, nu ai pentru ce să-ți bagi nasul în prima mea căsătorie. Eu nu mi-am băgat nasul într-a ta.

– Cum aș putea să cred că tu ai ucis-o, când nu ai fost spânzurat și nici măcar întemnițat?

– A fost declarat accident. Un accident tragic. Las-o baltă, Viola. Nu o să vorbesc despre asta. Niciodată. Cât despre situația de față, te-ai săturat de mine în Devonshire înainte de a mă sătura eu de tine. Când ne-am înapoiat la căsuță, nu voiai să fii salvată de scandal. Preferai să înfrunți cu tupeu situația, în loc să te logodești cu mine. De atunci nu te-ai răzgândit. Mi-ai explicat totul foarte clar aseară. Deci. Fă anunțul azi, mâine, oricând alegi. Nu voi încerca să te opresc.

Cât de mult timp îți trebuie ca să-ți dai seama că inima îți va fi zdrobită, că probabil e zdrobită deja. Dar de când avea el inimă? Poate că ea nu voise să spună că se săturase cu adevărat de el; poate că logodna lor nu îi era chiar atât de nesuferită; poate că...

Poate că nimic. Ea îi explicase totul foarte clar.

Putea doar să se facă de râs spunându-i acum că el nu terminase deloc cu ea, că nu credea că o să termine vreodată. Putea doar să devină o pacoste și să o implore să se căsătorească oricum cu el. Deși știa că de dragul copiilor și al ei avea să insiste în continuare ca ea să facă exact asta.

Dumnezeule mare! Tocmai îi spusese că o omorâse pe Adeline. Și exact asta făcuse.

– O să te bucuri, spuse ea. Nu vrei să te căsătorești cu mine, Marcel. Căsătoria nu a făcut niciodată parte din planul nostru. Nici pe departe.

– Nici pe foarte departe, încuviință el. Dar suntem într-o încurcătură a naibii de mare, Viola. Sora mea sosește în această după-amiază, împreună cu toată familia ta. Se apropie o petrecere foarte mare. Și copiii noștri par să se placă.

Întoarseră capetele amândoi ca să îi vadă pe cei trei tineri întorcându-se de la lac și îndreptându-se spre casa mare. Bertrand era în mijloc, cu Estelle de un braț și Abigail de celălalt.

– Deci, zise ea, alegem calea ușoară de ieșire și ne sărbătorim logodna aici. Și de Crăciun alegem calea ușoară de ieșire și sărbătorim nunta. Și apoi înfruntăm restul vieții noastre.

– O faci să pară o perspectivă cam mohorâtă, zise el.

Se priviră țintă unul pe celălalt.

– Nu pot să înfrunt altă căsătorie care să semene cât-tuși de puțin cu prima mea non-căsătorie, Marcel.

El se cutremură în sinea lui, dar nu zise nimic.

– Și tu... începu ea, ridicând o mână în aer și căutând cuvintele care nu veneau.

– Și eu sunt un libertin incurabil, termină el.

– Ei bine, zise ea, încruntându-se din nou. Nu ești?

– Cu excepția timpului în care sunt căsătorit, așa cum am subliniat mai devreme. Dar nu am fost căsătorit de foarte, foarte mult timp, și în perioada asta am fost într-adevăr un libertin. Cred că ai dreptate, Viola. Cred că sunt incurabil.

Dar se simțea rănit. Ar fi vrut să o implore, să protesteze și să se justifice. Ar fi vrut să...

Ea nu îl voia. Se bucurase de idila lor și apoi se săturase de ea și voise să meargă acasă. Exact așa cum ar fi trebuit să facă și el. Fusese al naibii de prost atunci când își trimisese fratele acasă cu trăsura, în loc să meargă cu el și să uite de fosta contesă de Riverdale.

– Mă întorc acasă, spuse ea.

– Iar eu te voi conduce, ca un gentleman ce sunt.

Dar nu se atinseră în timp ce se îndreptau spre casă, și nici nu schimbară vreo altă vorbă. El își aminti cum se întorseseră de pe plajă la căsuța din Devonshire. Ar fi trebuit să pună mâna pe ea atunci, înainte să vadă căsuța, și să scoată totul de la ea – adevărul, tot adevărul,

și nimic altceva decât adevărul, exact așa cum ar fi vrut să facă și acum.

Dar ar fi fost nedrept față de ea și umilitor pentru el să își dezvăluie acum dragostea și angajamentul lui de a fi fidel și să vorbească despre iubire eternă la bine și la rău și toate celelalte prostii. Ea se săturase de el. Nu îi oferise niciodată cel mai mic indiciu că l-ar fi iubit sau că ar fi dorit un viitor cu el.

Umilința îl copleși din nou, ca o lovitură de baros în stomac.

Ea nu îl iubea. Îi spusese asta cu atâtea cuvinte. Trebuia să-i permită să plece, să se elibereze cumva de încurcătura asta. Nu putea s-o facă el însuși. Un gentleman nu își repudia logodnica, odată ce îi promisese că se căsătorește cu ea. Sau odată ce o invita în propria lui casă, și toată familia ei și a lui se aduna să sărbătorească logodna cu vecinii.

Dumnezeule mare! Era destul ca să-i facă părul măciucă.

Drumul de întoarcere spre casă păru interminabil.

După ce se întoarse de la casa văduvei cu Marcel, Viola se retrase în camera ei și se luptă cu ispita de a pleca, de a trimite vorbă să-i fie pregătită trăsura în fața ușii într-o jumătate de oră, de a-i trimite vorbă lui Abigail că trebuia să-și facă bagajele fără întârziere. Voia să plece. Voia să uite.

Cu două luni în urmă fugise din Bath – ca să scape de iubirea sufocantă a familiei ei. După două zile fugise din nou – ca să scape de ea însăși în plăcerea nesăbuită a unei aventuri de dragoste cu un libertin. Și mult bine îi mai făcuse. O adusese la asta, la încâlceala asta mult mai complicată decât orice cunoscuse înainte.

Bineînțeles că de data asta nu putea fugi. Estelle se necăjise mult plănuind această petrecere și petrecerea de logodnă de mâine-seară. Și clocotea de emoție, o fată de șaptesprezece ani care dusese o viață protejată,

cu unchiul și mătușa ei, dar tânjise după prezența tatălui ei în viața ei, iar acum credea că avea s-o obțină în sfârșit.

Nu putea să fugă. Mama ei era pe drum. Camille și Joel și copiii erau pe drum. La fel și Michael și Mary. La fel și întreaga familie Westcott, chiar și fosta ei soacră. Chiar și Anna, fiica legitimă a lui Humphrey. Și Wren, cu care legase o prietenie atât de încântătoare și neașteptată primăvara trecută. Wren era însărcinată, dar venea oricum. Viola nu avea cum să nu fie acolo când soseau toți.

Și mai era și Marcel. Acceptase realitatea în dimineața aceea, spunându-i că nu îi va sta în cale dacă voia să anunțe că nu exista nici o logodnă. Și numai ea putea face asta, bineînțeles. Onoarea dicta că bărbatul nu o putea face.

Și în dimineața aceea îi spusese cum murise soția lui, și pretinsese că o omorâse el. Ea nu îl crezuse nici o clipă, deși credea că el vorbise serios. Ce se întâmplase? Dorea foarte mult să știe, dar nu avea dreptul să insiste. Nu se căsătoreau. Totuși, dimineață simțise în el o durere insuportabilă provocată de amintirile pe care le ținuse închise în el toți anii aceștia, și pe care refuza să le împărtășească acum.

Ce se întâmplase?

Dorea foarte mult să-i spună că îl iubea, că atunci când spusese pe plajă că trebuia să meargă acasă nu se referise la faptul că se săturase de relația lor, că nu îi mai rămăsese nici un sentiment față de el. Dar nu o spusese. El nu anunțase logodna lor pentru că ar fi iubit-o și ar fi vrut să se căsătorească cu ea. Putea fi absolut sigură de asta, cunoscându-l pe el și reputația lui de mulți ani. Nu era un om care să se instaleze și să rămână undeva. Îi spusese că se bucurase că nu fusese forțat să i-o spună el primul. Îi spusese că nu îi plăcea să-și rănească femeile.

Femeile lui. La plural.

Așa cum știuse dintotdeauna. Așa cum știuse atunci când fusese de acord să fugă cu el.

Deci nu putea fugi, dar nici nu putea rămâne. Nu putea să se căsătorească cu el, dar nu putea nici să anuleze logodna lor. Nu putea să îl iubească, dar nu putea nici să nu-l mai iubească.

Va rămâne. Bineînțeles că va rămâne. Și se va pregăti pentru sosirea surorii lui și a propriei ei familii. Se îmbrăcă din nou cu de mult familiara mantie de protecție a contesei de Riverdale și așteptă.

Dar ce va face? Nu se putea căsători cu Marcel.

Ce va face?

Annemarie și William Cornish sosiră primii, la începutul după-amiezii, aducându-și cu ei cei doi copii mici. Marcel și gemenii îi întâmpinară pe terasă. Estelle îi îmbrățișă pe copii, în vârstă de șapte și cinci ani, în timp ce Bertrand îi strângea mâna lui William, iar Marcel se trezi îmbrățișat strâns de sora lui.

– Sunt atât de fericită că te vei recăsători în sfârșit, Marc, spuse ea. Și era și timpul. Am vorbit fără oprire numai despre asta, nu-i așa, Will?

Cornish schimbă o privire sobră cu cumnatul lui, dar nu spuse nimic.

Ca de obicei, Annemarie umplu salonul cu prezența ei de îndată ce intrară. Îi îmbrățișă pe toți cei adunați acolo, inclusiv pe Abigail și pe Viola, vorbind tot timpul.

– Tocmai îi spuneam lui Marc ce încântată sunt, îi spuse Violei. Căsătoria va fi bună pentru el. Era și timpul să se așeze la casa lui. Vai de mine, are *patruzeci* de ani. Imaginați-vă! Și tu vei putea să o prezinți pe Estelle la sezonul din Londra de primăvara viitoare, iar fiica ta va fi o companie bună pentru ea. Vor fi surori vitrege. Sunt sigură că pentru Estelle va fi un vis împlinit să aibă o mamă vitregă care să o prezinte în societate.

William își drese glasul, iar ea se uită întrebător la el, înainte de a se răsuci și a-i zâmbi lui Jane.

– Sunt foarte sigură că erai dispusă și pregătită să te jertfești și să o duci tu pe Estelle la Londra, Jane. Dar sunt sigură că acum aștepți cu nerăbdare să îți reiei în sfârșit propria viață întreruptă.

– Ei bine, *a fost* întreruptă, Annemarie, admise Jane, destul de brusc și pe neașteptate, când copiii noștri nu erau mai mari decât sunt ai tăi acum. Dar eu și Charles am face-o din nou și de două ori mai mult timp decât am făcut-o. Am ținut foarte mult la Adeline, și *țin* foarte mult la copiii ei.

În ultimii șaptesprezece ani, Marcel nu se gândise niciodată la sacrificiul pe care trebuiseră să îl facă Jane și Charles Morrow. Recunoscuse întotdeauna că avea nevoie de ei, dar privise întotdeauna lucrurile din punctul lui de vedere. Niciodată din al lor. Îi fusese ciudă pe influența pe care o aveau asupra copiilor lui, chiar dacă alesese să nu îi crească el însuși. Ei renunțaseră la casa lor, ca să se mute la Elm Court – a lor fusese închiriată până foarte recent unui amiral în retragere și soției lui.

Treaba era, totuși, că nu voia să înceapă să privească lucrurile din punctul de vedere al altor oameni. Îl necăjea destul punctul lui de vedere.

Și acesta era doar începutul. Familia Violei, întreaga familie Kingsley și Westcott aveau să ajungă înainte de sfârșitul zilei. Estelle îl informase că aveau să fie șaptesprezece, fără a pune la socoteală copiii. *Șaptesprezece.* Și asta pe lângă Abigail și Viola.

Simțea o nevoie aproape copleșitoare de a pleca. Să iasă, să se urce în trăsură, sau chiar să înșeueze un cal, și să plece. Bagajele și valetul îl puteau urma. Fără să explice nimic nimănui. Fără să avertizeze pe nimeni. Fără să-și ia rămas-bun. O mai făcuse și înainte – de mai multe ori. În urmă cu doar două luni nu ar fi ezitat, nu s-ar fi uitat înapoi și nici nu ar fi avut mustrări de conștiință.

De data asta nu o putea face. Pentru că fiica lui – și fiul – îi stăteau drept în drum. Se uită de la unul la celălalt

în timp ce sporovăiala continua – și se simți copleșit de resentimente și iubire dureroasă, în egală măsură. Estelle era îmbujorată și foarte emoționată acum de sosirea unchiului și a mătușii ei și de apariția iminentă a celor șaptesprezece. Nu știa sigur cât de mulți vecini erau așteptați să vină la petrecerea de mâine-seară. Nu întrebase. Nu voia să știe.

De ce făcuse ea asta? De ce organizase petrecerea aniversară? Pentru că îl *iubea?* Cum era posibil? Era cel mai rău tată de pe fața pământului. Și de ce petrecerea de logodnă?

Și Bertrand. Nu avea chiar optsprezece ani. O vârstă incomodă, adesea rebelă, nici tânăr, nici bărbat. Sprijinindu-și liniștit sora la fiecare pas. Întreținând-o curtenitor pe femeia pe care o prinsese cu tatăl său la nenorocita aceea de căsuță. Conversând acum cu unchiul lui și cu Ortt. Purtându-se mereu politicos chiar și cu tatăl lui, cel vrednic doar de dispreț.

Nu, nu va fugi. Era tot mai sigur că nu va mai putea fugi niciodată. Era unul dintre cele mai îngrozitoare gânduri pe care le avusese în ultimii șaptesprezece ani. O privi pe Viola, care vorbea cu Annemarie și Ellen Morrow. Își dorea ca dimineața asta să nu fi venit niciodată. Seara trecută fusese destul de rău, dar acum nu mai era nici o îndoială că logodna pe care se adunau toți să o sărbătorească era pe cale de a fi anulată. Trebuia totuși să continue să se poarte de parcă nu ar fi fost. Și apoi? Se va gândi la asta când se va întâmpla.

Annemarie îi explica Violei că mama lor fusese franțuzoaică și insistase ca toți copiii să aibă nume franțuzești. Și Adeline își admirase atât de mult soacra, încât insistase să le pună și copiilor *ei* nume franțuzești.

– Sora mea e Camille, spuse Abigail. Nu știu de ce are un nume franțuzesc.

– Pentru că mi-a plăcut, spuse Viola, așa cum mi-a plăcut *Abigail* când te-ai născut tu.

– Vine altă trăsură, spuse Bertrand, întorcându-se de la fereastră și uitându-se de-a lungul încăperii la tatăl lui.

Deci distracția continua. Și simți din nou dorința fierbinte de a ieși din cameră și a se îndrepta direct spre scara din spate, folosită mai ales de servitori, în loc să meargă spre scara principala și spre holul de dedesubt. Să fugă. Așa cum făcuse cu șaptesprezece ani în urmă, și continuase să facă de atunci.

Până acum.

– Trebuie să fie cineva din familia ta, îi spuse el Violei. Vii jos cu mine și cu Bertrand? Și cu Abigail?

Cei care soseau erau Lord și Lady Molenor – ea era o Westcott, fosta cumnată a Violei. Dar toți ceilalți veniră imediat după ei – contele și contesa de Riverdale; ducele și ducesa de Netherby și bebelușul lor și sora vitregă a lui Netherby, Lady Jessica Archer, și ducesa văduvă, mama fetei, de asemenea fostă cumnată a Violei. De ce trebuiau relațiile de familie să fie atât de complicate? Apoi veni doamna Kingsley, mama Violei, cu Cunningham și soția lui, Camille, fiica cea mai mare a Violei, și cei trei copii ai lor; clericul, fratele Violei, cu soția lui; Elizabeth, Lady Overfield, și mama ei, doamna Westcott, mama lui Riverdale; și, ca un final măreț, contesa văduvă de Riverdale, fosta soacră a Violei, și fiica ei, Lady Matilda Westcott. Șaptesprezece, fără a pune la socoteală copiii. Nu că Marcel ar fi numărat și ar fi ajuns la șaptesprezece. Lui i se păruseră mai degrabă șaptezeci.

Șaptesprezece complicații în plus pentru ceea ce avea să se întâmple înainte ca toți să plece din nou. Pentru ceea ce Viola avea să facă cu siguranță să se întâmple – cu binecuvântarea lui. De ce *naiba* se purtase cu un cavalerism atât de neobișnuit pentru el în fața blestematei de căsuțe din Devonshire, anunțând logodna lor?

Ultimele două trăsuri sosiră aproape simultan. Marcel îi oferi brațul contesei văduve mai vârstnice și o conduse încet pe treptele din fața casei, în timp ce Bertrand

și Abigail veneau din urmă cu doamna Westcott, mama lui Riverdale. Estelle sporovăia fericită cu Lady Overfield de parcă ar fi fost prietene vechi, și Viola scotea sunete liniștitoare în timp ce Lady Matilda Westcott își împărtășea temerea că mama ei se obosise peste măsură.

Cum avea să le spună Viola tuturor membrilor familiei că bătuseră tot drumul pentru nimic? Și de ce *făcuseră* un lucru atât de prostesc, când se presupunea că nunta avea să aibă loc peste două luni?

Pentru că o iubeau?

– Tinere, spuse contesa văduvă pe un ton coborât, doar pentru urechile lui. O să vreau să schimb câteva vorbe în particular cu tine, înainte de petrecerea pe care a plănuit-o fiica ta pentru mâine și de ceea ce presupun că va fi anunțarea oficială a logodnei voastre. Nu am văzut-o încă în ziare. Viola va încerca să insiste că nu e nora mea și nu a fost niciodată, dar asta e o prostie fără margini. E la fel de prețioasă pentru mine ca și cele trei fiice ale mele, și ele sunt prețioase, pentru că fiicele sunt întotdeauna așa. Cred că știi și tu acest adevăr. Vreau să aud de pe buzele tale cât de prețioasă e nora mea pentru tine.

Dumnezeule mare! Deci avea să fie interogat de acest dragon bătrân și fragil, nu? Era prima care vorbise pe șleau – lăsându-i la o parte pe Riverdale și pe Cunningham, care vorbiseră pe șleau în Devonshire. Dar mama Violei îl privise lung când sosise, măsurându-l din cap până-n picioare, iar fiul ei, clericul, îl privise grav, de parcă s-ar fi întrebat cât timp mai avea de așteptat până găsea un moment potrivit în care să-i țină o predică. Lady Matilda îl privise cu destulă acreală afară pe terasă, când Viola făcuse prezentările, iar Lady Overfield îi făcuse cu ochiul, de parcă i-ar fi fost milă de el pentru ce îl aștepta.

„Pentru ce vom primi amândoi..."

– De-abia aștept să discut în particular cu dumneavoastră, doamnă, o asigură el pe contesa văduvă, mințind printre dinți.

Da, pe Dumnezeul lui, o iubeau.

Şi nu, pe Dumnezeul lui, nu putea fugi. Estelle părea gata să plesnească de mândrie şi fericire. Trebuia să stea şi să înfrunte opusul când se va întâmpla, aşa cum avea să se întâmple cu siguranţă în următoarele douăzeci şi patru de ore. Nu avea să fugă, ci să stea şi să se descurce cu asta.

Dumnezeule mare!

capitolul 18

–Am auzit că aveţi o seară frumoasă aici, Lord Dorchester, spuse contesa văduvă de Riverdale a doua zi dimineaţa, după micul dejun.

Marcel sperase să poată scăpa măcar un timp în biroul administratorului, dar fusese o speranţă fără sorţi de izbândă, pentru că ziua urma să fie grozav de încărcată, culminând cu cina în familie, servită mai devreme decât de obicei, şi cu marea petrecere din sala de bal.

–Avem, doamnă, răspunse el. Aţi vrea să o vedeţi?

El însuşi văzuse sera o dată sau de două ori, dar nu ştia nimic despre plantele care creşteau acolo. Oricum, bănuia că ea nu voia să vadă sera pentru a identifica toate plantele din ea.

–Mă duc să îţi aduc şalul cel călduros, mamă, şi apoi ţi-l duc eu acolo, anunţă Lady Matilda Westcott.

–Nici vorbă de aşa ceva, i-o tăie mama ei. Când o să am nevoie de un şal mai călduros, o să trimit o slujnică să mi-l aducă. Şi nu am nevoie de altă companie în afară de cea a lordului Dorchester.

Marcel observase că Lady Matilda era fata bătrână care rămăsese acasă, ca sprijin şi suport pentru mama ei, deşi aceasta nu avea nevoie nici de una, nici de cealaltă.

Sera avea mai multe frunze decât flori. Era destul de inteligent amenajată, plantele mari erau amestecate cu cele mici, plantele cu frunze late presărate printre plantele cu frunze înguste, plantele de un verde-deschis

alternând cu cele cu frunze întunecate. Şi avea multă sticlă – trei pereţi din sticlă, și la fel și acoperişul. Era o dimineaţă însorită, iar sera era luminoasă și cu adevărat caldă. Ar fi fost un cadru minunat de romantic pentru un rendez-vous. Avea ferestre cu pervaz lat, garnisite cu perne moi, însă el o așează pe văduvă pe o sofa cu spătarul drept, înainte de a se cocoța pe pervazul ferestrei din faţa ei.

– Voiaţi să mă interogaţi, doamnă.

Nu avea rost să înceapă o conversaţie despre plantele al căror nume nici măcar nu îl cunoștea. Se uită foarte direct la văduvă, fără umbră de zâmbet, o expresie care îi intimida pe mulţi, deși nu se aștepta să aibă vreun efect asupra ei. Poate că era o expresie defensivă, la fel ca postura lui nonșalantă.

– Fiul meu, spuse ea, a fost cea mai mare dezamăgire a vieţii mele, Lord Dorchester. Şi asta cât timp a trăit. După aceea, a fost cea mai mare ruşine a vieţii mele. Din cauza fărădelegilor lui, una dintre nepoatele mele a crescut într-un orfelinat, fără familie și fără mângâierea ei. Alte două nepoate și un nepot au crescut cu o idee falsă despre cine erau și au suferit văzând cum li se prăbușește lumea pe care o cunoșteau, atunci când adevărul a ieșit la iveală. Din cauza fărădelegilor lui, nora mea a îndurat o umilinţă de nedescris și a fost separată de o întreagă familie de oameni pe care îi considerase ai ei aproape un sfert de secol. A fost separată *în mintea ei*. Nu în a noastră. Ea e o Westcott, la fel de sigur cum suntem și noi ceilalţi, chiar dacă și-a reluat numele de fată și se agaţă de el de atunci.

Se opri și se uită urât la el de parcă ar fi spus – fără să fie nevoie – că nu îl găsea deloc intimidant.

– Domnișoara Kingsley e norocoasă să aibă o familie atât de iubitoare și loială, doamnă, zise el.

Cuvintele nu îl convinseră nici măcar pe el, iar pe ea o lăsară complet indiferentă.

– Vreau să-mi oferi un motiv bun, Lord Dorchester, zise ea, care să ne convingă să îți încredințăm un membru al familiei noastre. Un motiv bun pentru care să te primim cu brațele deschise în familie, așa cum i-am primit pe Joel Cunningham, anul trecut, și pe Wren Heyden la începutul acestui an.

El îi întoarse privirea la fel de imperturbabil.

– Nu pot, doamnă, zise.

Declarația asta avu cu siguranță efect. Ea se lăsă pe spate pe perne, de parcă el ar fi întins mâna și ar fi îmbrâncit-o.

– Sunt sigur că îmi cunoașteți reputația, continuă. Sunt sigur că o cunoașteți cu toții. A fost câștigată cu greu, și nu mă scuz pentru nimic. Dacă regret ceva în viață, regretele sunt ale mele. Nu sunt proprietatea unei societăți dezaprobatoare și nici măcar a familiei dezaprobatoare a femeii cu care sunt logodit. Faptul că am naș-terea și rangul și averea cu care să vă susțin nora pentru tot restul vieții e mai presus de orice îndoială. Dar știu că *nu* despre asta este vorba. Vreți ca ea să fie fericită în sfârșit, pentru că o iubiți.

– Și *tu* o iubești, Lord Dorchester? întrebă ea.

Aceasta era întrebarea inevitabilă. Chiar și așa, el sperase s-o poată evita. Nu îi putea răspunde nici măcar pentru el însuși. Știa că fusese îndrăgostit de ea cu paisprezece ani în urmă, dar paisprezece ani erau o perioadă lungă. Iar el nu mai era persoana care fusese atunci. În orice caz, ce însemna să fii îndrăgostit? Însemna oare ceva, câtuși de puțin? Știa că o dorise atunci când își asumase riscul nebunesc de a-l trimite pe André cu trăsura lui, știa că se bucurase de ea mai mult decât de orice altă femeie de care își amintea, știa că nu terminase deloc cu ea atunci când ea terminase cu el, știa că nu terminase nici acum cu ea. Dar iubirea? Iubirea era un lucru veșnic, nu? Și un lucru la rău și la moarte – sau era la rău și la bine? Era totul sau nimic, sau mai degrabă totul în toate. Era o amputare a tot ce fusese

el timp de aproape douăzeci de ani şi... Dar mintea refuza să îl ducă mai departe. Oricum nu conta. Nu avea să se căsătorească cu ea.

– Da, zise el încet.

Urmă o tăcere îndelungată.

– Nu am nici un control asupra membrilor familiei mele, rosti ea în cele din urmă. Şi cel mai puţin în cazul Violei. Iar tu ştii asta, Lord Dorchester. M-ai fi putut invita să mă duc la naiba, în loc să fii de acord să mă aduci aici. În schimb, m-ai ascultat şi ai răspuns la întrebările mele cu o onestitate care mi s-a părut destul de directă. Îţi mulţumesc pentru asta. Rămâne de văzut dacă o vei putea face fericită pe Viola, dar nici un cuplu nu poate fi sigur de asta atunci când se căsătoreşte. O să cred în faptul că nu vei zdrobi inima unei bătrâne, şi nici inima ei.

– Vă mulţumesc, doamnă, zise el, ridicându-se în picioare.

Dar nu fu liber nici după ce o duse înapoi în camera de zi, unde erau adunate deja mai multe persoane ca să se ferească din calea servitorilor care se dădeau peste cap ca să pregătească casa pentru festivităţile de mai târziu. Înainte de a se putea scuza, doamna Kingsley îşi descoperi dorinţa urgentă de a-i vedea biblioteca, iar fiul ei, reverendul Michael Kingsley, se gândi că era potrivit s-o vadă şi el, fiindcă nu îşi adusese decât o singură carte de acasă.

Fu cam acelaşi tip de interviu ca şi cel precedent. Doamna Kingsley îi spuse ce încântat fusese răposatul ei soţ atunci când contele de Riverdale, o cunoştinţă superficială, abordase posibilitatea unei căsătorii între fiul său şi Viola. Contele nu făcuse nici un secret din faptul că fiul lui se purta cam nebuneşte şi nu mai avea un sfanţ, dar cei doi taţi fură de acord că o căsătorie – împreună cu o sumă bunicică de bani din cuferele adânci ale lui Kingsley, bineînţeles – ar fi avut o influenţă liniştitoare asupra tânărului, cuminţindu-l. Iar tânărul,

adăugă ea cu destulă amărăciune, fusese fără îndoială forțat să fie de acord, sub amenințarea că nu exista altă cale prin care să-și plătească datoriile astronomice. Fusese de acord în ciuda faptului că, fără știrea tatălui său sau a altcuiva, era deja căsătorit cu o femeie care murea de ftizie, cu care avea o fiică.

– Eu am fost de acord, Lord Dorchester, spuse doamna Kingsley, chiar dacă Viola își imagina că era îndrăgostită de fiul unei prietene de-ale mele, și el de ea. Pentru părinți e ușor să dea la o parte iubirile celor foarte tineri, când se pot convinge că nu se gândesc decât la binele copilului lor. Nu m-am iertat niciodată pe mine însămi. Slăbiciunea mea m-a obsedat și mai mult în ultimii doi ani.

– Din nefericire, mamă, interveni reverendul Michael Kingsley, nu putem privi niciodată în viitor ca să vedem consecințele deciziilor pe care le luăm.

„Un adevăr mai mare nu există", se gândi Marcel.

– Putem doar să decidem cu cele mai bune intenții în minte și cu dragoste în inimă.

Fratele acesta al Violei era un individ cam pompos. Dar străbătuse tot drumul din Dorsetshire, abandonându-și turma de acolo, pentru că era mai preocupat de sora lui. Marcel își aminti că era o istorioară, pe undeva prin Biblie, despre un păstor care își lăsase turma să se descurce singură în timp ce el pleca în căutarea unei singure oi pierdute. Un gest cam pripit, deși istorioara avea un tâlc al ei. Dumnezeule mare, acum începea să citeze din Scripturi? Era clar că mintea nu-l mai slujea prea bine.

– Înțeleg, zise Marcel, că vă temeți că Viola e pe cale de a păși în altă căsătorie care îi va aduce la fel de puțină fericire ca și prima. Sau poată că îi va aduce chiar nefericire.

Un lucru pe care îl putea spune în favoarea lui Kingsley fu acela că omul nu se ascundea după deget.

– Suntem înspăimântaţi de moarte, Dorchester, răspunse el. Din punct de vedere moral, m-am purtat ca un laş în timpul primei ei căsătorii. Nu îmi plăcea Riverdale şi nu am fost de acord cu el, aşa că l-am evitat. Făcând asta, am evitat-o şi pe ea, bineînţeles. Sunt ruşinat de această neglijenţă. Nu se va mai întâmpla. Dacă îi vei face vreun rău surorii mele, te voi găsi şi îţi voi cere socoteală.

Ar fi trebuit să fie ridicol. Marcel îşi imagină că număra paşii într-un duel şi se întorcea, cu cocoaşele pistolului trase, ca să-l înfrunte pe omul acesta, care nu ţinuse probabil niciodată o armă în mână. Dar oricât de mult încerca, imaginea clericului nu i se părea deloc amuzantă.

– Nu o voi răni, îi asigură el.

– Spune-mi, Lord Dorchester, zise doamna Kingsley înainte de a-i pune întrebarea inevitabilă, o iubeşti?

De data asta nici măcar nu trebui să se gândească, deşi nu cunoştea răspunsul mai bine decât îl cunoscuse cu o oră în urmă.

– Da, răspunse el scurt.

Toată ziua, Viola se ţinu cât de departe putu de iureşul pregătirilor pentru petrecere. Nu fu greu. După micul dejun, petrecu o oră în camera copiilor. Winifred era în elementul ei, jucându-se de-a mama cu cei doi copii ai lui Annemarie, care erau amândoi mai mici decât ea şi foarte fericiţi să primească ordinele unei persoane la care se uitau cu evidentă admiraţie. Sarah fu fericită să joace un joc cu palmele cu bunica ei, în timp ce Camille şi Anna legănau bebeluşii şi vorbeau între ele. Era bine să vezi că cele două acceptau din ce în ce mai mult faptul că erau surori vitrege. La început fusese dificil, în special pentru Camille. Şi Viola însăşi începuse s-o iubească pe Anna, în parte pentru că hotărâse s-o facă şi în parte pentru că nu se putea abţine.

Apoi luă cafeaua în camera de dimineaţă cu fosta ei soacră, care o informă că, dacă tot trebuia să se mărite cu un derbedeu, ar fi putut da şi peste altul mai rău decât marchizul de Dorchester, care era evident pregătit să întoarcă o nouă pagină a vieţii şi care era la fel de evident îndrăgostit de ea. După aceea, Viola ieşi la o plimbare cu Elizabeth, Wren şi Annemarie. Viola şi Elizabeth mergeau în faţă, în timp ce sora lui Marcel o interoga pe Wren despre fabrica de sticlărie pe care o moştenise de la unchiul ei şi pe care o conducea ea însăşi.

– Mi-am făcut griji pentru tine după botezul lui Jacob, îi spuse Elizabeth. Mi s-a părut că toate întâmplările din ultimii doi ani veniseră dintr-odată dată peste tine şi te copleşiseră. Toţi voiam să te consolăm, dar ne simţeam neajutoraţi, pentru că bineînţeles că şi noi eram o parte a problemei. Uneori, oamenii au nevoie doar de singurătate, şi lucrul cel mai bun pe care îl pot face cei care îi iubesc este să îi lase singuri. Dar e foarte greu să faci asta.

– Este, încuviinţă Viola. Într-un anume fel, e mai rău să îi priveşti pe cei dragi cum suferă, decât să suferi tu însuţi.

– Dar tu ai găsit soluţia perfectă, râse Elizabeth. Oh, eram foarte pregătită să fiu îngrozită când am văzut cu cine fugiseşi în căsuţa aceea din Devon. Îl cunoşteam puţin pe marchizul de Dorchester, şi eram la curent cu reputaţia lui. Bineînţeles că e extraordinar de frumos, şi acest atribut poate fi periculos la un bărbat care e şi extrem de atrăgător. Dar mi-a fost limpede acolo şi mi-a devenit şi mai limpede aici că simte un ataşament sincer faţă de tine. Ar trebui să vezi cum te priveşte când crede că nu te uiţi la el. Mă face să mă simt aproape invidioasă. Şi e la fel de limpede că tu îi împărtăşeşti sentimentele. Îmi plac atât de mult finalurile fericite. Oftă teatral, şi râse din nou. Mama şi fratele tău schimbă câteva vorbe cu el.

– Soacra mea a făcut-o deja, zise Viola.

– Of, bietul om, îl compătimi Elizabeth, și râseră amândouă.

În momentul acela, Annemarie și Wren le ajunseră din urmă și conversația deveni generală.

Sosi și prima parte a după-amiezii, iar Viola o petrecu în galeria cu portrete de la etaj, cu Camille și Joel și Ellen Morrow și fratele ei. În timp ce Joel studia portretele de familie, iar Ellen identifica personajele, Camille îi zâmbi Violei și o ducea spre capătul galeriei, unde se afla o fereastră ce dădea spre parcul din spatele casei.

– E frumos aici, mamă, spuse Camille, și vei fi fericită. Venisem hotărâtă să nu-l pot suferi pe marchizul de Dorchester, știi, pentru că a fost întotdeauna atât de înfricoșător de frumos și... ei bine... Zâmbi din nou. Dar m-am răzgândit. Nu că asta ar conta. Tu ai ales fericirea, așa cum am ales-o și eu anul trecut cu Joel. Și eu *sunt* fericită, mamă. Mai fericită decât am visat vreodată. Nu pot decât să îți doresc și ție același lucru. Și lui Abby. Și lui Harry.

Când îi menționă numele, se prinseră amândouă de mâini și se strânseră tare. Și clipiră amândouă, ca să își alunge lacrimile.

Mai târziu, Viola făcu altă plimbare cu Michael și Mary, iar fratele ei îi spuse grav că avea binecuvântarea lui, dar numai dacă îi promitea că avea să fie fericită de data asta. O spuse cu o scânteiere neobișnuită în ochi.

– Michael se simte încă vinovat pentru că nu și-a exprimat îngrijorarea față de prima ta căsătorie, Viola, explică Mary. A vrut să vină aici ca să poată să vorbească de data asta, dacă ar fi trebuit.

Viola își privi întrebător fratele.

– Simțeam că *trebuie* să obiectez, spuse el încruntându-se, atât ca om al bisericii, cât și ca frate al tău. Marchizul de Dorchester are o reputație care nu mi-l face drag. Dar am sentimentul curios că aș putea face o greșeală de neiertat dacă aș obiecta. Mama e de acord cu mine.

Iar mama ei o bătu într-adevăr ușurel pe mână, atunci când Viola i se alătură ei, marchizei și lui Isabelle pentru o ceașcă de ceai în salonul de dimineață și pentru a asculta din nou planurile pentru nunta lui Margaret.

– Vă admir energia, Lady Ortt, spuse mama ei. Simt că ar trebui să fiu la fel de ocupată cu nunta Violei și a lordului Dorchester. Însă sunt mulțumită să las totul în mâini mai tinere, iar contesa de Riverdale e nerăbdătoare să organizeze nunta la Brambledean de Crăciun, încheie ea, zâmbindu-i fiicei sale.

În timpul după-amiezii, cele trei foste cumnate ale Violei o duseră să privească sera.

– Te invidiez pentru asta, Viola, spuse Mildred, Lady Molenor. Mă întreb dacă l-aș putea convinge pe Thomas să construim una acasă. Râse. Poate că așa ar fi mai ușor să te vizitez mai des.

– Nu pot să declar cu toată sinceritatea, Viola, spuse Matilda, că aprob ceea ce ai făcut după ce ai plecat atât de brusc din Bath. Totuși, am înțeles cu toții că sărbătorirea botezului tânărului Jacob în familie a redeschis cumva vechile tale răni. Așa că sunt dispusă să recunosc că a fost un noroc că l-ai întâlnit pe marchizul de Dorchester atunci când ai făcut-o, și îți doresc fericire. Să știi că ești încă și vei fii întotdeauna sora noastră, așa că te poți aștepta să-ți vorbim pe șleau. Faptul că te căsătorești din nou nu schimbă asta, încheie ea, privind-o pe Viola cu severitate.

– Și din moment ce toată nefericirea aceasta a fost produsă de Humphrey, fratele *nostru*, adăugă Louise, ducesa văduvă de Netherby, nu putem decât să ne bucurăm că îți iei revanșa, Viola. Dorim încă fierbinte să fi fost în viață și acum, ca să îl putem strangula cu mâinile noastre.

– Într-adevăr, încuviință Mildred. Oh, uită-te numai la pernele de pe pervazurile ferestrelor. Aș putea petrece ore întregi aici, uitându-mă afară.

Nimeni nu o sfătui pe Viola să anuleze logodna până nu era prea târziu. *Nimeni*. Era de-a dreptul incredibil.

Dar sufletul ei ce îi spunea? Nu putea să se căsătorească cu Marcel, bineînțeles. Numai ei doi știau de ce fugiseră împreună și care fuseseră intențiile lor. Nimeni nu știa că pentru el fusese o aventură sexuală obișnuită, iar pentru ea o impulsivă îngăduință față de propria persoană. Nimeni nu știa că între ei nu existau și nu existaseră niciodată declarații de dragoste sau vreo intenție de a prelungi relația după ce se stingea de la sine. Se stinsese de la sine. Ea dorise să se întoarcă la viața ei, iar el s-ar fi săturat cu siguranță foarte curând de ea, dacă ea nu ar fi vorbit atunci. De fapt, cuvintele lui de pe plajă arătaseră limpede că era aproape de punctul acela. Începuse deja să vorbească despre ea ca despre una dintre femeile lui.

Asta o durea și acum.

Toți se înșelau. Rudele ei, care o iubeau și îi doreau să fie fericită, vedeau în Marcel ceea ce voiau să vadă, iar el, ca un gentleman atent, își juca rolul conform așteptărilor. La urma urmei, dacă ea nu anula logodna, el ar fi fost silit să se căsătorească cu ea. Dar nu ar fi fost fericit să fie prins astfel în capcană – prins din cauza propriului său anunț jignitor, de fapt. Nu o iubea. Nu putea să se așeze la casa lui cu ea, într-o căsătorie care nu i-ar fi adus o mulțumire de durată nici ei, nici lui. Ea nu mai era nici măcar tânără și nici nu mai avea farmecul unei femei tinere. Era mai bătrână decât el. Și chiar dacă el s-ar fi așezat oarecum la casa lui, cum ar fi putut să se mulțumească ea cu o căsnicie fără dragoste? Și ea nici nu avea nevoie să se căsătorească. În fond, fusese singură în toată viața ei adultă. Putea trăi singură în continuare. Singurul lucru – *singurul* – care ar fi putut s-o determine să se căsătorească era dragostea. Nu ar fi putut-o defini, chiar dacă i s-ar fi cerut. Dar nici nu trebuia s-o definească. Cunoștea dragostea, chiar dacă nu o putea descrie.

Îl iubea pe Marcel.

Dar el nu o iubea. Nu spusese nimic care să o facă să creadă că o iubea. Toți se înșelau. Oh, greșeau cu toții.

Măcar nu îl văzu prea mult în timpul zilei. Toată dimineața fu chestionat de membrii bine intenționați ai familiei ei, iar după-amiaza o petrecuse probabil cu propriii copii. Pe măsură ce ziua se scurgea, Viola se simțea tot mai rău. Timpul se termina. Anunțul oficial al logodnei lor avea să fie făcut în seara aceea, iar ea nu îi spusese adevărul decât lui Marcel.

Ce avea să spună? Și când?

Timpul se termina. Nu putea permite să se facă anunțul. Va vorbi la cină. Chiar înainte de petrecere.

Se simțea rău.

Și când se gândi la Estelle, care venise îmbujorată și cu ochii strălucitori la micul dejun, se simți chiar mai rău.

De ce, oh, de ce nu deschisese gura atunci când Marcel făcuse anunțul acela scandalos în fața familiei ei, la căsuță? Atunci i se păruse imposibil. Dar în comparație cu acum...

Ei bine...

După prânz, Marcel decise că era timpul să chestioneze și el pe cineva. Îl găsi pe Bertrand în camera de biliard, cu Oliver Morrow, ducele de Netherby, André și William Cornish. Amândoi o găsiră pe Estelle în camera menajerei, reluând una din nesfârșitele ei liste pentru petrecerea din seara aceea și împiedicând-o fără îndoială pe această doamnă de la treburile pe care le avea. Când cei doi o luară pe Estelle, menajera le aruncă o privire de recunoștință aproape fățișă.

Se îndreptară toți trei spre sala de bal ca să vadă cum mergeau pregătirile acolo. Sala fusese curățată de jos până sus. Dușumeaua de lemn strălucea sub un strat nou de ceară, însă era acoperită parțial de cearșafuri pe care se odihneau cele două candelabre mari de cristal.

Cristalul strălucea, iar argintul își recăpătase culoarea originală și nu mai era negru, așa cum îl văzuse Marcel ultima dată. În fiecare braț al candelabrului se afla o lumânare nouă.

– Vor fi ridicate mai târziu, explică Estelle, și vor fi aduse flori și aranjate. Nu le taie dinainte, ca să arate proaspete diseară.

Mesele din anticamera alăturată fuseseră acoperite cu fețe de masă albe și scrobite, pe care aveau să fie așezate mai târziu boluri cu punci și alte băuturi.

– Mă gândeam că ne vom descurca cu pianul, spuse Estelle, privind spre podiumul orchestrei din celălalt capăt al încăperii, dar Bert mi-a spus despre un trio care cântă la reuniunile din sat, și i-am angajat.

– Vom avea o vioară, un violoncel și un flaut pe lângă pian, explică Bertrand. La început am sugerat încăperea aceasta, nu salonul, doar pentru că eram atât de mulți. Dar apoi mi-a trecut prin minte că am putea să și dansăm.

– Și mătușa Jane s-a gândit că ar fi acceptabil, chiar dacă eu și Bertrand nu am împlinit încă optsprezece ani, adăugă Estelle. Eu nu am dansat niciodată la o reuniune.

– Atunci vei dansa cu mine în seara asta. Și v-ați descurcat bine, amândoi. Își duse mâinile la spate și schimbă brusc subiectul. Spuneți-mi. Nu cumva îmi aprobați, în aparență, planurile de căsătorie doar pentru că vă doriți să locuiesc permanent la Redcliffe cu voi? Se întoarse și îi privi. Stăteau unul lângă altul, foarte asemănători, cu excepția înălțimii și a genului, și foarte, foarte tineri. Sau poate că ar fi trebuit să vă întreb mai întâi dacă *le aprobați* cu adevărat. Și dacă *vă doriți* ca eu să locuiesc aici?

Cei doi reacționară diferit, deși nici unul nu spuse nimic pe moment. Bertrand deveni mai rigid și ceva din expresia lui se închise. Estelle se îmbujoră, buzele

i se desfăcură și ochii îi deveniră luminoși. Bertrand vorbi primul:

– Domnișoara Kingsley e o lady binevoitoare, domnule. Îmi place, și dacă crezi că vei fi fericit cu ea, atunci sunt fericit pentru dumneata. Cât despre faptul că vei locui aici, eu plec la Oxford la anul, așa că pentru mine nu are importanță unde îți vei face căminul.

– Bert, începu mustrător Estelle, dar Marcel ridică mâna.

– E în regulă. Eu am întrebat. Și tu, Estelle?

O văzu înghițind în sec și încruntându-se.

– De ce ai plecat? întrebă ea. De ce nu te-ai întors niciodată, cu excepția acelor vizite scurte?

Ah. Sperase să evite asta, cel puțin pentru moment. Nu fusese să fie, după cum se părea.

– V-am lăsat în grija unchiului și a mătușii voastre. Ei erau pregătiți să rămână cu voi și să vă crească, și m-am gândit că aveau să se descurce bine. O mai cred și acum. S-au descurcat foarte bine. Sunteți niște tineri minunați. Nu ați fost fericiți cu ei?

– De ce ai plecat? întrebă ea din nou. Mătușa Jane a spus întotdeauna că plecaseși pentru că jeleai. A spus-o când aveam cinci ani, când aveam zece, când aveam cincisprezece și în orice moment în care am întrebat-o. Oare toți oamenii jelesc atât de mult timp atunci când pierd pe cineva? Nu te-ai gândit că și noi jeleam? După mama noastră? După tine? Bineînțeles că nu ne putem aminti de momentele în care ne-ai lipsit, pentru că nu aveam nici măcar un an când s-a întâmplat. Pe mama noastră nici nu ne-o amintim. Dar cred că amândoi ți-am simțit lipsa. Când eram copii, obișnuiam să jucăm un joc. Aranjasem podul gol de la Elm Court ca pe un punct de observație, cu pături și biscuiți și un telescop vechi, care nu funcționa cu adevărat. Făceam de veghe cu rândul. Ne uitam ca să te vedem întorcându-te și spuneam povești despre toate aventurile prin care treceai și despre toate pericolele pe care trebuia să le înfrunți înainte de a te întoarce la noi. Îți amintești, Bert?

Auziseşi istoria din *Odiseea* şi cât de mulţi ani i-au trebuit lui Ulise ca să se întoarcă în Ithaca, la soţia şi fiul său. Speram, şi speram, şi iar speram că ţie nu îţi va lua atâta vreme.

– Nu ne-a trebuit nici nouă atât timp ca să înţelegem că nu aveai să te întorci niciodată, interveni Bertrand, în afară de acele scurte vizite, care se dovedeau întotdeauna chiar mai scurte decât promiseseşi. Aveai întotdeauna o scuză ca să pleci – cu excepţia ocaziilor în care nici nu te-ai obosit s-o găseşti. Uneori plecai pur şi simplu.

– De ce, tată? întrebă Estelle.

Marcel se întreba altceva. Cum reuşise să fugă de propria lui viaţă timp de şaptesprezece ani? Crezuse întotdeauna că trăia visul fiecărui bărbat – liber să meargă unde voia şi să facă ce voia, fără să fie incomodat de legături puternice sau de o conştiinţă deranjantă, fără să-i pese de ce spunea sau gândea lumea. Bogat şi puternic, iar singurul bagaj neînsemnat şi incomod de iubire şi conştiinţă fusese strâns frumos în formă de ghem şi lăsat în grija familiei Morrow.

Apoi o întâlnise pe Viola.

Şi întâlnirea se repetase după paisprezece ani.

Dacă s-ar fi putut întoarce... până la capăt. Dar nimeni nu putea face asta. Nimeni nu îşi putea retrăi viaţa.

– Am crezut că nu eram demn de voi, răspunse el. Mă temeam să nu vă... rănesc.

Îl priviră amândoi, palizi. Bertrand stătea foarte drept, cu o expresie austeră pe care Marcel o vedea adesea când se uita în oglindă. Estelle ridică bărbia, cu faţa tulburată.

– Nu erai demn? repetă ea.

El se întoarse şi păşi pe duşumeaua sălii de dans, ca să se aşeze pe un colţ al podiumului orchestrei. Îşi puse coatele pe genunchi şi îşi trecu degetele prin păr.

– Ce ştiţi despre moartea mamei voastre? întrebă.

– A căzut, răspunse Estelle, aşezându-se alături de el. Pe o fereastră. A fost un accident.

Bertrand rămăsese unde era.

– Petrecusem cea mai mare parte a nopții în camera copiilor cu voi, spuse Marcel. Vă ieșeau dinții la amândoi și erați nervoși și aveați febră și nu puteați să vă liniștiți și să dormiți. V-am ținut pe câte unul în brațe, și câteodată pe amândoi în același timp, fiecare pe câte un braț, cu capul pe fiecare umăr al meu. Vă adoram. În anul acela ați fost lumina vieții mele.

Dumnezeule mare, rostise cu glas tare vorbele acestea? Dacă voia să fie în stare să continue, nu trebuia să se uite la ei ca să vadă ce efect avea discursul lui.

– Și mama voastră vă adora. Se juca la nesfârșit cu voi când eram acasă în timpul zilei. Amândoi ne jucam. Vă iubeam zâmbetul și chicotelile când vă gâdilam sau ne strâmbam la voi, și ne plăcea cum vă bucurați când ne vedeați, agitându-vă mânuțele și piciorușele în aer. Dar în noaptea aceea era supărată pe mine pentru că rămăsesem cu voi. De asta plătim o doică, mi-a spus ea. Dar eu vă trimisesem doica la culcare pentru că era epuizată și se plânsese de o teribilă durere de cap. Tocmai reușisem să vă adorm, când mama voastră a intrat în cameră, în zori. Te-a smuls din brațele mele, Estelle, și te-a așezat în pătuțul tău, dar te-ai trezit și ai început să plângi din nou. A venit și după tine, Bertrand, dar și tu te treziseși. Era nervoasă. Voia să chem doica și să vin în pat, și mi-a amintit că trebuia să mergem la un picnic a doua zi, și că aveam să fiu prea obosit ca să mă pot prezenta.

Inspiră adânc și apoi expiră, oftând.

– Eram frustrat. Îmi trebuiseră câteva ore ca să reușesc să vă adorm pe amândoi. Așa că am împins-o cu mâna liberă. Piciorul ei... Cred că piciorul i s-a prins în tivul halatului. Cred că asta s-a întâmplat. S-a clătinat, și a întins mâna ca să se sprijine de peretele din spatele ei. Numai că acesta era un geam, pe care îl deschisesem larg mai devreme, pentru că amândoi aveați febră. Am încercat... am... Dar s-a dus. A căzut. A murit pe loc. Nu am putut s-o prind. Nu am putut s-o salvez. Era propria mea

soție, dar eu nu am putut să mă ocup de siguranța ei. În schimb, i-am făcut rău.

– Așa că ai plecat departe, zise Bertrand după o scurtă tăcere. Marcel văzu că venise mai aproape. Vocea îi era rece și aspră. Și ai rămas departe. Ne-ai părăsit.

– Bert, începu Estelle, cu voce mustrătoare.

– Nu, o întrerupse Marcel. E un comentariu corect, Estelle. Am plecat imediat după înmormântare. Mătușa voastră Jane și unchiul Charles și verii voștri erau acolo. La fel și bunica voastră, și cred că și unchiul André și mătușa Annemarie. Eu am fost cel care a plecat. Nu existau scuze. V-am părăsit. Nu am reușit să mă ocup de siguranța propriei soții, deși o iubeam foarte mult, pentru că mi-am pierdut cumpătul și am împins-o. Cum puteam fi sigur că m-aș fi putut ocupa de siguranța voastră?

– Sper că ai fost fericit, spuse Bertrand cu un sarcasm rigid.

Marcel ridică fruntea să se uite la fiul său – înalt și aspru și inflexibil și rănit până în străfundul inimii. De către un tată absent.

– Îmi pare rău, zise el. Știu că sunt cuvinte ușor de rostit și complet neîndestulătoare. Dar îmi *pare* rău. Nu, nu am fost fericit, Bertrand. Nu meritam să fiu. Pedepsindu-mă pe mine însumi, fugind de propria persoană, convingându-mă că făceam ce era mai bine pentru voi, am comis poate cea mai mare greșeală a vieții.

Își plecă fruntea în palme.

– Am iubit-o pe mama voastră. Era plină de viață, drăguță și amuzantă și mereu cu zâmbetul pe buze. Ne certam adesea, dar ne rezolvam întotdeauna conflictele fără să ne rănim cu adevărat unul pe celălalt. *Aproape* întotdeauna. Am fost nebuni de fericire când am văzut că erați doi. *Doi!* Oh, ce bucuroși am fost când ai apărut, Bertrand, după ce credeam că totul se terminase odată cu nașterea lui Estelle. Mă gândeam că o să plesnesc

de mândrie, și apoi... ai venit tu, încruntat și urlând. Înghiți în sec o dată și încă o dată. Și apoi ea a murit într-un accident cauzat de mine, și eu am fugit și v-am lăsat în grija unor oameni care să vă educe să fiți mai buni decât mine.

Se așternu o tăcere îndelungată. Estelle își trecu mâna pe sub brațul lui și își lipi fața de umărul lui. O putea auzi cum respira întretăiat. Bertrand nu se mișcase.

– *Papa,* spuse în cele din urmă Estelle, cu vocea tremurând de emoția. A *fost* un accident. Eu îl împing tot timpul pe Bert, și Bert pe mine. Și asta nu înseamnă nimic, chiar dacă ne enervăm cu adevărat. Nu intenționăm niciodată să ne rănim, și nici nu ne rănim, de fapt. A fost un *accident*, *papa*. Nu poți să spui că ești un om violent bazându-te pe un singur incident. Nu ești violent. Sunt sigură că nu ești.

El închise ochii. Oare ea îi oferea iertare? Pentru că îi răpise mama? Putea oare cineva să facă asta? Îi spusese *papa.*

– Și acum te-ai îndrăgostit din nou, spuse Estelle după altă tăcere. Viața ta se va schimba din nou, și vei rămâne acasă. Și la anul sau în celălalt an – nu mă grăbesc cu adevărat – mama mea vitregă mă va prezenta la debutul din Londra. Între timp, Bert se va întoarce acasă de la Oxford în vacanțe și vom fi o familie.

Și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

– Voi rămâne într-adevăr acasă, spuse el. Hotărâse asta într-o lungă noapte de veghe. Nu știa dacă era posibil să-și schimbe viața atât de drastic la patruzeci de ani, dar de un lucru era absolut sigur. Nu mai putea continua ca până acum – sau ca până acum două luni. Era ciudat că era atât de sigur de asta, dar era. Viața aceea se terminase brusc. Și când mă voi duce în altă parte – la Londra sau la Brighton sau oriunde – te voi lua cu mine, Estelle. Până te vei căsători și te vei așeza la casa ta, vreau să zic. Și pe tine la fel, Bertrand.

Fiul său încă nu se mișcase. Nu rostise nici un cuvânt, nu făcuse nici un gest, și nici măcar nu avea o expresie care să arate ce simțea el în legătură cu toate astea. Nimic în afară de sarcasmul de acum câteva minute. Însă se părea că nu era chiar atât de dispus să ierte. Și pe bună dreptate.

Estelle îi strânse brațul.

– Sau la Bath, zise ea. Doamna Kingsley locuiește acolo, și la fel Camille, Joel și copiii. Vor fi nepoatele și nepotul meu. Bebelușul, Jacob, e un...

– Estelle, o întrerupse Marcel. Nu mă voi căsători cu domnișoara Kingsley.

Lovitura finală.

Estelle se îndepărtă de el ca să-l privească în față, deși nu-i dădu drumul la braț. Bertrand nu mișcă un mușchi.

– Am forțat-o să se logodească cu mine, explică Marcel. Tocmai mă informase că voia să plece acasă, că își dorea să se întoarcă la familia ei, când Riverdale a sosit la căsuță cu sora lui, fiica Violei și ginerele ei. Și voi doi veneați din urmă. Am acționat din impuls și am anunțat logodna noastră – fără s-o consult în prealabil. Ea a protestat de îndată ce am rămas singuri amândoi și din nou înainte de a pleca cu toții din Devonshire, dar eu am rămas ferm pe poziție. De atunci, ea nu s-a răzgândit.

– Dar... începu Estelle.

Însă el ridică mâna, oprind-o.

– Și ca să fiu complet sincer, continuă el, nici eu nu îmi doresc cu adevărat să mă căsătoresc cu ea. Nu era deloc sigur că era sincer, dar nici nu ar fi putut spune că nu era. Mintea și emoțiile îi erau confuze și amestecate.

– Credeam că o *iubești*, strigă Estelle. Credeam că *ea* te iubește pe *tine*.

El își eliberă brațul ca să o cuprindă pe după umeri.

– Iubirea nu e un lucru chiar atât de simplu, Estelle.

– Așa cum nu a fost nici în cazul nostru, spuse Bertrand, cu vocea liniștită și egală. Ne adorai, dar ne-ai părăsit. O iubești pe domnișoara Kingsley, dar o vei repudia. Sau ea te va repudia pe tine. Cum va fi?

Era o întrebare spinoasă și principala cauză pentru care nu închisese un ochi noaptea trecută. Dacă trebuia anulată logodna, femeia trebuia să fie cea care o anula. Onoarea dicta asta, bazându-se pe faptul că un adevărat gentleman nu și-ar fi călcat niciodată cuvântul, iar procesul ar fi umilit-o pe doamnă și ar fi făcut-o chiar să pară o marfă uzată în ochii înaltei societăți și a altor posibili pretendenți. Dar era întotdeauna corect? Familia lui și familia ei se adunaseră în casa lui ca să sărbătorească un eveniment care nu avea să aibă loc până la urmă, iar el trebuia să o forțeze pe *ea* să explice asta? Doar pentru că nu ar fi fost demn de un gentleman să facă altfel?

Estelle tocmai își dăduse seama de implicațiile declarației lui.

– Oh, strigă ea, sărind în picioare. Am adus toată familia ei aici, și pe mătușa Annemarie și pe unchiul William, și am invitat toți vecinii de la o distanță de câțiva kilometri, și până la urmă nu va fi nici o logodnă. Oh. Ce o să mă *fac*?

Bertrand păși în cele din urmă în față ca să o cuprindă pe după umeri și să o tragă spre el.

– Nu ai știut, Stell, zise el. Nimeni nu ți-a spus. Nu ai știut.

– Dar ce o să mă *fac*? se văită ea.

– Le-ai spus vecinilor că va fi o petrecere de logodnă? întrebă Marcel.

– N-nu, răspunse ea. Bert urma să facă anunțul la supeul din seara asta. Toată lumea crede că e o petrecere aniversară. Dar...

– Atunci petrecere aniversară va fi, spuse el. Pentru cei patruzeci de ani ai mei. Așa cum ai plănuit-o la început. Cu o listă mare de vecini și invitați apreciați

ai familiei, veniți de departe. Un dar generos, prețios și nemeritat din partea copiilor mei.

Cel puțin asta trebuiau să creadă invitații.

Bertrand fu cel care îi răspunse, cu voce fermă și demnă, dar încărcată de amărăciune.

– Poate că iubirea nu trebuie meritată, domnule. Sora mea te-a iubit întotdeauna, fără să țină seama de nimic. Înghiți în sec, stânjenit, și pronunță printre dinți următoarele cuvinte. Și eu la fel.

Marcel închise o clipă ochii și își cuprinse tâmplele între degetul arătător și cel mijlociu.

– Îmi pare rău, Bertrand, spuse el din nou. Îmi pare rău, Estelle. Îmi pare foarte rău. Nu știu ce altceva să spun. Dar haideți să ne adunăm curajul și să încercăm să ne purtăm normal în restul zilei de azi. Și permiteți-mi să încerc să mă port mai bine pe viitor. Nu să repar lucrurile. Asta e imposibil. Dar să... Ei bine, să mă port mai bine.

– Atunci o să fie totuși o petrecere? întrebă Estelle. Dar o petrecere aniversară în loc de o petrecere de logodnă?

– Ar fi bine să fie cea mai reușită petrecere, spuse Marcel. La urma urmei, o dată împlinește omul patruzeci de ani. Dar sunt sigur că va fi. Ai muncit din greu pentru ea, Estelle. Și la fel și tu, Bertrand.

Se uită la copiii lui, iar ei îi întoarseră privirea, unul nostalgic, celălalt tulburat și încă puțin ostil. Nici unul dintre ei trei nu era fericit, dar...

– Dar familia noastră? întrebă Bertrand. Și familia ei? Și domnișoara Kingsley însăși?

– Va trebui să lăsați totul în seama mea, îi răspunse Marcel.

Și în cel mai nepotrivit moment posibil, află ceva.

O iubea pe Viola, pentru Dumnezeu!

Și avea să-i redea libertatea, chiar dacă nu va mai putea pretinde vreodată că era un gentleman.

capitolul 19

Exact atâţia oameni au fost şi aseară la masă, se gândi Marcel privind de-a lungul mesei până în capăt, unde stătea marchiza, mătuşa lui, cu Viola în dreapta şi reverendul Michael Kingsley în stânga. Atunci nu observase cât de mulţi erau. Acum observă. Şi toţi se înrudeau, într-un fel sau altul – cu el sau cu ea – şi se adunaseră ca să sărbătorească o unire a familiilor lor. Îşi dorea să nu fi fost nevoit să se lupte cu cina şi să nu trebuiască să susţină o conversaţie politicoasă cu doamna Kingsley, care stătea la dreapta lui, şi cu contesa văduvă de Riverdale din stânga.

Estelle, aşezată cam la jumătatea mesei lungi, era îmbujorată şi părea puţin neliniştită. În partea cealaltă a mesei, Bertrand părea grav. Dar el era întotdeauna grav. Şi îşi pleca politicos fruntea spre Lady Molenor, care vorbea. Chiar în timp ce îl privea Marcel, el se întoarse cu faţa spre ea şi râse.

– Cred că e una din cele mai încântătoare privelişti din Europa, spunea doamna Kingsley, vorbind despre ceea ce putea vedea de la ferestrele casei din Royal Crescent, în Bath. Sunt foarte norocoasă.

– Cunosc priveliştea despre care vorbiţi, răspunse Marcel. Am petrecut câteva zile în Bath, acum doi ani.

Nu rămăsese mult timp. Nu găsise prea multe lucruri care să-l amuze. Oraşul Bath devenise în mare măsură un loc în care se retrăgeau vârstnicii şi infirmii.

Masa păru interminabilă, dar se sfârşi totuşi prea repede. Aproape că pierdu momentul asupra căruia se hotărâse. Mătuşa lui se ridica încet în picioare la capătul mesei, semnalându-le doamnelor că trebuiau să-i lase pe bărbaţi cu vinul lor de Porto. Primii oaspeţi din afară aveau să înceapă să vină în ora următoare. Viola se ridică şi ea şi se întoarse să se uite în lungul mesei. Trăgea aer ca să spună ceva.

Marcel se ridică în picioare şi întinse mâna.

– Vă rog să mai staţi puţin jos, spuse el.

Mătuşa lui îl privi oarecum surprinsă şi se lăsă înapoi pe scaun. Cele câteva doamne care începuseră să se ridice făcură la fel. Viola îl privi în ochi, ezită, şi apoi se aşeză. El le făcu semn servitorilor să iasă.

– Am ceva de spus, continuă el când se închise uşa, care vă va surprinde pe cei mai mulţi, şi poate chiar va supăra pe câţiva.

Dacă nu câştigase atenţia tuturor înainte, acum o avea sigur. Încercă să se înconjoare cu faimosul său dispreţ faţă de opinia celor din jur pentru ce spunea şi făcea. Dar de data asta nu funcţionă.

– Am cea mai mare preţuire faţă de domnişoara Kingsley, începu el, şi m-am flatat cu părerea că ea îmi împărtăşea sentimentele. Totuşi, cu mai puţin de o lună în urmă am forţat-o să se logodească cu mine, hotărând de unul singur să o anunţ în faţa a patru membri din familia ei, şi apoi a altor patru din familia mea. A fost greşit din partea mea, pentru că domnişoara Kingsley tocmai îşi exprimase dorinţa de a se întoarce acasă la familia ei şi la viaţa ei, cu o oră înainte ca eu să fac anunţul. Prin anunţul meu impulsiv, am pus-o într-o situaţie imposibil de stânjenitoare, şi de atunci e tot mai prinsă de încâlceala consecinţelor lui. Mi-a spus de mai multe ori că nu vrea să se căsătorească cu mine. Aşa că acum fac alt anunţ, ca să îl corectez pe primul. Nu există nici o logodnă. Nu a existat niciodată. Şi nu va fi nici o nuntă. Iar eu trebuie să subliniez faptul că domnişoara Kingsley e complet nevinovată.

Toţi ascultară în tăcere absolută. Când se opri, se auziră câteva murmure, iar când fu clar că terminase, murmurele deveniră o sporovăială confuză. Marcel nu observă nimic. Ochii lui priveau ţintă în ochii Violei. Ea era din nou zeiţa de marmură, regina de gheaţă din amintirile lui, cu bărbia ridicată şi faţa palidă şi lipsită de orice expresie, învăluită într-o demnitate zdrobitoare.

Nimeni nu puse vreo întrebare. Nimeni nu ridică vocea și nici nu protestă. Nimeni nu îl provocă la duel. După câteva clipe, el ridică mâna și se uită de-a lungul ambelor părți ale mesei, peste care se așternuse din nou tăcerea.

– Fiica mea a plănuit petrecerea din seara aceasta cu foarte multă grijă. E primul eveniment de acest fel pe care îl organizează, și a făcut-o la scară mare. S-a hotărât să o facă pentru că am împlinit însemnata vârstă de patruzeci de ani și dorea să facă ceva special pentru mine. E special, și cred că ne veți ajuta cu toții să sărbătorim.

– Eu vă voi ajuta cu siguranță, spuse Viola, prima care rosti ceva. Îți doresc o aniversare fericită, Marcel, și lui Estelle o petrecere reușită!

– Mă alătur celor spuse de mătușa Viola, adăugă Anna, ducesă de Netherby. La mulți ani, Lord Dorchester. Și, Estelle, îți mulțumesc că ne-ai invitat pe toți să participăm la petrecerea ta. Este o încântare să fim aici, și trebuie să mărturisesc că am tras cu ochiul în sala de bal, mai devreme. Mă gândeam că poate greșisem și intrasem într-o splendidă grădină de flori.

Ducele, care stătea în cealaltă parte a mesei, puțin mai jos decât soția lui, ridică dintr-o sprânceană spre ea și păru vag amuzat.

Bertrand se ridică și el, cu un pahar de... apă în mână.

– Sper că v-a rămas tuturor puțin vin. Vreți să îi urați tatălui meu să se bucure de cea de-a patruzecea aniversare, alături de mine? Știu că nu vă place în mod deosebit să vi se amintească numărul, domnule, dar bucurați-vă acum. La anul va fi mai rău.

Bertrand făcând o glumă?

Urmă un hohot de râs general, poate stânjenit, poate puțin cam forțat, și zgomotul făcut de scaune, în timp ce toți se ridicau în picioare și înălțau paharele, toastând. Și naiba s-o ia de treabă, se părea că aveau de gând să înfrunte situația în mod civilizat, când toți ar fi vrut probabil o bucățică din el.

– Vă mulţumesc, zise Marcel. Cred că domnii vor fi dispuşi să sară peste vinul de Porto din seara asta şi să se pregătească pentru petrecere. Ne vom vedea cu toţii în sala de bal, peste o oră.

Şi în felul acesta, se gândi el întorcându-se să îi ofere braţul contesei văduve de Riverdale, ce era mai rău trecuse. Într-o clipă, o salvase pe Viola de obligaţia de a face ea anunţul.

André îi prinse privirea din celălalt capăt al încăperii, îi făcu cu ochiul şi îi rânji.

– Ei bine, tinere, spuse văduva în murmurul vocilor din jurul lor. Nu am auzit în viaţa mea ceva mai ridicol. Vei regreta asta. Şi la fel şi Viola. Dar presupun că asta e treaba voastră.

Şi acceptă braţul pe care i-l oferea el.

Viola ştiuse întotdeauna că un lucru nemăsurat de bun – sau, mai degrabă, trei lucruri – făcuseră să merite să suporte fiecare an dificil al căsătoriei ei. Nu era o femeie demonstrativă – alt rezultat al căsătoriei ei – şi poate copiii ei nu ştiau cât de mult îi adora, dar *ea* ştia. Se gândise adesea că ei erau singurul lucru bun care rezultase din căsătoria ei. Dar se înşelase.

În timpul celor douăzeci şi trei de ani învăţase să îndure sub privirile familiei, ale prietenilor şi ale societăţii în general. Învăţase să se îmbrace cu un fel de demnitate binevoitoare, ca o mantie care o acoperea cu totul atunci când nu era singură, şi asta cuprindea majoritatea orelor zilei. Această abilitate fu salvarea ei în seara aceea.

Cu inima palpitându-i şi genunchii tremurători, se ridicase ca să facă ea însăşi anunţul. Trăsese aer în piept şi deschisese gura să vorbească. Câteva capete începuseră să se întoarcă în direcţia ei. Totuşi, nici chiar în momentul acela nu ştia ce avea să spună. Nu pregătise nici un discurs, sau dacă îl pregătise, nu-şi putea aminti nici un cuvânt din el. Ştia doar că trebuia s-o facă – *acum*. Dintr-odată, timpul se terminase cu adevărat. Era acum

sau niciodată, și *niciodată* era o ispită căreia trebuia să-i reziste.

Marcel o salvase vorbind chiar el și riscând tot felul de repercusiuni pentru că violase codul de onoare al domnilor. Însă nu se întâmplase așa. Din câte știa ea, Joel nu îl provocase la nici un fel de duel. Nici Alexander, nici Avery. Iar Michael nu îl acuzase. De fapt, toată lumea suportase șocul anunțului cu remarcabilă politețe, în ciuda faptului că foarte multe dintre rudele ei fuseseră târâte de-a lungul a jumătate de țară, cu un motiv fals. Fiicele ei se grăbiră să ajungă alături de ea înainte de a ieși din salon, iar ea le zâmbi amândurora.

– Tot ce a spus este adevărat, zise ea. A fost un gest nobil din partea lui să facă anunțul și să ia asupra lui toată vina. Nu îl urăsc și nici măcar nu îl antipatizez. Nici el nu mă urăște, nici nu mă antipatizează. Numai că nu ne dorim să ne căsătorim unul cu celălalt.

– Mamă, spuse Abigail și păru să nu mai găsească nimic altceva de spus.

Se mulțumi să o privească îngrijorată și nefericită.

– Voiam atât de mult să fii fericită, spuse Camille, la fel de nenorocită.

– Trebuie să luăm parte la o petrecere și să ne distrăm, le aminti Viola. De dragul lui Estelle. Și al lui Bertrand.

– Cred că ei au știut, spuse Abigail. Cred că le-a spus înainte.

– Da, încuviință Viola. Cred că le-a spus. Acum, am promis s-o sărut pe Winifred de noapte bună înainte de petrecere. Mă duc acolo fără întârziere, înainte să urci tu, Camille, cu Joel.

Și petrecerea începu după o oră, ca o recepție mare și zgomotoasă în sala de bal, urmată după un timp de câteva dansuri țărănești pentru tineri și în cele din urmă de un supeu generos, cu toasturi și discursuri și urări aniversare din partea lui Bertrand și a unor vecini – și a lui Marcel, care își lăudă fiica și fiul și le mulțumi

oaspeţilor şi făcu nişte comentarii seci în legătură cu cei patruzeci de ani ai lui. Tăie primul dintr-un tort uriaş cu fructe, care avea din fericire un aspect potrivit pentru orice ocazie.

Chiar dacă vreunul dintre vecini auzise zvonul despre anunţarea unei logodne, nici unul din ei nu făcu nici o aluzie la asta şi nu se purtară mai atent cu Viola decât cu restul oaspeţilor din casă. Totul era bine, şi petrecerea lui Estelle fusese salvată de la dezastru.

– Ce noroc că există şi o aniversare care poate fi sărbătorită în seara asta, îi spuse Violei ducesa văduvă de Netherby, Louise.

– Cred că Dorchester îşi va aminti de ea tot restul vieţii, adăugă Mildred, sora ei. La fel ca tine, Viola. Trebuie să mărturisesc că sunt oarecum dezamăgită, deşi am venit aici pregătită să mă alătur surorilor mele şi să îl supunem pe marchiz unui interogatoriu care l-ar fi făcut terci. Totuşi, cred că tu ştii ce gândeşti, la fel ca şi el.

– Îmi pare atât de *rău*, spuse Viola, că aţi fost târâţi cu toţii până aici degeaba.

– Complet în ciuda voinţei noastre, spuse Louise, plescăind din limbă. Păcat că Bertrand e atât de tânăr. Jessica pare destul de vrăjită de el, nu? Şi cine o poate condamna? Tânărul acesta e sortit să frângă câteva inimi, înainte de a-şi găsi aleasa.

Lady Jessica Archer îşi făcuse debutul în primăvară. Probabil că ar fi putut încheia o uniune strălucită înainte de sfârşitul sezonului dacă ar fi vrut. Era drăguţă şi plină de viaţă – *şi* fiica bogată a unui duce de Netherby, şi sora altuia. În schimb, insistase să se retragă la ţară chiar înainte de sfârşitul sezonului, supărată că Abigail, cea mai bună prietenă a ei, nu-şi putea face debutul odată cu ea. Fusese incapabilă să accepte faptul că ilegitimitatea lui Abigail o descalifica să intre în societate la acelaşi nivel cu ea.

– Seamănă exact cu tatăl lui, observă Mildred.

Viola părea să-şi petreacă toată seara scuzându-se pentru ceva ce nu se întâmplase din vina ei.

– E mai bine că v-aţi recunoscut incompatibilitatea acum, Viola, îi spuse fratele ei, decât la anul, la mijlocul lui ianuarie.

– Dar mă bucur atât de mult că am venit cu toţii, o asigură puţin mai târziu Elizabeth, şi verişoara Althea, mama ei, încuviinţă. Cred că seara asta ar fi fost îngrozitoare pentru tine dacă ai fi avut-o numai pe Abigail ca să-ţi susţină moralul.

– Mătuşă Viola, spuse Avery, duce de Netherby, oftând apatic după ce ea îşi exprimase regretul că făcuse tot drumul până acolo degeaba, cu Anna şi bebeluşul. Se îndreptase spre ea ca să o salveze de un gentleman fermier care se lansase într-o lungă descriere a tuturor turmelor lui şi a abundenţei ultimei recolte, care depăşise recoltele tuturor vecinilor săi. Oamenii care îşi cer întotdeauna scuze sunt aproape mereu teribil de plictisitori. Mă cutremur gândindu-mă că ai putea deveni una dintre ei. Te rog să vii şi să dansezi cu mine. Cred că îmi amintesc destul de bine paşii acestui dans ca să nu te fac de ruşine.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze, Viola, îi spuse Alexander, nu cu mult înainte de supeu. Nu e vina ta că am fost invitaţi ca o surpriză pentru tine şi am ajuns până la urmă o complicaţie. Şi ne bucurăm să fim aici şi să-ţi oferim un oarecare sprijin.

– Dacă îţi pare într-adevăr rău, Viola, spuse Wren cu o sclipire răutăcioasă în ochi, atunci vei veni la Brambledean de Crăciun, fără să ţii seama de ce s-a întâmplat în seara asta. Toţi ceilalţi vor veni, chiar dacă nu va mai fi o nuntă. Te cunosc destul de bine ca să prezic că nu vei dori să fii acolo. Dar trebuie. Familia e atât de importantă. Eu ştiu asta. Am crescut doar cu unchiul şi mătuşa mea. Cel puţin acum îl am din nou pe fratele meu – şi toată familia lui Alexander. Aşa cum o ai şi tu.

Mama ta va veni oricum, la fel şi fratele şi cumnata ta. Tocmai i-am întrebat. Trebuie să vii şi tu.

– Wren e expertă în constrângeri, spuse Alexander. Am suportat-o pe pielea mea, aşa că ştiu.

Viola era îngrozită numai când se gândea la altă reuniune de familie, în mai puţin de două luni. Dar nu voia să se gândească la asta acum. Nu *putea*.

– Te voi anunţa, promise ea.

– Va trebui să ne mulţumim cu asta pentru moment, zise Wren. Dar te rog să îţi aminteşti cum ne-am provocat una pe alta să ieşim în lume primăvara trecută, cum am făcut-o şi cât de mândre ne-am simţit de noi înşine.

Iar acum nici măcar nu sunt provocată să ies în lume, se gândi Viola. Mi se cere să *intru* în familia mea şi să îi accept îmbrăţişarea colectivă.

– Vino să dansezi cu mine, Viola, spuse Alexander.

Şi apoi, după supeu, chiar când Viola se întreba dacă nu se putea furişa în camera ei fără să fie considerată lipsită de maniere, Marcel apăru înaintea ei, cu Isabelle, vicarul şi soţia lui. Pe tot parcursul serii, se evitaseră cu succes unul pe celălalt. Însă ea fusese conştientă de prezenţa lui în fiecare minut interminabil. Era elegant şi aproape satanic în negru şi alb, cu o vestă argintie brodată şi briliantul mare care sclipea printre faldurile lavalierei meşteşugit înnodate. Părea auster şi puţin intimidant, deşi se străduise să discute cu toţi oaspeţii şi să se asigure că cei mai vârstnici erau serviţi cu băuturi răcoritoare. Începuse dansul cu Estelle, iar Viola îi privise cu inima bolnavă, pentru că îşi amintea cum dansase acelaşi dans ţărănesc cu el, pe imaşul satului, într-o altă viaţă.

Era teribil şi dureros de îndrăgostită de el, şi îi era ciudă pe acest lucru. Nu mai era o fetişcană, ca să sufere pentru o faţă şi o siluetă frumoase. Numai că era mai mult de atât. Mult mai mult.

Voia să plece – din sala de bal şi de la Redcliffe. Voia să meargă acasă. Voia... uitare. Era cea mai rea dorinţă

dintre toate, o dorință cu care trebuia să lupte și pe care trebuia s-o învingă. Dar era hotărâtă să plece a doua zi. Ferm hotărâtă. Bineînțeles că toți se așteptau ca oaspeții să rămână câteva zile după petrecere – câteva zile în care să se bucure de împrejurimi și să sărbătorească o nouă logodnă în familie într-un mod mult mai tihnit. Nu știa cum avea să-i afecteze plecarea ei pe ceilalți. Va fi foarte stânjenitor să rămână după ce logodna fusese anulată și – Cerule mare – familia ei ajunsese acolo de abia cu o zi în urmă, după zile bune de călătorie, în majoritatea cazurilor. Dar nu se va gândi la asta sau la ei. Uneori – și din nou! – nu se putea gândi decât la ea. Trebuia să plece cât de dimineață se va putea.

Însă acum el stătea în fața ei. Ei bine, în fața lor patru, de fapt, dar se uita la ea, de parcă nu ar fi fost conștient de prezența verișoarei lui, sau de vicar și de soția acestuia.

– Viola, spuse el, îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Ah, era nemilos. Era crud. Fără îndoială că o făcea ca să demonstreze familiilor lor că între ei nu exista nici un resentiment, că – așa cum le spusese ea fiicelor ei după cină – nu se urau unul pe altul, doar că nu voiau să se căsătorească unul cu celălalt. Însă nu ar fi trebuit să aleagă chiar modalitatea asta.

– Îți mulțumesc. Își așeză mâna în mâna lui, și degetele lui lungi și calde se închiseră peste degetele ei, în timp ce o conducea spre estrada de dans.

– Vezi, ne-am asortat perfect, spuse el. Dacă ne-am fi anunțat logodna în seara asta, Viola, invitații ar fi presupus că am plănuit-o.

Ea purta șalul de dantelă argintie, peste o rochie argintie de seară. O considerase întotdeauna o rochie de o eleganță discretă, modestă, fără să fie afectată, și care îi avantaja silueta. Se gândise întotdeauna că era potrivită cu vârsta ei, fără să o facă să arate demodată. De fapt,

era favorita ei, și o alesese ca să îi întărească încrederea de sine.

– Mulțumesc, zise ea.

– Pentru? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Pentru că ai vorbit la cină.

– Și te-am salvat de la a o spune tu însăți? Asta aveai de gând să faci, nu? Dacă nu ar fi așa, cred că nu mi-ai fi mulțumit. Nu erai pe cale de a-ți anunța dragostea veșnică față de mine, și jurământul de a fi fericiți până la adânci bătrâneți și dincolo, până în eternitate?

Ea nu putu să nu zâmbească, iar ochii lui întunecați o fixară cu o oarecare intensitate.

– Ai înțeles totul destul de bine, zise ea.

– Ah, răspunse el. Nici nu credeam altceva.

Muzicanții își acordau instrumentele și Viola privi în jur, tresărind. Nu se formase nici un șir. Nu auzise numele dansului pe care urmau să-l danseze. Pe estradă se mai aflau câteva cupluri, dar nici unul nu era foarte tânăr și nici unul nu se așezase în linie. Erau Alexander și Wren, Mildred și Thomas, Camille și Joel, Anna și Avery, Annemarie și William și alte două cupluri. Aproape înainte de a se termina acordarea instrumentelor, ea înțelese.

– E un vals.

Brațul lui drept îi cuprinse mijlocul și mâna lui stângă, ridicată, o aștepta pe a ei. Ochii lui nu îi părăsiră nici o clipă privirea. Ea își așeză mâna în mâna lui și o ridică pe cealaltă spre umărul lui și... Ah, valsau din nou. Așa cum făcuseră pe islazul satului, în altă viață, când totul era o aventură lipsită de griji. Dansaseră pe solul neregulat acolo, aproape pe întuneric. Aici dansau pe o dușumea ceruită, printre buchete de flori, sub lumina a zeci de lumânări care scânteiau deasupra lor din candelabre, și cu alte perechi rotindu-se în jurul lor.

Dar ea nu îl vedea decât pe Marcel, nu simțea decât căldura trupului său și atingerea mâinilor lui, nu mirosea decât colonia lui. Ochii lui nu îi părăsiră

niciodată chipul – întotdeauna dansase aşa, îndreptându-şi toată atenţia asupra partenerei. Făcea parte din farmecul lui masculin. Ea zâmbi, deşi era cuprinsă de o amărăciune complet iraţională. Nu avea de ce se plânge, în afară poate de anunţarea logodnei lor din faţa căsuţei – cu siguranţă într-unul din rarele lui atacuri de galanterie.

Muzica îi prinse în mrejele ei.

– Te-am iubit, să ştii, zise el când dansul fu aproape de sfârşit.

– Acum paisprezece ani? întrebă ea.

El nu răspunse.

– Nici măcar nu mă cunoşti, spuse ea. Iubirea nu poate exista fără cunoaştere.

Deşi o spusese, nu ştia nici ea dacă era adevărat sau nu.

– Nu poate? zise el. Atunci nu te-am iubit, Viola. M-am înşelat. E mai bine aşa, nu?

Gura lui se crispase într-un mod ciudat.

Şi ei îi trecu prin minte un gând neaşteptat – vorbea *într-adevăr* despre întâlnirea lor de acum paisprezece ani? Dar nu conta.

Muzica se sfârşi şi el o conduse la mama ei, care era aşezată pe o canapea de două locuri cu marchiza, mătuşa lui. Dar Viola nu se opri lângă ele. Se îndepărtă în grabă, încercând să rărească pasul, încercând să zâmbească şi să se uite la cei pe lângă care trecea în drumul ei spre uşă. Odată ajunsă la uşă însă, o luă aproape la fugă şi nu se opri până nu ajunse în camera ei, cu spatele lipit de uşa închisă, cu ochii strâns închişi.

I se rupea inima.

capitolul 20

O petrecere cu dans, răcoritoare la discreţie şi un supeu îmbelşugat ar fi ţinut până în zori la Londra. Din fericire, aici nu era Londra. Oaspeţii începură să plece discret curând după miezul nopţii, iar apoi plecară

în masă. Invitații din casă începură să se strecoare în tăcere spre dormitoarele lor, după ce îi mulțumiră lui Marcel pentru ospitalitate și lui Estelle pentru splendida petrecere.

Fusese într-adevăr splendidă, chiar dacă Marcel urâse fiecare moment. Deși nu era chiar adevărat. În ciuda faptului că era supărată din cauza logodnei, Estelle fusese îmbujorată și cu ochii strălucitori și exuberantă toată noaptea, văzând succesul petrecerii ei. Bertrand se purtase demn și fermecător. Marcel se umplea de mândrie când se uita la amândoi, deși nu făcuse nimic ca să merite sentimentul. Și apoi fusese valsul acela...

Coborî pe terasă, privind cum plecau ultimii invitați. În mod inevitabil, vecinii descoperiră că aveau lucruri pe care trebuiau neapărat să și le spună, chiar dacă avuseseră o noapte întreagă în care să converseze. Și toți doreau să îi mulțumească iar și iar și iar.

Îi mai trebui un timp ca să-i vadă pe toți oaspeții răciți prin casă în paturile lor, și apoi să o îmbrățișeze pe Estelle și să îi strângă mâna lui Bertrand și să le mulțumească pentru cel mai prețios dintre darurile pentru ziua lui de naștere – petrecerea. Dar în cele din urmă reuși să se retragă singur în bibliotecă, după ce îi aruncă cu cea mai încruntată privire lui André, care părea să dorească să-l urmeze. Cam două minute rămase în mijlocul încăperii, ezitând, încercând să hotărască dacă să se așeze și să mai citească un timp, sau să se ducă direct la culcare.

Așa că se îndreptă spre camera Violei și se opri ezitând în fața ușii. Nu putea fi sigur, dar i se părea că zărește strălucirea unei lumânări pe sub ușă. Sau poate că lăsase perdelele trase, și era doar lumina lunii. Trebuie să fi fost cel puțin unu și jumătate. Nu se uitase la ceas înainte de a ieși din bibliotecă. Dar fie că era unu, unu și jumătate sau două, timpul nu conta. Ceea ce conta era faptul că era prea târziu pentru o vizită socială, și chiar dacă ar fi fost unu după-amiază, tot nu ar fi fost

potrivit să viziteze dormitorul unei lady. Și acesta era un gând cam caraghios în împrejurările de față.

Bătu ușor în ușă, cu un deget. De abia auzi el însuși. Dacă nu venea până număra cu viteză medie până la zece, avea să plece. Unu... doi...

Mânerul ușii se răsuci fără zgomot și ușa se deschise puțin – apoi mai mult.

Era lumina unei lumânări. O singură lumânare ardea pe măsuța de toaletă.

Ea purta o cămașă de noapte. Părul îi cădea în valuri pe spate. Purta și expresia ei dăltuită în marmură. Patul din spatele ei fusese desfăcut pentru noapte, dar nu părea să fi fost folosit încă. Lumina lumânării sclipi pe ceva de la picioarele patului. Pe mai multe *lucruri*, de fapt. Tot acolo era și un săculeț croșetat de un roz hidos.

Cineva trebuia să spună ceva, și presupuse că acel cineva trebuia să fie el.

– Ai face mai bine să mă inviți înăuntru, zise el încet.

– De ce? răspunse ea la fel de încet.

El își lăsă capul într-o parte, dar nu spuse nimic. Ea avea mai multe opțiuni – să deschidă ușa mai larg și să se dea la o parte, să i-o închidă în nas sau să rămână în ușă tot restul nopții. O lăsă să se hotărască.

Ea se întoarse și intră în cameră, lăsând ușa întredeschisă. Deci alesese cea de-a patra opțiune. Păși înăuntru și închise încet ușa în urma lui.

– Te-am întrerupt în timp ce calculai valoarea comorilor tale? întrebă el, arătând spre pat.

Ea aruncă o privire spre bijuteriile ieftine împrăștiate acolo și păru foarte rușinată. El păși spre pat și se uită la ele.

– Am observat că în seara asta ai purtat un șirag de perle care erau mai degrabă mici și insignifiante, în comparație cu astea.

– Nu am gust deloc, nu? întrebă ea.

– Și nu aveai nici diamante, nici smaralde și nici rubine care să adauge un strop de culoare și strălucire, zise el. Păreai aproape...

– Respectabilă? sugeră ea.

– Asta e, zise el, întorcându-se să o privească în cămașa de noapte și papuci. Exact cuvântul pe care îl căuta mintea mea. Mereu și întotdeauna respectabilă.

– Nu întotdeauna, zise ea încet, și păși alături de el, adunându-și bijuteriile de parcă ar fi fost cu adevărat prețioase, punându-le în săculeț și strângându-i șireturile.

El avea Batista Hidoasă – întotdeauna se gândea la ea de parcă cele două cuvinte ar fi început cu litere mari – într-un buzunar interior al hainei lui de seară. O pusese acolo ca să îi dea curajul de a vorbi la cină.

– Mai rămâi câteva zile? o întrebă el.

– Nu. Lucrurile îmi sunt împachetate. La fel și ale lui Abigail. Vom pleca mâine – sau cred că e astăzi deja. Plecarea noastră va face viața foarte incomodă pentru familia mea, dar nu pot să mă descurc cu toate.

– Vom face astfel încât să se simtă bine-veniți aici.

– Îți mulțumesc, zise ea, lăsând săculețul roz. Vei putea pleca în curând, ca să-ți reiei viața de unde ai lăsat-o acum două luni. Asta te va face fericit.

El simți o săgeată de furie și... durere?

– Va fi plăcut pentru mine, zise el. Iar tu te vei întoarce acasă și vei fi elegantă și respectabilă.

– Da.

Era exact lucrul de care fugise atunci când plecase din Bath cu simulacrul acela trist de trăsură închiriată. Completase cercul după o aventură care fusese abandonată din vina ei și o situație care devenise foarte stânjenitoare prin aportul lui și al fiicei lui. Acum se mulțumea să se târască înapoi la siguranța propriei case. Dar de ce ar fi fost furios? Avusese marele noroc de a scăpa dintr-o încâlceală care l-ar fi afectat tot restul vieții. Și asta se întâmplase prin contribuția ei.

Ea își exprimase foarte limpede sentimentele pe plaja aceea bătută de vânt. Voia să meargă acasă. Aventura își îndeplinise funcția, dar ea se săturase de aventură – și de el. În cele trei discuții care urmaseră, nu îi spusese niciodată altceva.

El făcu un pas mai aproape de ea. Se simțea încă parfumul subtil cu care se dăduse mai devreme – parfumul pe care îl folosea întotdeauna. Îi simțea căldura trupului, atracția pe care o exercita feminitatea ei.

– Răspunsul la întrebarea pe care ai pus-o mai devreme e da, zise el. Te-am iubit acum paisprezece ani, Viola. Dacă nu te-aș fi iubit, nu aș fi plecat atunci când mi-ai zis să plec.

Era un paradox ciudat. Dar adevărat. Nu se gândise la asta înainte.

Ea nu ridică ochii spre el, deși ridică o mână și o așeză pe pieptul lui. Se uită în schimb la mâna ei. El îi simțea căldura prin vestă și cămașă.

– Și eu te-am iubit, zise ea. Dacă nu te-aș fi iubit, poate că nu ți-aș fi spus să pleci.

Ah, un paradox pe măsura paradoxului lui.

– Și te-am iubit din nou anul acesta, spuse el când ea îl privi o clipă în ochi. A fost foarte bine cât timp a ținut, nu? Iarmarocul acela absurd din sat și noaptea care a urmat în simulacrul acela amărât de han pe care am avut nefericirea să-l găsesc. Deși în cazul acesta s-a dovedit o fericire. Și călătoria în tihnă, cu popasuri și ocolișuri, care m-ar fi înnebunit în orice altă împrejurare. Și căsuța și valea și tot aerul acela teribil de proaspăt și plimbările și aprecierea naturii. Și ce s-a întâmplat în interiorul căsuței noaptea, și uneori și ziua. A fost foarte bine, Viola, nu-i așa?

– Da, încuviință ea. A fost foarte plăcut. Cât a ținut.

El o privi în tăcere câteva minute lungi, în timp ce lumânarea arunca umbre tremurătoare pe peretele din spatele ei.

– Nu ne puteam aștepta să dureze, bineînțeles, zise el. Nu durează niciodată. Tu te-ai săturat de mine, și eu eram pe cale de a mă sătura de tine. Era timpul să ne întoarcem acasă. Am fi făcut așa și ne-am fi despărțit în cei mai amicali termeni dacă familiile noastre nu ar fi venit să ne caute. Încă nu știu sigur cum ne-au găsit sau de ce s-au obosit atâta. Oricum, a fost un ghinion, și îmi pare rău că am înrăutățit lucrurile.

„Nu putea... să dureze. Nu durează niciodată. Eu eram pe cale de a mă sătura de tine." Tot ce spusese era adevărat. Atunci de ce i se părea cea mai gogonată minciună?

– Ai vrut să le repari și să le îndrepți, îl scuză ea.

– Îți mulțumesc că ai luat parte la petrecere. Cred că ți-ai dorit să fi fost la o mie de kilometri distanță.

– Am venit de dragul lui Estelle, zise ea, privindu-l în ochi. Și de dragul lui Bertrand, care e excesiv de legat de sora lui geamănă. Și pentru că așa era *respectabil*.

– Îți mulțumesc oricum. Și voi suporta ca toți vecinii să-mi reamintească faptul că am patruzeci de ani.

Nu mai era nimic de spus. Nu fusese nimic nici înainte de a intra în camera ei. Se priviră unul pe celălalt, cu palma ei încă pe pieptul lui. El ridică mâna ca să îi așeze o șuviță de păr după ureche, și lăsă mâna acolo, cuprinzându-i fața. Ea nu se feri.

– Uneori, spuse el, e un blestem să știi că ești sub același acoperiș cu nepoții, copiii, părinții, mătușile, verii și odraslele lor.

– Și uneori, răspunse ea, e o mare binecuvântare.

Avea dreptate. Dacă nu ar fi știut asta, probabil că ar fi încercat să o ademenească în pat, și asta ar fi fost o greșeală enormă. Ar fi fost în acord, bineînțeles, cu felul în care trăise și se purtase ani la rând. Dar acum? Când murise Adeline, i se păruse că pământul se cutremurase pe axa lui. Recent, și din motive pe care nu le deslușise încă bine, se cutremurase din nou.

– Nu ești o romantică, Viola.

– Nu la romantism te gândești tu, i-o întoarse ea.

– Nu, recunoscu el, trecându-și buricul degetului arătător peste buzele ei. Dar ești în siguranță oricum. Copiii mei sunt sub acest acoperiș. La fel și ai tăi. Și nepoatele tale, iar cu una dintre ele m-am întâlnit pe coridorul de sus azi-dimineață. Un copil extraordinar. S-a prezentat ca Winifred Cunningham, m-a prezentat pe mine ca marchizul de Dorchester, mi-a strâns mâna cu demnitatea unei văduve și apoi m-a informat că se roagă pentru fericirea bunicii sale și a mea.

– Winifred are accese ocazionale de pietate, spuse ea. E un copil foarte scump.

– M-a întrebat dacă îmi putea folosi biblioteca. Când am informat-o că, din câte știam eu și spre regretul meu, nu existau cărți pentru copii acolo, mi-a spus că era în regulă. Citise recent *Călătoria pelerinului* și acum se simțea pregătită să se apuce cu nădejde de orice în domeniul literar. Ar fi putut să fie și nepoata mea, dacă m-aș fi căsătorit cu tine.

Își dori să nu fi spus asta. Dumnezeule mare, de ce o făcuse? Și de ce simțea dintr-odată un dor brusc de... de ce? Fusese o greșeală să vină aici. Dar bineînțeles că fusese. Nici nu se gândise că va fi altfel. De fapt, asta era toată problema. Că nu se *gândise*.

– Aș face mai bine să mă duc, zise el.

– Da.

Așa că bineînțeles că nu se mișcă. Oftă în schimb.

– Viola, îmi doresc foarte mult ca asta să nu se fi întâmplat. Nu specifică la ce se referea cu *asta*. Nu știa nici el singur. Degetele i se strecurară prin păr spre ceafă și cealaltă mână se îndreptă spre talia ei, în timp ce ea îl cuprindea în brațe. Și o sărută. Sau ea îl sărută pe el.

Se sărutară.

Timp de câteva minute lungi, nesfârșite. Profund, cu gura deschisă, strângându-se tare în brațe. De parcă ar fi încercat să fie una cu celălalt, sau un alt fel de ființă, care nu era formată nici din unirea lor, nici din

fiecare separat. Când el se trase înapoi, ea păru gata să cadă, de parcă s-ar fi ridicat la suprafață din niște adâncimi tulburi.

– E o contradicție tristă a firii umane, zise el, că dorința rămâne adesea și după ce se duce dragostea. Și da, e o binecuvântare enormă că nenumărate rude se află sub același acoperiș cu noi.

... *după ce se duce dragostea*. Rostise vreodată oare niște cuvinte mai stupide? Și dacă le spunea destul de des, avea să creadă oare până la urmă?

Îi luă mâna și o duse la buze, făcându-i o reverență adâncă.

– Noapte bună, Viola. Mai ai doar câteva ore de îndurat până să îți iei rămas-bun.

Se întoarse și ieși din cameră, ținând ușa închisă în urma lui, de parcă o forță necunoscută ar fi încercat să o deschidă și să îl ispitească dincolo de capacitatea lui de a îndura.

„Mai ai doar câteva ore de îndurat până să îți iei rămas-bun.“ Dumnezeule mare, orele astea nu treceau destul de repede nici pentru el.

Bănuia că era o justiție poetică în faptul că se îndrăgostise de o femeie care nu îl mai voia. Era sigur că merita pe deplin fiecare moment de nefericire pe care avea să-l îndure. Totuși, va trece peste asta. Avea multe de făcut, multe lucruri cu care să își distragă gândurile.

În primul rând, avea doi copii...

Va pleca, prin urmare, și va începe să se ocupe de lucrurile acelea multe. Așa că bineînțeles că se întoarse, deschise din nou ușa, păși înăuntru și o închise după el.

Viola ținea la gură săculețul roz cu bijuterii ieftine, cu ochii strâns închiși, luptând cu o tristețe atât de puternică încât părea o durere fizică. Și apoi deschise ochii brusc și întoarse capul. Simți cum o cuprindea furia. Oh nu, nu putea să-i facă asta. Cu siguranță...

– Eram înfiorător, teribil, periculos de tineri, zise el. Eram îndrăgostiți și jumătate din timp în al nouălea cer, iar cealaltă jumătate ne ciorovăiam ca o pereche de... Flutură o mână în aer. Ca o pereche de... ce? Ajută-mă cu asta.

– Marcel, despre ce vorbești?

Însă știa. Dar de ce acum?

El păși în cameră, trase perdelele și rămase privind pe fereastră – la întunericul total de afară.

– Voiai să știi. Am venit să-ți spun. Ea avea optsprezece ani când ne-am căsătorit. Eu aveam douăzeci. Ar trebui să existe o lege. Nu eram mai pregătiți pentru căsătorie decât... decât... Am necazuri cu analogiile în seara asta. Eram copii, sălbatici, nedisciplinați. Oare cu timpul ne-am fi liniștit și am fi avut o relație mai matură? Nu o să știu niciodată. Ea a murit când avea douăzeci de ani. Eu am ucis-o. Pe Adeline.

Ea lăsă punga pe marginea patului și se așeză alături. Își împreună mâinile în poală. El avea dreptate. Voia să știe. Acum se părea că avea să afle.

– Mi-am adorat copiii din momentul conceperii lor, zise el, sau din momentul în care mi-a spus că era însărcinată, ca să fiu mai exact. Pe atunci nu știam că vor fi doi. Nu am bănuit asta decât la jumătate de oră după nașterea lui Estelle. Am avut o fiică și un fiu în decursul unei singure ore, și erau roșii și încrețiți și urâți și fără păr, iar mie mi se părea că ajunsesem în rai. Îi adoram pe amândoi. Îi țineam în brațe și ne jucam cu ei și îi învățam să țipe strident și să râdă. Am schimbat chiar și câteva scutece ude leoarcă. Dar eram niște copii nesăbuiți, iresponsabili. Ne-am întors în curând la viața noastră socială aglomerată, la dans, la băuturi, la petreceri târzii în noapte. Bineînțeles că nu conta. Angajasem o doică competentă și puteam să lăsăm în siguranță copiii în grija ei, atunci când aveam de făcut ceva mai bun decât să fim părinții lor.

Se sprijini cu mâinile de pervaz şi îşi plecă fruntea pe sticlă. Mâinile Violei se încleştară în poală.

– Le ieşeau dinţii de ceva timp, şi de obicei unul din ei plângea, dar nu amândoi odată. Însă de data asta plângeau amândoi, iar doica lor rămăsese trează câteva nopţi la rând, purtându-i în braţe. Când ne-am întors târziu de la o reuniune, Adeline s-a dus să se culce în timp ce eu am urcat în camera copiilor. Rămăsese stabilit să o urmez imediat. Eram într-o dispoziţie... amoroasă. Dar bieţii micuţi se chinuiau, iar doica era palidă şi cu ochii umflaţi, iar când am insistat mi-a spus că avea o durere năucitoare de cap. Cred că ajunsese în pragul epuizării. Am trimis-o să se culce. Când Adeline a venit după mine, am trimis-o şi pe ea să se culce. A plecat furioasă pe mine – şi pe doică pentru că se culcase. S-a întors în zori, când eram încă în camera copiilor. Tocmai reuşisem să îi adorm pe amândoi, câte unul pe fiecare umăr, şi mă întrebam dacă să îndrăznesc să-i las jos.

Când el se opri, Viola îşi întinse degetele în poală şi se uită la ele. O vreme, el nu îşi continuă povestirea.

– Era încă furioasă. Mi-a spus că nu dormise nici un minut şi că avea s-o concedieze pe doică de cum se făcea dimineaţă. I-am spus în şoaptă să nu fie ridicolă şi să tacă din gură, iar ea a venit din doi paşi spre mine, furioasă foc, mi-a smuls-o pe Estelle din braţe şi a pus-o în leagăn. Ca să fiu sincer, nici eu nu-i vorbisem prea frumos, chiar dacă şoptisem. Estelle s-a trezit, bineînţeles, şi a început din nou să plângă, apoi s-a trezit şi Bertrand şi a început să plângă şi el. Şi când Adeline a încercat să mi-l smulgă şi pe el, eu... Se opri o clipă, şi respiră audibil. Eu am împins-o cu mâna liberă şi ea s-a clătinat spre spate şi... cred că a călcat pe tivul cămăşii de noapte şi a întins mâna în spate ca să se sprijine de perete. Numai că acolo era fereastra şi era larg deschisă. Eu o deschisesem mai devreme, pentru că micuţii aveau febră – chiar dacă nici doica, nici Adeline nu erau de acord cu aerul proaspăt în asemenea împrejurări. Ea...

Se opri din nou și respiră întretăiat. Am încercat să o ajung. Am încercat s-o prind, dar se dusese. Nu știu ce am făcut cu Bertrand. Nu știu cum am ajuns jos și afară pe terasă. Nu știu cine țipa. Presupun că am crezut că era ea, până când mi-am dat seama că nu putea țipa pentru că era moartă.

– Marcel.

Viola era în picioare, deși nu se apropie de el. El își îndepărtă brusc capul de fereastră, de parcă de abia atunci și-ar fi dat seama că avea audiență.

– Nu-mi amintesc prea multe din următoarele ore sau chiar zile, continuă el. Nu-mi amintesc cine m-a tras de lângă ea. Îmi amintesc că au venit sora și cumnatul ei – Jane și Charles. Nu-mi amintesc ce mi-au spus, deși mi-au spus multe. Îmi amintesc înmormântarea. Mama era acolo – încă trăia pe atunci – și fratele și sora mea, deși erau încă foarte tineri. Nu-mi amintesc când au plecat, sau dacă au plecat într-adevăr înainte să plec eu. Îmi amintesc că nu îndrăzneam să mă apropii de beluși, ca să nu îmi pierd cumpătul și să nu le fac rău și lor. Nu-mi amintesc când am plecat. Îmi amintesc doar că plecasem. Și că am rămas departe.

Viola străbătuse distanța dintre ei și îi puse mâna pe spate. El nu se întoarse.

– Marcel, a fost un accident.

– Eu i-am provocat moartea. Eu am deschis fereastra. Eu am împins-o de lângă mine. Dacă nu aș fi făcut nici una din aceste acțiuni, nu ar fi murit. Ar fi încă în viață. Copiii mei ar fi crescut cu părinții lor. Toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Nu ți-aș fi produs și ție o jenă insuportabilă.

Se întoarse să se uite la ea, cu fața aspră și mohorâtă în lumina lumânării. Se învinuise toți anii aceștia pentru ceea ce fusese de fapt un accident. Da, își împinsese soția, și nu exista nici o scuză reală pentru asta. Dar pedeapsa lui fusese uriașă și obsedantă. Considerase că doar el era responsabil, pentru că își ucisese soția și își

lipsise copiii de mamă. Și astfel îi lipsise și de tatăl lor, nebunul de el. Își scosese inima din piept și devenise omul pe care îl cunoștea înalta societate și pe care îl cunoscuse și ea.

– Vreau să-mi promiți ceva, zise ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu, se încruntă ea. Nu vreau o promisiune. Doar o... asigurare că te vei gândi serios la ceva. Dacă în dimineața aceea nu s-ar fi întâmplat nimic, cearta dintre voi ar fi fost de mult uitat, înlocuită de alte și alte amintiri. Nu ai pentru ce să te învinuiești, Marcel, în afară de faptul că ți-ai împins soția. Consecințele catastrofale nu puteau fi prevăzute și au fost complet accidentale. Nu ai avut de gând s-o omori sau chiar s-o rănești. Vreau să te ierți.

– Și să trăiesc fericit până la adânci bătrâneți, poate.

Un colț al gurii lui se ridică într-o parodie de zâmbet.

– Iartă-te! De dragul copiilor tăi.

Timp de câteva clipe se priviră unul pe altul, și ea se întrebă de ce naiba se întâmpla asta. De ce o scăpase de logodnă în seara aceea, dacă avea să urmeze asta? Ce însemna? Presupunea că nu însemna nimic, în afară de o anumită nevoie a lui de a se despovăra. Dar de ce în fața ei?

– Și eu vreau ca tu să-mi promiți ceva, spuse el, sau să *nu*-mi promiți. Doar să te gândești serios. Când erai foarte tânără și te-ai căsătorit cu un nemernic, ai învățat să-ți suprimi dragostea. Nu s-o ucizi, dar s-o ascunzi foarte adânc. Îți iubești copiii mult mai mult decât realizează ei, probabil. Pentru două săptămâni scurte în Devonshire, ți-ai permis o escapadă temporară, dar acum ești din nou stăpână pe tine. Vreau să te gândești să... iubești, Viola. Să îți permiți să iubești un bărbat care să te iubească la rândul lui. Există un asemenea bărbat pentru tine. Îl vei găsi dacă îți vei permite s-o faci.

Ea îl privi uluită.

– Tocmai *tu* îmi spui așa ceva?

– Trebuie să admit că e la fel de suspect ca înțelepciunea pe care le-o transmitea Polonius copiilor săi. Înțelepciunea unui om nebun. Dar *era* totuși înțelepciune. Shakespeare a fost poate un om receptiv – și nu cred că sunt prima persoană care a observat asta.

Se referea la *Hamlet*. Și își bătea joc de el însuși. Și cu siguranță și de ea – „există un asemenea bărbat pentru tine. Îl vei găsi dacă îți vei permite s-o faci. Vreau să te gândești să iubești un bărbat care să te iubească la rândul lui".

El îi luă mâna dreaptă în mâna lui, o duse scurt la buze, îi dădu drumul, trecu pe lângă ea și ieși din cameră fără să mai rostească alt cuvânt. Închise încet ușa în urma lui.

Viola se întoarse orbește înapoi spre pat și duse din nou săculețul roz la gură, spasmodic. Dacă era posibil să se simtă mai sfâșiată, nu voia să știe.

capitolul 21

În prima jumătate de oră, Viola nu putu face nimic altceva în afară de a inspira și a expira aerul din plămâni, iar și iar. Dacă nu se concentra asupra respirației, simțea că putea să uite pur și simplu să respire – sau poate că ar fi fost prea ispitită să își permită să uite. Dacă își supraveghea respirația, numărând de câte ori trăgea aer și păstrându-și privirea ațintită asupra peisajului care trecea prin fața geamului trăsurii, poate că avea să fie în stare să se îndepărteze suficient de... ce? Dar nu își lăsă mintea să caute cuvântul adecvat. Simțea doar că, dacă se îndepărta suficient de mult, totul avea să fie bine din nou.

Din fericire, Abigail privea în tăcere pe geamul din partea ei.

Fusese stânjenitor. Nimeni din familia ei nu părea să știe dacă era indicat să mai rămână o zi sau două, așa cum plănuiseră la început, sau să o urmeze imediat.

Plecarea ei înaintea lor trebuie să fi părut o dovadă incredibilă de proastă creștere, de vreme ce ea era motivul pentru care veniseră cu toții acolo. Dar nu își putea face griji din cauza asta. În ultimul timp, părea să se fi obișnuit să plece când trebuia să rămână și să îndureze peste măsură niște oameni care nu aveau alt păcat mai grav decât că o iubeau.

Dăduse mâna cu toată familia lui Marcel și le mulțumise pentru primirea pe care le-o făcuseră. Bertrand o surprinse sărutând-o pe obraz. Estelle o îmbrățișă strâns și se agăță de ea câteva minute fără să spună nimic, înainte de a face același lucru cu Abigail.

Viola își îmbrățișă și propria familie, în zarva mult prea veselelor urări de rămas-bun. Sarah o sărută pe buze, cu gurița strânsă. Winifred o îmbrățișă tare și ridică spre ea fața ei simplă, radioasă.

– Voiam să îți povestesc despre începutul lui *Robinson Crusoe*, bunico. Dar poate că la Crăciun o să-ți pot povesti toată cartea. Mergem cu toții la verișoara Wren de Crăciun.

– Sau ai putea să-mi scrii după fiecare capitol, îi sugeră Viola.

– Mama spune că scriu mai bine decât ea, replică Winifred. Dar eu nu cred că e așa, pentru că scrisul ei este perfect.

Jacob se încruntă și trase câteva vânturi.

Marcel nu apăru la masa cu micul dejun și nici în timpul ceremoniei zgomotoase de rămas-bun. Viola își dorise ca el să nu apară înainte de plecarea ei. Și intră în panică, văzând că făcea exact asta. După ce urcă împreună cu Abigail în trăsură și se închiseră portierele, iar vizitiul se urcă pe capră, el apăruse în sfârșit în capul treptelor de sub portic – distant, auster, de o eleganță imaculată. Nu se grăbi să coboare treptele și să îi ureze drum bun. Îi întâlni în schimb privirea prin geam, înclină fruntea, ridică mâna dreaptă aproape de nivelul

umărului, apoi își îndreptă privirea spre vizitiu și îi făcu semn să plece.

Și asta fusese totul. Asta *era* totul. Inspiră, expiră, privește kilometrii care trec unul după altul. O așteptau casa și siguranța, și cârpirea inimii zdrobite. O inimă zdrobită – ce concept prostesc. Era vorba de fapt despre sentimente, și sentimentele porneau toate din minte. Nu aveau nici o realitate în ele. Realitatea era viața ei de zi cu zi, prietenii ei, familia, multele, multele ei binecuvântări.

Harry. Înghiți în sec și se întrebă dacă va găsi o scrisoare de la el.

Și, în cele din urmă, după mai bine de o jumătate de oră, nu se mai concentră să respire și lăsă asta pe seama propriului corp. Întoarse capul și se uită la Abigail.

– De obicei, ne așteptăm ca viețile celor tineri să se agite o dată sau de două ori, până se așază. Ei ar trebui să aibă nevoie de mângâierea calmă a înțelepciunii unei mame. Se pare că rolurile noastre s-au inversat în ultimul timp. Îmi pare atât de rău, Abigail. O să mă port mai bine. E plăcut să știi că te îndrepți spre casă, nu?

Se întinse și își bătu fiica ușurel pe mână.

– Credeam că îl iubești, zise Abigail. Credeam că el te iubește. Poate că sunt prea romantică.

– Iar eu sunt egoistă. Viața ta ar fi fost clătinată din nou din temelii dacă m-aș fi gândit serios să mă căsătoresc.

– Da, răspunse Abigail și se încruntă. Dar, mamă, femeile nu au copii ca să renunțe la viață și fericire de dragul lor, nu? De ce să fie egoist să vrei să îți trăiești propria viață?

Viola îi strânse mâna.

– Vezi de ce am spus că ni s-au inversat rolurile?

– Camille și-a găsit propriul drum. Și eu, și bunica am fost îngrozite când s-a hotărât să se angajeze profesoară la orfelinat, și mai mult decât supărate când s-a hotărât să și locuiască acolo. Dar – și-a găsit drumul singură.

I-a găsit pe Joel, pe Winifred și pe Sarah și acum îl are pe Jacob și cred, mamă, că e fericită, atât cât poate fi într-o viață care e mereu în schimbare.

– Spui asta ca să înțeleg că nu sunt chiar atât de importantă cum cred uneori că sunt? întrebă tristă Viola. Dar ai dreptate. Harry a ales cariera militară, și Avery l-a ajutat, cumpărându-i brevetul.

– Oh, ești mai importantă decât *orice* altceva, strigă Abigail. Dar ca *mamă*. Noi nu vrem decât iubirea ta, mamă, și șansa de a te iubi. Trebuie să ne trăim singuri viața, așa cum ai făcut și tu întotdeauna, și cum sper că vei face întotdeauna.

Viola oftă.

– Și cu tine cum rămâne, Abby? Ai fost lipsită de șansa de a-ți face debutul în timpul sezonului, la Londra, și de șansa de a încheia o căsătorie potrivită. Ai fost...

– Mamă, nu *știu* cum va fi viața mea. Dar eu sunt cea care trebuie s-o trăiască, și o voi trăi. Nu mă aștept să-mi organizezi tu viața sa să iei decizii în locul meu sau să faci planuri pentru mine sau... *orice* altceva. Este viața *mea* și tu nu trebuie să-ți faci griji.

– Ți-ar fi mai ușor să mă faci să nu mai respir, răspunse Viola și zâmbi.

Abigail îi întoarse zâmbetul și pentru un motiv ciudat, răspunsul acesta li se păru peste măsură de caraghios și râseră până le dădură lacrimile.

– Mamă, întrebă Abigail, ștergându-și ochii cu batista, îl *iubești?*

Viola fu cât pe ce să aleagă răspunsul ușor, dar se opri. Oftă și își puse batista înapoi în săculețul de mână.

– Da, îl iubesc, Abby. El nu mă iubește, sau cel puțin nu într-un mod care să susțină o relație de o viață. Nu e tipul de bărbat care să se așeze la casa lui sau să rămână la o singură femeie. Poate că a fost cândva, dar s-a schimbat după moartea prematură a soției lui, și a trecut prea mult timp ca să se mai poată întoarce la ceea ce a fost sau ca să se schimbe în vreun mod esențial.

Știi, noi nu ne-am gândit niciodată la ceva permanent, când am hotărât să plecăm împreună pentru o săptămână sau două. Eu simțeam nevoia să... scap un timp, și el e întotdeauna pregătit pentru o aventură care să îi aducă oricât de puțină plăcere. După cum a spus aseară, eu hotărâsem deja să mă întorc acasă și aș fi făcut-o fără zarvă sau deranj dacă nu ați fi apărut la căsuță cu Joel, cu Elizabeth și Alexander.

– Sunt tristă, zise Abigail. Viața *este* uneori tristă, nu-i așa?

Și din cine știe ce motiv absurd, și observația asta li se păru foarte amuzantă și începură din nou să râdă, dar de data asta cu oarecare tristețe.

Lucrul cu adevărat ciudat, descoperi Marcel în următoarele două luni, era că nu se simțise nici măcar o dată ispitit să fugă înapoi la Londra și la vechea lui viață, sau să accepte una din invitațiile la partide de vânătoare, petreceri și, într-un caz, la o orgie pe față, în pavilionul de vânătoare al unui cunoscut al său – „în compania celor mai încântătoare, atrăgătoare și rafinate tinere doamne, Dorchester. Trebuie să vii, bătrâne".

După petrecere, toți plecară în interval de două zile, până și Annemarie și William.

– Trebuie să îți mărturisesc, Marc, îi spuse Annemarie între patru ochi, că nu țin foarte mult la Isabelle, iar Margaret mi se pare insipidă, chiar dacă va fi mireasă în decembrie. Și dacă mai trebuie să mă scuz mult ca să evit rugăciunile de dimineață cu Jane, îmi voi uita bunele maniere și îi voi spune adevărul în nas. Deși trebuie să recunosc că s-a descurcat splendid cu gemenii. Bertrand e întruchiparea visurilor tuturor tinerelor doamne care vor apărea pe piața căsătoriilor în următorii cinci sau șase ani. Iar Estelle va fi o frumusețe până la urmă. Mult timp nu am crezut asta – era numai ochi și păr și dinți prea mari pentru fața ei. A făcut o treabă minunată cu petrecerea asta, mulțumită educației lui Jane.

Pretendenții vor sta la coadă la ușa ta, de îndată ce îi vei da drumul în societate. În primăvara viitoare, nu?

– Ea spune că nu se grăbește, îi spuse Marcel. Iar eu îi voi permite să hotărască singură. Nu mă grăbesc să scap de ea.

– *Tu* îi vei permite? întrebă ea ridicând din sprâncene. Nu Jane?

– Voi rămâne aici.

– Oh, câte săptămâni? râse ea. Sau zile? Încep să număr.

Mai trecură câteva zile, și plecă și André.

– Nu înțeleg de ce nu vii cu mine, Marc. Dacă ar trebui să mai stau o zi aici, aș începe să mă cațăr în copaci, ca să scap de plictiseală.

– Dar nimeni nu te forțează să mai stai o zi, replică Marcel. Sau măcar jumătate.

– Oh, i-auzi, zise fratele lui. Ai vorbit serios când ai spus că rămâi. Îți mai dau o săptămână, Marc, apoi aștept să te văd la Londra. Ai auzit de noul bordel din...

– Nu, răspunse Marcel. Nu am auzit.

– Ei bine, rânji André. Tu nu ai avut niciodată nevoie de bordeluri.

Nu, nu avusese. Și nici nu va avea. Nu credea că va mai avea vreodată nevoie de altă femeie, dar acesta era un gând cam pripit, produs fără îndoială de blestemata apatie și apăsare de care fusese cuprins după ultima relație. Naiba s-o ia pe Viola Kingsley – știa că era foarte nedrept față de ea, dar în mintea lui o blestema oricum.

Petrecu două luni descâlcind firele încâlcite ale vieții lui. Îi oferi mătușii lui, verișoarei și fiicei acesteia mână liberă să plănuiască viitoarea nuntă – cu o singură condiție. Orice s-ar fi întâmplat, el nu trebuia deranjat cu detalii. În plus, le spuse că după nuntă, cel târziu la începutul lui ianuarie, trebuiau să se mute în casa văduvei. Din nou, aveau mână liberă să folosească

trăsura casei și grajdurile după cum voiau, dar mutarea trebuia făcută.

Nici una dintre ele nu protestă.

Avu o discuție cu Jane și Charles și le sugeră că voiau poate să-și reia în sfârșit viața, acum că gemenii erau mai mult sau mai puțin adulți, iar el rămânea acasă cu ei. Jane păru sceptică.

– Dar cât timp va trece, Marcel, înainte să dispari din nou?

– Nu am asemenea planuri. Dar dacă o voi face cândva, Estelle și Bertrand vor veni cu mine.

Chiriașii care le închiriaseră casa timp de cincisprezece ani se mutaseră recent. De fapt, mărturisi Jane, le era dor de casă și rămăseseră doar pentru că simțiseră că prima lor datorie se îndrepta spre copiii lui Adeline.

Toată situația se rezolvă de la sine, ușor și amiabil, în decursul a două săptămâni. Ellen plecă împreună cu ei. Marcel bănuia că avea să aleagă să rămână acasă ca sprijin și ajutor al părinților la bătrânețe, deși mai era încă destul timp până atunci. Oliver nu plecă. Marcel îșI concedie administratorul, care urma să rămână în căsuța lui de la marginea domeniului, cu o pensie generoasă. Și înainte de a trimite vorbă omului său de afaceri de la Londra ca să-i găsească un înlocuitor, Marcel îi oferi slujba nepotului său. Oliver, care era foarte potrivit pentru slujbă și care părea să fi fost în relații amoroase cu fiica unui gentleman din vecini, după cum observase Marcel în timpul petrecerii aniversare, acceptă. Bertrand se bucură. Era evident că îșI privea vărul mai mare ca pe un fel de model.

Marcel încercă să intre în rolul de tată. Nu era ușor. Nu avusese prea mare legătură cu educarea copiilor săi și nu voia să fie prea supărător acum. Pe de altă parte, nu voia să pară nici distant sau indiferent. Nu știa dacă ei îl iubeau sau dacă îl simpatizau măcar, și era foarte conștient că nu făcuse nimic ca să câștige așa ceva. Dar mulțumită lui Jane și lui Charles, ei nu erau nici ostili,

nici nu se răzvrăteau fățiș. Fuseseră crescuți ca să fie o lady și un gentleman, și exact asta erau. Erau mereu curtenitori și respectuoși cu cel care le era părinte, chiar dacă nu avea nici un drept la numele de tată.

Era nevoie de timp. Și el voia să le ofere timp. Uneori, era uluit de faptul că fusese dispus să rămână și să încerce. Cum putea să se fi schimbat atât de radical și complet modul în care privea viața, într-un timp atât de scurt? Se mai întâmplase o dată, cu șaptesprezece ani în urmă, dar bineînțeles că atunci existase un motiv clar, catastrofal. Dar de data asta? Doar pentru că se îndrăgostise și nu avusese șansa de a se sătura de ea înainte ca ea să se sature de el? Ce idee ridicolă!

Însă îl durea puțin inima. Ei bine, dacă era să fie sincer cu el însuși, îl durea mult.

Și, de fapt, era mai ușor să nu fii chiar atât de sincer.

În ciuda tumultului din ultimele luni, Viola se adaptă rapid la vechea ei viață și deveni din nou ea însăși. Nevoia de a fugi, de a scăpa cu orice preț o părăsise – și era puțin deprimată. Până la urmă, ce se schimbase? Rezolvase ceva cu toată transformarea? Poate că își dovedise că putea fi curajoasă, sfidătoare, aventuroasă și pasionată. Și fericită. Dar acum fusese prinsă în mișcarea de întoarcere a pendulului, așa cum era inevitabil. Își aminti de Marcel spunându-i că cei care ajung sus trebuie neapărat să și coboare.

Încerca să nu se gândească la Marcel.

Ieși printre vecini și prieteni. Organiză o petrecere de Crăciun pentru copii, cu vicarul și alte câteva doamne. Cusu, brodă, croșetă, scrise scrisori, citi și se plimbă în parcul din jurul casei și pe câmpurile din jur. Începu să cânte din nou la pian, după ce îl neglijase doi ani de zile. Organiză ceaiuri pentru Abigail și tinerii ei prieteni și de câteva ori le cântă în salonul de muzică, în timp ce ei dansau.

Dormea prost. În timpul zilei își putea disciplina mintea și nu se gândea la el mai mult de o dată sau de două ori într-un ceas – și atunci numai pe fugă, până își dădea seama că îi hoinăreau gândurile. Însă noaptea, când mintea i se relaxa, amintirile erau mai greu de ținut în frâu. Și nu îi atacau doar mintea, ci și trupul și emoțiile. Tânjea și jelea după ceea ce descoperise în săptămânile acelea. Dar nu doar după *ce* descoperise. Tânjea după *persoana* cu care le descoperise.

Îi fusese greu să-și revină și în urmă cu paisprezece ani, pe când era o femeie tânără, întemnițată într-o căsătorie lipsită de dragoste. Dar măcar atunci fusese doar îndrăgostită de el. Nu îl *iubise*. Nu îl cunoscuse, în nici unul dintre sensurile cuvântului. Oricum, îi trebuise mult timp ca să uite. Acum avea să-i trebuiască și mai mult. Înțelegea asta și hotărâse să fie răbdătoare cu ea însăși.

Hainele începură să-i fie tot mai largi, dar măcar aceasta era un efect pozitiv al durerii din inima ei. Cu ceva timp înainte, încercase să mai slăbească puțin și să-și redobândească silueta dintotdeauna, însă încercările se opriseră în urmă cu doi ani.

Și mergea la Brambledean de Crăciun. Se simțea obligată să meargă – pentru Abigail, pentru mama ei, pentru Michael și pentru Mary. S-ar fi simțit stânjeniți fără ea. Și bineînțeles că toată lumea îi scrisese – și ea le scrisese tuturor – și toți, fără excepție, speraseră, o îndemnaseră, o imploraseră sau o lingușiseră să vină. Se întrebă de ce se mai deranjau. Adevărul era că nu se purtase prea bine cu familia ei după moartea lui Humphrey. Și chiar dacă era de înțeles că o toleraseră o vreme, existau cu siguranță limite. Trecuseră aproape trei ani. Dar probabil că lor li se părea că ea era și acum îmbufnată, și că se purta schimbător și chiar nepoliticos. Și Cerule mare, ea îi dezonorase. Fusese descoperită într-o aventură cu un bărbat care nu era soțul ei.

Oare iubirea chiar nu cunoaște limite atunci când este adevărată? E chiar necondiționată? Se simți rușinată

de ceva ce îi spusese lui Marcel într-o zi, când o întrebase ce își dorea cel mai mult de la viață. Îi spusese că voia pe cineva care să se gândească numai la ea – la *ea*, nu doar la mamă sau fiică sau soră sau orice altă etichetă ar fi putut avea. Îi era rușine, pentru că familia ei dovedise iar și iar că se gândea într-adevăr – la ea și unul la altul. Chiar dacă purtarea lui Humphrey sfâșiase structura familiei, nu reușise să sfâșie ceea ce se afla dedesubt – iubirea, pură și simplă.

Mergea la Brambledean din recunoștință și din iubire, care trebuia returnată. Și pentru că îi era dor de copii – de Winifred, de Sarah și de Jacob. Și chiar de Josephine, fetița lui Avery și a Annei. Iar Mildred și Thomas urmau să-și aducă băieții, pe care nu îi văzuse de câțiva ani. Pe atunci erau niște băiețași poznași. Acum se pare că erau băieți mari și gălăgioși, care intrau mereu în încurcături la școală și le produceau părinților dureri de cap și accese de furie. Îi era dor de Elizabeth, cu necontenitul ei bun-simț liniștit și cu ochii scânteietori, și de Wren, care crescuse izolată, cu fața mereu acoperită de un văl, ca să își ascundă semnul din naștere care îi acoperea o parte a feței, dar care găsise curajul de a înfrunta lumea și a se îndrăgosti de Alexander. Îi era dor de mama ei și de Camille. Și de fostele ei cumnate. Oh, de *toți*.

Cu câteva luni în urmă, fugise de afecțiunea înăbușitoare a familiei ei. Acum era pregătită să o primească cu brațele deschise. Poate că *ieșise* totuși ceva bun din toată tulburarea și durerea de inimă.

Mergea ca să le arate tuturor că nu era nici singuratică, nici deznădăjduită.

Ei își făceau griji din pricina ei. Avea să le arate că nu era nevoie, că era bine.

Marcel era în hangarul pentru bărci de lângă lac, uitându-se la cele două bărci cu vâsle răsturnate dinăuntru. Nu era o priveliște prea veselă.

– Arată de parcă n-ar mai fi fost folosite în ultimul secol, zise el.

– Nu știu, îi răspunse Bertrand.

Marcel se întoarse să se uite la el.

– Nu ți-ai dorit niciodată să le folosești?

– Mătușa Jane a crezut că nu era înțelept, domnule, replică fiul lui.

Se părea că Jane nu permisese multe lucruri care ar fi înveselit viața copiilor săi. În fiecare zi descoperea noi exemple. Nu că gemenii s-ar fi plâns vreodată. Erau niște tineri uimitor de docili – cu excepția măreței izbucniri de furie și răzvrătire a lui Estelle, și a eroicei călătorii în Devonshire. Se întrebă acum cum izbucnise sentimentul acela dintr-o viață întreagă de constrângere. Trebuie să fi fost cu adevărat furioasă pe el. Un semn promițător? Nu văzuse multe asemenea semne din partea lor, deși erau cei mai ascultători copii pe care și i-ar fi putut dori un tată.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el. Pentru că Estelle era o fată delicată, iar tu erai moștenitorul.

– Ei bine, eu sunt moștenitorul, zise Bertrand de parcă s-ar fi scuzat. Singurul, domnule.

– Greșeala mea, presupun, mormăi Marcel. Da, greșeala mea. Poate că ai fost atât de perfect, Bertrand, încât m-am gândit că nu puteai avea o dublură.

– Nu sunt perfect, răspunse fiul lui, încruntându-se.

– Pentru mine ești. O să am grijă să fie reparate bărcile până la vara viitoare. Și le voi încerca eu însumi înainte de a-ți permite să vâslești spre îndepărtatele țărmuri ale lacului. Dacă mă scufund și nu mai rămâne decât o bulă de aer, măcar voi ști că am lăsat un moștenitor.

Bertrand păru șocat. Estelle, care venise în prag, chicoti. Da, cu adevărat. Nu râse doar. Chicoti. Pentru urechile tatălui ei, fu ca o muzică. Iar Bertrand îi aruncă o privire și râse și el.

– Cred că poți înota, domnule, zise el.

– Da, cred că pot, încuviință Marcel.

Își continuară plimbarea în jurul lacului. Încerca să petreacă un timp cu ei în fiecare zi, iar relația lor foarte formală începu să se relaxeze. Când află că tatăl lui nu pierduse degeaba timpul la Oxford, ci câștigase o diplomă de premiant, Bertrand deveni aproape entuziast. La început, când el le sugeră să invite câțiva tineri acasă, din când în când, Estelle păruse neîncrezătoare. Se pare că Jane considerase că fiul și fiica marchizului de Dorchester trebuiau să se țină departe de orice tovărășie inferioară. Însă Marcel sugerase că acum, când aveau aproape optsprezece ani și caracterele lor erau deplin formate, ar fi putut să o lase mai moale cu regula asta. Estelle era în al nouălea cer. Chiar și Bertrand părea încântat.

– Sora mea va fi fericită, domnule, zise el. Îi place compania altora. Și mie la fel, adăugă el după o scurtă pauză.

Marcel se oprise pe o bancă din fața casei văduvei și acum privea clădirea – în special fereastra mare a salonului, în spatele căreia stătuse alături de Viola. Evita cu hotărâre să se gândească la ea – cu excepția momentelor în care amintirile îl prindeau nepregătit, și asta se întâmpla prea des pentru pacea minții lui. Fiul și fiica lui se opriră de o parte și de cealaltă a sa.

– Ea se duce la Brambledean Court de Crăciun, spuse Estelle, îndepărtându-i atenția de la amintiri. El o privi aspru. În Wiltshire, adăugă ea. La casa contelui de Riverdale. Se duce acolo de Crăciun.

– Chiar așa? întrebă el.

Ar fi fost o prostie să întrebe cine era *ea*. Tonul lui era intenționat înghețat. Nu voia să audă mai mult.

– Da, răspunse ea. Abigail mi-a spus.

El se întoarse să-și continue plimbarea, dar ea nu se mișcă. Nici Bertrand.

– Eu îi scriu și ea îmi răspunde întotdeauna, continuă Estelle. La fel și Jessica.

Jessica. Trebui să se gândească un moment. Ah, da, era tânăra verișoară și prietenă a lui Abigail – Lady Jessica Archer, sora vitregă a lui Netherby.

– E nefericită, spuse Estelle.

– Jessica? întrebă el. Abigail?

Nu voia această conversație.

– Domnișoara Kingsley, zise Estelle. Abigail spune că nu recunoaște. E întotdeauna hotărâtă să fie veselă. Dar a slăbit, și are cearcăne întunecate sub ochi.

El se întoarse spre ea.

– Și de ce m-ar interesa asta pe mine, tânără lady? Ce îmi pasă mie de nefericirea ei? Nu a vrut să se căsătorească cu mine. Ar fi fost destul de fericită să mă părăsească acolo în Devonshire, înainte să ne descoperiți voi. A fost destul de fericită să mă părăsească aici. A plecat înaintea tuturor membrilor familiei ei, dacă vă amintiți. Nu mai avea răbdare să plece. Dispoziția ei și planurile ei de Crăciun nu mă privesc absolut deloc. Este limpede?

Fața ei păli și buza de jos tremură, iar el aproape că se aștepta s-o vadă căzând la picioarele lui, cuprinsă de o teamă abjectă. Dar nu căzu.

– Și tu ești nefericit, continuă fiica lui.

– Ce naiba? exclamă el uitându-se urât la ea.

– E adevărat, domnule, spuse Bertrand din spatele lui. Știi că e. Și noi o știm. Și un gentleman adevărat nu vorbește niciodată urât în auzul unei lady.

Ce *naiba?* Marcel se întoarse spre fiul lui.

– Ai dreptate, zise el scurt. Îmi cer scuze, Estelle. Nu se va mai întâmpla.

– Ai rămas numai piele și os, continuă Bertrand. Și rătăcești singur și ieși singur călare și stai treaz jumătate din noapte și te trezești înaintea tuturor.

– Ce naiba? Marcel se încruntă feroce la fiul său. Nu are voie omul să facă ce vrea în casa lui, fără să fie spionat de copiii lui? Îți cer iertare, Estelle. Nu se va mai întâmpla. Poate că m-am plimbat întotdeauna

și am călărit și am stat târziu noaptea și m-am trezit dimineața. V-ați gândit la asta? Poate că așa îmi place să trăiesc.

– Poate că vrei să te întorci la propria ta viață, zise Bertrand, și de asta ești atât de nefericit. Dar eu și Stell nu credem că e asta, domnule. Credem că e din cauza domnișoarei Kingsley. Și crede că ea e nefericită din cauza ta.

– Și... Se uită de la unul la celălalt, fără să-i vină să creadă. Și credeți că ar trebui să deveniți pețitorii propriului vostru *tată*.

Ei îi întoarseră privirea, cu aceeași expresie neînduplecată. Bertrand vorbi primul.

– Cineva trebuie s-o facă, domnule, zise el.

– Cineva *trebuie*?

Se simțea de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui vis bizar.

– O să-ți distrugi viața, *papa*, spuse Estelle, și ea și-o va distruge pe a ei. Totul din cauză că sunteți prea încăpățânați pentru propriul vostru bine. I-ai spus că o iubești, că *vrei* să te căsătorești cu ea?

– Aș paria că nu, interveni Bertrand. Și nu te poți aștepta s-o spună ea prima, domnule. Nici o lady bine-crescută nu ar face-o.

Ori exploda de mânie, ori...

Marcel dădu capul pe spate și râse. Buzele lui Estelle tresăriră. Bertrand se încruntă.

– Și de ce ar fi, ah, dragostea vieții mele un asemenea motiv de îngrijorare pentru copiii mei? întrebă Marcel după ce termină de râs.

Bertrand era încă încruntat.

– Suntem tot *copii* pentru tine, nu? Nu sunt *îngrijorat* din pricina ta și nici măcar nu mă interesează. Din partea mea, poți să te întorci la Londra, sau oriunde mergi când nu ești aici. Din partea mea, poți să-ți irosești și restul vieții. Pari să fii foarte bun la asta. Îmi doresc chiar să pleci. Am crescut foarte bine fără tine, eu și Estelle.

Putem să ne descurcăm foarte bine tot restul vieții fără tine. De ce ne-am imaginat oare că îți pasă de domnișoara Kingsley sau de altcineva? Nu-ți pasă de nimeni în afară de tine. *Domnule.*

– Bert, se jelui Estelle și încercă să-l prindă de braț.

Dar el se smuci din mâna ei și se întoarse cu pași mari pe drumul pe care veniseră. Pentru o clipă, Marcel se gândi că o va lua la fugă după el, dar își așeză mâna pe brațul ei.

– Lasă-l să plece. O să vorbesc cu el mai târziu.

Ea îl privi cu ochii tulburi.

– Nu avem nici o amintire din primul nostru an, deși ne-am chinuit să reconstruim fața mamei după descrierile mătușii Jane. Am încercat să ne amintim și de tine, cum erai atunci. Nu avea nici un rost, bineînțeles. Eram doar niște bebeluși. Dar întotdeauna, din câte ne putem aminti, te-am așteptat să te întorci. Să rămâi. Am așteptat să te iubim. Și să ne iubești și tu pe noi. Eram și nedumeriți, și furioși, și cu fiecare an care trecea ne spuneam că nu mai avem nevoie de tine și că nu ne doream să te întorci și să ne tulburi viața. Dar asta ne-am dorit întotdeauna, *papa*. Poate Bertrand mai mult decât mine. El voia – nu, *avea nevoie* de un tată la care să privească, pe care să-l admire, pe care să-l imite, un tată care să îl laude și să îl încurajeze și să facă lucruri cu el și să se mândrească cu el. A știut întotdeauna că seamănă cu tine. Obișnuia să stea în fața oglinzii atunci când veneai aici, încercând să îți imite postura, expresiile faciale și comportamentul. Eu voiam doar un tătic, un fel de stâncă de putere și de nădejde. Unchiul Charles e un om bun, dar nu a fost niciodată tu.

Marcel își dori ca ea să fi plecat după fratele ei. Începuse să fie spus adevărul între ei, dar era un adevăr șchiop, dificil, necesar, dureros, scump... Ar fi putut să continue la nesfârșit. Uneori totul ieșea la suprafață ca un șuvoi, așa cum se întâmplase acum cu Estelle.

Uneori era negat cu amărăciune, aşa cum se întâmplase cu un moment înainte cu Bertrand. Dar era dispus să îndure totul, dacă exista vreo şansă de a-şi recăpăta copiii, deşi era complet nevrednic.

– Noi te-am iubit oricum, continuă Estelle. Nu am putut niciodată să alegem dacă voiam sau nu să te iubim. Pur şi simplu... *te-am iubit*. Şi poţi să ne spui că suntem proşti, dacă vrei, dar dorim să te vedem fericit.

– Nu aş putea niciodată să răscumpăr anii pierduţi, răspunse el, dar voi încerca să vă dăruiesc... momentul de faţă. E tot ce vă pot oferi – momentul de faţă şi cât de mult primim din viitor. Sunt fericit, Estelle, sau cel puţin eram fericit până acum cincisprezece sau douăzeci de minute.

– Nu, nu eşti, zise ea. Nu cu adevărat. Noi nu am fost niciodată destul pentru tine, *papa*, aşa cum nici tu nu vei fi destul pentru nici unul dintre noi. Încă nu simt nici o dorinţă arzătoare de a avea un sezon, dar cu siguranţă că o voi simţi cu timpul. Îmi voi dori un soţ şi o familie şi un cămin al meu. Şi Bertrand va dori o soţie. Nu vom fi destul nici măcar unul pentru altul, el şi cu mine, deşi am fost întotdeauna şi încă suntem. Vrem să fii complet fericit, şi ni se pare că ai renunţat la şansa asta pentru că o dată în viaţa ta ai vrut să faci ceva nobil.

– O dată în viaţa mea?

El ridică din sprâncene şi ea roşi.

– Îmi pare rău, spuse ea. Sunt sigură că ai făcut şi alte lucruri nobile. Chiar şi atunci când ai anunţat logodna în Devonshire ai fost nobil.

El îşi privi copila care îşi regăsise atât de recent vocea şi care se descoperea ca o femeie cu caracter şi principii ferme şi un curaj considerabil. Înflorise înaintea ochilor lui.

– O să-ţi spun ceva, Estelle. Sunt mândru de tine şi de Bertrand, atât de mândru cât poate fi un tată de copiii lui. Îi voi spune asta şi lui Bertrand. Dar... ce vreţi amândoi să fac, mai exact?

Ea îi zâmbi, își trecu brațul pe sub brațul lui și se întoarse din nou spre casă.

– Presupun că a asta a fost o întrebare retorică, *papa*, spuse ea.

capitolul 22

Cu patru zile înainte de Crăciun, Viola și Abigail sosiră la Brambledean Court. Ajunseră mai repede decât plănuiseră pentru că în ultimele zile cerul se acoperise de nori din ce în ce mai grei, iar fierarul satului, care avea faima de a prezice vremea destul de corect, prorocise zăpadă de Crăciun, și multă.

Brambledeanul era principalul sediu al contelui de Riverdale, dar Viola nu locuise niciodată acolo cât timp fusese contesă, așa că nu o deranja deloc să meargă acolo acum. Alexander și Wren se ocupaseră încă de la începutul verii să repare daunele pe care le cauzaseră anii de neglijență atât parcului, cât și casei, însă majoritatea eforturilor lor se concentraseră asupra fermelor, readucându-le prosperitatea și reparând căsuțele lucrătorilor. Mai erau încă multe de făcut. Parcul părea foarte sărăcăcios chiar și pentru luna decembrie, deși peluzele erau cosite frumos, și multe uscături fuseseră tăiate din arbori și din gardurile vii. Aleea pentru trăsuri fusese acoperită de un strat nou de pietriș, iar făgașurile săpate de roți de-a lungul anilor fuseseră netezite. Casa era încă neîngrijită, însă în camerele principale fuseseră schimbate perdelele și pernele, iar pereții fuseseră văruiți sau îmbrăcați în tapet nou. Totul strălucea de curățenie și de ceară din belșug.

– Încă nu e ideal, zise Wren în timp ce le conducea în camerele lor de sus, în ciuda faptului că sarcina îi era foarte evidentă. Dar e tihnit, sau cel puțin așa spunem noi. E acasă. Și acum, va avea un fel de petrecere de casă nouă. Oh, mă bucur atât de mult că ați venit amândouă.

Primul meu Crăciun cu Alexander nu ar fi fost complet fără întreaga familie adunată aici.

Dar Harry va lipsi, se gândi Viola, fără să spună cuvintele cu glas tare. Primise o singură scrisoare de la el de când se întorsese din Northamptonshire. În ea îi dorea fericire în noua căsătorie, deşi spunea că şi-ar fi dorit să îl poată interoga pe marchizul de Dorchester înainte ca logodna să devină oficială. Şi-l amintea de când era domnul Lamarr, dar chiar dacă el şi tinerii lui prieteni îl priviseră cu veneraţie şi îl consideraseră un tip al dracului – propriile lui cuvinte – de straşnic, nu era totuşi bărbatul pe care să-l aleagă un fiu pentru mama lui. De atunci, nu mai primise altă scrisoare de la el. Viola credea totuşi că fiul ei avea să-şi exprime uşurarea în următoarea scrisoare.

– Cu excepţia lui Harry, adăugă Wren. Să sperăm că războaiele se vor termina până la anul pe vremea asta, şi vom putea fi toţi împreună. Inclusiv bebeluşul acesta, adăugă ea, bătându-se uşurel pe burtă.

Nu sosiseră primele, deşi aşa îşi imaginaseră. Althea şi Elizabeth, mama şi sora lui Alexander, veniseră cu o săptămână în urmă, iar Thomas şi Mildred, Lord şi Lady Molenor, ajunseseră cu o zi înainte cu cei trei băieţi ai lor, cărora profesorii le dăduseră drumul de la şcoală cu ocazia vacanţei – sau cel puţin aşa îşi motivară prezenţa în faţa Violei. Se îndrăgosti de ei pe loc – de Boris, în vârstă de şaisprezece ani, de Peter, de cincisprezece şi de Ivan, care avea paisprezece ani. Erau băieţi politicoşi şi fermecători, şi i se păreau trei butoiaşe de pulbere, care nu aveau nevoie decât de o scânteie ca să explodeze în activităţi şi pozne.

Camille şi Joel sosiră a doua zi, cu mama Violei şi cei trei copii ai lor. Sarah se îndrăgosti pe loc de Boris, care o ridică pe umăr aproape imediat ce păşi în camera copiilor şi galopă cu ea în jurul camerei, în timp ce ea se agăţa de părul lui şi ţipa de frică şi de încântare. Winifred îl măsură de sus până jos pe Ivan şi îl informă

că el era vărul ei de gradul doi, de vreme ce era vărul primar al mamei ei și avea cu patru ani mai mult decât ea. Dacă îi spunea când era ziua lui de naștere, putea să îi zică exact cu câte luni în plus era mai mare, pe lângă cei patru ani. Ivan se uită la ea de parcă ar fi avut două capete.

– Douăzeci și patru martie, îi spuse Peter. A mea e pe cinci mai.

– Și a mea pe doisprezece februarie, zise Winifred. Cred.

– *Crezi?* întrebă Ivan.

– Nu sunt chiar sigură. Am fost orfană înainte să mă adopte mămica și tăticul, le explică ea. Eram într-un orfelinat. *Papa* a crescut acolo înaintea mea. Și verișoara Anna.

– Chiar așa?

Interesul lui Ivan fusese stârnit, și Viola se întoarse în salon să vorbească cu mama ei.

Înainte de căderea întunericului, își făcură apariția aproape toți ceilalți invitați – și unul neașteptat la mijlocul serii, cu mult după căderea întunericului.

– Sper că nu e Anna, cu Avery și Louise, zise mama ei. Bebelușul ar trebui să fie deja în pat.

– Și nu e niciodată sigur să călătorești pe distanțe lungi după căderea întunericului, adăugă Matilda. Cu siguranță că nu sunt ei. Louise e mult prea sensibilă. Sau poate că s-au temut să nu ningă și nu s-au mai oprit din drum.

Alexander râse.

– Nu e decât o cale de a afla, zise el, ridicându-se în picioare. Mă duc jos să văd.

După mai puțin de cinci minute, se întoarse cu un singur călător, un tânăr care păși în încăpere în urma lui, privi în jur binedispus și însuflețit și se îndreptă direct spre mama lui, cu brațele întinse.

– Trăsurile de închiriat sunt o pacoste, zise el. Sunt convins că până să ajung aici mi s-a deplasat fiecare oscior.

Viola se ridică în picioare fără să-şi dea măcar seama.

– Harry! strigă ea înainte ca el s-o prindă în braţe şi s-o strângă atât de tare, încât să i se pară că rămăsese fără suflare.

– Deci, zise el, privind spre ea, în zarva şi exclamaţiile bucuroase ale celor din jur, unde e fericitul mire?

Viola se simţea de parcă ar fi ajuns la capătul unei tumultuoase călătorii de aproape trei ani. Cu două zile înainte de Crăciun, stătea în salonul de la Bramble-dean la căderea serii, înconjurată de familia ei – *toată* familia ei, cu excepţia copiilor foarte mici, care erau sus în camera copiilor, şi era pe deplin mulţumită. Testă cuvântul *fericită* în minte, dar hotărî că *mulţumită* era o alegere mai bună. Mulţumirea era un lucru bun. Foarte bun.

În cele din urmă, era în stare să accepte că familia lui Humphrey era într-adevăr şi familia ei, chiar dacă nu avuseseră niciodată o căsătorie validă. Erau familia ei pentru că o aleseseră, nu în timpul celor douăzeci şi trei de ani, când nu avuseseră altă opţiune, ci în cei aproape trei ani care trecuseră de când s-ar fi putut dezice de ea. Iar ea îi alesese în sfârşit să fie familia ei.

Privi în cameră de pe sofaua mică pe care se aşezase, alături de Althea, mama lui Alexander. Erau toţi acolo – familia Kingsley, familia Westcott, nevestele şi copiii lor mai mari. Ivan şi Peter cântau un duet la pian, cu o tehnică dubioasă, iar Winifred îşi sprijinise coatele pe instrument şi le privea mâinile, făcând probabil sugestii inutile în desele ocazii în care atingeau câte o notă greşită sau răspunzând cu câte o lovitură ascuţită de cot atunci când apăsau pe notele din mijloc. Mama Violei şi Mary erau adâncite într-o discuţie cu mama lui Humphrey. Jessica şi Abigail era înghesuite pe o canapea, de o parte şi de cealaltă a lui Harry, în timp ce Boris era cocoţat pe un scaun scund în faţa lor. Erau

absorbiți cu toții de o poveste pe care o istorisea Harry. Camille și Anna stăteau cu capetele lipite, discutând despre ceva. Wren, Joel și Avery erau și ei adânciți într-o conversație.

Era cu adevărat o reuniune fericită de familie. Și era prezent chiar și un membru al familiei extinse – Colin, Lord Hodges, fratele mai mic al lui Wren, care trăia la o distanță de cincisprezece kilometri, la Withington House, fosta casă a lui Wren, unde o cunoscuse Alexander cu mai puțin de un an înainte. Era un tânăr arătos și vesel, pe care puseseră ochii mai devreme atât Abigail, cât și Jessica. Acum stătea lângă geam, discutând cu Elizabeth, care era cocoțată pe pervazul ferestrei.

Încăperea fusese generos decorată pentru Crăciun și mirosea minunat a pin. Alexander și Thomas, Lord Molenor, ieșiseră la grajduri și la remiza de trăsuri după prânz, ca să se uite la săniile care fuseseră depozitate acolo de ani de zile și să vadă dacă puteau fi folosite, dacă se întâmpla într-adevăr să ningă. Majoritatea celor care rămăseseră ieșiseră să adune verdeață din parc – ramuri de pin și ilice, iederă și vâsc. Apoi se puseră toți pe treabă și decorară salonul și balustrada scării principale. Matilda delegase un grup ca să facă un buchet de vâsc pentru sărutări, care atârna acum din centrul tavanului și fusese vizitat accidental sau intenționat – așa cum se exprimase Avery – de mai multe perechi și de câțiva care nu erau perechi. Harry o sărutase pe Winifred și pe mătușa lui Matilda, care îi spuse: „Fii atent la maniere, tinere“, și apoi chicotise și roșise. Boris o sărută pe Jessica și se făcu roșu ca sfecla, chiar dacă ea îi spuse: „Suntem verișori, prostuțule“. Colin le sărută galant pe ambii obraji pe Jessica și pe Abigail, și fu rândul *lor* să roșească.

Alexander le promise că a doua zi va aduce bușteanul de Crăciun, și apoi va fi într-adevăr Crăciunul. Colindătorii vor veni cu siguranță din sat – promiseseră oricum să reînnoiască vechea tradiție – și avea să fie un bol

de cidru fiert cu mirodenii şi plăcinţele cu fructe uscate şi un foc straşnic în şemineul din hol.

Crăciunul e o perioadă fericită, se gândi Viola, mulţumită să stea în tăcere în timp ce Althea tricota alături de ea şi zâmbea privind scena din faţa ei. Era un timp pentru familie, un timp în care să îţi numeri binecuvântările şi să-ţi întăreşti moralul pentru anul care te aştepta. Pentru că anul nou avea să aducă schimbări, aşa cum aduc toţi anii, unele dintre ele bine-venite, altele provocatoare. Aşa că trebuia să prinzi momentele fericite când se putea şi să te ţii de ele cu amândouă mâinile.

Binecuvântările ei erau într-adevăr multe. Cineva din batalionul lui Harry trebuise să se întoarcă în Anglia pentru o lună, ca să aleagă recruţi din al doilea batalion şi să îi antreneze riguros pentru bătălie, înainte de a-i duce în Peninsulă ca să înlocuiască primul batalion ce se întorcea acasă pentru a-şi reface forţele. El se oferise voluntar pentru această misiune nedorită, ca să poată asista la nunta mamei sale. Scrisoarea în care îl informase că nu avea să fie nici o nuntă nu ajunsese înainte ca el să plece spre Anglia. Armatele se deplasau pe mari distanţe, între Portugalia şi Spania. În multe ocazii, corespondenţa era redirecţionată de câteva ori înainte să ajungă în mâinile cui trebuia.

Viola se bucura foarte mult că scrisoarea nu ajunsese. Harry era mai sănătos şi mai robust decât fusese cu câteva luni în urmă, când insistase să se întoarcă mai devreme decât ar fi trebuit, după ce i se vindecaseră rănile. Era şi mai slab decât înainte şi... mai aspru. Era ceva în ochii lui, în încleştarea maxilarului, în postura foarte dreaptă, militărească... Nu era ceva ce putea fi exprimat în cuvinte. Fiul ei se maturizase, nu mai era tânărul fără griji şi cam sălbatic de douăzeci de ani, a cărui lume se prăbuşise odată cu cea a lui Camille şi a lui Abigail. Acum era un bărbat, la fel de energic şi de vesel şi care

râdea la fel de des – dar sub toate acestea se întrezărea o duritate nouă.

Însă era acolo, și ea simțea că era imposibil să fie mai fericită decât era acum. După Crăciun, când se va întoarce acasă, va lua cu ea acest sentiment. Își va făuri fericirea din fericirea familiei ei, deși pe atunci ei vor fi împrăștiați în toată Anglia. Însă nu vor fi prea departe pentru scrisori, și ei îi plăcea să scrie.

– Cine mai vine *acum?* întrebă Matilda, și toți se opriră din ce făceau ca să asculte. Auziră sunetul inconfundabil al potcoavelor și huruitul unei trăsuri trăgând la scară, la ușile din față. Mai aștepți pe cineva, Wren?

– Nu, răspunse Wren. Poate e unul dintre vecini?

Dar ar fi fost o oră ciudată pentru vizita unui vecin neinvitat.

– Cobor să văd, zise Alexander.

Lipsi câteva minute. Când se întoarse, toți îl priviră întrebător. Nu era nimeni cu el.

– Harry, zise el. Pot să te deranjez un moment?

– Pe mine?

Harry sări în picioare și păși spre ușă. Alexander îl așteptă să iasă, apoi închise ușa pe dinafară, lăsându-i pe toți fără nici un indiciu referitor la identitatea sau misiunea vizitatorului.

– Dacă e ceva ce nu pot suporta, declară Louise, ducesa văduvă de Netherby după câteva minute, când văzu că nici unul dintre ei nu se întorcea, atunci e misterul. Să fie ceva legat de armată? Cu ce altceva l-ar putea ajuta Harry?

Mai trecură cel puțin zece minute înainte ca ușa să se deschidă din nou. De data asta era Harry, care arăta ca un ofițer dur până în vârful unghiilor.

– Mamă? zise el și îi făcu semn.

– Ei bine, spuse Mildred în timp ce Viola ieșea din cameră. Să fie vreun joc nou? O să fim chemați toți pe rând?

Viola ieși și Harry închise ușa.

– Marchizul de Dorchester vrea să vorbească cu tine în bibliotecă, zise el. Dacă vrei să vorbeşti cu el, bineînţeles. Dacă nu vrei, mă duc şi îi spun. I-am zis destul de clar că nu voi permite să fii hărţuită.

Ea se uită ţintă la el în lumina tremurătoare a lumânărilor care străluceau într-un suport de perete.

– Marcel? întrebă ea. E *aici*?

– Dar nu pentru mult timp, dacă nu vrei să-l vezi. O să-i arăt uşa, şi dacă nu vrea să iasă, o să-l ajut eu să-şi vadă de drum.

– E *aici*? repetă ea.

El se încruntă.

– Nu o să leşini, nu-i aşa, mamă? *Vrei* să-l vezi?

Realitatea acestui fapt o izbi de abia în momentul acela. El era acolo, la Brambledean. În bibliotecă.

– Da, răspunse ea. Poate că ar trebui.

El era încă încruntat.

– Eşti sigură? Nu vreau să te superi, mamă. Nu de Crăciun. Şi niciodată, de fapt.

– E aici. De data asta, nu mai formulă propoziţia ca o întrebare.

– Dumnezeule mare, zise el, ţii la el, mamă? Parcă ar fi diavolul în picioare.

– Vreau să-l văd, Harry.

Era acolo. Venise. Dar de ce?

Coborî scările la braţul fiului ei şi aşteptă în timp ce lacheul deschidea uşa bibliotecii. Îşi trase încet braţul de sub braţul lui Harry şi păşi înăuntru.

Şi, oh, înţelese la ce se referise Harry când spusese că era ca diavolul în picioare. Faţa lui era mai subţire decât înainte, şi mai aspră. Purta mantaua dublă – sau triplă, nu numărase niciodată straturile de căptuşeală – şi părea uriaş şi ameninţător în lumina focului din spatele lui, cu mâinile la spate. Ochii lui, întunecaţi şi adânciţi în orbite, îi întâlniră privirea.

– Marcel, zise ea.

– Viola, răspunse el, și se înclină ușor, aproape formal.

Marcel se simțea ca un barbar – și nu era un sentiment neobișnuit atunci când era vorba despre Viola. Făcea un lucru pe care *nu* ar fi trebuit să-l facă. Făcea un lucru pe care nu *dorea* să îl facă. Nu îi plăcuse niciodată să se facă de râs, și să o facă cu bună știință, ca acum, era nebunie curată.

Dumnezeule mare, cățelandrul acela îl tratase ca pe un vierme pe care l-ar fi călcat cu plăcere la cea mai mică încurajare. Și Riverdale rămăsese pe pragul ușii, așa cum era și acum, cu fața aspră și tăcută, ca un blestemat de temnicer.

De fapt, se gândi el după ce fiul plecă sus, ar trebui să plec acum, fără nici o vorbă. Și fără să mai aștept să fiu trimis la plimbare. Să mă îndrept spre ușă și să ies din casă cât timp îmi mai rămâne măcar un dram de demnitate.

Dar nu, era prea târziu pentru asta. Nu îi mai rămăsese nici un dram.

Se făcuse de râs în toată regula.

Totul pentru că dorise să le dovedească ceva gemenilor. Că îi iubea. Și chiar și asta era o bătaie de cap. Cum putea să le dovedească că îi iubea cerând în căsătorie o femeie care voise să îl părăsească în timp ce aveau o relație, care îi spusese foarte clar că nu îl voia, după ce el anunțase logodna, care repetase refuzul când venise la Redcliffe, care nu protestase nici prin jumătate de cuvânt când el anunțase că *nu* erau logodiți, care părăsise casa lui a doua zi dimineață, de parcă ar fi fost gonită de toți demonii iadului?

Uneori se întreba care era, la urma urmei, educația pe care le-o oferise Jane celor doi. Cum putuseră să crească atât de aiuriți, încât să creadă că ea îl *iubea*? Cum se puteau gândi că el ar fi *putut* s-o iubească? Și să-și dorească

să se *căsătorească* cu ea? Și de ce le mai păsa, după ce el îi neglijase atâta vreme?

Dar acum era aici, și aici erau și ei, instalați în apropiere, în două amărâte de camere, în hanul din sat. Îl conduseseră de parcă l-ar fi trimis la propria execuție, Estelle îmbrățișându-l cu lacrimi în ochi, Bertrand cu buzele strânse, o expresie insondabilă și o strângere de mână care ar fi zdrobit oasele unui bărbat mai puțin rezistent.

– Noroc, *papa!* spusese el.

Asta îl distrusese de-a binelea pe Marcel. Era prima și singura dată când fiul lui îi spunea *papa*. Înainte nu reușise nici măcar un „tată", ci doar un respectuos „domnule".

Riverdale trimisese un servitor să aprindă focul și adusese el însuși două lumânări, apoi urcase să îl cheme pe căpitanul Harry Westcott și rămăsese tăcut în prag, înăuntrul încăperii. Focul încălzea acum spatele lui Marcel, dar el nu își dădu jos mantaua. Se simțea grozav de prost. Ce ar fi spus cineva dacă ar fi văzut doi oameni în toată firea, stând tăcuți în aceeași cameră, de parcă nu ar fi auzit niciodată despre o conversație din politețe? Cu siguranță că vremea ar fi fost un subiect decent. Avea să ningă sigur, deși nu începuse încă.

Ușa se deschise.

Estelle avusese dreptate. Viola slăbise, deși nu atât de mult încât să își piardă frumusețea. Și avea umbre întunecate sub ochi, deși nu atât de pronunțate cum își imaginase el. Pe fața ei nu se vedea nici urmă de culoare. Chiar și buzele îi erau palide. Postura ei rivaliza cu cea a fiului ei, militarul.

– Marcel, zise ea cu buzele de abia mișcându-i-se.

– Viola. El se înclină pe jumătate în fața ei, și se uită de la Westcott la Riverdale, cu sprâncenele ridicate. Avem nevoie de dădacă?

Probabil că nu era cel mai bun început pe care l-ar fi putut găsi, dar să-l ia naiba dacă avea să prezinte

o cerere în căsătorie în fața a doi bărbați care ar fi preferat să-l treacă prin ascuțișul sabiei, nu să îi acorde respect și atenție.

– Poți să te întorci în salon, Harry, zise ea. Și tu, Alexander. Cei de sus sunt foarte curioși să știe cine e vizitatorul.

– În holul de afară e un lacheu, pentru cazul în care vei avea nevoie de el, spuse Westcott și ieșiră, închizând ușa cu zgomot după ei.

Marcel se uită țintă la Viola, iar ea îi întoarse privirea, apoi el trase nerăbdător de nasturii mantalei și o aruncă pe un scaun de lângă el.

– Nu o să-ți pun întrebări, începu el. Cel puțin nu pentru moment. Ar fi o povară pentru tine, și mi s-a spus că ar fi nedrept să te împovărez. O să fac declarații. În primul rând, o să-ți spun din nou că m-am gândit că avea să fie o relație scurtă și foarte plăcută. Am avut dreptate, în afară de partea cu *scurtă*. Nu terminasem cu tine. M-am enervat atunci când tu ai terminat cu mine. Nu mi se mai întâmplase niciodată. Dacă mi-ai fi oferit încă o săptămână, aș fi terminat și eu cu tine și aș fi fost pregătit să trec mai departe.

– Marcel...

– Nu, o opri el, ridicând mâna, nu vreau să fiu întrerupt. Așa am crezut. Apoi am făcut anunțul acela pripit și nebunesc de logodnă și m-am simțit furios și rănit și am dat vina pe tine. Nu mi se dăduse timp pentru a te scoate din sufletul meu. Erai încă acolo când am ajuns la Redcliffe. Erai încă acolo când le-am spus tuturor că nu aveam să mă căsătoresc cu tine – și ai rămas acolo și după ce ai plecat. Nu pot scăpa de tine.

– Marcel... zise ea din nou.

– Nu mă descurc foarte bine, nu? Pregătisem un discurs. Cel puțin așa îmi imaginasem. Nu cred că am plănuit să-ți spun că nu pot scăpa de tine. Ceea ce vreau să spun e că nu te pot uita, pentru că trebuia să rămâi acolo. Pentru că *trebuie* să rămâi acolo. În mine. Ezit

să spun în inima mea. M-aș simți mult prea prost. Și presupun că trebuie să-ți cer iertare pentru că am folosit acest cuvânt. Nu o să scap niciodată de tine, Viola. Cred că sunt îndrăgostit de tine. Nu. Nu cred așa ceva. *Sunt* îndrăgostit de tine. Te *iubesc*. Și dacă există vreo șansă, vreo posibilitate cât de măruntă ca tu să te fi răzgândit din ziua aceea de pe plajă, atunci te rog să-mi spui și îți voi cere să te căsătorești cu mine. Dacă nu există nici o schimbare, atunci voi pleca și nu mă vei mai vedea niciodată, nici nu vei mai auzi nimic despre prostia asta.

Se opri, îngrozit.

– Marcel. Ea se apropie de el, cu ochii strălucitori. Îl privi clipind. Nu mă *săturasem* de tine.

El se încruntă, neînțelegând.

– Și atunci de ce ai spus că te-ai săturat?

– Nu am spus, zise ea, făcând un pas mai aproape. Ți-am spus că trebuia să merg acasă. Mă simțeam ruptă de familia mea și de viața mea. Mă temeam, pentru că viața mea devenise atât de intensă și de fericită și eram atât de îndrăgostită de tine și știam că regulile jocului nu permiteau să mă implic emoțional prea mult. Simțeam că se apropie sfârșitul, și un sentiment de autoapărare m-a făcut să îmi doresc să pot controla *modul* în care se sfârșea totul. Poate că inima nu mi-ar fi fost zdrobită dacă aș fi putut să-i pun eu capăt, sau cel puțin așa am crezut.

– Nu ai spus că te-ai săturat de mine? întrebă el, încruntându-se mai tare și încercând să-și amintească exact cuvintele ei.

– Nu.

El închise ochii și încercă din greu să-și amintească, dar tot ce își aminti era teribila durere și inevitabila furie.

– Ți-am vorbit urât, nu-i așa?

– Mi-ai spus că te bucurai că o spusesem eu prima, pentru că nu ți-a plăcut niciodată să îți rănești femeile.

– Oh, da. Am făcut-o. Închise ochii, de parcă ar fi vrut să alunge amintirea oribilă şi stânjenitoare a meschinăriei lui. De ce nu m-ai împuşcat între ochi în momentul acela?

– Nu aveam un pistol la mine.

– Trebuie că mă urăşti.

– De ce ar trebui? întrebă ea. Ce ai făcut în ultimele două luni, Marcel? Te-ai pedepsit pe tine însuţi trăind în dezmăţ în Londra?

– Nici vorbă. Am tiranizat pe toată lumea la Redcliffe, punând totul şi pe toată lumea în ordine, trimiţându-i pe Jane şi Charles şi Ellen acasă, luând parte la nunta lui Margaret şi privind-o cum pleca în sfârşit. Trimiţând-o pe mătuşa şi pe Isabelle şi pe Ortt să locuiască în casa văduvei. Trimiţându-mi administratorul la pensie şi punându-l pe Oliver în locul lui. Cunoscându-mi copiii, şi fiind tiranizat de ei.

– Ai rămas acasă? se încruntă ea. Şi acum ţi-ai lăsat copiii singuri de Crăciun?

– Sunt aici, în hanul din sat. Mai întâi ne-am dus la Londra. Mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să aduc o licenţă specială, dacă ne căsătoream de Crăciun, aşa cum plănuisem la început. Şi apoi am venit aici, sperând că vom ajunge înaintea zăpezii, şi aşa a fost. Am vorbit cu vicarul de aici, şi mâine e în regulă pentru el. Am vorbit cu fiul tău, care mi-a dat binecuvântarea şi apoi m-a ameninţat că mă aruncă afară dacă încerc să te hărţuiesc şi că va face lucruri groaznice şi dureroase cu persoana mea dacă ajung să te supăr vreodată.

– Marcel, sunt o femeie cu reputaţia pătată.

– Dumnezeule mare! Presupun că te referi la ce ţi-a făcut nemernicul acela, ţie şi copiilor. Pata nu e a ta, şi de abia aştept să schimb o vorbă cu oricine afirmă că este. Nu fi ridicolă, Viola! Singurul lucru care contează pentru mine eşti *tu*. Îţi aminteşti că mi-ai spus că lucrul pe care ţi-l doreai cel mai mult în viaţă era pe cineva care să se gândească numai la tine? La *tine*.

Nu la femeia pătată sau la fosta contesă sau la mamă sau bunică sau la o femeie cu doi ani mai mare decât mine. Ei bine, eu îți pot oferi ceea ce îți dorești, dacă mă vrei. Mă ai pe mine. Eu nu te iubesc doar. Mă *gândesc numai* la tine.

O privi înghițind în sec și oftă.

– Aproape că am uitat să îți explic asta. Cred că asta ar fi trebuit să ocupe un loc important în discursul meu. În închipuirea mea, urma să aibă loc o scenă teribilă, dar nemaipomenită, Viola. Trebuia să fie romantic. Trebuia să fie înduioșător. Trebuia să urmeze un anumit tipic. Și apogeul ar fi fost cererea, în genunchi, și descoperirea mișcătoare că îmi adusesem cu mine copiii și o licență specială. Și trebuia să se termine cu noi doi strâns îmbrățișați.

– Și?

– Și?

El ridică din sprâncene și o privi năuc.

– Nu te-am văzut încă în genunchi, îl lămuri ea.

– Viola. El se încruntă. Mă *iubești?*

Ochii ei, care îl priveau țintă, deveniră luminoși.

– Da.

El inspiră adânc, rămase o clipă fără să facă nici o mișcare, apoi expiră încet, oftând.

– Și *vrei* să te căsătorești cu mine?

– Va trebui să mă gândesc la asta.

– Ai milă. Să știi că genunchii devin reumatici după patruzeci de ani.

– Chiar așa? zâmbi ea.

Și, Dumnezeu să-l ajute, dar era sclavul acelui zâmbet. Păți la fel de fiecare dată.

Așa că o făcu. Și nici măcar nu se simți prea prost. Se lăsă într-un genunchi și îi luă mâna în mâinile lui.

– Viola, zise el, privind-o în față, vrei să te căsătorești cu mine și să mă faci cel mai fericit dintre oameni? Și nu e un clișeu în cazul acesta. Sau, dacă este, este unul adevărat.

Cumva, de data asta chipul şi ochii ei zâmbiră înaintea buzelor. Nu fusese niciodată mai orbitor de frumoasă.

– Oh, o să mă căsătoresc, Marcel.

Şi el îşi aminti să scotocească în buzunar după cutia cu inelul cu diamant pe care îl cumpărase în Londra, folosind degetul lui Estelle şi opinia ei şi a lui Bertrand în privinţa mărimii. I-l strecură pe deget, iar inelul lunecă uşor, fără să fie totuşi prea larg.

– Diamantul nu e atât de mare ca celălalt pe care ţi l-am cumpărat, dar a fost tot ce mi-am putut permite după extravaganţa aceea. Acum, vrei să-mi spui cum o să reuşesc să mă ridic?

– Oh, prostuţule, îi zise ea. Ai împlinit patruzeci de ani, nu optzeci.

Şi se lăsă pe ambii genunchi în faţa lui şi îl cuprinse în braţe şi îl privi în ochi, zâmbindu-i. Iar el o îmbrăţişă strâns şi o sărută.

Şi totul fu perfect până la urmă. Exact aşa cum era. Era acasă. În sfârşit. Şi în siguranţă în sfârşit. Şi împăcat în sfârşit.

Cu excepţia...

– Presupun, zise el, trăgându-şi capul înapoi fără entuziasm, că aş face mai bine să urc, să fac anunţul şi să înfrunt lumea.

– Nu o să ţi se pară greu, îl încurajă ea în timp ce el se ridica şi o ajuta şi pe ea. La urma urmei, Marcel, ţi-ai făcut încălzirea în Devonshire.

capitolul 23

– Eşti sigură, sigură, mamă? întrebă Harry. Stătea în uşa dormitorului ei, dureros de chipeş şi de elegant în hainele verzi ale regimentului său, care fuseseră atât de periate şi de curăţate, încât păreau aproape noi. Ştiu că aproape toţi au fost încântaţi să-l vadă pe Dorchester aseară şi l-au primit pe el şi anunţul lui de parcă ar fi venit Mo...

ei bine, de parcă ar fi venit Moş Crăciun. A fost extraordinar. Chiar şi Cam şi Abby au fost încântate. Chiar şi *unchiul Michael* i-a strâns mâna cu cel mai mare entuziasm. Dar...

– Harry, zise ea, sunt sigură.

El se relaxă vizibil.

– Ei bine, atunci şi eu sunt fericit. Şi am face mai bine să pornim. Sunt sigur că nu vrei să întârzii la propria nuntă.

– Cred, zise ea zâmbindu-i, că s-ar putea să fie un gest elegant din partea miresei să întârzie. Dar ai dreptate. Nu vreau să întârzii.

Erau ultimii membri ai familiei care rămăseseră acasă. Mama ei plecase cu Michael şi Mary în urmă cu câteva minute, iar Alexander şi Wren plecaseră cu ei. Harry rămăsese ca să o conducă.

– Trebuie să spun, zise el privind-o din cap până-n picioare, că eşti elegantă foc, mamă.

Ea purta o rochie crem de lână fină, simplă, cu talie înaltă, cu decolteu la baza gâtului şi mâneci lungi. Se gândise că nu era destul de festivă pentru ocazia aceea. Dar nu mai era o mireasă tânără şi sfioasă care să se acopere cu volane şi zorzoane, iar rochia era nouă, cumpărată de câteva luni din Bath. Se îndrăgostise de ea de cum o văzuse şi avusese de gând să o îmbrace pentru prima dată de Crăciun. În schimb, o îmbrăcase cu o zi înainte, la nunta ei.

– Mulţumesc, spuse ea, şi el făcu un pas spre ea ca să o ajute cu pelerina grea de lână care se asorta cu culoarea rochiei.

– Astea nu sunt perlele pe care le purtai de obicei, nu? întrebă el.

– Nu, răspunse ea, zâmbind în tăcere ca pentru sine. Le-am primit de curând. Şi cerceii la fel.

– Ei bine, zise el şi le privi cu îndoială. Sunt foarte frumoase.

Și porniră spre biserica din sat, sub norii grei de zăpadă care își păstraseră cu încăpățânare încărcătura zile la rând. Dar chiar în timp ce se gândea la asta, un fulg și apoi altul plutiră la geamul trăsurii.

– Oh, privește, zise Harry. Zăpadă. Dacă o ține tot așa, vom putea să folosim săniile acelea vechi, până la urmă.

Dar Viola nu se putea gândi în momentul acela la posibilitatea unui Crăciun alb.

Harry o ajută să coboare la porțile bisericii și ea păși pe cărarea din cimitir și intră pe porticul bisericii la brațul lui. Își scoase pelerina și o atârnă pe cuier, trecându-și mâinile peste rochie ca să netezească orice posibilă cută. Cineva trebuie să fi stat la pândă. La câteva clipe de la sosirea lor, vechea orgă începu să cânte și intrară în biserică și păși prin naos spre altar, unde aștepta vicarul.

– Bunico, se auzi glasul lui Sarah, dar fu imediat redusă la tăcere.

Trecură printre membrii familiei și printre cei care aveau să devină în curând membri ai familiei. Estelle stătea în prima strană din stânga, lângă Abigail, Camille și Joel. Bertrand era în partea dreaptă, chipeș și demn în rolul său de cavaler de onoare al tatălui său. Și... Marcel, pe jumătate întors spre culoar, ca să o poată privi cu ochii lui întunecați și intenși și cu expresia lui austeră. Purta o haină cafenie cu o vestă de un auriu mat, pantaloni cafenii și ciorapi albi.

„Totul e bine în lume“, se gândi Viola. Uneori simțeai că îți creștea inima de toată iubirea și fericirea din univers. De parcă nu s-ar fi putut întâmpla nimic care să îți tulbure liniștea interioară, oricâte necazuri te-ar fi așteptat în viitor. Și cât de potrivit era că simțea asta acum, în ziua nunții ei.

Singura ei nuntă adevărată.

Cu Marcel.

Care venise după ea şi îi spusese că o iubea şi îi ceruse în genunchi să se mărite cu el.

Îşi amintise chiar să aducă o licenţă specială cu el.

Zâmbi în sinea ei, în timp ce ochii lui deveneau mai intenşi, şi chipul mai auster. Însă ea nu se lăsă înşelată nici o clipă.

Şi apoi ajunse lângă el, şi ochii lui o priveau încă în ochi, iar ea îl privea la rândul ei, chiar dacă era conştientă de prezenţa tuturor oamenilor pe care îi iubea cel mai mult pe lume şi a copiilor lui, de dragul cărora el se întorsese în cele din urmă acasă.

Oh, da, totul era bine în lume.

Orga se opri din cântat.

– Bunico, zise Sarah din nou în liniştea aceea.

Cineva o reduse din nou la tăcere.

– Dragii mei, începu vicarul.

Marcel nu rămăsese mult în salonul de la Bramble-dean cu o seară în urmă, doar cât să facă anunţul şi să îndure numeroasele felicitări şi strângeri de mână şi mult prea multe îmbrăţişări şi câteva palme pe spate, şi să îşi dorească să existe o groapă adâncă în care să se poată ascunde. Totuşi, ceea ce îl uimise cel mai mult fu declaraţia extaziată a tinerei Winifred, care primise după cum se părea permisiunea de a petrece seara în salon cu adulţii, şi care spusese că el avea să fie noul ei bunic. De îndată ce se putu retrage fără a jigni pe nimeni, se furişase înapoi spre hanul din sat, după ce schimbă un sărut rapid cu Viola pe hol, sub ochii unui lacheu impasibil. Iar la han fu întâmpinat de o Estelle vizibil neliniştită şi de un Bertrand hotărât să fie *liniştit*, cu îmbrăţişări şi sărutări din partea fiicei lui după ce anunţă că misiunea lui avusese succes. Şi altă strângere de mână teribilă din partea fiului său.

– Vezi, *papa?* zise Bertrand. Aveam dreptate.

Şi avuseseră, într-adevăr.

Şi apoi se făcu dimineaţă, şi era ziua nunţii lui, şi el ar fi şters-o spre cel mai îndepărtat orizont dacă

ar fi putut s-o ia pe Viola din nou cu el, aşa cum făcuse cu câteva luni înainte, în altă ocazie memorabilă. Oh, şi pe gemeni. Şi, ca să fie corect, şi pe fiicele şi ginerele ei, împreună cu cei trei copii, inclusiv pe fetiţa care îşi declarase intenţia evidentă de a-i spune bunic. Dumnezeule mare, avea doar patruzeci de ani. Nici măcar nu avea genunchii reumatici. Oh, putea veni şi fiul ei, dacă voia să dezerteze din regiment.

După toate consideraţiile, i se păru mai înţelept să rămână şi să îndure toată pompa plictisitoare a nunţii şi dejunul de nuntă şi alte îmbrăţişări şi sărutări şi câte şi mai câte, în ciuda faptului că adusese o licenţă specială şi evitase astfel ororile unei nunţi meticulos planificate, după tipicul nunţii recente a lui Margaret de la Redcliffe. Isabelle dorise chiar ca el să zugrăvească din nou salonul ca să se asorteze cu florile pe care le plănuise ea împreună cu fiica ei. El sugerase să schimbe culoarea florilor, idee care fu primită cu ţipete slabe şi mâini ridicate şi exclamaţia „Bărbaţii!"

Şi acum era în biserică, foarte conştient de prezenţa lui Bertrand în dreapta lui şi de cea a lui Estelle în strana din stânga. Şi de ciudata transformare pe care o suferise viaţa lui în ultimele luni, de când se uitase din uşa barului unui han la oaspetele nou-sosit, înclinat peste registrul pe care i-l întindea hangiul.

Şi apoi fu intens conştient de ieşirea vicarului din sacristie şi de orga care începu să bâzâie şi să cânte şi de sosirea cuiva, aşa că se ridică în picioare şi întoarse să se uite la căţelandrul acela fioros, care arăta formidabil de-a binelea astăzi, în hainele regimentului său. Şi... Ah...

Viola.

Îmbrăcată discret într-o rochie crem fără podoabe, care îi scotea în evidenţă toată eleganţa şi frumuseţea. Iar eleganţa şi frumuseţea aceasta vorbeau de la sine, şi răsunau limpede până în adâncul inimii lui. Sau mai degrabă străluceau şi îi încălzeau toată fiinţa. O privi

cum se apropia la braţul fiului ei, fără să mai vadă pe nimeni şi nimic altceva. O privi de parcă s-ar fi temut că dacă s-ar fi uitat o clipă în altă parte, ea ar fi dispărut, iar el s-ar fi trezit dintr-un vis.

Ea nu zâmbea. Cel puţin nu cu buzele. Dar avea abilitatea aceea pe care o observase mai înainte, de a zâmbi cu ochii şi cu toată faţa, făcând de prisos curbarea buzelor.

Viola, iubirea inimii lui – limbaj siropos, pe care nu se opri să-l analizeze.

Numai când se opri alături de el observă singurele podoabe pe care le purta – perlele acelea uriaşe şi ieftine, la gât şi la urechi.

Şi ea zâmbi, un zâmbet total pe care îl putu vedea toată lumea. Iar el deveni conştient din nou de ei toţi – de fiul său de alături, de fiul Violei din partea cealaltă, de Estelle în spatele lui, de toţi membrii familiei Violei, care avea să devină în curând şi familia lui şi care ocupau jumătate din biserica din spatele lor. Deveni conştient de tăcere atunci când orga se opri. O auzi pe nepoţica cea mică – în curând şi nepoţica lui – identificându-şi tare bunica înainte de a fi redusă la tăcere:

– Dragii mei, spuse vicarul.

Şi apoi începu totul – tot restul vieţii lui.

Când ieşiră din biserică, ningea. Fulgii albi şi deşi coborau şi se topeau când atingeau pământul, dar căldura pământului purta o bătălie sortită eşecului, pentru că norii se revărsau fără milă. Iarba se făcuse deja albă, la fel ca acoperişul trăsurilor. Dar, în ciuda vremii, câţiva săteni curioşi se adunaseră la porţile bisericii şi strigară urale, pentru că unii dintre ei îşi dăduseră seama că avusese loc o nuntă – şi că fusese de fapt nunta fostei lor contese. Care era acum, explică hangiţa fără să se sfiască, marchiza de Dorchester, de vreme ce marchizul era cu ea. El era marele domn care rămăsese la han noaptea trecută.

Băieţii lui Mildred şi Winifred erau la uşile bisericii, cu braţele pline de petale de flori pe care le luaseră de la un grădinar mândru de sera lui şi deloc dornic să le cedeze. Le aruncară spre cei doi miri care fugeau pe cărare spre trăsura lui Marcel, răzând pe înfundate şi scoţând ţipete războinice.

– Obrăznicăturile, spuse Marcel scuturându-şi mantaua şi pălăria înainte de a i se alătura Violei în trăsură. Însă fu prea târziu. Tânărul Ivan păstrase un pumn plin de petale exact pentru acest moment.

Şi apoi se treziră singuri în trăsura care se îndepărta de porţi ca să poată fi urmată de altă trăsură, iar urechile le fură asaltate de un cor de scrâşnete, scârţâieli, trânteli şi zăngăneli.

– Începem să avem probleme cu trăsura, spuse Marcel, ridicând vocea pe deasupra larmei. S-ar putea să o ducem tot aşa până la capăt. Presupun că în spatele ei au fost agăţate ghete vechi şi alte nimicuri. Şi cel puţin o tigaie. S-ar zice că suntem proaspăt căsătoriţi.

Se întoarse spre ea şi îi zâmbi, iar ea îi întoarse zâmbetul.

– Cred că exact asta s-a şi întâmplat, şi încă de curând, continuă el.

– Da.

El o privi.

– Şi urmează un dejun de nuntă.

– Da, încuviinţă ea. Şi colindători diseară, şi buşteanul de Crăciun, şi bolul de cidru fiert cu mirodenii. Şi Crăciunul mâine. Şi probabil plimbări cu sania, şi bătăi cu bulgări de zăpadă şi îngeraşi din zăpadă şi gâscă umplută şi budincă de prune.

– Şi mai este şi intervalul dintre seara asta şi mâine. Doar pentru tine şi pentru mine.

– Da.

– Am putea exersa doar puţin acum? sugeră el.

Ea râse şi râse şi el.

– Doar puţin, zise ea.

Dar el o mai privi câteva momente.

– Îmi voi petrece restul vieții dovedindu-ți că nu ai făcut o greșeală, Viola.

– Știu. Și eu îmi voi petrece restul vieții dovedindu-ți că nu trebuie să dovedești nimic.

El clipi.

– Va trebui să mă gândesc la asta. Dar între timp...

– Da, încuviință ea. Între timp...

El își strecură brațul peste umerii ei, și ea se întoarse în brațele lui.

– Apropo, încântătoare perle, murmură el cu buzele pe buzele ei.

– Da, răspunse ea. Favoritele mele.